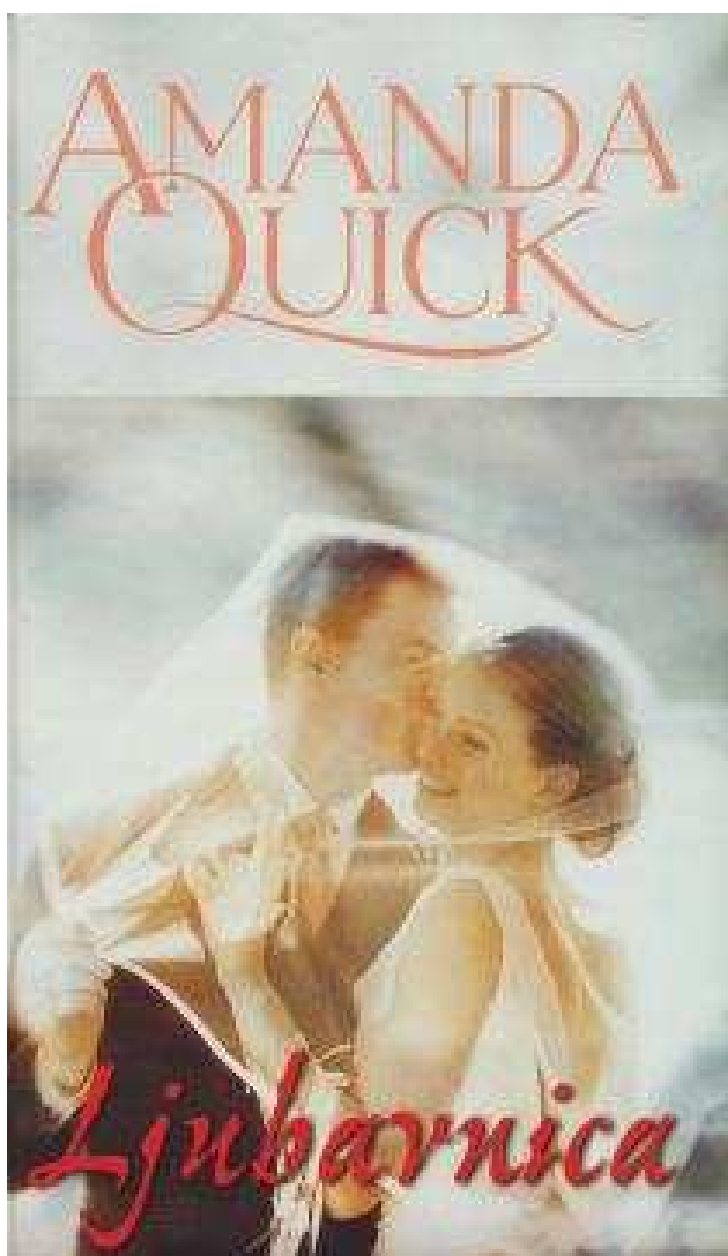

GIGA

Amanda Quick

Ljubavnica

Naslov izvornika **MISTRESS**

GIGA

*ZA ALBERTU CASTLE,
MAJKU I PRIJATELJICU,
S LJUBAVLJU OD ZAHVALNE KĆERI*

PROLOG

- Vaša najnovija ljubavnica prava je senzacija u Londonu, Masterse. Visoko je društvo smatra silno zabavnim. - Charles Trescott je sjedio ispred kamina, popio gutljaj konjaka i s prepredenim izrazom lica promatrao svojeg domaćina. - Budući da ste iz nekog neobičnog razloga odlučili vrhunac sezone provesti na selu, mislio sam da biste trebali znati što se događa u gradu.

- Veoma pažljivo od vas što ste se tako potrudili kako biste mi prenijeli najnovije tračeve.

- To je najmanje što sam mogao učiniti, osobito zato što je vaše ime trenutno na svačijim usnama. Znam kako vas živciraju takve stvari. - Trescott, koji se u tridesetoj dosađivao i živio raskalašeno, zastane s jedva prikrivenim iščekivanjem.

- Griješite, Trescotte. Posve mi je svejedno o čemu pripadnici visokoga društva tračaju uz čaj. Trescott se razočarao, ali se nije obeshrabrio. Poput svojeglavog djeteta koje je čvrsto odlučilo isprovocirati lava u kavezu, opet je pokušao izazvati reakciju. - Moram priznati da sam jednako znatiželjan kao i ostali zašto joj dopuštate tako skandalozno ponašanje. Cijeli svijet zna da uvijek insistirate na diskreciji od strane svojih ljubavnica. Mislio sam da je to jedno od vaših zloglasnih pravila.

Marcus Valerius Cloud, grof od Mastersa, polako je vrtio čašu konjaka u svojim krupnim, zuljevitim rukama. Proučavao je odraz plamena uhvaćena unutar debelog brušenog stakla. Prije nekoliko se mjeseci zainteresirao za neobična svojstva svjetla i stakla. Obavio je niz eksperimenata s prizmama i zrcalima.

Ta su ga proučavanja dovela do trenutne strasti spram teleskopa. Astronomija se pokazala tako fascinantnom da je ove godine otišao iz Londona na vrhuncu sezone kako bi obavljao pokuse na jednome od svojih udaljenijih imanja. Noćno je nebo ovdje, u Yorkshireu, čisto i jasno, za razliku od zagađenoga zraka u gradu koji ometa pogled kroz njegov novi teleskop. Uvijek je bilo tako za njega. Još otkako je odrastao na obiteljskoj farmi u Yorkshireu, uvijek su ga opčinjavala pitanja mehaničke, tehničke i znanstvene naravi.

Od opruga kočije do ura, od glazbenih kutija do zvijezda, osjećao je strastvenu potrebu za otkrivanjem, izumima i razumijevanjem pravila i zakona koji određuju način na koji stvari funkcioniraju.

Marcusu se sviđaju pravila, osobito njegova vlastita. Ima osobni komplet što ga je formulirao prije nekoliko godina i od kojega nikad nije odstupao. Pravila su jednostavna i jasna:

Nikad se nemoj ponovno oženiti.

Nikad ne raspravljaj o prošlosti.

Nikad drugima ne objašnjavaj svoje postupke.

Nikad nemoj odustati od nekog cilja ili promijeniti neku odluku.

Nikad se nemoj petljati s djevicama ili tuđim ženama.

Marcus je podigao pogled s čaše konjaka. Trescott mu se nikad nije osobito sviđao. Čovjek je tipičan predstavnik mnogih razuzdanih, razmaženih raskalašenika iz visokoga društva, muškaraca kojima njihova vlastita osobna pravila dopuštaju da vrebaju na nedužne i one čiji je društveni status niži od njihovoga.

- Recite mi što je dama radila da bi izazvala takvo zanimanje - Marcus reče namjerno nezainteresiranim tonom.

Trescottove su oči bljesnule od pakosti. - Priča se da vas je odbacila i traži novog ljubavnika. Cijeli je London u napetom iščekivanju.

- Doista.

- Gospođa Bright se pojavila u društvu prije dva tjedna i odmah zaokupila svačiju pozornost. Nitko ne može vjerovati da ste dopustili svojoj ljubavnici da prekine vašu vezu. Uistinu posve nevjerovatno s obzirom na vaš, možemo li tako reći, zloglasni ugled?

Marcus se osmjehnuo, ali ništa nije rekao.

Nezadovoljan tom reakcijom, Trescott je nepromišljeno iskušao drugi pristup. - Sasvim dobro znate da vas smatraju najzagonetnijim, a možda i najopasnijim muškarcem u cijelom Londonu.

- Kao što je slučaj s ljepotom, Trescotte, zagonetnost i opasnost su u očima onoga koji gleda.
- Glasine o vašoj prošlosti jamče vam status legende, Masterse. Prirodno je da svaka žena koja ima hrabrosti odbaciti vas izaziva komentare i nagađanja.
- Prirodno.

Trescott stisne oči. - Priznajem da je dama neobična, čak i za vas. Gdje li ste uopće našli tako šarmantnu udovicu?

- Vidjeli ste je?
- Naravno. - Trescott se tiho nasmijao. - Gospođu Bright se svugdje može vidjeti. Niti jedna soareja ili bal ne može postići uspjeh ako se ona ondje ne pojavi. Vaša je ljubavnica najfascinantnije stvorenje viđeno u visokom društvu tijekom posljednjih godina.
- Smatrate li je i vi fascinantnom, Trescotte?
- Svakako. Svi je takvom smatraju. Zovu je *lady* Starlight, znate.
- Zar?

Trescott slegne ramenima. - Nije riječ o tome da je osobita ljepotica, naravno. No vi biste to trebali znati bolje od ikoga. Ipak, u njoj ima nečega što privlači poglede, nije li tako? Zacijelo je nadimak dobila zbog načina odijevanja.

- Ah, da. Njezine haljine.

Trescott se zlobno cerio. - Zamislite, najnovija ljubavnica najzloglasnijeg lorda u visokom društvu hoda naokolo u čistoj bjelini kao da je prokleta djevica. Krajnje besramno.

Marcus je prestao vrtjeti čašu u rukama. Pogledao je Trescotta. - Još uvijek preferira bijelo?

- Nikad ne nosi ništa drugo - uvjeravao ga je Trescott. - Doista je posebna. Usput rečeno, njezina smiješna malena bijela i zlatna kočija predmet je zavisti svih žena u gradu. Kladam se da vas je skupo stajala. Smijem li pitati koliko ste uložili u nju?
- Čini se da se trenutno ne mogu sjetiti. - Marcus pogleda u vatru.
- Zacijelo ste joj kupili tako mnogo skupih sitnica i dragulja da je bijela kočija i prekrasne bijele kobile koje idu uz nju prošla nezapaženo, hmm?
- Veoma malo pozornosti obraćam takvim stvarima.

Trescott zastenje. - Sigurno je ugodno biti bogat kao Krez. Pa, bez uvrede, gospodine, ali očito je da je prilično duboko zarila svoje pandže u vas prije nego je odlučila potražiti drugog ljubavnika.

- Udovice često nasljeđuju goleme količine novca od svojih pokojnih muževa.
- Priča se da je pokojni gospodin Bright bio postariji čovjek koji je povučeno živio negdje u Devonu. -Trescott je Marcusu dobacio lukav pogled. - Možda joj je ostavio nešto novca, ali cijeli svijet misli da je vas dobro ocijedila, Masterse.
- Znae kako je to. Čovjek mora platiti za svoje užitke.

Trescott se osmjehnuo, a potom hrabro gurnuo ruku u lavlji kavez. - Kakav je osjećaj biti temeljito operušan od strane lukave ljubavnice koja je sad čvrsto odlučila pronaći drugog muškarca koji će zauzeti vaše mjesto u njezinu krevetu?

- Pomalo je teško opisati ono što sad osjećam, Trescotte.
- Tako mi svega, u visokom društvu jedva postoji neki muškarac koji ne bi dao pravo bogatstvo za priliku da vas zamijeni u njezinu budoaru.
- Doista.
- U njezinu se društvu svake večeri može vidjeti sve vaše poznanike, osobito one s kojima katkad igrate karte - nastavi Trescott. - Lartmore, Darrow, Ellis i Judson obično su okupljeni oko nje. Ima nekoliko gizdelina i kicoša, kao što je Hoyt, koji je nastoje zabavljati kako bi bili viđeni u njezinu društvu.

GIGA

- Neki će ljudi dati sve od sebe da bi bili popularni.
- Kad već govorimo o popularnosti - doda Trescott - njezino poznavanje antikviteta klasike privuklo je niz dama u njezin krug poznanika. Znae kako je u današnje vrijeme. Sve žene u visokom društvu silno žele preurediti svoje kuće u klasičnom stilu. Svaka bi htjela da njezino uređenje bude autentičnije od svih ostalih.
- Antikviteti - blago ponovi Marcus.
- Posljednji krik mode, a čini se da vaša gospođa Bright mnogo zna o tome. Navodno je godinu dana putovala Italijom. - Trescott odmahne glavom. -Moram priznati da nisam osobito sklon ženama obdarenim intelektualnom naravi.
- Razumljivo, ako se uzme u obzir vaša narav. Trescott nije opazio uvredu. - Zar vam baš ništa ne znači njezino skandalozno ponašanje?
- Čini mi se... - Marcus je zastao, tražeći pravu riječ - zanimljivim.
- *Zanimljivim*. Zar je to sve što možete reći? Dovraga, čovječe, u ovom vas trenutku u nekima od najboljih salona Londona ponižava bivša ljubavnica.
- To možda nije sve što mogu reći, ali je sigurno sve što kanim reći. Jeste li završili s prenošenjem svojih vijesti, Trescotte?
- Trescott se namršti. - Da. Mislim da bi to trebalo biti dovoljno.
- I jest. Sasvim dovoljno. Nesumnjivo ćete htjeti poći. - Marcus pogleda na sat. - Uskoro će se smračiti, a najbliže konačište nije baš blizu.
- Trescottova su se usta stisnula. Ako je očekivao poziv da prenoći u Cloud Hallu, silno se razočarao. Ustao je.
- Želim vam ugodnu večer, Masterse. Vjerujem da ćete večeras imati o mnogočemu razmišljati. Prilično mi je drago da sad nisam na vašem mjestu. Prokleta je neugodno kad ljubavnica napravi budalu od čovjeka.
- Trescott se okrenuo i dugim koracima izišao iz knjižnice.
- Marcus je pričekao da se zatvore vrata za njegovim posjetiteljem. Tada je ustao i prišao prozoru.
- Nebo je bilo čisto i bez oblačka, sjalo je od narančastih i žutih nijansi sutona proljetnoga dana. Ovo će biti dobra noć za promatranje zvijezda kroz novi teleskop.
- Kanio je ostatak mjeseca provesti u Yorkshireu. No sad se čini da će se morati vratiti u London ranije no što je namjeravao.
- Njegova radoznalost, sila koja je u njemu bila jednako jaka kao i spolna žudnja, posve se razbudila.
- Bez obzira na ono što vjeruju pripadnici londonskog visokog društva, on sad zapravo rlema ljubavnicu.
- Već više od četiri mjeseca nije bio u vezi s nekom ženom. On i njegova posljednja ljubavnica, prelijepa udovica kasnih dvadesetih godina, razišli su se prije nekog vremena. Do raskida je došlo nakon što je dama napokon prihvatila činjenicu da Marcus ne kani prekršiti svoje pravilo protiv sklapanja braka. Ljupka je udovica odlučila loviti manje neuhvatljiv plijen.
- Marcus se pitao tko je zagonetna gospođa Bright. No još ga je više zaintrigirala njezina smionost.
- Svaka žena koja posjeduje toliko hrabrosti da se u najvišim krugovima društva predstavlja kao njegova ljubavnica doista mora biti zanimljiva. Gotovo jednako zanimljiva kao i zvijezde.

1

Grof od Mastersa je živ.

Iphiginia Bright se prvi put umalo u životu onesvijestila kad je grof ušao u blještavu plesnu dvoranu. Sve oko nje počelo se polako vrtjeti dok se borila protiv šoka.

Posljednje što je očekivala da će otkriti te večeri, ili bilo koje druge večeri, jest činjenica da Masters ipak nije mrtav.

Živ je.

Sok se povukao kad ju je obuzeo omamljujući osjećaj radosti. Premda ga nikad nije upoznala, provela je dva grozničava tjedna u otkrivanju svega što je mogla otkriti o grofu prije nego se pojavila u visokom društvu i predstavila se kao njegova ljubavnica.

Ono što ju je najviše pogodilo tijekom istraživanja bila je spoznaja da je on čovjek njezinih snova, muškarac kojega je mogla voljeti kao što nikad nikoga nije voljela, pravi muškarac za nju.

Doista je očekivala da će on zauvijek ostati lik iz njezinih najintimnijih maštarija. No sad je tu, živa stvarnost.

A kad sazna tko je ona i što je učinila, zasigurno će je prezreti.

- Dobri Bože, ne mogu vjerovati - progundā lord Ellis. - Masters je ovdje.

Iphiginia je bez riječi zurila u visokog, snažno građenog muškarca koji je s tako ležernom arogancijom silazio stubište pokrivenim plavim sagom. Jedan je njezin dio bio zaprepašten spoznajom da je upravo onakav kakvim ga je zamišljala: tamnokos, hladno ponosan, čovjek koji živi u skladu s vlastitim pravilima. Nije mogla vjerovati svojim očima.

Kao ni bilo tko drugi, očito.

Prizor u plesnoj dvorani u trenutku se ukočio u posvemašnjoj nepomičnosti. U mnoštvu je zavlādala zapanjena tišina.

Iphiginiji se činilo kao da su dame u prelijepim haljinama i elegantno odjevena gospoda uhvaćeni u kapi tekućeg jantara koja se trenutno stvrdnula i sve ih zarobila u sebi. Činilo se da se na trenutak ukočio i plamen brojnih svijeća u golemim kristalnim lusterima.

U sljedećem se trenutku jantar opet pretvorio u tekućinu i oslobodio svoje zatočenike.

Oslobodivši se stanja ukočenosti, blještava su stvorenja počela lepršati naokolo poput svjetlucavih kukaca. Treptaji uzbuđenja mreškali su njihova nakićena krila. Pohlepno iščekivanje bljesnulo je u njihovim tvrdim očima.

Iphiginia je znala što je izazvalo iščekivanje u onih oko nje. Očekivala se sablazan - sablazan koja će danima hraniti tračeve.

Također je znala da zapanjenost mnoštva proizlazi iz činjenice da se Masters nije očekivao te večeri. Smatralo se da je oputovao iz grada i otišao u dulji posjet jednom od svojih imanja.

Sigurno nitko nije vjerovao da će se pojaviti ovdje i suočiti sa svojom bivšom ljubavnicom.

Samo su ga Iphiginia i njoj bliske osobe smatrale mrtvim. To im je rečeno u užasnom pismu ucjenjivača. Ta je poruka jasno govorila da će Iphiginijina teta Zoe, *lady* Guthrie, biti sljedeća žrtva ukoliko ne udovolji ucjenjivačevim zahtjevima.

No tu je Masters glavom i bradom, a jasno se vidjelo da je živ i zdrav. Zračio je opasnom vitalno-šću velike grabežljive zvijeri.

Ucjenjivač je očito lagao. Lukavo je iskoristio Mastersov odlazak iz Londona kako bi terorizirao Zoe.

Rastrzana između euforije i oćaja, Iphiginia je gledala kako se Masters nezaustavljivo približava i shvatila da su svi njezini pomno razrađeni planovi odjednom gurnuti u potpuni kaos.

Zaprijetila je posve nova vrsta opasnosti, ona koja će utjecati na nju i njoj bliske i drage osobe. Masters neće biti zadovoljan kad sazna da ima ljubavnicu koju nikad nije čak ni upoznao. Štoviše, ljubavnicu koja je dopustila da visoko društvo vjeruje da ona traži zamjenu za njega.

Sigurno će brzo proniknuti u njezinu masku, pomislila je. Rastrgat će je na komadiće i razotkriti je pred visokim društvom kao varalicu, što ona i jest.

Iphiginijino je srce divlje lupalo dok je slušala tihe razgovore u skupini džentlmena koji su stajali u blizini.

- Masters doista oduvijek posjeduje nevjerojatno dobre živce. - Lord Lartmore, sablasna lica i mršav poput kostura, trgne čašu šampanjca prema ustima i jednim je gutljajem isprazni. - No, nikad ne bih očekivao da će se pojaviti u nekoj plesnoj dvorani gdje *lady* Starlight vodi glavnu riječ. Previše ponižavajuće.

- Tako mi svega, ovo bi trebalo biti zanimljivo. -Darrow, muškarac srednjih godina čiji trbuh nije skrivao loše krojeni kaputić, zamišljeno je pogledao Iphiginiju.

Herbert Hoyt se nagnuo bliže Iphiginiji na dirljivo zaštitnički način. Njegove inače vesele plave oči doimale su se zabrinutima. - Čujte, ovo bi moglo biti mrvicu nezgodno. Generali nisu bez razloga izmislili izrazito korisnu taktiku poznatu kao strateško povlačenje, draga moja. Želite li je primijeniti? Spreman sam pomoći vam, kao i uvijek.

Iphiginia se svim silama nastojala pribrati. Bilo joj je teško duboko udahnuti. Nije moguće da se ovo događa. Sigurno je došlo do neke greške.

Njezini prsti, koji su počivali na Herbertovu rukavu, lagano su podrhtavali. - Nemojte biti smiješni, gospodine Hoyt. Masters neće izazvati sablazan da bi zabavio visoko društvo.

- Ne bih računao na to. - Herbert je promatrao lelujavi trag što ga je Masters ostavljao za sobom dok je prolazio dvoranom. - Nikad se ne zna što će on učiniti. Čovjek je enigma.

Iphiginia je porumenjela. Bez obzira na vlastitu očajnu situaciju, osjećala je potrebu braniti grofa. - On nije enigma. Slučajno voli zadržati svoju privatnost, to je sve. Savršeno razumno.

- Pa, vi ste ga izvrgnuli ruglu i oteli mu njegovu dragocjenu privatnost, niste li, draga moja? Neće vam biti zahvalan na tome, sigurno.

Herbert je, nažalost, imao pravo, kao i obično.

Iphiginia je ispod oka nesigurno pogledala svojeg novog prijatelja. Herbert daleko bolje od nje poznaje podmukle načine u londonskom visokom društvu. Već dvije godine pliva u tim nepredvidivim vodama.

Otkako ga je prije dva tjedna upoznala, naučila je cijeniti njegove prosudbe. Činilo se da Herbert poznaje sve koji nešto znače. Razumije sve nijanse ponašanja u tom elitnom svijetu, od jednostavnog prezira do izravnog udarca.

Kad je riječ o društvenom statusu, Herbert je sitna riba u londonskom ribnjaku. Ali on je jedan od niza šarmantnih, galantnih muškaraca neodređene dobi koji su podjednako potrebni domaćicama i tjeskobnim mamama.

Muškarci poput Herberta voljni su plesati s djevojkama koje nisu osobito popularne ili pijuckati čaj s postarijim damama. Donosili su šampanjac ženama čiji su muževi bili zauzeti u prostorijama za kartanje. Ležerno su čavrljali s nervoznim mladim damama koje se tek uvode u društvo. Ukratko, izrazito su korisni i stoga uvijek uspijevaju dobiti pozivnice za najbolje balove i soareje u gradu.

Herbert je srednjih tridesetih godina. Punašan muškarac ugodna lica i rumenih obraza, svijetlopla-vih očiju i dobroćudna, nenametljiva ponašanja.

Njegova je prorijeđena, svijetlosmeđa kosa ošišana i nakovrčana po najnovijoj modi. Žuti prsluk, koji mu je malo tijesan oko struka, kao i komplicirano vezana kravata također su posljednji modni krik.

Iphiginiji je Herbert bio drag. Činilo se da je on jedan od tek nekolicine muškaraca koji nije zainteresiran za zauzimanje onoga što su svi smatrali Mastersovim mjestom u njezinu životu.

Mogla je biti opuštena u njegovu društvu. Volio je raspravljati o umjetnosti i arhitekturi.

Također je cijenila njegove savjete u društvenim pitanjima.

No činilo se da je čak i Herbert, koji se gotovo uvijek dobro snalazi u svim društvenim situacijama, večeras zbunjen. Očito ne zna kako se treba nositi s predstojećom katastrofom.

Iphiginia je raširila svoju bijelu čipkastu lepezu dok je nastojala unijeti reda u svoje raštrkane misli. Jedino što će je izvući iz ove katastrofe njezina je vlastita inteligencija. Podsjetila se da ima podosta te robe.

- Masters je iznad svega džentlmen. Nema nikakvoga razloga osramotiti ni mene ni sebe.

- Kako god kažete, draga moja. - Herbert značajno uzdigne čupavu obrvu. - Uvjeravam vas da nema nikakve potrebe meni objašnjavati pojedinosti vaše veze s Mastersom. Svi u gradu itekako dobro znaju kakva ste vrsta prijatelja bili vi i Masters.

- Doista. - U Iphiginijinu se glasu osjećao prijekor kakvim se koristila kad god bi netko postao previše smion po pitanju grofa. Rijetko se kad morala koristiti tim tonom s Herbertom. Inače je bio diskretniji.

Teško se mogla buniti zbog zaključaka do kojih su Herbert i drugi pripadnici visokoga društva došli kad je riječ o vrsti njezina odnosa s Mastersom. Svi su došli točno do onog zaključka do kojeg je željela da dođu.

Takve pretpostavke i zaključci dio su njezina velikog plana o ubacivanju u Mastersov ekskluzivni krug poznanika. Sve je dobro funkcioniralo do večeras.

- Bez obzira na vašu prijašnju vezu s Mastersom - reče Herbert - pitanje koje svi večeras postavljaju je što će biti dalje. Naveli ste nas da povjerujemo da ste vi i on raskrstili, draga moja. No njegova nazočnost ovdje večeras ukazuje na nešto drugo.

Iphiginia je ignorirala upitni ton njegova glasa. Teško mu je mogla dati odgovor kad ga ni sama nije znala.

Nesposobna smisliti nešto drugo usred krize, Iphiginia je odlučila učiniti jedino moguće.

Držala se priče koju je smislila kad je započela ovu opasnu pustolovinu.

- Masters vrlo dobro zna da je naša veza gotova ukoliko se ne ispriča za svađu što ju je izazvao - mirno je rekla.

- Čovjek nikad ne rabi riječ *nemoguće* kad se govori o Mastersu - reče Herbert. - No mislim da se u ovom slučaju može upotrijebiti. Slobodno se može reći da nitko u ovoj dvorani večeras ne može zamisliti da bi se grof ispričao dami koja ga je ponizila pred cijelim visokim društvom.

Iphiginia se užasnula. - Ali nisam učinila ništa tomu slično, gospodine Hoyt.

- Niste?

Iphiginia se brzo hladila lepezom. Odjednom joj je postalo jako vruće. - Samo sam spomenula da on i ja više nismo u dobrim odnosima.

- I da je za sve on kriv.

- Pa, da. - Iphiginia s mukom proguta slinu. - Doista je on za sve bio kriv. Ali nisam ga željela poniziti pred njegovim prijateljima.

Herbert joj je dobacio neobičan pogled. - Ma hajde, draga moja. Budimo iskreni. Dali ste naslutiti da ste se vi i Masters žestoko posvađali, a ta je svađa uništila vaše blisko *prijateljstvo*. Ne možete mi reći da se niste željeli malo osvetiti kad ste se poput vihora pojavili u visokom društvu. Svi vjeruju da tražite prikladnu zamjenu za njega.

- To nije istina. - Iphiginia pročisti grlo. - Želim reći, grof mi uistinu duguje ispriku, ali nikad nisam očekivala da ću je, ovaj, dobiti. - *Ne može se dobiti isprika od mrtvaca.*

- Bez obzira na to kakve su bile vaše namjere, pobrinuli ste se da svi shvate kako ste vi bili ti koji ste prekinuli vezu. Vjeruju da ste imali dovoljno drskosti i Mastersu dali nogu.

Sve je to bio dio plana da samu sebe trenutno pretvori u najpopularniju damu u očima visokoga dru-sl.v.i, ali Iphiginia to nije mogla objasniti Herbertu. - Slo se In«' log malenog nesporazuma -

Nesporazuma? - Herbert ju je sažaljivo pogledao. - Tijekom protekla dva tjedna pripadnici visokoga društva nisu mogli procijeniti jeste li vi najhrabrija dama u Londonu ili samo kandidatkinja za ludnicu.

- To se i sama počinjem pitati - ispod glasa pro-gunda Iphiginia. Zacijelo je bila luda kad se

uvalila u ovu situaciju.

- Znači, sad su to sitne nesuglasice, je li? Dosad ste govorili o žestokoj svađi.
- Te stvari narastu izvan svih proporcija pod utjecajem tračeva, nije li tako?
- To je sigurno istina, draga moja. - Herbert ju je umirujuće potapšao po ruci. - Ali bez brige. Ostat ću uz vas, spreman priskočiti vam u pomoć ako Masters postane neugodan.
- Umirujuća misao.

Ali uopće nije bila umirujuća. Masters se nekako vratio iz mrtvih i sad će morati platiti svoju nesmotrenost.

Herbertova je reakcija na situaciju potvrdila sve što je Iphiginia dosad saznala o zloglasnom grofu. Visoko ga društvo smatra zamamno opasnim i nepredvidi-vim.

Postoje glasine o dvoboju održanom prije dosta godina u kojem je umalo ubio svojeg protivnika. Još gore, šaptalo se da je odgovoran za umorstvo svojeg bivšeg poslovnog partnera, Lyntona Spaldinga. Svakako je činjenica da je Masters, nakon Spaldingove smrti, preuzeo kontrolu nad profitabilnim investicijskim fondom kojim je nekoć upravljao njegov suradnik.

Mnogi su tvrdili da unosni fond nije jedino što je Masters prigrabio nakon Spaldingove smrti. Pričalo se da se upustio u dugotrajnu vezu sa Spaldingovom udovicom Hannah, te da ta veza i danas traje mada se ona ponovno udala i sad je *lady Sands*.

Nitko nikad neće znati istinu o tim incidentima, kao ni o bilo kojim drugim, jer Masters nikad ne govori o tome. Zapravo, ima pravilo koje zabranjuje raspravljanje o njegovoj prošlosti, te još jedno koje zabranjuje objašnjavanje njegovih postupaka. On je izrazito rezerviran čovjek. Masters definitivno nije vrsta čovjeka koji bi tolerirao bilo kakvo poniženje.

Iphiginia se podsjetila da se nalazila i u drugim opasnim situacijama. Njezino nedavno putovanje u inozemstvo, tijekom kojega su ona i njezina sestrična Amelia obilazile ruševine u Italiji, nije prošlo bez incidenata. Sjetila se onog prilično gadnog sukoba s uličnim lopovom u Rimu, te još jednog jednako opasnog susreta s razbojnikom na putu za Pompeje.

Ipak, Iphiginia je bila itekako svjesna činjenice da nikad nije imala posla s čovjekom čiji je ugled bio tako legendarnih proporcija kao grofov.

Važno je zadržati smirenost i kontrolu nad situacijom, mislila je Iphiginia. Ima posla s potencijalno opasnim protivnikom, ali je zahvaljujući svojim istraživanjima znala da je Marcus veoma inteligentan čovjek. Uz malo sreće, pristupit će predstojećoj konfrontaciji na racionalan, hladnokrvan način.

Na temelju onoga što je saznala o njemu, bila je gotovo sigurna da tijekom nekoliko narednih minuta neće dopustiti da njegovim postupcima upravljaju emocije.

Gotovo sigurna.

Iphiginia je vidjela kako se Herbertovo čelo skuplja od nelagode dok je promatrao mnoštvo.

Čula je oštar zvuk pucanja. Spustila je pogled i vidjela da je nesvjesno slomila finu lepezu.

U tom se trenutku razmaknula skupina ljudi točno ispred nje. Začuo se nervozan smijeh neke žene, ali je naglo prekinut. Muškarci su se micali s puta. Čak je i Herbert učinio korak ili dva unatrag.

Iphiginia se odjednom našla sama usred krcate plesne dvorane.

Marcus, grof od Mastersa, zaustavio se točno pred njome. Budući da je gledala svoju slomljenu lepezu, prvo što je na njemu opazila bile su njegove šake.

On je bio jedini muškarac u dvorani koji nije nosio rukavice.

U svijetu gdje mekane, elegantne, graciozne šake uvelike cijene u muškaraca, Marcus je imao ruke iskusnog ratnika. Krupne i snažne, ruke čovjeka koji se sam probio u životu.

Iphiginia se odjednom sjetila da je prije samo pet godina naslijedio svoju titulu. Uz titulu nije

išlo i bogatstvo. Nije se rodio sa srebrnom žlicom u ustima. Sam je stvorio svoj imetak i moć. Otrgnula je pogled s njegovih mišićavih ruku i brzo podigla glavu. Marcus je imao lice koje je moglo biti ugravirano na drevnome zlatniku. Snažno, neumoljivo i smiono do točke grubosti, lice drevnoga osvajača.

Promatrao ju je očima boje jantara u kojima je svjetlucala inteligencija. Njegova je kosa bila vrlo tamna, gotovo crna. U pramenu začesljanom od čela vidjela je srebrne vlasi.

Iphiginia je susrela pogled njegovih blistavih očiju. Njome je prostrujao šok prepoznavanja. Nešto što je tjednima tinjalo duboko u njoj odjednom se rasplamsalo.

Ovo je čovjek u kojega se zaljubila, ali ni u snu nije očekivala da će ga jednoga dana sresti. Točno je onakav kakvim ga je zamišljala.

Znala je da mnoštvo bez daha očekuje njezinu reakciju.

- Milorde - Iphiginia šapne tako tiho da ju je samo on mogao čuti. - Tako mi je drago vidjeti da ste živi.

Svim se srcem pomolivši da je dobro procijenila grofa i da će njegovim postupcima upravljati znatiželja, zatvorila je oči i graciozno odglumila nesvjesticu.

Marcus ju je uhvatio prije nego je stigla do poda. - Vrlo lukavo, gospođo Bright - progundao je samo za njezine uši. - Pitao sam se kako ćete se izvući iz ove zavrzlane.

Iphiginia se nije usudila otvoriti oči. Osjetila je kako je Marcus podiže na svoja prsa. Njegove su ruke bile snažne i čvrste. Osjećala se neobično sigurnom u njegovu naručju. Njegov je miris u njoj izazvao neobične osjećaje. Iznenadilo ju je neočekivano, duboko senzualno zadovoljstvo što ga je osjećala.

Nikad nije upoznala ništa slično osjećajima koji su trenutno strujali njome. Podigla je trepavice tek toliko da vidi mekane skute svoje bijele svilene haljine kako padaju preko crnog rukava njegova kaputića.

Marcus ju je s lakoćom nosio kroz plesnu dvoranu prema vratima.

- Maknite se, molim vas - govorio je onima koji su mu se našli na putu. - Mojoj veoma dobroj prijateljici treba svježeg zraka.

Mnoštvo se razdvajalo pred njim. Mrmljanje zapanjenosti i nagađanja slijedilo je Iphiginiju na njezinu putu iz krcate dvorane.

Marcus ju je iznio iz velikog zdanja. Bez zastajki-vanja sišao je širokim stubama ispred kuće do mjesta gdje je čekala veličanstvena crna kočija s dva crna pastuha.

Vrata kočije otvorio je lakaj u crnoj livreji. Marcus je unio Iphiginiju u kabinu. Vrata su se zatvorila.

Crna je kočija krenula ponoćnim ulicama Londona.

2

- Zacijelo imate poneko pitanje, milorde.

- Nekoliko, kad smo već kod toga. - Marcus se smjestio na svojem sjedalu. Gledao je kako se Iphiginija žustro podiže u sjedeći položaj, poravnava pero u kosi i namješta skute haljine.

- Sasvim razumljivo i ja ću vam rado odgovoriti na njih - rekla je. - Ali najprije vam želim zahvaliti jer me maločas niste odali. Posve mi je jasno da vam se cijela predstava morala činiti pomalo čudnom.

- Ni slučajno, gospođo Bright. Uvjeravam vas, činila mi se fascinantnom. Blistavo mu se nasmiješila. Marcus je na trenutak bio opčinjen. Odjednom je shvatio kako je uspjela osvojiti većinu njegovih poznanika.

- Znala sam da ćete surađivati sa mnom sve dok ne otkrijete o čemu je točno riječ. - U Iphiginijinim živahnim očima boje lješnjaka vidjelo se zadovoljstvo. - Bila sam sigurna u to. Znala sam da ćete biti previše pametni, previše pronicavi, previše smireni, previše inteligentni da biste učinili nešto nepromišljeno prije nego temeljito istražite situaciju.

- Zahvaljujem vam na vašem povjerenju. Međutim, uvjeravam vas da također posjedujem dovoljno pameti da vašem veoma šarmantnom laskanju ne dopustim skretanje pozornosti s bitnoga.

Iznenadeno je trepnula. - Ali nisam vam laskala, gospodine. Ozbiljno sam mislila svaku riječ. Podrobno sam proučila vašu narav i zaključila da imate veoma dobar mozak.

Marcus je zurio u nju, nakratko ostavši bez riječi. - Divite se mojemu mozgu?

- Da, svakako - rekla je, činilo se, s istinskim entuzijazmom. - Pročitala sam sve vaše priloge u časopisu *Tehnička i znanstvena riznica* i bila sam veoma impresionirana. Onaj o potencijalu parnog stroja bio je osobito inspirativan. Premda je i vaš prijedlog mehaničke vršilice također bio veoma uzbudljiv.

- Grom i pakao.

Porumenjela je. - Priznajem da nisam baš verzirana u tehničkim i mehaničkim pitanjima. Osobno više volim proučavati antikvitete iz klasike. Veći dio svojeg vremena trošim na tom području.

- Shvaćam.

- No drago mi je da mogu reći da sam uspjela razumjeti većinu mehaničkih načela o kojima pišete u svojim člancima. Pišete veoma jasno, milorde.

- Hvala vam. - Previše je brzopleto govorio kad joj je rekao da ima previše pameti da bi postao žrtvom laskanja, kiselo je pomislio Marcus. Na trenutak ga je uspjela opčiniti. Još mu nikad niti jedna žena nije davala komplimente zbog njegovih znanstvenih i tehničkih priloga, a kamoli zbog njegove inteligencije.

- Također ste napisali veoma poučan rad o građevinskim tehnikama koji me silno zanimao - nastavi Iphiginia. Odmah je počela nabrajati važne dijelove članka.

Marcus je slušao s osjećajem omamljena čuđenja. Naslonio se u kutu sjedala presvučenog crnim baršunom, prekrižio ruke i u svjetlosti lampe u kočiji proučavao Iphiginijino lice. Bez obzira što je očekivao da će naći kad je konačno svoju novu »ljubavnicu« stjerao u kut u plesnoj dvorani Fenwicksovih, pomislio je, to nije Iphiginia Bright.

Charles Trescott nije imao pravo kad je spomenuo da se pustolovna udovica izruguje kreposti i čistoći nošenjem djevičanski bijele odjeće.

Iphiginia Bright je nekako uspijevala stvoriti dojam da ona doista jest dama čiste, neokaljane kreposti. Uistinu nevjerovatno.

T.i. dojam nije stvarala samo njezina anđeoski bijela haljina, rukavice i cipele. Činilo se da zrači iz nutrine same žene.

U njezinu bistru, inteligentnu, otvorenu pogledu, zanimljivu nosu i mekanim, nježnim ustima ima nečega što ukazuje na krepost. Kosa joj je boje tamnog meda. Na neke je načine upadljiva, na druge suptilna. Premda nije velika ljepotica, ipak je najzanimljivija žena koju je

Marcus ikad upoznao.

Iz nje je također zračila zamamna, veoma ženstvena senzualnost, a ipak to nije odlučila naglasiti svojom odjećom. Kroj njezine haljine iznenađujuće je čedan. Još jedan lukavi potez, u sebi je priznao Marcus. Muška je mašta moćno oružje, a ona ga zna iskoristiti.

Oblina Iphiginijinih malenih, visokih, fino zaobljenih dojki nisu se prelijevale iz gornjeg dijela haljine. Diskretno ih je pokrila bijelim svilenim volančićima. Takve dojke nisu namijenjene grubu milovanju, mislio je Marcus. Stvorene su za onoga koji poznaje i cijeni fine stvari, ljubavnika obdarena umjetničkim, vitkim, senzibilnim prstima.

Odsutno je širio i stezao vlastite snažne, žuljevite prste. Činjenica da on ima ruke farmera ne znači da ne voli dodirivati fine, mekane stvari.

Iphiginia je sitna i vitka. Skuti njezine visoko rezane haljine lepršavo se spuštaju preko očito uskog struka. Tanka svila tek daje naslutiti zamamni oblik ženstvenih bokova i zaobljenih bedara.

Nije nikakvo čudo da je zaokupila maštu pripadnika visokoga društva, mislio je Marcus. Njegovu je pozornost sigurno dobila.

Zaintrigirala ga je zagonetna gospođa Bright, više nego bilo koja druga žena otkako ga je pamćenje služilo.

Također se počela buditi njegova spolna žudnja, odjednom je shvatio.

Osjećao je tupi bol buđenja muškosti u svojim preponama. Možda ga to i ne bi trebalo čuditi. Prošla su četiri mjeseca otkako je bio intiman sa ženom, a protekla je dva dana neprestano razmišljao o Iphiginiji. Tijekom putovanja do Londona razmišljao je isključivo o svojoj nepoznatoj ljubavnici.

Marcus je pomislio da ne bi bolje prošao ni da je namjerno krenuo u potragu za zanimljivom novom ljubavnicom.

- Ispričavam se, milorde - reče Iphiginia, očito posramljena svojim komentiranjem njegova članka. - Zacijelo vam dosađujem. Kao da vama nisu poznate vaše vlastite teorije o uporabi drvenih stupova u temeljima.

- Možda bismo se trebali vratiti na glavnu temu - mirno će Marcus. - Ali najprije mi morate dati vašu adresu kako bih je mogao reći kočijašu.

Iphiginia pročisti grlo. - Moju adresu?

- Bilo bi korisno, s obzirom na činjenicu da vas pokušavam otpratiti kući.

- To činite?

- S obzirom na ulogu koju ja, prema onome u što ste uvjerali visoko društvo, imam u vašem životu - reče Marcus - sasvim je prirodno da vas odvedem kući nakon bala.

- Ali -

- To se očekuje - naglasi Marcus. - Ljudi će se čuditi ako ne dobijem tu čast.

- Posve ste sigurni da je to uobičajeno?

- Posve siguran.

- O. - Iphiginia je izrazito bijelim zubima uhvatila mekanu donju usnu, očito razmišljajući o problemu. Donijela je odluku. - Vrlo dobro. Imam kuću na Trgu Morning Rose. Broj pet.

Marcusa je zainteresirao taj podatak. - Trg Morning Rose je tek nedavno dovršen, nije li tako? Arhitekt je obavio sjajan posao kombiniranjem klasičnih elemenata s dizajnom koji je udoban i prikladan za englesku klimu. Kuće su kvalitetno izgrađene i brzo su se prodale, ako se dobro sjećam.

Iphiginia se doimala iznenađenom. - Čini se da mnogo znate o tome.

- Projekt je izazvao moju radoznalost jer je zaradio novac - Marcus ustane i pokuca na vratašca u stropu kočije. - Mnogo takvih nesigurnih investicija to ne uspijeva. Znam dosta ljudi koji su sudjelovali u takvim financijskim pothvatima i bankrotirali.

Vratašca su se otvorila. - Da, milorde? - dovikne kočijaš.

- Trg Morning Rose, Dinks. Broj pet.

GIGA

- Vrlo dobro, milorde. - Dinks je pustio vratašca da padnu natrag na svoje mjesto. Marcus je ponovno sjeo. - Možda biste trebali nastaviti sa svojim objašnjenjima, gospođo Bright.
- Da, naravno. - Iphigina uspravi ramena. - Gdje da počnem? Najprije mi dopustite da kažem koliko mi je silno laknulo kad sam shvatila da ste živi, milorde. Zamišljeno ju je promatrao kroz napola spuštene trepavice. - Spomenuli ste nešto u tom smislu još u plesnoj dvorani. Zar ste sumnjali?
- O, da. Itekako sam sumnjala. Pretpostavile smo da ste ubijeni, znate.
- *Ubijen?* - Počeo se pitati ima li posla s luđakinjom.
- Da, milorde, ubijeni. Iz tog sam se razloga odlučila predstavljati kao vaša ljubavnica.
- A koga ste točno smatrali odgovornim za moju smrt? - hladno upita Marcus. - Jednog od vaših drugih *intimnih* prijatelja?
- Šokirano ga je pogledala. - Ne, naravno, milorde. O, Bože, sve je to tako komplicirano. Uvjeravam vas da nemam prijatelja koji bi počinili umorstvo, čak ni u snu.
- Drago mi je da to čujem.
- Teta Zoe je pomalo teatralne naravi, a moja sestrična Amelia katkad zna biti prilično mrka, ali vjerujem da mogu sa sigurnošću reći da niti jedna od njih nikad ne bi nikoga ubila.
- Vjerovat ću vam na riječ, gospođo Bright. Uzdahnula je. - Jasno mi je da sve ovo mora biti veoma zbunjujuće za vas.
- Potrudit ću se da odgonetnem tu zavrzlamu. Možda će mi u tome pomoći moj sjajni mozak. Blistavo mu se s odobravanjem nasmiješila. - U danim se okolnostima sasvim dobro snalazite, milorde.
- I ja sam došao do istog zaključka.
- Lecnula se na sarkazam. - Ah, da. Da, doista. No, dakle, da nastavim. Mislile smo da vas je ucjenjivač ubio, znate.
- Ucjenjivač? Ovo iz trenutka u trenutak postaje sve apsurdnije. Kakav ucjenjivač? To je zbunilo Iphiginiju. - Zar želite reći da vas nitko ne ucjenjuje, gospodine? Pitanje ga je iritiralo. - Zar ja izgledam poput čovjeka koji bi platio ucjenjivaču, gospođo Bright?
- Ne, milorde. Upravo smo zato vjerovali da ste ubijeni. Jer ste odbili platiti, razumijete.
- Nastavite, gospođo Bright - bezizražajnim glasom naredi Marcus. - Pred vama je dug put prije nego nešto od toga postane jasno.
- Moja je teta primila pismo u kojem je zlikovac obavještava da vas je ubio kao primjer ostalima koji odbiju platiti. U pismu je stajalo da je samo pitanje vremena prije nego visoko društvo shvati da ne provodite mjesec dana na svojem imanju, već ste zauvijek nestali.
- Dobri Bože.
- Pa, morate priznati da ste na vrhuncu sezone nestali iz društva, gospodine. Krajnje neobično.
- Bio sam na svojem imanju u Yorkshireu - odbrusi Marcus. - Ne u plitkom, neobilježenom grobu. Gospođo, ovo je smiješno. Dosta mi je te igre. Želim istinu, i želim je prije nego stignemo na Trg Morning Rose.
- Namrštila se. - Pokušavam vam ispričati istinu, gospodine. Nema razloga da budete nepristojni. Dakle budite tako ljubazni i prestanite me prekidati. Kao što sam rekla, moja je teta imala razloga vjerovati da ste ubijeni i da će ona biti sljedeća ukoliko ne udovolji ucjenjivačevim zahtjevima.
- Platila je ucjenu? - oštro upita Marcus.
- Prirodno. Bila je veoma prestrašena. Sve sam to saznala dan nakon što je platila. Tek sam se vratila u London nakon što sam godinu dana provela na kontinentu. Sa mnom je bila moja sestrična Amelia. Posjetile smo tetu Zoe i otkrile u kakvoj se nevolji našla. Odmah sam smislila plan za otkrivanje ucjenjivača.

GIGA

Marcus se više ničemu nije čudio. - Nadali ste se da ćete ga naći ako se budete pretvarali da ste moja ljubavnica?

- Tako je. - Iphiginia mu je uputila još jedan blistavi smiješak odobravanja. - Tada sam vjerovala da ne lovim samo ucjenjivača, već i zločinca sposobnog za umorstvo. Možete zamisliti moju zabrinutost.

- Nisam mrtav, gospodo Bright.

- Da, to vidim - strpljivo je rekla. - To doista unosi pomutnju, zar ne?

- Ne previše, nadam se.

- Postala sam vaša ljubavnica u očima svijeta kako bih se mogla družiti s vašim suradnicima i poznanicima. Moj je plan bio diskretno se raspitivati među njima u nastojanju da otkrijem tko vas je mogao ubiti.

- Veoma je pažljivo od vas što ste pokušali otkriti tko me ubio.

- Moram priznati da se nisam u to upustila kako bih vas osvetila, milorde.

- Poražen sam.

Iphiginijine su se oči zabrinuto raširile. - Ne želim zvučiti neljubazno ili bezosjećajno, gospodine, ali morate imati na umu da nisam imala prilike proučiti vašu narav kad sam čula za taj zločin.

- To bi zacijelo objasnilo pomanjkanje osjećaja u vas. Ali nije mi manjkalo osjećaja, gospodine - brzo

rekla. - Upravo suprotno. Uvjeravam vas, bilo mi je strašno žao da vas je snašla tako grozna sudbina. Oklijevala je, a potom iskreno dodala. - Na neki općeniti način, ako me razumijete. Jedva je potisnuo smiješak. - Zahvalan sam vam na svakom suosjećanju koje ste mi mogli podariti. Ima onih kojim i ne bi bilo nimalo žao da su čuli za moju smrt, čak ni na neki općeniti način.

- Besmislice. Iosve sam sigurna da bi svi pripadnici visokoga društva bili užasnuti kad bi saznali da ste ubijeni.

- Savjetovao bih vam da se ne kladite u to. Sto ste, dovraga, očekivali da ćete otkriti kao moja ljubavnica?

Iphiginia se nagne naprijed. Sad je bila puna entuzijazma. - Zaključila sam da ucjenjivac mora biti netko blizak vama, milorde. Netko tko zna tako strašnu tajnu da je očekivao da ćete mu platiti kako je ne bi razotkrio.

Marcus uzdigne obrvu. - A ta ista osoba također bi morala znati neku mračnu tajnu vaše tete. Jeste li to mislili?

- Kako veoma pronicavo od vas, gospodine. Upravo sam to zaključila. No pošla sam i korak dalje. Shvatila sam da je osoba koja zna tako intimne tajne o vašoj i o prošlosti moje tete također morala znati za vaše planove o izbjavanju iz grada. - Iphiginia je značajno zastala. - Posljednje je ucjenjivačko pismo stiglo baš onoga dana kad ste vi nestali, razumijete.

Marcus je osjetio staru, poznatu radoznalost. To je privremeno potisnulo zdrav razum na način na koji to nikad ne bi dopustio fizičkoj strasti. - Zaključili ste da ne može postojati baš mnogo ljudi koji imaju nekakve veze sa mnom i s vašom tetom, je li o tome riječ?

- Upravo tako. - Iphiginia ga je pogledala s neskri-venim divljenjem. - Doista ste veoma oštroumni, milorde, baš kako sam pretpostavila.

Ovoga je puta Marcus odlučio da ga neće zavesti njezino divljenje njegovu mozgu. Držao se teme. - Stoga ste se predstavljali kao moja ljubavnica da biste se uvukli u krug mojih poznanika.

- Činilo se da je to jedino što se u danim okolnostima može učiniti, premda priznajem da me pomalo plašio zadatak što sam si ga postavila.

- To mi je teško vjerovati, gospodo Bright - suho će Marcus. - Ne mogu zamisliti da vas bilo što ili bilo tko može uplašiti.

- U većini slučajeva, imali biste pravo - složila se bez tračka skromnosti. - No u ovom sam

GIGA

primjeru znala da nikako ne bih mogla ispuniti očekivanja nekih ljudi.

- Očekivanja?

- Vrlo dobro znate na što mislim, gospodine. Prema onome što sam mogla zaključiti, vaše su prijašnje ljubavnice bile veoma lijepe udovice koje su posjedovale, možemo li reći, određeni duh? - U Iphiginijinim se očima pojavio čeznutljiv izraz. - Svi su rekli da su sve bile veoma vatrene.

-Svi?

- Moja je teta Zoe upoznata sa svim najnovijim tračevima. Nije bilo teško otkriti niz pojedinosti o vašim ranijim ljubavnicama.

- Ovakve bi vijesti čovjeka noću mogle držati budnim.

Iphiginia ga je nesigurno pogledala. - Nisam bila sigurna da se mogu nositi s njima, ako me razumijete.

Pogledom je odmjerio njezinu bijelu odjeću. Nije smatrao potrebnim reći joj da tračevi uvijek pretjeruju kad je riječ o broju ljubavnih veza, kao i o egzotičnim osobinama njegovih ljubavnica. - Stoga ste odlučili stvoriti iluziju koja će iznenaditi visoko društvo i time stvoriti posve novi niz očekivanja.

- Željela sam stvoriti imidž koji bi bio tako nevjerojatan da bi me vaši prijatelji i poznanici uz pomoć svoje mašte pretvorili u daleko zagonetnije i vatrenije stvorenje no što doista jesam.

- Čestitam, gospođo Bright. Čini se da ste bili uspješni.

- Dosad je moja varka dobro funkcionirala - s očitim je ponosom priznala Iphiginia.

Ako je uopće pokušavala djelovati skromno, to joj nikako nije išlo od ruke, mislio je Marcus.

- Doista sam impresioniran. Čak zadivljen.

Iphiginia je zacijelo čula cinizam u njegovu glasu. Njezin se kratkotrajni ponos odmah pretvorio u nezadovoljstvo. - Jasno mi je da u vašim očima nisam nimalo prikladna za ulogu vaše nove ljubavnice.

- Ne bih to rekao.

Spustila je pogled na svoju čednu haljinu od bijele svile. Na obrazima joj se pojavilo rumenilo. - Znam da nimalo nisam slična ženama s kojima se vi inače družite.

- Draga moja gospođo Bright, kao što vam svatko može reći, ja nikad nisam preferirao ono što je obično. Daleko mi se više sviđa neobično.

- Sigurni ste da biste me trebali ovako voditi kući? - upita Iphiginia i još jednom s nelagodom pogleda u noć.

- Sasvim dobro znate da je uobičajeno da džentlmen svoju ljubavnicu otprati kući nakon večernjeg obilaska društvenih zbivanja. U našoj bi se situaciji smatralo čudnim kada to ne bih učinio.

- Valjda imate pravo.

- Međutim, da ste vi neudana mlada dama u potrazi za mužem, situacija bi bila posve drukčija, naravno. - Pozorno je promatrao njezino lice. - No vi ste udovica bez obveza, nije li tako?

- Nemojte biti smiješni, gospodine. - Usredotočila se na mračne ulice kojima su prolazili. - Sto bih drugo mogla biti?

- Upravo tako. - Niti jedna nedužna ili ugledna neudana žena kojoj je stalo do njezina dobroga glasa ne bi se upustila u tako skandalozan pothvat, mislio je Marcus. - Čak i da već ne glumite moju ljubavnicu, ništa me ne bi sprečavalo da vas večeras otpratim kući.

- Ne, ali -

- Udovice u visokom društvu zapravo su najpri-vilegiranije dame, nisu li? Financijski neovisne, bez opterećenja ljubomornog muža, mogu formirati veze kakve god žele, pod uvjetom da su dovoljno diskretne.

- Jasno mi je da udovica ima daleko više slobode od neudane žene, gospodine. To uopće ne osporavam. Ali stvar je u tome -

GIGA

- Da? U čemu je stvar?

Okrenula se prema njemu s odlučnim izrazom na licu. - Stvar je u tome da sam u stvaranje imidža uložila mnogo truda, ako baš želite. Dio iluzije sastoji se od određene neuhvatljivosti.

- Tako mi je rečeno.

- Milorde, do večeras nisam niti jednom džentlmenu dopustila da me prati kući.

- Ah. - Pitao se zašto ga ta činjenica čini toliko zadovoljnim. - Zgodan potez.

- Držala sam se toga cijelo vrijeme, sve otkako sam se počela predstavljati kao vaša ljubavnica.

- *Lady Starlight*. Namrštila se. - Kako molim?

- Rečeno mi je da vas zovu nedodirljivom i nedostupnom *lady Starlight*. Doživljavaju vas kao blještavu ponoćnu zvijezdu koja mami i zavodi, ali ostaje izvan dohvata dok traži zamjenu za mene u svojem krevete.

Iphigina je otvorila usta, zatvorila ih i ponovno otvorila. Njezin je glas, kad je napokon progovorila, zvučio zadihano, kao da je pretrčala veliku udaljenost. - Znae kakvo je visoko društvo kad je riječ o lijepljenju etiketa na ljude, gospodine. Moram reći da je malo pretjerano zvati me *lady Starlight*. Unatoč tomu -

- Unatoč tomu, u ovome je slučaju nadimak očito sasvim prikladan.

Na trenutak se doimala smetenom. - Doista?

Marcus je shvatio da se zabavlja. Igraju igru mačke i miša, a njega je zapala uloga mačke. - Definitivno. Štoviše, imate sreće. Slučajno sam nedavno proučavao neuhvatljive, nedodirljive zvijezde. Postoje načini za hvatanje svjetlosti. Ako je čovjek veoma vješt, može ga zarobiti na dlanu svoje šake.

- Ne razumijem, gospodine.

- Ne, zacijelo još ne razumijete. Ali uskoro ćete razumjeti. U međuvremenu mi morate dopustiti da zadržim barem dio zagonetnosti, gospođo Bright. Poznat sam po tome, znate. Nesigurno ga je promatrala. - Bit ćete naporni, zar ne?

- Vidjet ćemo.

- Bojala sam se toga. Biste li mi rekli jeste li istinski ljutiti zbog mojeg predstavljanja, milorde?

- To ne možete sami procijeniti?

- Ne, zapravo ne mogu. Kažu da ste vi kompliciran čovjek. Počinjem shvaćati što time misle. Čak i nakon mojeg detaljnog proučavanja vaše naravi, još uvijek ima mnogo toga što ne znam o vama.

- Zacijelo bih trebao biti zahvalan na tome - progundao je.

- Sarkazam uopće nije potreban - povrijeđeno je rekla.

Marcus je u zlatnom sjaju što su ga stvarale svjetiljke u kočiji vidio da je veoma zabrinuta, premda se izvrsno držala.

Iphigina je veoma ukočeno sjedila. Pogled njezinih krupnih zelenih očiju često je skretao prema prozoru. Marcus je slutio da krišom provjerava gdje se nalaze kako bi bila sigurna da je doista vozi ravno kući. Grčevito je stezala svoju bijelu lepezu.

Marcus se uvjerio da Iphigina nije ni izbliza onako smirena i pribrana kakvom se nastoji prikazati. Nije želio suosjećati s njom. S obzirom na ono što mu je priredila ranije tijekom večeri i na ono što tek slijedi, zaslužila je malo patnje. Pobrinula se da njih dvoje budu glavna tema razgovora za svakim stolom za doručak sutra ujutro, kao i u svim klubovima u St. Jamesu sutra poslijepodne.

- Još vam jednom čestitam, gospođo Bright. - Marcus se lagano naklonio u gesti podrugljiva poštivanja. - Ne bi baš svaka žena uspjela visoko društvo uvjeriti da je moja najnovija ljubavnica.

Ugrizla se za usnu. - Hvala vam.

- Zapravo, to je doista fascinantno postignuće. Nikad neće zaboraviti prvi pogled na nju u

plesnoj dvorani Fenvvicksovih. Prema njegovu je mišljenju Iphigina uspjeta stvoriti dojam da je svaka druga žena u dvorani ili previše nakićena, ili previše skromno odjevena, ili vulgarna. Marcus ne bi znao točno reći zašto ona izgleda tako *prikladno*, ali imao je dovoljno životnog iskustva da bi prepoznao ženu koja posjeduje intuitivni umjetnički osjećaj za stil. To nije imalo nikakve veze s njezinim haljinama ili modnim dodacima. Imalo je veze s načinom na koji ih je nosila.

- Biranje djevičanske bjeline za vašu odjeću bila je briljantna ideja - nastavi Marcus. - Skandalozna, ali briljantna.

Oklijevala je kao da nije sigurna ruga li joj se. Potom se drhtavo nasmiješila. - Jedan od razloga iz kojih sam odlučila nositi bijelo bio je taj da se za vas priča da preferirate crno kad je riječ o vašoj odjeći i mnogim osobnim stvarima. - Rukom u rukavici pokazala je elegantnu crnu kočiju s ukrasima od ebano-vine. - Vidim da su glasine bile točne.

- Jeste li djelovali pod pretpostavkom da će me privući moja suprotnost?

Iphigina je veoma ozbiljno razmislila o tome. -Osobno ne vjerujem u tu teoriju. Vjerujem da se međusobno privlače ljudi koji slično razmišljaju, a ne suprotnosti. No znala sam da će pripadnici visokoga društva doći do pogrešnog zaključka. Većina ljudi misli da se međusobno privlače osobe suprotnih naravi.

- A upravo je njih trebalo uvjeriti.

- Teta Zoe se bojala da moj plan neće upaliti, no ja sam je uvjerila da nam je to jedina nada.

- Ah, da. Vaš plan za hvatanje ucjenjivača. Umalo sam zaboravio na to.

Ljutito ga je pogledala. - Ne vjerujete ni riječi od onoga što sam vam ispričala, zar ne, gospodine? Znala sam da ste veoma inteligentni, i svi su rekli da ste zbog te činjenice prilično arogantni, ali nisam očekivala da ćete biti tako tvrdoglavi.

Odlučio je ignorirati to zapažanje. - Pričajte mi o svojoj teti Zoe.

- Sto želite znati?

- Ima nekoliko žena po imenu Zoe u visokom društvu. Koja je od njih vaša teta?

Iphigina skupi obrve. - Ona je *lady Guthrie*. Međutim, moram vas upozoriti da smo ona i ja svoju obiteljsku vezu zadržale u tajnosti. Smatrala sam da će biti lakše glumiti ako nitko ne bude znao istinu. Kad bi ljudi znali da sam ja njezina nećakinja, mogli bi postavljati previše pitanja o meni, razumijete.

- Naravno - promrmlja Marcus. - Bilo je izrazito važno da vi ostanete zagonetka u uglednim krugovima.

- Itekako važno, gospodine. Jedno bi pitanje brzo dovelo do drugoga i možda bi me razotkrili prije nego bih ostvarila svoj cilj. U najmanju ruku, ucjenjivač je mogao shvatiti da ja nisam vaša ljubavnica.

- Shvaćam.

- Visoko društvo vjeruje da smo Zoe i ja prijateljice, ali ništa više. To nam objašnjenje pruža mogućnost da često budemo zajedno.

Marcus je u mislima prešao popis ljudi koji se kreću njegovim svijetom. Imao je izvrsno pamćenje. Bio je posve siguran da nikad nije upoznao Zoe, *lady Guthrie*. - Čini se da se sjećam da je neki lord Guthrie bio član jednog ili dvaju mojih klubova. Vjerujem da je umro prije godinu dana.

- Teta Zoe je njegova udovica.

- Mislim da nisam imao čast upoznati tu damu.

- Ne. Upravo je to neobično u cijeloj situaciji - brzo će Iphigina. - Teta Zoe mi je rekla da se vas dvoje nikad niste upoznali. Vidjela vas je iz daljine na primanjima i balovima, a Guthrie je katkad usput spominjao vaše ime, ali to je bilo sve.

- No vaš je ucjenjivač ipak tvrdio da smo oboje na popisu njegovih žrtava?

- Da. Prilično čudno, ne mislite li?

- Cijela mi se ova situacija čini veoma čudnom.

GIGA

- Milorde, kunem vam se da ovo nije šala ili igra. Doista postoji ucjenjivač koji prijeti mojoj teti. Zaključila sam da mora postojati neka veza između vašega kruga poznanika i onoga moje tete.

- Ovdje zaboravljate jednu stvar, gospođo Bright -mirno će Marcus. - Mene nitko ne ucjenjuje.

Namrštila se. - Posve ste sigurni u to, milorde?

- To nije nešto što bi čovjek mogao smetnuti s uma.

Iphiginijina su se mekana usta stisnula. - Ne, zacijelo nije. Ali zašto bi ucjenjivač spominjao vas kad je prijetio mojoj teti?

Marcus je pogledao kroz prozor. - Ako me spominjao, onda je to očito bila varka kojom je želio zastrašiti vašu tetu i natjerati je da plati ono što je tražio.

- Doista vas je spomenuo, gospodine - uporno će Iphiginia.

- Recite mi, koliko ste daleko dospjeli u svojoj istrazi?

- Pa, što se toga tiče, lijepo sam napredovala -uzbuđeno je rekla. ~ Već sam uspjela pretražiti radne sobe gospodina Darrowa i lorda Judsona.

- *Sto* ste učinili?

Nakrivila je glavu i upitno ga pogledala. - Rekla sam da sam imala priliku pretražiti Darrowljevu i Judsonovu radnu sobu. Iskoristila sam pozivnice za soareje koje su se održale u njihovim domovima. Uspjela sam se tijekom večeri neopazice uvući u njihove radne sobe i pretražiti njihove pisane stolove.

Shvatio je da se ona ne šali. - Prokletstvo, ženo, jeste li ljudi? Ne mogu vjerovati. Zašto ste uopće željeli pretražiti njihove radne sobe? *Sto* ste se nadali da ćete ondje pronaći?

- Crni vosak i pečat s ugraviranim feniksom -kratko je rekla. - Oboje je korišteno za pečačenje ucjenjivačkih pisama koje je primila teta Zoe.

- Grom i pakao. - Marcusa je previše zaprepastila njezina smionost da bi mogao jasno razmišljati. Na koncu se uspio pribitati. - Crni vosak za pečačenje nije rijetkost. I ja ga rabim.

- Znam, ali vi ste neobični po tome što ga rabite za svoju redovitu korespondenciju, milorde. Većina ljudi rabi crni vosak samo u žalovanju. I morate priznati da pečat s feniksom nije baš tako česta pojava. Zapravo, korištenje pečata, bilo kakvog pečata, samo je po sebi osebujna pojava. Čovjek bi očekivao da će prosječni ucjenjivač svoja pisma učvrstiti običnim ljepilom.

- Zar postoji nešto kao obični ucjenjivač?

- Ne šalim se, gospodine. Crni vosak i pečat s ugraviranim feniksom bili bi čvrsti dokazi protiv ucjenjivača.

- Stoga ste pošli u potragu za tim? - To je jednostavno bilo previše nevjerojatno. Dama sigurno laže, u što sumnja od samog početka. To je jedino objašnjenje, zaključio je Marcus. A on je sebe smatrao maštovitim, kiselo je pomislio. Iphiginia Bright bi mu mogla držati lekcije.

- Nažalost, još nisam imala priliku pretražiti radne sobe ili knjižnice ostalih.

- Kojih ostalih?

- Muškaraca s kojima često igrate karte, naravno.

- Namjeravate pretražiti knjižnice ili radne sobe svih muškaraca s kojima sam igrao karte? - Marcusa je zanimalo koliko će se kompliciranom pokazati njezina mreža laži.

- Ne, samo onih koji su također imali naviku kartati s lordom Guthriejem dok je bio živ - žustro će Iphiginia. Podigla je ruku i nabrojila poznata imena. - Lartmore, Darrow, Pettigrew i Judson. To su četiri muškarca koja povezuju vaše kućanstvo s kućanstvom moje tete.

- Jer je poznato da su katkad kartali i sa mnom i s Guthriejem?

Iphiginia uzdahne. - To je jedina veza koju sam uspjela pronaći između vašeg kruga poznanika i moje tete. Zaključila sam da je netko tko je poznao lorda Guthrieja nekako uspio otkriti tajnu tete Zoe. Možda od nekog sluga. Ta ista osoba također zna mnogo o vama.

- Ali ne tajnu zbog koje bi me netko mogao uq'e-njivati - naglasi Marcus. - Rekao sam vam,

mene nitko ne ucjenjuje.

- Možda ne, milorde, ali ucjenjivač vas poznaje dovoljno dobro da bi znao da ćete dulje vrijeme izbivati iz grada.

- Ni to nije bila nikakva tajna.

- Nije? - Iphigina ga je izazovno pogledala. - Gotovo sve što vi činite je tajna za većinu ljudi, gospodine. Razmislite malo. Koliko je ljudi znalo za vaše planove da mjesec dana provedete na svojem imanju?

- Cijeli niz ljudi - odgovori Marcus. - Moj poslovni tajnik, na primjer. Moja služinčad.

- I muškarci s kojima ste igrali karte malo prije odlaska iz Londona? - bez uvijanja će Iphigina.

- Pakao i prokletstvo. - Marcus je protiv volje osjetio divljenje. Dama je doista pametna. - Stvarno ste me temeljito proučili, zar ne?

- Da, gospodine, jesam. Veoma mi dobro ide istraživanje. Ono što sam gotovo odmah otkrila bila je činjenica da ste kartali s Lartmoreom, Darrowom, Pettigrewom i Judsonom dan prije odlaska iz Londona.

- A lady Guthrie je potvrdila da su oni također ponekad kartali s njezinim pokojnim mužem.

- Ne samo to - s velikim je zadovoljstvom rekla [phigina - nego i činjenicu da su s njim prilično redovito kartali gotovo dvadeset godina prije nego je umro, gospodine. Taj je broj godina važan jer velika tajna moje tete potječe iz razdoblja prije osamnaest godina.

Marcus se polako nasmiješio. - Brilljantno, gospođo Bright. Apsolutno briljantno. Smislili ste istinski čudesnu priču kako biste objasnili svoje zapanjujuće ponašanje. Divim se vašoj domišljatosti i originalnosti.

Lice joj se snuždilo. - Vjerujete da sam sve to izmislila?

- Da, gospođo, vjerujem. - Marcus podigne ruku. - Ali nemojte dopustiti da vas to zaustavi. Uvjeravam vas da silno uživam u predstavi. Vi ste očaravajuća glumica iznimne darovitosti. Smatram se privilegiranim jer imam manju ulogu u predstavi.

Zbunjenost i oprez pojavili su se u njezinim očima.

- Ne vjerujete mi, ali se ne ljutite?

- Posve iskreno rečeno, još nisam siguran kako se točno osjećam po pitanju svega toga. Još uvijek razmišljam o tome.

- Shvaćam - promrmljala je. - Zar vam uvijek treba mnogo vremena za razmišljanje o nečemu prije nego odlučite što osjećate po tom pitanju?

Nasmiješio se na strogi ton njezina glasa. - Zvučite poput guvernante koja zahtijeva odgovor od sporog učenika. Odgovor je taj da imam pravilo protiv mijenjanja odluka kad ih jednom donesem. No logična posljedica tog pravila je ta da prikupim sve činjenice prije nego donesem odluku.

Razvedrila se. - Poznata su mi vaša slavna pravila, gospodine. Smijem li zaključiti da u ovom slučaju još uvijek prikupljate činjenice?

- Zašto ne?

- To je veliko olakšanje, gospodine. - Uputila mu je svoj očaravajuće blistav smiješak. -

Imam povjerenja u vašu intelektualnu narav. Znam da ćete mi, čim shvatite da govorim istinu, rado pomoći u mojim nastojanjima da otkrijem ucjenjivača.

Marcus je osjetio kako kočija usporava. - Budite sigurni, gospođo Bright, da ću s užitkom istražiti sve što mogu o cijeloj ovoj situaciji.

- Naravno. - Sad se doimala posve nezabrinutom.

- To vam je u naravi.

- Znao - Marcus je rekao kad je njegov lakaj otvorio vrata kočije - ne vjerujem da se ikad itko pozabavio proučavanjem moje naravi. Je li vam se taj zadatak činio zanimljivim?

- O, da, milorde. - Oči su joj blistale dok je izlazila iz kočije. - Bilo je jednako fascinantno kao i ruševine Pompeja.

- Lijepo je znati da se mogu nositi s ruševinama iz antiknog doba. - Marcus je izišao iz kočije i uzeo je pod ruku. Pogledao je Dinksa. - Malo ću se zadržati.

Dinks, koji već godinama radi za njega, vedro i spokojno kimne. - Da, milorde. Čekat ćemo vas.

Iphiginia je oštro pogledala Marcusa dok ju je vodio stubama ispred kuće broj pet na Trgu Morning Rose. -Što ste time mislili? Zadržat ćete se samo trenutak.

- Ma hajde, draga moja. Zacijelo me kanite pozvati unutra na konjak? - Marcus je s odobravanjem pogledao nove plinske svjetiljke postavljene ispred svake kuće u ulici.

- Unutra? - Iphiginijin se glas povisio od čuđenja. Nemojte biti smiješni, gospodine. Ne pada mi na pamet pustiti vas u kuću u ovo doba noći.

- Imamo o mnogočemu raspraviti, gospođo Bright, a meni ne pada na pamet prikladnije mjesto ili vrijeme za naš razgovor. - Marcus je podigao ruku kako bi oštro pokucao mjedenom alkom.

- Ne, čekajte, nemojte kucati - žurno će Iphiginia. - Domaćici sam rekla neka me ne čeka. Imam ključ u torbici.

Marcus je ispružio ruku kako bi mu dala ključ. Oklijevala je, a potom mu ga ipak pružila. Bez riječi ga je uzeo i otključao vrata.

Iphiginia je žurno ušla u mračno predvorje ispred njega. Zgrabila je svijeću ostavljenu na obližnjem stolu, brzo je upalila i okrenula se prema njemu. -Gospodine, doista mislim da ne biste trebali ući.

Polako je prekoračio prag i nasmiješio se. - Ako želite da vaša iluzija i dalje ostane uvjerljiva - blago je rekao - onda se bojim da mi morate dopustiti da neko vrijeme ostanem ovdje. To se očekuje, znate.

- Očekuje? - Zurila je u njega, a u očima joj se počela pojavljivati nada. - Želite li reći da ste voljni dopustiti mi da se nastavim predstavljati kao vaša ljubavnica?

- Zašto ne? - Marcus je ušao i zatvorio vrata za sobom. - Teško biste mogli nastaviti istragu kad bi se sad razotkrio vaš identitet. Ako vam skinu masku, izbacit će vas iz visokoga društva i nikako se nećete moći vratiti.

- Sasvim točno. Gospodine, ne mogu vam reći koliko sam vam zahvalna. Jasno mi je da još ne vjerujete u moja objašnjenja. Želim da znate kako vašu spremnost na otvoreno razmatranje situacije smatram vrijednom divljenja. To potvrđuje sve što sam saznala o vama.

- U redu je, gospođo Bright. Voljan sam neko vrijeme nastaviti s predstavom, barem dok ne nađem odgovore na sva pitanja. Je li ovo vaša knjižnica? -Marcus je ušao u prostoriju na lijevoj strani predvorja.

- Da. - Iphiginia podigne skute svoje haljine i požuri za njim. - Milorde, to je doista veoma velikodušno od vas.

- Znam. - Marcus nije vidio ništa osim mračnih obrisa. Zaputio se prema nečemu za što je pretpostavio da je kamin.

- Kako vi očito ipak niste jedna od ucjenjivačevih žrtava, doista vas ništa ne obvezuje da mi pomognete u istrazi.

- Prije mnogo godina prestao sam bilo što raditi zato što me nešto obvezuje. To mi se činilo prilično besmislenim. Međutim, katkad nešto radim jer imam duboki osjećaj radoznalosti po pitanju najčudnijih... Prokletstvo. - Marcus se trgnuo kad je vrhom Čizme udario u veliki, nepomični predmet.

- Molim vas, pripazite, milorde. - Iphiginia podigne svijeću u zrak. - Prostorija je trenutno malo pretrpana.

- To vidim.

Svijeća je bacala treperave sjenke po odaji punoj polomljenih kipova, pogrebnih maski, neobično dizajniranih urni i golemih vaza.

Namještaj je bio još bizarniji. Stolice s nogama u obliku pandži i naslonima za ruke s glavama

grifona nalazile su se kraj prozora. Masivna sofa u grčkom si i I u presvučena zelenim baršunom stajala je ispred k.imina. U svjetlosti svijeće izgledala je senzualno i poganski. Stoliće s obje strane sofe ukrašavale su lavlje glave i sfinge.

- Rekla sam vam da smo se moja sestrična i ja tek nedavno vratile s veoma poučne turneje po kontinentu - reče Iphiginia. - Tijekom putovanja kupila sam mnogo antikviteta.

Marcus je pogledao izlomljeni komad mramora koji je ostavio trag na uglancanom vrhu njegove crne čizme. Iphiginijina je svijeća davala tek toliko svjetlosti da razabere dio kipa neke mitske krilate zvijeri. -Koji je to vrag?

- Kupila sam ga u trgovini u Rimu. - Iphiginia je spustila svijeću na pisaći stol. Začuo se zvuk struganja dok je palila petrolejku. - Fascinantno, nije li? U istoj sam trgovini kupila još nekoliko jednako zanimljivih stvari. Posebno mi je drag ovaj rimski centurion.

Marcus je vidio da je centurion nag, a na sebi ima samo kacigu, mač i štit.

- Izgleda kao da ste cijelo arheološko nalazište prenijeli u svoju knjižnicu - primijeti Marcus.

- Da, prilično sam zadovoljna dojmom. - Iphiginia se zadovoljno osvrne naokolo. Vršci ma je prstiju nježno prešla po ruci nagog centuriona. - Istodobno uzbuđuje osjetila i stimulira intelektualne sposobnosti. Slažete li se?

Marcus nije mogao otrgnuti pogleda s njezinih prstiju koji su klizili po mramornim mišićima. Osjetio je trenutni i dramatični učinak na svoju, već ionako razbuđenu muškost. Za razliku od centuriona, pomislio je, on nije od kamena.

- Sto kanite učiniti sa svim tim, gospođo Bright? Zamišljeno se naslonila na kip, spustivši lakat na

ratnikovo rame. Bradu je spustila na dlan ruke. - Još nisam posve sigurna. Zasad samo proučavam te predmete i skiciram ih.

- Proučavate ih? - Marcus je gledao kako njezini skuti lepršaju preko nagog bedra kipa. Gotovo je osjećao svilu na vlastitoj koži.

- Moj je cilj napraviti knjigu uzoraka drevnih motiva i dizajna koja bi se mogla koristiti kao vodič za uređivanje unutrašnjih i vanjskih dijelova kuća -povjerala mu je. Oči su joj blistale od entuzijazma.

Nesvjesna učinka što ga je imala na Marcusa, intimno je priljubila bok uz kip.

- Shvaćam. - Marcusa je svladao gotovo neizdrživ nemir. U uzaludnom pokušaju da ga ublaži, odveo je kravatu i duboko udahnuo kako bi razbistrio glavu.

Odmah je udahnuo Iphiginijin parfem s mirisom ruža i njegova su se osjetila još više smutila.

- Tako mnogo toga što u današnje vrijeme prolazi kao autentični arheološki dizajn posve je lažno i netočno - rekla je.

- Opazio sam.

- Jeste li? - Zadovoljno ga je pogledala.

- Da. - Njegov je pogled kliznuo preko nježne obline Iphiginijina bedra ondje gdje se toplo ugnijezdilo uz hladan mramor kipa. Već godinama nije gurnut tako blizu ruba svoje samokontrole.

Moja knjiga uzoraka klasičnih dizajna bit će nadahnuta stvarnim zapažanjima i skicama autentičnih antikviteta poput ovih. - Iphiginia je gracioznim pokretom ruke obuhvatila hrpu artefakata u sobi. -Iako će ljudi koji svoje kuće žele urediti na antikni način biti sigurni da se njihovi arhitekti i dekorateri pridržavaju originalne verzije klasičnog stila što su ga izabrali« bez obzira je li grčki ili rimski, egipatski ili etruščanski.

To zvuči poput ambicioznoga projekta, gospođo Bright.

- Da, jest. No ja se silno radujem tomu. Prošlu sam godinu provela u skupljanju tih stvari, a kao što možete zamisliti, jedva čekam da počnem raditi na knjizi.

- Prirodno. - Proučavao je nježnu boju njezine kože na svjetlosti petrolejke i pitao se kakvog je okusa. Krenuo je prema njoj.

- No idemo redom. - Iphiginia se odmaknula od centuriona. - Moram se pozabaviti

GIGA

problemom s teti-nim ucjenjivačem prije nego počnem raditi na svojem projektu. Posve ste sigurni da vam moje lažno predstavljanje neće izazvati neželjene probleme?

- Upravo suprotno. Siguran sam da će mi izazvati nebrojene probleme. - Marcus je ispružio ruke i uhvatio je za naga ramena. Njezina je koža bila nevjerojatno topla i mekana pod njegovim tvrdim, zuljevitim rukama. Nije ustuknula pred njegovim dodirrom. Zapravo se činilo da je na trenutak ostala opčinjena.

- Marcuse? Želim reći, milorde? - Vrhom jezika dotaknula je donju usnu. - Ne bih vam željela stvarati nevolje, gospodine. - Opet je zvučala zadihano. Njezine su oči bile duboki i primamljivi vrtlozi u morskoj dubini.

- Spreman sam staviti vam se na raspolaganje, gospođo Bright.

- To je veoma ljubazno od vas, gospodine. Smijem li pitati zašto ste mi tako spremni pomoći ako ne vjerujete u moja objašnjenja o ucjenjivaču?

- Slučajno mi je potrebna ljubavnica.

Spustio je usta na njezina i poljubio je onako kako ju je želio poljubiti od trenutka kad ju je prvi put ugledao u plesnoj dvorani Fenwicksovih.

3

Šok je prostrujao Iphiginijom silinom munje koja para oblake.

Ne bi se više zaprepastila ni da je mramorni centurion odjednom oživio i uzeo je u zagrljaj. Tako ju je zapanjio osjećaj Marcusovih usta na njezinima da se na nekoliko sekunda ukočila od nevje-ri-ce.

Marcus ju je ljubio. Njegove čvrste, snažne ruke počivale su na nagoj koži njezinih ramena, izazivajući drhtaje uzbuđenja u njoj.

Taj zloglasni muškarac kojeg je tako intimno upoznala i kojemu se silno divila, taj čovjek koji se već gotovo mjesec dana svake noći pojavljuje u njezinim snovima, ljubi je u njezinoj vlastitoj knjižnici.

Marcus je zaokupljao svaki njezin budni trenutak otkako se vratila u London. Dane je provodila proučavajući njega kako bi se mogla pretvoriti u uvjerljivu iluziju žene s kojom bi on mogao voditi ljubav.

Skupljala je glasine, priče i nekoliko stvarnih činjenica iz svih dostupnih izvora. Pročitala je sve što je uspjela naći od onoga što je napisao. Satima je razmišljala o najsitnijim detaljima što ih je otkrila o njemu u nastojanju da ga razumije i učini ga stvarnijim.

Tijekom tog je procesa stvorila veoma privatnu maštariju za sebe, onu koju ni s kim nije podijelila, čak ni s Amelijom ili tetom Zoe.

Kasno noću, nakon duge, napetošću ispunjene večeri igranja uloge, ležala je budna i zamišljala kakav bi bio osjećaj kad bi doista bila Marcusova ljubavnica, žena koju je on vodio u svoj krevet, žena koju on voli.

Žena koju on voli.

Odavno je u sebi zaključila da ona nije od one vrste žena koje mogu doživjeti veliku strast ili je izazvati kod nekog muškarca. Pomirila se s tom spoznajom, prihvatila je. Rekla je sebi da je previše razborita, previše praktična, previše intelektualno nastrojena da bi se zaljubila.

Unatoč tomu, bez obzira na svoje poznavanje sebe, isplela je mrežu maštarija oko Marcusa. Sve se to činilo sasvim bezazlenim jer je čovjek bio mrtav.

No večeras je izišao iz njezinih snova i ušao ravno u njezin život i daleko je fascinantniji u stvarnosti no što je ikad bio u njezinim snovima.

- Veoma ste neobični, Iphiginia. Uopće niste onakvi kakvom sam vas zamišljao. - Marcusov je glas bio dubok i prožet senzualnošću. - A ipak se čini da ste baš onakvi kakvu vas večeras želim.

Nije mogla odgovoriti, ne samo zato što joj je ponovno zarobio usta, već i zato što je drhtala od glave do pete. Njegove su je ruke čvršće stisnule dok ju je najprije nježno ljubio, a potom strastvenije. Snažno joj je stiskao ramena.

Dahnula je i rastvorila usne. Reagirao je tako da joj je uvukao jezik u usta.

Trenutna ukočenost koju je izazvalo početno iznenađenje brzo je nestala, ostavivši Iphiginiju s osjećajem nevjerojatne topline i podatnosti. Vrelina se skupila u donjem dijelu njezina tijela. To je bio doista poseban osjećaj.

Prigušeno je zastenjala, a to je, čini se, godilo Marcusu. Pomaknuo je prste na njezinoj koži. Još jedan val predivnih drhtaja prostrujao je njome.

Podigla je ruke i uhvatila se za krajeve njegove duge bijele kravate. - Ovo je doista krajnje nevjerojatno, milorde.

- Da, jest, nije li? - Poljubio joj je čeljust i vrh nosa. - I vjerujte mi da sam i ja jednako zapanjen kao i vi.

Milorde.

- Zovem se Marcus.

- O, Marcuse. - Obuzeta vatrom uzbuđenja, pustila je njegovu kravatu i obavila mu ruke oko vrata.

Ta je kretnja odmah dovela njezino tijelo bliže njegovomu. Sad se našla čvrsto priljubljena uz

njega. Njezine su se dojke stisnule uz njegova široka prsa. Osjećala je šokantno tvrdu izbočinu njegove muško-sti koja mu je napinjala hlače.

Njegovi su joj dugi prsti milovali zatiljak.

Tiho je uzviknula. Mjesto između njezinih nogu počelo se ovlaživati. Glava joj je pala unatrag preko njegove ruke, a njegove su joj se usne spustile na vrat.

- *Marcuse*. Nebesa. - Stegnula mu je prste u kosi. Osjetila su joj pomahnitala. Činilo se da ne može misliti.

- Vjerujem da ćete mi biti izvrsna ljubavnica, slatka moja. - Marcus je koraknuo unatrag prema širokoj zelenoj i zlatnoj grčkoj sofi. Povukao je Iphiginiju sa sobom.

Čula je tupi udarac kad je nogom udario u jedan od slomljenih komada mramora.

- Grom i pakao.

- O, Bože. - Iphiginia se počela povlačiti. -Pripazite, milorde. Ozlijedit ćete se.

- Nema sumnje, ali vjerujem da će se isplatiti. -Marcus je obišao kamen i srušio se na sofu.

Jednu je nogu zadržao na podu i povukao Iphiginiju na sebe. Ispružila se na njegovu čvrstom, mišićavom tijelu i ležala zarobljena između njegovih bedara. Njezini su mekani skuti trenutak ili dva delikatno lepršali kao da se bune. Potom su se spustili na Marcusove noge uz tiho šuštanje predaje.

Vrelina koja se širila iz Marcusa gotovo je pekla Iphiginiju. Nikad nije tako nešto osjetila.

Obuhvatio joj je lice dlanovima i povukao njezina usta na svoja.

Čaroliju je prekinuo užasnuti krik koji je dopirao s vrata. - *Iphiginia*. Što se ovdje događa?

Omamljena od Marcusovih poljubaca, Iphiginia je podigla glavu. - *Amelia*?

- Prokletstvo - zareži Marcus. - Što, dovraga?

- Smjesta je pustite, prokleti čovječe. Čujete li me? U ime nebesa, pustite je.

- *Amelia*, čekaj. Stani. - Iphiginia se podigla oslonivši se na ruke i okrenula glavu prema mračnim vratima. Vidjela je *Ameliju* odjevenu u kućni ogrtač, raspuštene tamne kose, kako juri naprijed kroz labirint kipova i namještaja.

- *Amelia*, u redu je. - Iphiginia se hitro nastojala podići u sjedeći položaj.

Amelia je zastala, ali tek toliko da zgrabi žarač s kamina. Podigla ga je na prijeteći način, i bijesno se zagledala u Marcusa. - Smjesta je pustite, ili ću vam razbiti glavu. Kunem se da hoću.

Jednim je brzim, zapanjujuće učinkovitim pokretom Marcus gurnuo Iphiginiju s puta, zakotrljao se preko ruba sofe i ustao. Ispružio je ruku i istrгнуo žarač iz *Amelijine* ruke prije nego je ona uopće shvatila što kani.

Amelijin je uzvik bio prodoran i plačljiv.

- *Amelia*, smiri se. - Iphiginia je ustala, prošla kraj Marcusa i potrčala do svoje sestrične.

Zagrlila je uzrujanu ženu. - Smiri se, draga. Dobro sam. Nije mi nau-dio, vjeruj mi.

Amelia je podigla glavu i s nerazumijevanjem pogledala Iphiginiju. Potom se okrenula i zagledala u Marcusa. - Tko je on? Što radi ovdje? Znala sam da je taj tvoj plan opasan. Znala sam da će te prije ili kasnije neki muškarac pokušati iskoristiti.

Iphiginia ju je umirujuće potapšala. - *Amelia*, dopusti da ti predstavim grofa od Mastersa.

Milorde, ovo je moja sestrična, gospođica *Amelia Farley*.

Marcus uzdigne obrvu i odloži žarač. - Drago mi je.

Amelia je zabezeknuto zurila u njega. - Ali vi biste trebali biti mrtvi.

- Čuo sam. - Kut usana lagano mu se trznuo. -Ali neprestano se pojavljuju dokazi da nije tako.

Amelia se okrene k Iphiginiji. - Ucjenjivač ga ipak nije ubio?

- Očito nije. - Iphiginia porumeni i žurno poravna svoju haljinu. Opazila je da jedno od pera leži na podu kraj Marcusove noge. - Veliko je olakšanje znati da nemamo posla s ubojicom, nije li?

Amelia sumnjičavo pogleda Marcusa. - Nisam baš tako sigurna. S čime točno ovdje imamo

GIGA

posla?

- Izvršno pitanje. Sigurno ne s duhom. - Marcus se sagne i podigne bijelo pero. Pruži ga Iphiginiji. - S užitkom ću vam pomoći podrobno odgovoriti na to pitanje, gospođu Bright. No kako je već prilično kasno, a raspoloženje večeri se u posljednjih nekoliko minuta promijenilo, vjerujem da je vrijeme za odlazak.

- Da, naravno, milorde. - Iphiginia istragne pero iz njegove ruke. - Ali ozbiljno ste mislili kad ste rekli da ćete mi dopustiti da se i dalje predstavljam kao vaša ljubavnica, niste li?

- Ozbiljno sam mislio svaku riječ, draga moja gospođu Bright. - Marcusove su oči blistale na svjetlosti petrolejke. - Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bih vam pomogao stvoriti varku koja će se doimati tako istinitom da je nitko neće moći razlikovati od stvarnosti.

- To je veoma ljubazno od vas, gospodine. - Iphiginia je osjetila silnu zahvalnost. - Sto vas navodi da mi pomognete, milorde, vaša intelektualna radoznalost ili prirodna galantnost?

- Ne vjerujem da me galantnost navela da vam pomognem, gospođu.

- Onda je zasigurno riječ o vašoj intelektualnoj naravi - spokojno je rekla.

Dobacio joj je ciničan pogled dok se kretao prema vratima. - Tako me dobro poznajete.

- I trebala bi. - Amelia ga je ljutito gledala. - Obavila je izrazito temeljitu istragu o vama, milorde.

- Počasćen sam. - Marcus je izišao u predvorje. Zastao je i zamišljeno pogledao Iphiginiju. - Svakako zaključajte vrata kad ja odem.

Iphiginia se nasmiješila. - Naravno, milorde.

Marcus je izišao u noć i tiho zatvorio vrata za sobom.

U knjižnici je zavladao kratka, napeta tišina. Trenutak kasnije s ulice se začuo štropot grofove crne kočije.

Amelia se okrenula k Iphiginiji. Uspostavila je kontrolu nad sobom, ali u njezinim se blagim smeđim očima još nazirao strah.

Imala je dvadeset šest godina, godinu manje od Iphiginije. Na mnoge je načine bila mnogo ljepša, finih crta lica, blistave tamnosmeđe kose i prelijepih očiju. No doimala se nekako strogom i nepristupačnom.

- Mislila sam da te silom htio uzeti - šapne Amelia.

- Znam da jesi. Razumijem tvoju zabrinutost. Ali zapravo me samo poljubio, Amelia.

Iphiginia je bila jedina osoba kojoj je Amelia povjerala pojedinosti paklenog doživljaja što ga je pretrpjela prije osam godina kao osamnaestogodišnja guvernanta.

Amelijina je majka umrla tijekom porođaja. Ameliju je odgojio otac koji se bavio znanošću, ali je bio siromašan, te joj je dao jedino čega je imao u izobilju, obrazovanje. Kad je umro, naglo je prestala stizati malena plaća od koje su on i Amelia živjeli.

Suočena s potrebom da se sama snalazi u životu, Amelia je učinila ono što čine nebrojene mlade žene otmjenog podrijetla, ali bez sredstava. Prijavila se za posao guvernante.

Silovao ju je kućni gost njezinih poslodavaca, čovjek po imenu Dodgson.

Gospodarica kuće ušla je u prostoriju samo nekoliko trenutaka nakon što je Dodgson dovršio svoje zlodjelo. Žena se sablaznila. Njezina je trenutna reakcija bila otpustiti Ameliju.

Amelia je zbog silovanja ostala bez itekako potrebnog posla, ali joj je to također onemogućilo dobivanje drugog sličnog radnog mjesta. Agencija koja ju je poslala u kuću u kojoj je napadnuta odbila je pronaći joj drugi posao.

Vlasnica agencije ju je obavijestila da više nije dovoljno ugledna da bi radila za tvrtku koja se ponosi svojim ekskluzivnim klijentima i neokaljanim karakterima guvernanti i plaćenih pratilja koje šalje u najbolje obitelji.

Iphiginia je znala da su duboko u Ameliji izbljedjeli ožiljci iz te strašne večeri, ali nikad nisu u potpunosti zacviljeli.

- *Dopustila* si mu da te poljubi? - Amelia je u čudu odmahнула glavom. - Ali on je neznanac.

Zapravo, trebao bi biti mrtav neznanac.

GIGA

- Znam. - Iphiginia se polako spustila na stolicu izrađenu u rimskom stilu. Zagledala se u pero u svojoj ruci. - Ali nemam osjećaj da je stranac. Znaš li koja je bila moja prva misao kad sam ga večeras ugledala u plesnoj dvorani Fenwicksovih?

- Koja? - oprezno upita Amelia.

Iphiginia se nasmiješila. - Pomislila sam da izgleda točno onako kako treba izgledati.

- Besmislice. Previše si vremena provela razmišljajući o onome što pretpostavljaš da je njegova narav.

- Vrlo vjerojatno.

Amelia se namrštila. - Jednostavno se pojavio na balu Fenwicksovih?

- Da. Ništa ne zna o ucjenjivanju, usput rečeno. Tvrdi da on definitivno nije žrtva.

- Dobri Bože. I nije te odao?

- Ne. Očito je čuo glasine koje smo se potrudile raširiti. Moglo bi se reći da smo on i ja razriješili našu svađu pred cijelim visokim društvom.

- Pitam se zašto je pristao na tu šaradu - zamišljeno će Amelia.

- Masters je veoma inteligentan čovjek s izraženim osjećajem radoznalosti i predivno nepristran. Očito je donio veoma razumnu odluku da me neće razotkriti prije nego otkrije o čemu je točno riječ.

Amelia puhne kroz nos. - Hmm.

- Čovjek njegova svestranog uma sigurno posjeduje racionalnu, staloženu narav. Nije od onih koji naprečac dolaze do zaključaka.

- To nema nikakva smisla - prasne Amelia. - Ne sviđa mi se. Kladim se da ima još neki razlog iz kojeg surađuje.

- Koji bi to razlog mogao biti?

- Ne bih se iznenadila da je zaključio kako bi bilo zabavno pretvoriti te u njegovu pravu ljubavnicu.

Iphiginia naglo udahne. - O, doista ne mislim -

- Upravo tako. - Amelia ju je mrko pogledala. - Nisi uopće temeljito razmislila otkako je sve ovo počelo. Ha. Zašto čovjek nije mrtav onako kako bi trebao biti, dovraga?

- Nalazio se na jednom od svojih imanja, a vratio se u grad samo zato što je čuo za mene.

- Znači, pismo što ga je teta Zoe primila i u kojem netko tvrdi da je Masters ubijen jer je odbio platiti ucjenu bilo je samo varka kako bi se ona prestrašila.

- Očito. Sve je to veoma čudno, Amelia.

- Meni se od samoga početka cijeli taj plan činio krajnje čudnim.

- Znam da ga ti nisi odobravalala - reče Iphiginia.

- No ja sam mislila da prilično dobro funkcionira.

- Dok se Masters nije vratio iz mrtvih. Neki ljudi nemaju nimalo obzira. Sto ćeš sada?

- Nemam drugog izbora, osim i dalje se predstavljati kao Mastersova ljubavnica. - Iphiginia je kažiprstom lupkala po usnama. - Moj je prvobitni plan još uvijek jedini što ga imamo, a ja vjerujem da je još uvijek dobar. Ako se razotkrije moj pravi identitet, neću imati pristupa Mastersovu krugu poznanika.

- Što ne bi bio neki veliki gubitak, ako mene pitaš

- progunda Amelia.

- Ne slažem se. Kao zagonetna gospođa Bright, ljubavnica grofa od Mastersa, mogu poći bilo kamo i razgovarati s kim god želim.

- No kao gospođica Bright, neudana žena, intelektualka i bivša vlasnica Akademije za mlade dame gospođice Bright bila bi ograničena na daleko običniji krug poznanika. Je li o tome riječ?

Iphiginia iskrivi lice u grimasu. - Bojim se da jest. Istina je da sad imam dovoljno sredstava, zahvaljujući pametnom ulaganju u nekretnine -

- Želiš reći, zahvaljujući tvojim izvrsnom poznavanju arhitekture i poslovnim sposobnostima

gospodina Manwaringa - ispravi je Amelia.

- I tvojem snalaženju u financijskim pitanjima -doda Iphiginia. - Nemoj zaboraviti na svoj doprinos.

- Da, pa, nije u tome stvar.

Iphiginia se kiselo osmjehne. - Kao što sam počela govoriti, bez obzira na stanje mojih financija, kao gospođica Iphiginia Bright nemam društvene kontakte i značajke potrebne za kretanje u Mastersovim krugovima.

- A još uvijek si uvjeren da se osoba koja stoji iza ucjenjivačke prijetnje kreće u Mastersovu svijetu, kao i u svijetu tvoje tete.

Iphiginia je milovala bijelo pero. - Sigurna sam u to. Jasno je da je ta osoba, bez obzira o kome je riječ, znala mnogo o grofovima planovima za sezonu. Prijetnja teti Zoe dostavljena je u pravom trenutku.

- Da, znam, ali -

- I zna tajnu iz Zoeine prošlosti. Jedina veza između Mastersa i tete Zoe jesu oni ljudi koji su igrali karte s Guthriejem i koji sad katkad kartaju s Mastersom.

- Ali ni sam Guthrie nije znao Zoeinu tajnu.

- Guthrie je najčešće bio tako pijan da nije mogao ni dobivati na kartama, a kamoli vidjeti što mu se događa pred nosom. Ali netko blizak njemu lako je mogao pogoditi što se događa između Zoe i lorda Otisa, te zbrojiti dva i dva kad se rodila Maryanne.

- I pokušati je time ucjenjivati osamnaest godina kasnije?

- Da. Nemoj zaboraviti da vijest da je Marvanne zapravo kći lorda Otisa, a ne Guthriejeva, nije mnogo vrijedila sve dok je prije nekoliko mjeseci nije zaprosio grof od Sheffielda.

Iphiginia nije morala zalaziti u detalje. Obje su znale da će Sheffield povući svoju ponudu ako izbije skandal povezan s Marvanne.

Obitelj Sheffield je poznata po tome koliko drži do otmjenosti. Sasvim je vjerojatno da već sumnjaju u mudrost ženidbe njihova nasljednika s nekim poput Marvanne. Istina, ima lijep miraz, ali to baš i nije veliko bogatstvo. I veoma je ljupka, ali ne može se tvrditi da je njezina obitelj osobito otmjena.

Sheffield je ženu mogao potražiti u mnogo višim krugovima i svi su to znali. Njegova veza s Marvanne proizašla je iz ljubavi, a to se u visokom društvu smatra frivolnim razlogom za brak.

- Ne znam, Iphiginia - Amelia reče nakon kratkog razmišljanja. - Cijeli je taj plan bio dovoljno opasan i dok smo mislile da je grof mrtav. No sad kad je živ, imam osjećaj da bi se situacija mogla znatno zakom-plicirati.

- Da. - Iphiginia pogleda nagog centuriona. - Ali moram ti reći da mi je veoma drago da je živ, Amelia.

- To vidim. - Amelia je stisnula usta dok je ustajala. - Nimalo me ne iznenađuje. Već se tjednima zaljubljuješ u njega.

Iphiginia je osjetila kako joj toplina navire u lice. -Pretjeruješ.

- Poznajem te bolje nego itko. Čak bolje, vjerujem, nego tvoja sestra ili teta Zoe. Nikad te nisam vidjela da tako reagiraš na nekog muškarca. Čak ni na Richarda Hamptona.

Iphiginia je napravila grimasu na spominjanje sestrina novog muža. - Uvjeravam te da Richarda nikad nisam smatrala... - nastojala je pronaći pravu riječ - ... *zanimljivim* poput lorda Mastersa.

- Čak ni dok ti se udvarao? - blago upita Amelia.

- Richard mi se zapravo nikad nije udvarao -žustro će Iphiginia. - Neko sam vrijeme posve pogrešno tumačila njegove namjere. Sve je to bio golemi nesporazum. Pogreška je brzo razjašnjena.

Na Iphiginijinu veliku žalost, Richard je zapravo volio njezinu sestru Corinu.

- Ti nisi bila jedina koja je pogrešno protumačila njegove česte posjete - reče Amelia. - Svi

smo pogriješili. Ja sam još uvijek uvjeren da je u početku želio tebe, ako želiš znati istinu. A potom se predomislio dok je gledao kako se Corina pretvara u ljepoticu.

- To nije pošteno, Amelia. Richard nije tako površan.

- Nemoj biti previše sigurna u to. I reći ću ti još nešto. On nikad ne bi zaprosio ni Corinu da joj nisi dala veliki miraz. Njegovi roditelji ne bi dali svoje odobrenje da nisu vjerovali da će u obitelj donijeti nešto novca.

- U tome imaš pravo. - Iphiginia je prezirno nabrala nos. Richardovi joj se roditelji nikad nisu sviđali.

Iphiginia je Richarda poznavala veći dio svojeg života. Bili su vršnjaci. Obitelji Hampton i Bright bile su susjedi u malenu selu Deepford u Devonu.

Vlastelin Hampton i njegova žena nikad nisu posve prihvatili Iphiginijine roditelje. Ljudi koji posjeduju otvorene, umjetničke naravi uvijek su sumnjivi u malenim selima u kojima vladaju nepisana pravila doličnosti i ponašanja.

No Iphiginiji se Richard oduvijek sviđao, a on je uvijek bio ljubazan prema njoj, osobito tijekom teškog razdoblja nakon što su njezini roditelji nestali na moru.

Kad se oporavila od posljedica prvog užasnog šoka izazvanog njihovom smrću, Iphiginia je shvatila da sama mora uzdržavati sebe i svoju devetogodišnju sestru.

Nažalost, Brightovi su ostavili veoma maleno nasljedstvo. Iphiginijina majka nikad nije mnogo zarađivala od svojeg slikarstva. Njezin otac, daroviti arhitekt, nije posjedovao poslovne vještine potrebne za pretvaranje svojih otmjenih, klasičnih dizajna u stvarnost. Neočekivani skriveni troškovi gradnje, loše biranje poslovnih suradnika i nebrojeni problemi rizične izgradnje kuća zajedno su progutali veći dio Brighto-vih profita.

U svakom slučaju, oba Iphiginijina roditelja daleko su se više bavila obnavljanjem svojih umjetničkih duša čestim putovanjima na arheološka nalazišta u Egiptu, Italiji i Grčkoj nego zarađivanjem novca.

Brightovi su mnogo putovali ne opterećujući se ratovima koji su se godinama vodili u različitim dijelovima kontinenta. Iphiginia i njezina sestra obično su ih pratile na tim putovanjima.

No Iphiginia i Corina ostale su kod kuće kad je neslomivi bračni par Bright krenuo na svoje posljednje putovanje. Vijest o njihovoj pogibiji na moru stigla je kao strašan udarac njihovim kćerima.

Suočena s odgovornošću da osigura sredstva za život za sebe i Corinu, Iphiginia je učinila smion korak. Skupila je sav novac što ga je mogla dobiti od prodaje majčinih slika i knjige uzoraka što ju je njezin otac napisao.

Taj je maleni novčani iznos upotrijebila za otvaranje akademije za mlade dame. Akademija je odmah postigla uspjeh.

Richard je pomogao Iphiginiji tako što je oca nagovorio da joj iznajmi prikladnu kuću za akademiju. Pobrinuo se da najam bude razuman. Davao je sve od sebe kako bi joj pomogao i na druge načine. Čak je nagovorio svoju majku da prijateljicama preporuči Iphiginijinu akademiju.

Uvijek će biti zahvalna Richardu, mislila je Iphiginia. I uvijek će joj na neki način biti drag. On je naočit, prijazan čovjek simpatične naravi.

No sad je znala da ona ne bi bila najbolji izbor za njegovu ženu. On je još u ono vrijeme to očito razumio bolje od nje.

Istina je da bi bila veoma nesretna da je ostatak života morala provesti u Deepfordu. Nije shvaćala koliko je zapravo morala potiskivati svoju prirodno živahnu, neovisnu, pustolovnu, intelektualnu narav sve dok prošle godine nije otišla iz sela.

Osjećala se kao da je odbacila čahuru i postala stvorenje s krilima.

Iphiginia je tijekom protekle godine otkrila da je naslijedila sav umjetnički, nekonvencionalni senzibilitet svojih roditelja. Bilo bi joj veoma teško ponašati se na način prikladan za ženu

GIGA

staloženog seoskog vlastelina. S druge strane, njezina se sestra sasvim ugodno osjeća okružena strogim pravilima života u Deepfordu. Čak se činilo da se Corini sviđaju njezini svekar i svekrva.

- Iphigina?

Iphigina se trgnula iz razmišljanja. - Da?

- Veoma sam zabrinuta zbog novog razvoja događaja.

- Sto time želiš reći?

- Ova je situacija opasna.

- Besmislice. Naći ćemo ucjenjivača i sve će biti u redu.

- Ne govorim o situaciji s ucjenjivanjem. - Amelia ju je pronicavo pogledala. - Govorim o tvojoj osobnoj situaciji. Ova uloga besramne udovice podrazumijeva preveliki rizik. Pogledaj što se večeras ovdje dogodilo.

Iphiginijini su obrazi gorjeli. - Stvarno, Amelia. To je bio samo poljubac.

Amelia ju je promatrala zabrinutim očima. - Radi tvoje se dobrobiti nadam da ćeš dobro paziti i nećeš se upuštati u još takvih nepromišljenih zagrljaja. Masters nije neki bezopasni seoski vlastelin kojeg možeš kontrolirati riječju ili pogledom. On je moćan čovjek, naviknut dobiti ono što želi.

- On je džentlmen - pobunila se Iphigina.

- Muškarci poput njega uzimaju ono što žele i posve im je svejedno koga će time povrijediti.

Iphigina nije uspjela smisliti odgovor na to. Bila je naglašeno svjesna činjenice da Amelia govori iz vlastitog bolnog iskustva.

U opasnim danima koji će uslijediti morat će imati na umu da ona zapravo nije gospođa Bright, uzbudljiva i egzotična udovica, zagonetna ljubavnica naj-zloglasnijega grofa iz visokoga društva.

Ona je gospođica Bright, neudana, intelektualka koja proučava klasični dizajn.

K tome, mora uhvatiti ucjenjivača.

Fascinantna je, mislio je Marcus dok se penjao stubama ispred svoje kuće. Inteligentna, strastvena i tako predivno drukčija od uobičajenih žena. Bit će mu veoma zanimljiva ljubavnica do kraja sezone. Možda i dulje, bude li imao sreće.

Marcus je osjetio nalet nečega što se jedino moglo opisati kao nada. Bilo bi golemo olakšanje upustiti se u ugodnu, stabilnu, dugotrajnu vezu s inteligentnom ženom.

Ženom koja bi prihvatila njegova pravila i ne bi ga gnjavila s brakom ili ga izvrgavala djetinjastim ispadima i iritantnim emotivnim scenama.

Ženom koja bi razumjela potrebe niza njegovih intelektualnih interesa.

Ženom koja mu ne bi neprestano pokušavala skrenuti pozornost s knjige koju proučava ili nekog projekta na kojemu u danom trenutku radi.

Ženom s kojom bi doista mogao razgovarati nakon što bi se privremeno zadovoljile strastvene potrebe.

Lovelace je otvorio vrata baš kad je Marcus stigao do vrha stuba. - Dobra večer, gospodine.

Ugodna večer, nadam se.

- Zanimljiva večer, Lovelace. - Marcus skine kaput i pruži ga batleru zajedno sa šeširom.

Lovelaceovo lice, obično bezizražajno poput egipatske pogrebne maske, na trenutak je pokazalo iznenađenje. - Drago mi je da to čujem, gospodine. Obično se iz večernjeg obilaska društvenih zbivanja ne vraćate s takvim, ovaj, entuzijazmom.

- Svjestan sam toga, Lovelace. Večerašnji su događaji bili pomalo neobične naravi. - Marcus pođe prema knjižnici. Njegovi su koraci odzvanjali po podu od crna mramora prošarana zlatnim žilama. - Možeš poći na spavanje. Ja ću pogasiti svjetla.

- Hvala, gospodine. - Lovelace diskretno zastane. - Moram vam prenijeti jednu vijest.

- A to je?

- Vaš je brat stigao ranije večeras. Izišao je prije sat vremena. Vjerujem da je otišao u svoj

GIGA

klub.

- Bennet je u Londonu? - Marcus se namrštio. -Navodno je posjetio prijatelje u Škotskoj.

- Da, milorde. Znam.

- Pa, razgovarat ću s njim ujutro. - Marcus uđe u knjižnicu. - Laku noć, Lovelace.

- Laku noć, gospodine. - Lovelace tiho zatvori vrata.

Marcus pođe do malena stola u kutu. Fin francuski konjak u kristalnoj boci sjao je toplom bojom jantara.

Marcus si je natočio čašu konjaka i smjestio se u velik, udoban naslonjač. Odsutno je udisao omamlju-juće pare iz čaše dok je razmišljao o činjenici da će se uskoro upustiti u novu ljubavnu vezu.

Nevjerojatno je bilo to da ga je ovoga puta ispunjavao dubok osjećaj iščekivanja.

Veoma neobično.

Oduvijek je mrzio uobičajene neugodnosti koje prate neizbježno okončanje ljubavne veze.

Međutim, u posljednje je vrijeme shvatio da također mrzi vrijeme i trud koje je potrebno uložiti za stvaranje nove veze.

Bilo je teško naći entuzijazam za neki projekt kad čovjek točno zna kako će završiti. Čak je postao veoma dobar u predviđanju kad će točno završiti.

Pustio je da razdoblja između veza postanu sve dužlj i dulja, sve dok pritisak njegovih tjelesnih potreba ne bi postao previše jak da bi ga se ignoriralo.

Problem je bio u tome da ga je opterećivao cijeli raspon uobičajenih muških žudnji. Kad je bio osobito melankolično raspoložen, znao se pitati kako bi bilo kad bi se oslobodio svojih strasti. Tada bi mogao napustiti tmuran svijet romantičnih zavrzlama i posvetiti se zadovoljstvima svojih intelektualnih pothvata.

Ta ga je misao navela da se kratko osmjehne. Ako je večeras nešto saznao, onda je to činjenica da mu njegovo tijelo tako skoro neće dopustiti ignoriranje požude. Kandže nezadovoljene žudnje još uvijek mu stežu prepone.

No najzanimljiviji aspekt situacije je taj da ne strepi od postupka zavodačenja koji mu predstoji.

Zapravo, prvi put nakon mnogo, mnogo vremena raduje se tomu.

Svi su mu instinkti govorili da će s Iphiginijom sve biti novo i drukčije.

Za početak, ne može vidjeti neizbježni završetak veze.

Za promjenu, upustit će se u vezu ne znajući kada i kako će završiti. To je samo po sebi dovoljno da mu probudi apetit.

Marcus je pijuckao konjak i razmišljao o užicima strastvene veze koja sadrži obećanje iznenađenja i nepredvidljivosti.

Pitao se koliko će se dugo držati svoje nevjerojatne priče o planu za hvatanje ucjenjivača.

Dao joj je visoke ocjene za kreativnost. Smislila je briljantan način na koji se ubacila u najviše krugove visokoga društva.

Nesumnjivo je očekivala da će on ostati izvan Londona cijelih mjesec dana, a to bi joj dalo dovoljno vremena za lov na imućnog ljubavnika. Ili je možda cijelo vrijeme nastojala privući baš njegovu pozornost.

Ovo posljednje je intrigantna pomisao. I prilično laskava.

Marcus je lijeno vrtio čašu konjaka u rukama. Dopustit će joj da nastavi s pretvaranjem da lovi ucjenjivača koliko god to bude htjela. Od toga nema nikakve štete, a bit će zabavno gledati koliko se dugo može pretvarati.

No u međuvremenu on ima drugih, zanimljivijih igara koje može igrati s Iphiginijom Bright.

Neugodan osjećaj vlage naveo je Marcusa da spusti pogled na prednji dio svojega kaputića.

Zastenjao je kad je ugledao tamnu mrlju koja se širila i uništavala skupu tkaninu.

Ustao je, skinuo kaputić i zavukao ruku u unutrašnji džep. Izvadio je metalni predmet i obeshrabreno ga pogledao.

Očito treba još poraditi na svojem najnovijem dizajnu pouzdanog hidrauličnog spremnika

GIGA

tinte koji bi se mogao nositi naokolo u džepu.

Ovo je već treći kaputić što ga je uništio u protekla dva tjedna.

4

Marcus se upravo poslužio porcijom jaja s jednog od pladnjeva na bifeu kad je Bennet narednog jutra ušao u prostoriju za doručak.

- Jutro, Marcuse.

- Dobro jutro. Lovelace je rekao da si se vratio u London. Nisam te očekivao. - Marcus je pogledao brata, počeo se smiješiti, a potom zapanjeno trepnuo. - Grom i pakao. Sto se dogodilo s tvojom kosom?

- Ništa se nije dogodilo s mojom kosom. - Bennetovo se privlačno lice uvrijeđeno namrštilo. Prišao je bifeu i počeo podizati poklopce raznih posuda za serviranje. - Ovaj je stil posljednji modni krik.

- Samo kod Byrona i onih koji se okupljaju oko njega. - Marcus je proučavao umjetno razbarušene kovrče svojega brata. Bennetova je tamna kosa inače posve ravna, baš kao i Marcusova. - Podsjeti svojeg sobara neka bude oprezan dok ti kovrča kosu. Zapalit će ti glavu ne bude li pazio.

- To nije smiješno. Ima li toplih peciva?

- Posljednji pladanj na onom kraju, čini mi se. - Marcus je svoj krcati tanjur odnio do stola i sjeo. - Mislio sam da cijeli mjesec kaniš provesti u Škotskoj kod svojeg prijatelja Harryja i njegove obitelji.

Bennet je svoju pozornost zadržao na pladnju s pecivima. - Ja sam mislio da ćeš ti provesti mjesec dana u Yorkshireu.

- Predomislio sam se.

- Pa, i ja sam se predomislio.

Marcus se namrštilo. - Je li se dogodilo nešto zbog čega si promijenio planove?

- Ne. - Bennet se koncentrirao na uzimanje jaja s drugog pladnja.

Marcus je s osjećajem nelagode promatrao leđa svojega brata. Previše je dobro poznao Benneta. Nikad ništa nije tajio pred njim. Nešto nije u redu.

Marcus je sam odgojio Benneta nakon smrti njihove majke prije osamnaest godina. Istina, Marcusov je otac tada još bio živ, ali George Cloud za svojeg mlađeg sina nije pokazao nimalo više zanimanja nego za starijeg. Georgeu su draži bili njegovi lovački psi, lov i prijatelji u lokalnoj krčmi od gnjavaže i tereta obiteljskog života.

Nije bilo nikog drugog tko bi se pobrinuo za Bennetov odgoj, pa je Marcus na sebe preuzeo tu odgovornost baš kao što je, u još ranijoj dobi, preuzeo odgovornost za rad na obiteljskoj farmi.

Dohodak od farme ravnomjerno se povećavao tijekom godina zahvaljujući Marcusovim uspješnim eksperimentima s oruđem, gnojivom, plugovima i tehnikama uzgoja životinja. George je veći dio povećanih prihoda potrošio na kupovinu boljih lovačkih pasa i konja za skakanje preko prepona. Kad je Marcusova majka plaho predložila da se Marcusu dopusti pohađanje Oxforda ili Cambridgea, George je to odmah glatko odbio. Nije se kanio lišiti dohotka što ga je stvarao najbolji farmer u okrugu.

George je katkad tapšao Marcusa po leđima i hvalio se kako je stvorio tako korisnog sina. Veoma bi se rijetko sjetio podići Benneta u zrak u gesti ležerne nježnosti.

Cloud je često sa zadovoljstvom znao primijetiti da je sreća što su oba njegova sina naslijedila njegovu izvrsnu tjelesnu konstituciju. Naglašavao je kako su kronične boljetice, od kakvih je patila gospođa Cloud, prava gnjavaža. Ali tu je bila granica njegova očinskog sudjelovanja u životima sinova.

Marcusova majka, čiji su zdravstveni problemi uglavnom bili neodređene vrste sa simptomima kao što su melankolija i umor, zarazila se veoma stvarnom groznicom one godine kad je Marcus navršio osamnaest. Umrla je za samo nekoliko sati. Marcus je stajao kraj njezina kreveta, držeći dvogodišnjega brata u naručju.

Njegov je otac bio u lovu na lisice.

Cloud je živio još gotovo godinu dana nakon smrti svoje žene, događaj što ga je opazio više zato što je ometao njegove lovačke planove nego zbog nekog velikog osjećaja gubitka. No jedanaest mjeseci nakon što je njegova zanemarena žena podlegla plućnoj groznici, slomio je vrat u padu kad njegov najnoviji konj nije uspio preskočiti preponu.

Marcus je radio na poljima sa svojim ljudima onog jutra kad mu je vikar došao reći da mu je otac mrtav. Proučavao je učinkovitost preinaka što ih je nedavno napravio na novom stroju za žetvu.

Još uvijek se sjećao neobično nepristranog osjećaja što ga je imao dok je slušao kako mu vikar izražava sućut.

Godinu dana ranije sam je plakao kraj majčine samrtničke postelje. Ali na dan očeve smrti nije ispustio niti jednu suzu.

Njegova glavna emocija ispod osjećaja nepristranosti bio je kratkotrajni, besmisleni gnjev. Nije razumio razlog za taj unutrašnji bijes, pa ga je brzo zakopao negdje duboko u sebi. Nikad mu nije dopustio da ponovno izroni na površinu.

Činilo se da maleni Bennet uopće nije svjestan očeve odsutnosti. Svu je svoju pozornost i ljubav fokusirao na jedinu osobu koja je bila prava konstanta u njegovu životu, na svojem starijega brata Marcusa.

Marcus je potisnuo ta sjećanja i promatrao Benneta kako prilazi stolu za doručak.

- Harryju i meni postalo je dosadno u Škotskoj -reče Bennet. - Odlučili smo se vratiti u London radi sezone.

- Shvaćam. - Marcus je džemom namazao krišku prepečenca. - Mislio sam da si sezonu proglasio smrtno dosadnom.

- Da, pa, to je bilo prošle godine.

- Naravno.

Prošle je godine Bennet imao tek devetnaest godina. Upravo se bio vratio iz Oxforda, pun mladenačkog entuzijazma za politiku i poeziju. Prezirno je gledao na frivolnost sezone.

Marcus ga je učlanio u klub u koji su zalazili drugi mladi ljudi sa strastvenim stavovima prema novim pjesnicima i najnovijim političkim teorijama. Činilo se da je Bennet zadovoljan. Marcus je potajno bio zadovoljan kad je vidio da njegov brat nije od onih koje opčinjavaju površne zabave visokoga društva.

Oxford je obavio svoje.

Marcus nije Benneta poslao u Oxford radi obrazovanja. Upravo suprotno, za školovanje svojega brata pobrinuo se kod kuće uz pomoć izvrsnog tutora i svoje bogate knjižnice.

Mladi čovjek ne ide u Oxford ili Cambridge da bi učio. Ide onamo kako bi stekao društvenu ugladenost i družio se s mladim ljudima s kojima će kasnije cijeli život posloovati. Ide onamo kako bi stvorio prijateljstva s potomcima najboljih obitelji, onih obitelji u kojima će na koncu naći prikladnu suprugu.

Marcus je čvrsto odlučio da njegov brat neće biti poput njega, naivan, neuglađen seoski vlastelin koji ništa ne zna o svijetu, te poznaje samo život na farmi.

On je skupo platio vlastito pomanjkanje iskustva. Nije želio da Bennet doživi istu sudbinu.

Muškarac mora što prije odbaciti svoje iluzije i snove ako ne želi postati žrtvom u ovom životu.

Marcus odgrize veliki komad prepečenca. - Gdje si bio sinoć?

- Harry i ja otišli smo u klub - neodređeno će Bennet. - Zatim je Harry predložio da svratimo na nekoliko zanimljivijih soareja.

- Kojih?

- Ne sjećam se točno. Mislim da smo bili na balu kod Broadmorea. Čini mi se da smo nakratko svratili na primanje kod Fostersa.

- Jesi li se zabavio?

Bennet je na trenutak susreo Marcusov pogled, a zatim se okrenuo u stranu. Slegnuo je

GIGA

ramenima. -Moglo bi se reći.

- Bennete, dosta mi je tog okolišanja. Ako nešto nije u redu, reci mi.

- Sve je u redu. - Bennet ga je ljutito promatrao. - Barem što se mene tiče.

- Sto bi to trebalo značiti, dovraga?

- Vrlo dobro, Marcuse, otvoreno ću ti reći. Koliko sam shvatio, sinoć si samog sebe izvrgnuo ruglu.

- Ruglu?

- Pakao i prokletstvo. Kažu da si u naručju iznio svoju novu ljubavnicu iz plesne dvorane Fenwicksovih, za Boga miloga. Kad se govori o izazivanju sablazni.

- Ah, znači u tome je problem. - Marcus je čvršće stegnuo nož u ruci. Počeo je žustro rezati kobasicu. -Je li ti zbog toga bilo neugodno?

- Marcuse, zar ćeš ostatak svojeg života provesti u izazivanju visokoga društva svojim bizarnim ponašanjem?

- Bilo ti je neugodno. - Marcus je vilicom uzeo zalogaj kobasice i zamišljeno žvakao. -

Nemoj to primati k srcu, Bennete. Visoko je društvo vidjelo i gore stvari.

- Nije baš o tome riječ, zar ne? - Bennet je maslacem namazao svoje pecivo. - Stvar je u tome da bi se čovjek tvojih godina trebao ponašati malo više dolično.

Marcus se zagrcnuo kobasicom. - Čovjek mojih godina?

- Imaš trideset šest godina. Odavno si se trebao ponovno oženiti i pozabaviti se stvaranjem potomaka.

- Grom i pakao. Odakle ta iznenadna briga za moje potomstvo? Sasvim dobro znaš da se ne kanim ponovno ženiti.

- Sto je s tvojim obvezama prema tituli?

- Nemam ništa protiv da ti dobiješ titulu.

- Pa, ja je baš ne želim, Marcuse. Tvoja je i trebala bi pripasti tvojemu sinu. - Bennet se mrštio od očite frustriranosti. - Bilo bi pošteno i prikladno da se pozabaviš svojim odgovornostima.

- Čini mi se da su te moji sinoćnji postupci doista ponizili - suho će Marcus.

- Moraš priznati da je pomalo nezgodno ako tvoj stariji brat, trideset šest godina star neoženjeni grof, ništa manje, nema ništa protiv činjenice da je postao najnovija tema ogovaranja.

- Ovo nije prvi put.

- Ovo je prvi put da si izazvao sablazan usred otmjene plesne dvorane.

Marcus uzdigne obrvu. - Kako bi ti to mogao znati? Veoma si malo vremena proveo u visokom društvu.

- Gospođica Dorchester mi je to rekla - odbrusi Bennet, očito isprovociran.

Marcus se ukočio. - Juliana Dorchester?

- Sinoć sam imao veliku čast plesati s njom - progundā Bennet.

- Shvaćam.

- Kad god tim tonom kažeš »shvaćam«, to najčešće znači da ne odobravaš. Pa, bolje ti je da meni ne kažeš ništa neugodno o gospođici Dorchester, Marcuse. Ona je prelijepa mlada dama s izrazito rafiniranim senzibilitetom koja si ni u snu ne bi dopustila da bude umiješana u neku takvu sablazan.

- Ovo je druga sezona Juliane Dorchester - mrko će Marcus. - Ovoga si puta mora osigurati muža jer Dorchesteri nemaju sredstava za financiranje njezine treće sezone. Razumiješ li me, Bennete?

- Pokušavaš me upozoriti da je se klonim, je li? Pa, neće ti upaliti. Ona je uzor ženstvenosti bez premca, a ja ću joj vječno biti zahvalan jer me sinoć počastila svojim društvom.

- Ona u ovom trenutku nesumnjivo zahvaljuje svojim sretnim zvijezdama da si je opazio. Sigurno kuje zavjeru kako će se pojaviti u svakoj plesnoj dvorani gdje ćeš se ti večeras nalaziti.

GIGA

- Prokletstvo. Ona nije tip koji kuje bilo kakvu zavjeru. Previše je nedužna, previše draga, previše mila da bi to činila.
- Kuje zavjeru u ovom trenutku. Vjeruj mi.
- Kako bi ti to mogao znati?
- Ona je Dorchesterova kći, a ja poznajem Dorchestera. Očajnički želi udati Julianu za nekoga tko ima novca. A njezina majka tako silno želi titulu u obitelji da osjeća njezin okus. - Marcus uperi vilicu u Benneta i stisne oči. - Ti si glavni zgoditak na bračnom tržištu, Bennete. Bogat si i vrlo je vjerojatno da ćeš naslijediti titulu. Moraš biti na oprezu.
- Bennet ljutito baci svoj ubrus. - Ovo je sramotno. Gospođica Dorchester nije tip žene kojoj je stalo do novca i titule.
- Ako doista vjeruješ u to, onda si daleko naivniji no što sam mislio.
- *Nisam* naivan. Ali nisam ni tako hladan, ukočen i nepristupačan kao ti, Marcuse. I sigurno se ne družim s besramnim ženama kakva je tvoja gospođa Bright.
- O gospođi Bright ćeš govoriti s poštovanjem ili uopće nećeš spominjati njezino ime, je li to jasno?
- Ona je tvoja ljubavnica, za Boga miloga.
- Ona je moja veoma dobra prijateljica.
- Svi znaju što *to* znači. Doista si drzak kad se usuđuješ kritizirati gospođicu Dorchester. Tvoja bi gospođa Bright mogla od nje naučiti ponešto o doličnom ponašanju, ako mene pitaš.
- Marcus je šalicom tresnuo po tanjuriću. - Nitko te ne pita.
- Vrata prostorije za doručak tiho su se otvorila. Ondje se pojavio Lovelace. U jednoj je ruci držao maleni srebrni pladanj.
- Poruka za vas, milorde. Upravo je stigla. Marcus se namrštio dok je uzimao pisamce s pladnja. Pročitao ga je brzo i u sebi.

M.

**Moram te smjesta vidjeti. Veoma je hitno. U parku. Deset sati. Kraj fontane.
Tvoja, H.**

Marcus pogleda Lovelacea. - Neka osedlaju Zeusa i dovedu ga u devet i trideset. Mislim da ću jutros jahati u parku.

- Da, milorde. - Lovelace je natraške izišao iz prostorije.
- Tko ti je poslao poruku? - upita Bennet.
- Prijatelj.
- Zacijelo gospoda Bright.
- Ne, kad smo već kod toga, nije gospođa Bright. Bennet stisne usta. - Još nikad nisam vidio da si tako osjetljiv po pitanju jedne od tvojih ljubavnica.
- Ona je moja *prijateljica*. - Marcus baci svoj ubrus na stol i ustane. - Nemoj to zaboraviti, Bennete.

Pet minuta prije deset Marcus je na Zeusu, svojem mišićavom crnom pastuhu, ušao u park. Krenuo je šljunčanom stazom koja vodi prema sredini prostrana pošumljena dijela parka. Tom se stazom kretalo najmanje ljudi.

Hannah, *lady* Sands, čekala ga je u malenoj zatvorenoj kočiji. Na sebi je imala tamnosmeđu putnu haljinu. Visoki je ovratnik naglašavao gracioznu liniju njezina vrata. Njezino je ljupko lice skrivao veo što se spuštao s modernog smeđeg šešira.

- Marcuse. Hvala Bogu da si došao. - Podigla je veo i promatrala ga krupnim, tjeskobnim očima. - Već sam danima izvan sebe. Kad sam jutros saznala da si se vratio u grad, odmah sam ti poslala poruku. Bojala sam se da nećeš biti slobodan i tako se brzo naći sa mnom.

- Znaš da ti uvijek stojim na raspolaganju, Hannah. - Marcusu se nije sviđala napetost njezina

profinjenog lica, kao ni sjenke ispod sivih očiju.

Hannah ima dvadeset devet godina, udana je za bogatog, simpatičnog lorda Sandsa i nedavno je rodila sina.

Prije sedam godina ostala je udovica. Činilo se da je njezin novi brak, sklopljen prije tri godine, prilično sretan. Marcusu je bilo drago zbog nje. Mislio je da su njezini dani straha iza nje, ali je jutros prepoznao stari progonjeni izraz u njezinim očima.

- Sto je bilo, Hannah?

- Netko me uq'enjuje - šapnula je. Lice joj se iskrivilo od očaja. - O, Marcuse, netko *sve* zna. Marcus se nije pomaknuo. - To je nemoguće.

- Ne, istina je. - Suze su joj navrle na oči. - O, Bože, on *zna*, razumiješ li me? On zna kako je Spalding umro. Zna da sam ga ja ubila.

- Hannah, priberi se. Zar mi govoriš da je netko tražio novac od tebe?

- Da. Pet tisuća funti. Već sam platila. Bila sam primorana založiti neke naušnice.

- Grom i pakao.

- Bojim se da će biti još zahtjeva.

- Da. - Marcus je jahaćim bičem lupkao po čizmi. - Mislim da možemo očekivati nove zahtjeve. Uvijek je tako kad čovjek ima posla s ucjenjivačem.

- Nebesa, tako se bojim, Marcuse.

- Hannah, pažljivo me slušaj. Kad si primila prvi zahtjev?

- Prije šest dana. Odmah bih ti poslala poruku, ali nisam znala kamo si otišao. Samo sam znala da si na dulje vrijeme napustio grad.

- Bio sam u Cloud Hallu.

- Bila sam posve očajna. Danima nisam spavala. Sands je postao veoma zabrinut. Neprestano me pita što nije u redu. Želi da pozovem liječnika. Što ću učiniti?

- Zasad ništa - blago će Marcus. - Ja ću se time pozabaviti.

- Ali što možeš učiniti? Marcuse, jesi li me čuo? Ta osoba zna da ja... da sam ja ubojica.

- Tiho, Hannah. Smiri se. Ti nisi ubila Lyntona Spaldinga. Ono što se dogodilo bila je samoobrana. Nikada to nemoj zaboraviti.

- Nitko to neće vjerovati. Sto će Sands reći ako ikad sazna istinu?

- Vjerujem da bi tvoj muž imao daleko više razumijevanja za to no što ti misliš - reče Marcus. To nije bio prvi put da je pokušao Hannah nagovoriti da Sandsu kaže istinu o smrti njezina prvog muža. No Hannah je to odlučno odbijala.

- Ne usuđujem se reći mu, Marcuse. Nikad ne bi mogao prihvatiti spoznaju da je u braku sa ženom koja je ubila svojeg prvog muža. Kako bi se ti nosio s takvim otkrićem da si na njegovu mjestu?

Marcus slegne ramenima. - Kad bih znao ono što znam o Spaldingu i načinu na koji se ophodio prema tebi, čestitao bih ti na tako izvrsnom gađanju.

Hannah ga je zaprepašteno pogledala. - Molim te, preklinjem te, nemoj me zadirkivati.

- Ne zadirkujem te. To je istina. Mislim da podcjenjuješ svojeg sadašnjeg muža.

- Poznajem ga bolje nego ti. Misli da sam ja uzor vrlina. Jednostavno mu ne mogu reći istinu.

- Očito i ucjenjivač to zna - primijeti Marcus. - Zanimljivo.

- Što ćeš učiniti?

- Mislim da ću obaviti dugi razgovor s nekim tko, čini se, zna više o ovoj situaciji no što sam vjerovao.

- Sto to govoriš, za ime svijeta? - zacvili Hannah.

- Marcuse, nikomu ne smiješ pričati o ovome.

- Ne zabrinjavaj se. Neću odati tvoju tajnu. No kanim dobiti odgovore na neka pitanja koja sam sinoć zaboravio postaviti.

- Ne razumijem.

- Čini se da sam bio pomalo brzoplet. Učinio sam nešto što rijetko činim, naprečac sam donio

GIGA

zaključak.

- Marcus je smirio nemirnog Zeusa. - Mislio sam da mi netko servira veoma inventivnu priču, znaš.

- O čemu to govoriš?

- Nije važno. To je duga priča, a ja sad nemam vremena pričati je. Budi uvjerena da ću se smjesta time pozabaviti, Hannah. I nemoj više ništa platiti ucjenjivaču a da se najprije ne posavjetuješ sa mnom, razumiješ li?

- Da. - Hannahini su elegantni prsti u rukavicama stegnuli uzde. - Tako mi je laknulo sad kad s tobom mogu razgovarati o tome. Mislila sam da ću poludjeti.

- Bit će u redu, vjeruj mi.

Hannah se sjetno nasmiješi. - To si rekao i one noći kad si mi pomogao da se riješim Spaldingova tijela.

- I bio sam u pravu, nisam li?

Dobacila mu je neobičan pogled. - Čuvao si moju tajnu, ali si to skupo platio. Sasvim dobro znaš da još uvijek ima onih koji kažu da si hladnokrvno ubio Spaldinga kako bi stekao kontrolu nad investicijskim fondom.

Marcus se nasmiješio. - Nitko nikad nije mogao dokazati da ga nije ubio drumski razbojnik, a to je jedino važno. Ogovaranja mi ne smetaju, Hannah. Navikao sam na to.

Kiselo se osmjehnula. - Katkad mislim da tebi ništa ne smeta. - Oklijevala je. - Pročitala sam jutarnje novine. Nije mi mogao promaknuti članak o nekakvoj sablazni na sinoćnjem balu Fenwicksovih.

-Zar?

Hannah ga je upitno pogledala. - Ma hajde, Marcuse. Ti i ja smo stari prijatelji. Meni se možeš povjeriti. Oboje znamo da ti nisi tip čovjeka kojega neka žena može opčiniti. Jesi li sinoć doista u naručju nosio gospođu Bright iz plesne dvorane?

- Onesvijestila se.

- Nikad nisi imao posla s nekim tko stvara scene, Marcuse. Poznat si po tome da od svojih ljubavnica tražiš apsolutnu diskreciju.

- Gospođa Bright nije moja ljubavnica - hladno će Marcus. - Ona je moja veoma dobra prijateljica. Onesvijestila se, a ja sam se pobrinuo da dobije malo svježeg zraka kako bi mogla doći k sebi. To je bilo sve.

Hannah uzdahne. - Danas si čudno raspoložen. - Podigla je ruku i spustila veo preko lica. - Oprosti mi na zadiranju u tvoju privatnost. Tvoja veza s gospođom Bright isključivo je tvoja stvar.

-Da.

- Moram poći. Rekla sam Sandsu da jutros idem u kupovinu.

Marcus je ublažio svoj ton. - Nemoj se nepotrebno zabrinjavati zbog ucjenjivača, Hannah. Ja ću to istražiti.

- Hvala ti. - Još mu se jednom tužno nasmiješila.

- Imam veliku sreću jer tebe mogu smatrati svojim prijateljem. - Pucnula je uzdama i odvezla se šljunčanom stazom.

Marcus je dugo proučavao blještavu fontanu, a potom je okrenuo Zeusovu glavu i odjahao natrag prema zapadnom ulazu u park.

- Ali on bi trebao biti mrtav - uzviknula je Zoe, *lady Guthrie*. - Zašto nije?

- Tiho, teta Zoe. - Iphigina se hitro osvrnula po izložbenom prostoru Hornbyja i Smitha, tapetara. Srećom, činilo se da nitko nije čuo Zoein komentar. -Ne bih znala, ali to je ohrabrujuća činjenica, ne misliš li?

- Samo unosi pomutnju u cijelu situaciju, ako mene pitaš - ustvrdi Zoe.

Amelia, odjevena u jednu od bezličnih haljina kakve je preferirala, kimne u znak slaganja. - Tvoja je teta posve u pravu. Cijela ova stvar je velika zbrka. Ne sviđa mi se.

- Molim vas, govorite tiše, obje. Netko će vas čuti.

- Iphigina se ponovno tjeskobno osvrnula naokolo.

Vlasnici su stajali iza pulta u stražnjem dijelu prostorije. Gospodin Smith je krupan, punašan muškarac odjeven u šokantno ružičasti prsluk i hlače krojene po najnovijoj modi. Hornby, mršav, pogrbljen i proćelav, nosio je prsluk s turskim uzorkom. Činio je oštar kontrast s njegovim purpurnim kaputićem.

Hornby je čeznutljivo gledao preko cijele prostorije do mjesta gdje su Iphigina, Zoe i Amelia stajale oko knjige uzoraka. Očito je čekao priliku da ih zaskoči.

Već su ga dvaput odbile, ali Iphigina je znala da će im uskoro opet pokušati ponuditi svoju pomoć.

Na zidovima duge prostorije visjeli su crteži i dizajni koji su nudili prijedloge o uređivanju rezidencija po posljednjoj modi. Primjeri najnovijih stilova stolica i stolova složeni su u redu po sredini prostorije.

Knjige uzoraka koje sadrže crteže raskošno uređenih interijera svake prostorije u domu nalazile su se na nekoliko stolova.

Iphigina, Zoe i Amelia pravile su se da proučavaju dizajn za kombinaciju knjižnice i prostora s kipovima. Ali pravi razlog za njihov jutrošnji sastanak kod Hornbyja i Smitha bila je potreba da rasprave o najnovijem razvoju događaja u krizi.

- Ucenjivač je očito lagao kad je tvrdio da je ubio Mastersa - reče Iphigina. - Pokušavao te prestrašiti, teta Zoe, kako bi udovoljila njegovim zahtjevima.

- Uspio je. I uzeo mi pet tisuća funti - progundā Zoe. - To je doista previše. Napokon sam ponosno uspostavila kontrolu nad vlastitim novcem nakon što sam godinama gledala kako ga Guthrie trati na konje i žene, i što se dogodi? Naide neki odvratni učenjivač i opet mi ga pokušava oteti.

- Razumijem, teta Zoe. Pronaći ćemo ga i prekinuti to, obećavam ti - suosjećajno promrmlja Iphigina.

Veoma je voljela svoju tetu i doista je namjeravala učiniti sve što može kako bi je oslobodila ucjenjivače-vih kandži.

Zoe je u četrdeset petoj godini energična, živahna žena sklona dramatiziranju. Njezina kosa, nekoć iste svijetlosmeđe nijanse kao i Iphiginijina, atraktivno je prošarana srebrnim vlasima. Ima jasno izražen profil koji karakterizira sve žene obitelji Bright.

Prije dvadeset pet godina Zoe nije bila samo veoma lijepa, već i bogata nasljednica. Lijep imetak što su ga roditelji namijenili svojoj jedinjoj kćeri privukao je lorda Guthrieja. Nitko nije otkrio da je Guthrie gotovo bez ikakvih sredstava sve dok nije bilo prekasno. Zoe je tada već bila udana i njezin je muž stekao kontrolu nad njezinim novcem.

Nakon što si je priskrbio novac, Guthrie je odmah izgubio zanimanje za svoju mladu ženu. Srećom, nije bio potpuni idiot. Ipak nije spiskao cijelo Zoeino nasljedstvo. Međutim, potrošio je prihode i počeo je ozbiljno zadirati u kapital prije nego je prikladno dobio moždani udar. Kako je Zoe jednom prilikom rekla Iphiginiji, bilo je tipično od Guthrieja da ju je čak i prilikom napuštanja ovoga svijeta uspio poniziti. Umro je u bordel.

Zoe je svima dala do znanja da je jedino dobro što je ikada dobila u braku njezina ljupka kći, Maryanne. Bila je presretna zbog Maryanneinih nedavnih zaruka s naočitim i, što je Zoe provjerila, bogatim Sheffiell-dom.

Tijekom dugih godina njezina nesretnog braka s odbojnim Guthriejem, Zoe je pronašla utjehu u svojoj vezi s lordom Otisom. Otis joj je bio odan od trenutka kad su se upoznali. Nikad se nije oženio. Međutim, činjenica da je on Maryannein pravi otac bila je duboka, mračna tajna sve dok je ucjenjivač nekako nije otkrio.

Maryanne, dražesna, topla mlada dama, veoma voli Otisa. Prema njemu se ophodi kao da joj je omiljeni ujak. Otis nju obožava.

Nakon smrti muža Zoe je napokon došla na svoje, kao i mnoge druge udovice u visokom

društvu.

Prvo što je učinila bilo je skupljanje svega što je ostalo od njezina nasljedstva. Sve je to uložila u Iphiginijin prvi građevinski pothvat, Trg Morning Rose.

Kad je prošle godine stigla prva zarada od investicije, Zoe je odmah odredila lijep miraz za Maryanne. Ona i njezina kći odmah su počele mijenjati sve svoje bezlične, staromodne haljine novom odjećom koju su izrađivale otmjene modistice s francuskim naglascima. Kad je sve bilo spremno, Maryanne je uvedena u visoko društvo. Sheffieldova je ponuda stigla uskoro nakon Maryanneina prvog bala.

Zoeina su se usta stisnula dok je proučavala ilustraciju kombinacije knjižnice i prostora za kipove. - Otis kaže da će najvjerojatnije biti još zahtjeva, i to uskoro. Tvrdi da su ugenjivaci poput pijavica. Obično se uvijek iznova vraćaju dok posve ne iscijede svoje žrtve.

[Iphiginia zadrhti. - Kakva odvratna analogija. Prema onome što sam čula, on ima pravo. - Namrštila se na ilustraciju u knjizi, ali je mislila na tetin problem. - Velika je šteta što Masters misli da je sve to šala ili prijevara.

- Jesi li sigurna da ti nije povjerovao? - upita Zoe.

- Posve mi je jasno pokazao da misli da sam sve to izmislila kako bih njemu objasnila svoje lažno predstavljanje.

Zoe zastenje. - Kako je to katastrofalna situacija.

Još uvijek ne mogu vjerovati da ti je doista dopustio da se i dalje prikazuješ kao njegova ljubavnica.

- Pa, pristao je na to, a mi moramo biti zahvalne. To će mi omogućiti da nastavim pretraživati radne sobe i knjižnice sumnjivaca.

- Počinjem misliti da je sve to gubitak vremena - reče Zoe. - Dosad nisi ništa otkrila.

Iphiginia je prstom lagano lupkala po ilustraciji. - Ne bih to rekla. Eliminirala sam Darrowa i Judsona s popisa onih koji bi mogli biti ucjenjivači.

Zoe uzdahne. - Ne znam. Sve zvuči tako neodređeno.

- Trenutno nemamo ništa bolje. - Iphiginia se prekinula kad je krajičkom oka opazila bljesak purpurne boje. - O, dobar dan, gospodine Hornby. Još uvijek proučavamo ilustraciju, kao što vidite.

- Naravno. - Hornby nije mogao odoljeti iskušenju da ohrabri potencijalne klijentice, pa se primaknuo bliže. - Možda bih vam mogao pomoći? - Sladunjavo se smiješio trima ženama. Iphiginia je brzo razmišljala. - Ovo je veoma neobičan ukras iznad kamina na ovom crtežu, gospodine Hornby.

Hornby se ozareno nasmiješio. - To je točna kopija drevne pogrebne ruševine, gospođo.

Knjižnici daje nekako ozbiljnu atmosferu, što je posve prikladno za namjenu takve odaje.

- Shvaćam - reče Iphiginia.

- Vrlo zanimljivo. - Zoe je pozornije pogledala ilustraciju. - Sto su, za ime svijeta, ta neobična stvorenja koja drže svjetiljke?

- Sfinge, gospođo. Posljednji krik mode, znate.

Prilično se dobro slažu sa zidnim tapetama s egipatskim hijeroglifima.

- Da, naravno.

Amelia se namrštila. - Kakve su ovo draperije koje vise sa stropa, gospodine Hornby?

- Draperije iz turskih šatora, gospođo. Stvaraju egzotični dojam koji će zapanjiti posjetitelje.

- To svakako hoće - promrmlja Iphiginia. - Veoma je pomno proučavala sliku. - Čini se da se u prostoriji nalazi pomalo miješana zbirka antiknih vaza.

- Sve su točne kopije antikviteta u etruščanskom stilu, gospođo. Izrazito moderne.

Iphiginia nije spomenula da vaze nisu nimalo više etruščanske nego njegov prsluk. - Kamo namjeravate staviti knjige?

- Knjige? - Gospodin Hornby je izgledao zbudjeno.

- To je knjižnica, nije li? - reče Iphiginia. Hornby je zauzeo uljudno superiorno držanje. -

Gospođa možda nije svjesna činjenice da se u današnje vrijeme veoma malo ljudi knjižnicama koristi za čitanje.

Iphigina prikrije smiješak. - Naravno. Ne znam gdje mi je bila pamet da uopće spominjem knjige.

- Sve je u redu, gospođo - reče Hornby. - Upravo zbog želje da se izbjegnu takve greške u uređivanju dovode osobe koje imaju ukusa u tvrtku kakva je Hornby i Smith.

Amelia se namrštila. - Gospodine Hornby, vama očito nije poznato da se gospođu Bright smatra stručnjakom za pitanja antiknog dizajna.

Hornbyjeve su se oči raširile. - Ovaj, ne. To mi nije poznato. Oprostite, gospođo. Nisam znao. Iphigina odmahne rukom na njegovu ispriku. - Sve je u redu.

Njezino poznavanje antikviteta bilo je jedan od najkorisnijih elemenata lažnog predstavljanja. Zoe je brzo razglasila vijest da zagonetna gospođa Bright izvrsno poznaje antikni stil, a to je trenutno veoma moderan način uređivanja domova.

Iphigina je odmah postigla veliki uspjeh na svim balovima jer nikad nije manjkalo ljudi koji su s njom željeli raspraviti o svojim planovima za preuređenje kuća. Održavanje modernoga doma jednako je važno kao i pratiti modu u odijevanju.

Prije nego se Hornby dospio još jednom ispričati, diskretno se oglasilo zvonce iznad vrata. Ušla je niska punašna žena srednjih godina. Činila je prizor za pamćenje u nekoliko metara bijela nabrana muselina s volančićima.

Iznad haljine nosila je kratku usku jaknu, također bijelu, a na glavi je imala masivan bijeli šešir ukrašen ogromnim bijelim cvjetovima. Nosila je čipkasti bijeli suncobran i snježnobijelu torbicu.

- Nebesa - progundala je Zoe dok je zapanjeno gledala pridoslicu. - *Lady Pettigrew* izgleda poput divovske grude snijega.

- Nisam ja kriva za to - šapne Iphigina. Amelia uzdigne obrvu. - Jesi, svakako. To zovu moda u stilu *lady Starlight*. Cijeli je niz dama odlučio tako se odijevati.

- O, gospođo Bright - zvonkim će glasom *lady Pettigrew*. - Učinilo mi se da sam na ulici vidjela vašu kočiju. Doista imam sreće. Željela sam razgovarati s vama. Imate li trenutak vremena?

- Dobro jutro, *lady Pettigrew*. - Iphigina je punašnu, rastresenu, ekscentričnu *lady Pettigrew* sreća na nekoliko društvenih zbivanja. Premda je njezin muž bio na Iphiginijinu popisu potencijalnih učenjivaca, Iphiginiji je *lady Pettigrew* bila prilično draga. - Dopustite mi da vas upoznam s mojom prijateljicom, *lady Guthrie*, i mojom sestričnom, gospođicom Farley.

- Drago mi je. - *Lady Pettigrew* se dobroćudno nasmiješila Zoe i Ameliji. - Zacijelo tražite mišljenje gospođe Bright o klasičnom ukusu i modi, *lady Guthrie*? Upravo to i ja kanim učiniti.

- Zapravo, zamolila sam gospođu Bright da mi savjetuje kako ću najbolje iskoristiti antikne vaze u svojoj kući - mirno će Zoe.

Lady Pettigrew se ozareno nasmiješila, puna entuzijazma. - Dobro je poznato da je gospođa Bright autoritet po pitanju arheološkog stila. Ja je želim zamoliti za savjet glede mojeg hrama Veste.

To je pobudilo Iphiginijino zanimanje. - Zar gradite antikni hram, *lady Pettigrew*?

- Zapravo, već ga imam - reče *lady Pettigrew*, a u glasu joj se osjećao ponos. - Riječ je o predivnoj staroj ruševini u dražesnom šumarku na našem zemljištu u Hampshireu.

- Koliko je stara? - upita Iphigina.

- *Pettigrewov* otac ju je izgradio prije otprilike trideset godina. Stvar je u tome da nisam posve sigurna je li točno kopirana svaka pojedinost. Silno bih je željela pravilno restaurirati.

Bez obzira na važnije brige, Iphiginiju je oduševila mogućnost pregledavanja *Pettigrewove* ruševine. - Slučajno sam pomno izmjerila i skicirala autentičnu ruševinu hrama Veste dok sam bila u Italiji. Rado ću to usporediti s vašom ruševinom, *lady Pettigrew*. Možda ću vam moći

dati poneki prijedlog.

- Divno, divno. Sljedeći tjedan priređujem malenu kućnu zabavu. Poslat ću vam pozivnicu. Naše je imanje samo dan putovanja udaljeno od Londona.

- To je veoma ljubazno od vas. Rado ću doći.

To je savršena prilika, radosno je mislila Iphiginia. Kućna će joj zabava pružiti priliku da pretraži knjižnicu na ladanju lorda Pettigrewa te vidi ima li on crni vosak i pečat s ugraviranim feniksom. Istodobno će moći razgledati hram Veste. *Dvije muhe jednim udarcem.*

Zvonca nad vratima tako su naglo i silovito zazvonila da je jedno maleno zvonce zadrhtalo, odskočilo i palo na pod. Još se jednom tiho oglasilo i ušu-tjelo.

Svi su se okrenuli prema ulaznim vratima.

Marcus je dugim koracima ušao u prostoriju. Bio je odjeven za jahanje u crnu jaknu, hlače i blistave crne čizme. Bio je gologlav i vjetar mu je razbarušio tamnu kosu.

Njegove su se oči boje jantara trenutno zaustavile na Iphiginiji, a u njima se nazirala hladna odlučnost. Zaputio se prema njoj, krećući se poput sirove, opasne prirodne sile između finog namještaja za salone i modernih draperija.

Iphiginiju je prožeo dubok osjećaj nelagode. Nešto sigurno nije u redu, shvatila je. Ovo nije susretljiv, pomalo ciničan muškarac koji ju je sinoć poljubio.

Lady Pettigrew je prekinula napetu tišinu koja je zavladała čim se Marcus pojavio. Veselo je cvrkutala.

- Masters - uskliknula je. - Kako je lijepo vidjeti vas. Upravo sam čavrljala s vašom bliskom prijateljicom, gospođom Bright.

- Jeste li, doista? - Marcus nije skidao pogleda s Iphiginije. - Upravo i ja kanim popričati s njom.

Iphiginia je trepnula na ton njegova glasa. Vidjela je kako su se Amelijine oči suzile.

Nesvjesna svega toga, *lady* Pettigrew se vedro nasmiješila Marcusu i značajno ga pogledala. - Pozvala sam je na malenu kućnu zabavu na ladanju sljedeći tjedan. Možda biste i vi željeli doći? Znam da niste baš skloni kućnim zabavama -

- Ne, nisam.

- No ova bi vas mogla zanimati, milorde. - *Lady* Pettigrew uzdigne obrvu. - Sigurna sam da biste vi i gospođa Bright uživali u boravku na selu. Ima tako mnogo *privatnosti*, znate.

Potrajalo je nekoliko sekunda dok Iphiginia nije shvatila zašto je *lady* Pettigrew tako suptilno naglasila riječ *privatnost*. Kad je shvatila, osjetila je kako joj rumenilo oblijeva obraze. *Lady* Pettigrew je Marcusu jasno stavila do znanja da će on i njegova ljubavnica imati obilje prilika za ljubakanje na njezinoj kućnoj zabavi.

Marcus je nevoljko prebacio pogled s Iphiginije na malenu punašnu grudu snijega što ju je činila *lady* Pettigrew. - Veoma ljubazno od vas, *lady* Pettigrew. Pomno ću razmisliti o vašem pozivu.

Lady Pettigrew je blistala od zadovoljstva. - Oduševljena sam da to čujem, milorde. Jedva čekam da gospođa Bright prouči moj hram Veste, znate. Želim čuti njezino mišljenje o arheološkoj točnosti moje ruševine.

Marcus je zurio u *lady* Pettigrew kao da je odjednom shvatio da je i ona sama neobičan arheološki nalaz. - Hram Veste?

- Zasigurno vam je poznat taj stil, milorde - pomogne mu Iphiginia. - Postoji veoma lijep primjer u Tivoliju. Ljupka okrugla građevina. Navodno su ondje vestalske djevice čuvale sveti plamen.

- Djevice - reče Marcus - nikad nisu bile tema koja me osobito zanimala.

5

- Ja ću odvesti kući gospođu Bright - rekao je Marcus dok je Iphiginiju, Zoe i Ameliju pratio iz izložbenog salona Hornbvja i Smitha. - Nas dvoje moramo nasamo raspraviti o nekim stvarima.

Zoe i Amelia su pogledale jedna drugu, a potom Iphiginiju.

- Ne zabrinjavajte se - brzo će Iphiginia. - Uzmite moju kočiju. Vidjet ćemo se kasnije.

- Posve si sigurna? - Amelia je ukočeno zurila u Marcusa.

- Da, Amelia. - Iphiginiji se nije sviđao Marcusov ton jednako kao ni Ameliji ili Zoe.

Međutim, smatrala je pametnijim da od toga ne stvara problem nasred ulice.

- Vrlo dobro. - Zoe je još jednom s nelagodom pogledala Marcusa, a potom kimnula Ameliji.

- Pođimo.

Marcus je gledao kako Amelia i Zoe hodaju prema Iphiginijinoj malenoj, otmjenoj bijeloj kočiji. Lagano, elegantno vozilo bilo je ukrašeno zlatom, a vukle su ga dvije bijele kobile. Spletene grive životinja ukrašavala su bijela pera. Ulaštena je orma svjetlucala na proljetnom suncu. Kočijaš je nosio bijelu livreju ukrašenu zlatnim gumbima.

- Vaša kočija, pretpostavljam? - Marcus reče Iphiginiji.

- Kako ste pogodili?

- Izgleda poput nečega iz neke proklete bajke.

- Mislila sam da je prikladna. Prema opisu vaše kočije što sam ga dobila, zaključila sam da izgleda poput nečega što bi mogao voziti neki opaki trol. Željela sam stvoriti protutežu.

- Opaki trol, eh? Čime to vas čini, draga moja gospođu Bright? Princezom iz bajke?

- Uvjeravam vas da nisam nikakva princeza iz bajke.

- Hvala Bogu barem na tome. - Marcus je čvrsto stegnuo Iphiginijinu nadlakticu. Žustrim je koracima krenuo širokom promenadom otmjene trgovačke ulice. - Trenutno imam dovoljno problema.

Iphiginia se odlučno zaustavila. - Ako želite sa mnom razgovarati o svojim problemima, a pretpostavljam da vam je to namjera, morat ćete usporiti, milorde. Ne kanim galopirati kroz Pall Mall s vama.

Marcus se namrštio, ali je skratio korak. - Dosta je tih besmislica. Tko ste vi i što, dovraga, mislite da radite?

- Kako molim? - Iphiginia se pozabavila svojim suncobranom. - Ne razumijem ni vaš ton ni vaše riječi, milorde. Sinoć sam vam sve objasnila.

- Sinoć sam - reče Marcus - vjerovao da igrate neku lukavu igru kako biste sebi osigurali mjesto u visokom društvu.

- Da, znam da jeste.

- Jutros sam bio primoran shvatiti da ste umiješani u nešto drugo, a ne samo u zabavnu varku. Želim točno znati što radite.

Iphiginia je pokušala biti strpljiva. - Rekla sam vam, pokušavam pronaći osobu koja ucjenjuje moju tetu. Ništa se nije promijenilo. Sto vas je jutros tako uzrujalo?

- Nisam uzrujan. To ste rekli kao da imam napadaj histerije. Ja sam prokleta bijesan.

-Oh.

Ledeno ju je pogledao. - Zar je to sve što imate reći?

Iphiginia je malo razmislila. - Ako to ne bi bio preveliki problem, milorde, željela bih znati što vas je, ovaj, tako razbjesnilo.

Oklijevao je, kao da pokušava odlučiti koliko će joj reći. - Upravo sam saznao da netko ucjenjuje moju blisku prijateljicu.

Iphiginia je zapanjeno zurila u njega. - Nebesa. Ipak ucjenjuju još nekoga, a ne samo moju tetu? To je veoma zanimljiva vijest, milorde.

- Nije li?

- Gospodine, ne razumijem vaš sarkazam. Očekivala bih da ćete se zabrinuti nad spoznajom

da bi priča koju sam vam ispričala lako mogla biti istinita, te da je vaša prijateljica također žrtva uq'enjivaca. Zašto se ljutite na mene?

- Predlažem da smislite razumnu hipotezu kako biste objasnili moju razdraženost.

- Kako molim?

- Pogađajte, gospođo Bright. Pokušajte pogoditi.

Iphiginia ga je zabezegnuto pogledala. Sad je više nego sarkastičan. Postao je nemoguće nepristojan. Brzo se pribrala kad je opazila da tri kicoša zure u nju. Suncobranom im je prepriječila pogled.

- Ovo je smiješno, Masterse. Zašto ste ljutiti na mene?

- Jer sam došao do očitog zaključka da ste vi najvjerojatnije osoba koja ucjenjuje.

- Sto, za ime svijeta? - Iphiginia se naglo zaustavila. Istrgnula je ruku iz njegova stiska i okrenula se prema njemu. - Pretjerali ste, gospodine. Što vi mislite, tko sam ja?

- Pametna, prepredena pustolovka koja je prešla granicu. - Marcus je govorio tiho, ali mu je glas bio leden. - Sinoć mi je vaša budalasta varka bila zabavna.

- Milorde, molim vas -

- Čak sam bio voljan neko vrijeme sudjelovati u šaradi. Priznajem da ste vi daleko najzanimljivija žena od svih koje sam posljednjih godina upoznao. Međutim, kad sam jutros saznao istinu, zaključio sam da više niste ni izbliza tako zabavni, gospođo.

- Više nisam zabavna? Od svih glupih, idiotskih, uvredljivih primjedbi. Očito nemate pojma o čemu govorite. Neću ovdje stajati i slušati vaše optužbe, gospodine. - Iphiginia se okrene na peti. Čula je podrugljivo smijanje besposlenih kicoša.

Marcus je ispružio ruku i zgrabio je za nadlakticu. - Ne tako brzo. Želim vam postaviti jedno ili dva pitanja, Iphiginia.

- Imam pametnijeg posla no što je odgovaranje na vaša uvredljiva pitanja.

- Kao na primjer?

- Kao na primjer pronaći ucjenjivača - sikne Iphiginia. - Pustite me, milorde, ili ću vrištati, vjerujte mi.

- Dovraga, nismo u Drury Laneu. Budite tako ljubazni i prestanite dramtizirati. - Marcus ju je silom okrenuo tako da ga je opet morala pogledati. - Osim, naravno, ako ne želite da večeras cijeli grad bruji o ovoj malenoj sceni?

- Zašto bi me to trebalo zabrinjavati? Svi u gradu već ionako pričaju o nama, milorde.

- Morate mi vjerovati kad vam kažem da ogovaranje može postati daleko gore no što već jest. Ako ustrajete na tome da se svađate sa mnom nasred javnoga mjesta, obećavam vam da će biti tako.

Iphiginia porumeni. - Je li to prijetnja, Masterse?

- Da. Ako se barem ne budete pretvarali da ste dama, ja više neću glumiti džentlmena.

Kunem se, ako se pokušate udaljiti od mene, prebacit ću vas preko ramena i odnijeti vas nekamo gdje ćemo moći nastaviti razgovor bez publike.

U Iphiginiji je kuhao bijes. - Ne biste se usudili.

- Biste li se kladili u to, Iphiginia? - previše je blago upitao. - Kad sam sinoć nosio damu koja se onesvijestila iz plesne dvorane Fenwicksovih, to je bilo jedno. Bit će nešto sasvim drugo ako vas danas poslijepodne odnesem odavde kao da ste vreća krumpira.

Iphiginia je nekoliko sekunda razmišljala o svojim opcijama. Bila je naglašeno svjesna sve većeg broja pogleda usmjerenih prema njima. Nekoliko se glava okrenulo. Mnogi su diskretno napeli uši u pokušaju da čuju fascinantnu razmjenu riječi između Marcusa i njegove nove ljubavnice.

Po ukočenosti njegove čeljusti i stisnutim ustima bilo je očito da se Marcus nalazi u opasnom raspoloženju. Očito je spreman prirediti ponižavajuću svađu za zabavu otmjenih kupaca u Pali Mallu ako se Iphiginia ne pokori njegovim željama.

- Vrlo dobro, milorde. - Nesigurno mu se osmjehnula dok je lagano spuštala vrhove prstiju u

rukavicama na njegovu podlakticu. - Ako insistirate na tome da glumite opakog trola, neka bude.

- Izvrsna odluka. Cesto me znala dopasti uloga trola i vjerujte mi, sposoban sam izvesti upečatljivu predstavu.

- Nimalo ne sumnjam u to. Želim da znate, gospodine, da se na putovanjima kontinentom tijekom protekle godine niti jednom nisam morala nositi s tom vrstom ponašanja. U Rimu je bio jedan pokvareni ulični lopov koji se znao pristojnije ponašati.

- Možda ću jednoga dana imati priliku učiti od njega. Kaže se da putovanja šire vidike. Dođite, privukli smo dovoljno pozornosti. - Marcusovi su prsti čvršće stisnuli njezinu ruku. Ponovno je počeo brzo hodati.

- Ljudi zure u nas.

- Očekivao bih da ste sad već navikli na to. Recite mi zašto ne bih trebao zaključiti da ste vi osoba koja ucjenjuje.

- Najprije mi recite zašto ste uopće došli do tog zaključka.

Marcus ju je iskosa pogledao. - Vi ste veoma pametna žena. Proučili ste me tako temeljito i pronicavo da ste uspjeli prevariti visoko društvo da ste moja ljubavnica.

- Svi imamo naše malene sposobnosti.

- Vaša me sposobnost uvjerila da ste jednako duboko mogli zadrijeti u prošlost drugih, te možda iščepkati materijal za ucjenu.

Iphiginia se gušila od gnjeva. - Materijal poput onoga koji se koristi za ucjenjivanje vaše prijateljice?

- Upravo tako.

- Nikad ne bih tako nešto učinila. - Iphiginia je shvatila da nije samo Ijutita, već i povrijeđena, a nije točno znala zašto je tako. Marcusovi nevjerojatni zaključci o njoj nisu nimalo nerazumni u danim okolnostima. Unatoč tomu, to ju je zaboljele - Da me bolje poznajete, milorde, ne biste iznosili takve optužbe.

- Ah, ali ja vas uopće dobro ne poznajem, zar ne? Ni izbliza onako dobro kako se čini da vi mene poznajete. A to me, gospođo, na koncu počelo zabrinjavati.

- Ne znam kako bih vas mogla uvjeriti u svoju nedužnost, niti ću se poniziti pokušavanjem.

- Onda imamo problem, draga moja. - Marcus je lagano kimnuo glavom poznaniku koji ga je pozdravio s ulaza u prodavaonicu burmuta.

Iphiginia se pretvarala da proučava neke rukavice u jednom izlogu. Osjećala je pohlepnu znatiželju u pogledu čovjeka koji je stajao na vratima prodavaonice burmuta. Zapravo, osjećala je desetak pari očiju uperenih u sebe.

Ovdje u gradu ima veoma malo privatnosti. Anonimnost je nemoguća, osobito za ženu čije se ime povezuje s imenom grofa od Mastersa.

Gotovo je jednako loše kao i život u Deepfordu, mračno je pomislila Iphiginia. No barem u Londonu neće morati slušati lekcije o doličnom ponašanju od vikara ili roditelja budućeg muža svoje sestre.

Samo je takve lekcije morala slušati od Marcusa.

- Od svega toga stvarate mnogo teži problem no što je potrebno - naglasila je Iphiginia. - No s druge strane, nešto mi govori da ste vi veoma težak čovjek.

- Bez obzira koliko je taj problem neugodan za vas, gospođo, možete biti sigurni da ćemo vi i ja mnogo vremena provoditi zajedno dok se to ne riješi.

- Što bi to trebalo značiti, milorde?

- Znači da vas kanim držati veoma blizu sebe sve dok se ne uvjerim da niste upleteni u ucjenjivanje. - Marcus se hladno nasmiješio. - Tako da vas mogu imati na oku. Baš je sreća za mene da ste se odlučili predstavljati kao moja ljubavnica. To mi pruža savršenu izliku da vas ne ispuštam iz vida.

Iphiginia se narogušila. - Što ako ja odlučim da više ne želim nastaviti s tom varkom?

GIGA

- Prekasno je da se predomislite po pitanju svoje uloge u toj dražesnoj predstavi. - Marcus je kimnuo još jednom poznaniku. - Već ste se posve uzivjeli u ulogu.

- Ako je tako, upozoravam vas da kanim nastaviti svoju istragu. Čvrsto sam odlučila da ću otkriti identitet ucjenjivača.

- Kakva neobična slučajnost. Ja sam sebi postavio posve isti cilj.

Iphiginia ga je trenutak bez riječi bijesno proučavala. - Znači, nastavit ćemo se pretvarati?

- Da. - Marcus je odgovorio na pozdrav postarije žene koja je izlazila iz knjižare. - Gospođu Osworth.

- Masterse.

Iphiginia je prepoznala damu radoznalih očiju. Uspjela se uljudno nasmiješiti. - Dobar dan, gospođu Osworth.

- Dobar dan i vama, gospođu Bright. - Gospođa Osworth svoj oštri pogled skrene na Marcusa. -Krasan dan, milorde, nije li?

- Doista - reče Marcus.

- Nadam se da ću vas večeras oboje vidjeti na balu kod Lartmoreovih? - promrmlja gospođa Osworth.

- Sumnjam - bez uvijanja će Marcus.

- Ja svakako kanim doći - žustro će Iphiginia. Krajičkom je oka vidjela kako su se Marcusova usta stisnula od neodobravanja. Namjerno se vedro nasmiješila. - Koliko sam shvatila, lord Lartmore ima veoma lijepu zbirku kipova.

- Da, vjerujem da ima - reče gospođa Osworth. -Moj je muž to jednom spomenuo. Osobno je nikad nisam vidjela. Nisam osobito zainteresirana za antikne kipove. O, Bože, morate me ispričati. Trebala bih poći.

- Da, naravno - reče Iphiginia.

- Imam dogovoren razgovor sa ženom koju su mi poslali iz Agencije Wycherley. Tražim novu družbe-nicu, znate.

- Ne, nisam znala - reče Iphiginia.

- Moja posljednja družbenica - smušeno stvorenje, ako želite znati istinu - prije dva dana je pobjegla s mladim čovjekom koji nema baš nikakav ugled. Možete li zamisliti? Nakon svega što sam učinila za tu djevojku. Nezahvalna cura. Ovoga ću puta angažirati neku stariju. I daleko običnijeg izgleda. Onda, do večeras, draga moja.

- Želim vam ugodan dan, gospođu Osworth - reče Iphiginia.

Marcus je šutio sve dok se gospođa Osworth nije udaljila dovoljno da ga ne može čuti. - Zašto želite poći na bal Lartmoreovih? Sigurno će biti smrtno dosadno.

- Iz dvaju razloga - žustro će Iphiginia. - Prvi je taj da bih silno željela vidjeti zbirku kipova lorda Lartmorea.

- Dopušta samo najbližim znancima i određenim, ah, znalcima da je obiđu.

- Nadam se da ću ga uspjeti nagovoriti da mi je pokaže.

- Ne bi vas zanimala. Uglavnom je riječ o prilično lošim kopijama.

Iphiginia je na trenutak zaboravila da se ljuti na Marcusa. - Vidjeli ste je?

- Da, i možete mi vjerovati na riječ. Znanstvenika ništa ne bi moglo zanimati u Lartmoreovoj zbirci kipova.

- Kakvo razočaranje. Tako sam se radovala da ću razgledati njegove antikvitete.

- Nemojte na to gubiti vrijeme. Koji je drugi raz-log?

- Nastavak istrage, naravno. Njegovo se ime nalazi na mojem popisu muškaraca koji povezuju vaš i svijet moje tete. I vi ste odigrali nekoliko partija karata s Lartmoreom u vašem klubu one večeri prije nego ste otputovali u Yorkshire.

Marcus ju je zamišljeno promatrao. - Doista ste obavili veoma temeljito istraživanje mojih aktivnosti, niste li?

- Rekla sam vam da sam pomno proučila vaše navike.

- Lartmore nije ucjenjivač.
- Kako to možete znati?
- Veoma je bogat. Nema nikakva razloga baviti se ucjenjivanjem i iznuđivanjem.
- Možda je u posljednje vrijeme imao ozbiljnih finansijskih poteškoća.
- Nije baš vjerovatno - reče Marcus. - Međutim, večeras slučajno kanim večerati u mojem klubu. Kasnije ću igrati karte. Čovjek može mnogo saznati za kartaškim stolovima. Vidjet ću ima li kakvih šaptanja o Lartmoreovim finansijskim stvarima.
- Iphigina napući usne. - Voljela bih da i ja mogu odigrati poneku partiju karata u nekima od klubova za džentlmene. Nikad se ne zna što bih mogla saznati.
- Nemojte ni razmišljati o tome - reče Marcus. - Nemoguće je i vi to dobro znate. Potražite ću vas na balu Richardsonovih oko jedanaest. Tada ću vam dati svoj izvještaj.
- Pokušavate me navesti da odustanem od odlaska na Lartmoreov bal, nije li tako?
- Gospođo Bright, želim da vam to bude sasvim razumljivo, pa mi dopustite da vam to jasno i glasno kažem: naređujem vam da ne idete na Lartmoreov bal.
- Hmm. Milorde, imam pitanje za vas. -Da?
- Biste li mi tačno rekli zbog čega ucjenjuju vašu prijateljicu?
- Ne, ne bih - bez uvijanja će Marcus. - Zasiurno ne očekujete od mene da izdam nečije povjerenje.
- Ne, naravno. Samo sam mislila da bih tajnu vaše prijateljice, kad bi mi bila poznata, mogla usporediti s vrstom tajnih informacija koje se koriste protiv moje tete. Pitam se ima li kakvih sličnosti.
- Marcus je suzio oči. Doimao se i protiv volje zain-trigiranim. - Zacijelo ni vi meni ne biste rekli koji su tajni podaci za koje tvrdite da se koriste za ucjenjivanje *lady Guthrie*?
- Ne.
- Stoga se moram pitati je li ona doista žrtva ucjene.
- Iphigina se oholo nasmiješila. - Ne možete očekivati da ja vama povjerim svoje tajne kad ste jasno rekli da niste pripravnici otkriti svoje.
- Marcusova je snažna ruka čvršće stegnula njezinu nadlakticu. - Vaše pomanjkanje povjerenja u mene donekle će otežati našu suradnju.
- Sigurno hoće - složila se Iphigina. - I vaš će izostanak povjerenja u mene jednako ometati naša nastojanja.
- Marcus joj je uputio hladan osmijeh. - Očito je da se moramo intimnije upoznati, gospođo Bright, ako želimo srušiti barijere nepovjerenja među nama.
- Kako predlažete da se поближе upoznamo, gospodine?
- Za početak, zašto mi ne kažete što se dogodilo s gospodinom Brightom?
- Kako molim?
- Marcus uzdigne obrvu. - Govorio sam o vašem pokojnom suprugu.
- O, on.
- Očito više ne tugujete za preminulim.
- On to ne bi želio. - Iphigina s nelagodom proguta slinu. Mora naučiti o ovom čovjeku razmišljati kao o protivniku, upozorila je sebe. - Vjerovao je da nesretne događaje čovjek mora ostaviti iza sebe. Nakon odgovarajućeg razdoblja žalovanja, naravno.
- Naravno. A je li postojalo odgovarajuće razdoblje žalovanja nakon njegove smrti?
- Sasvim razumno, s obzirom na okolnosti. Gospodin Bright je bio podosta stariji od mene - promrmlja Iphigina.
- Shvaćam.
- Živio je ispunjenim i aktivnim životom.
- Zacijelo je postao znatno aktivniji nakon što je oženio vas.
- Iphigina ga je prijekorno pogledala. - Ne želim nastaviti razgovor o toj temi. Sigurna sam da razumijete, milorde. Previše je bolno.

GIGA

- Razumijem - reče Marcus.
- I trebali biste. Vjerujem da imate pravilo koje zabranjuje raspravljanje o prošlosti, nije li tako?
- Da, gospođo Bright, doista imam takvo pravilo.
- Osobno nisam previše sklona pravilima, ali vjerujem da ću to pravilo i ja usvojiti. - Iphiginia je opazila diskretno obojen natpis što je visio na uglu malene ulice kraj Pali Malla. - O, pogledajte, ondje je muzej dr. Hardstaffa. Gospodin Hoyt je neku večer spomenuo tu ustanovu.
- Ne znam zašto.
- Rekao je nešto o tome da je lord Thornton nedavno uzeo tretman od dr. Hardstaffa. - Iphiginia je proučavala natpis.

**DR. HARDSTAFFOV MUZEJ
BOŽICA MUŽEVNE SNAGE**

**OTKRIJTE TAJNU I AUTENTIČNE
OKREPLJUJUĆE MOĆI BOŽICA
IZ ANTIKNIH VREMENA**

Marcus pogleda natpis. - Nimalo vas ne bi zanimao muzej dr. Hardstaffa, Iphiginia.

- Ali ja sam uvijek silno zainteresirana za antikvitete. - Iphiginia je okrenula glavu kako bi još jednom pogledala natpis dok ju je Marcus gurao naprijed. Namrštila se. - Mislim da mi nije poznato koje su božice iz klasičnog doba posebno povezane s muževnom snagom.

- Zapanjujete me, gospođo. Mislio sam da znate sve odgovore.

Malo iza deset te večeri Marcus je izašao iz prostorije za kartanje svojeg omiljenog kluba. Bio je mračna raspoloženja, mada je pobijedio, što se često događalo kad bi igrao vist. Nije osobito uživao u pobjedi. Nema nikakvog posebnog izazova u igri kad su čovjekovi protivnici tako duboko zavirili u čašicu da su jedva mogli držati karte. Nemir koji ga je obuzeo nema nikakve veze s igranjem vista. Tako se osjećao otkako se s Hannah sastao u parku. Osjećaj se pojačao nakon razgovora s Iphiginijom.

Logika mu je govorila da ne može imati povjerenja u nju, ali na njegovu sve jaču žudnju spram nje nije djelovala pamet ni zdrav razum.

Želio ju je.

Marcus je pogledao otmjenu zidnu uru i vidio da je gotovo vrijeme da potraži Iphiginiju na balu kod Richardsonovih. Pitao se što je radila cijelu večer. Je li nedužno provodila ono što je nazvala svojom istragom ili je postavljala zamke za druge potencijalne žrtve ucjene? Čovjek može jedino sažalijevati pokojnoga gospodina Brighta, mislio je Marcus. Svaki muškarac koji oženi Iphiginiju nesumnjivo bi ostario prije vremena.

- Mislio sam da bih vas mogao ovdje naći, Masterse. Marcus pogleda preko ramena. Morao se silno potruditi da glasno ne opsuje kad je ugledao Hanna-hina muža Edwarda, lorda Sandsa.

Marcus je često mislio da bi se u drukčijim okolnostima mogao veoma dobro slagati sa Sandsom. Čovjek se doimao čvrstim i staloznim. Sands je zračio nepokolebljivim poštenjem. On je jedan od onih ljudi kakve bi svatko poželio imati uza se tijekom bitke. Čovjek s kojim se može poslovati.

Međutim, Marcus je znao da nema nikakvih izgleda za istinsko prijateljstvo između njega i Sandsa sve dok među njima stoji Hannah i njezina tajna.

- Dobra večer, Sandse. - Marcus uljudno kimne. -Sto vas dovodi ovamo? Rijetko se kad pojavljujete u ovom klubu.

- Došao sam ovamo kako bih našao vas. -Sandsove ugodne, otvorene crte lica bile su tako

ukočene da su mogle biti od kamena.

Marcus je samom sebi rekao da ga to ne bi trebalo čuditi. Unatoč tomu, nadao se da će izbjeći ovu konfrontaciju. - Sto mogu učiniti za vas?

Sandsove šake u rukavicama stiskale su se i opuštale. - Možete se držati podalje od Hannah, prokleti bili. Znam da ste se jutros sastali s njome u parku. Neću to trpjeti.

- Hannah je moja stara prijateljica - blago će Marcus. - Znete to.

- Slušajte me, Masterse, pažljivo me slušajte. Bez obzira što se događalo između vas dvoje prije nego sam upoznao Hannah, to se mene ne tiče. Ali izabrala je mene. Ona je moja žena i neću vam dopustiti da s njom igrate svoje igrice, razumijete li?

- Kad biste išta znali o meni, Sandse, bilo bi vam poznato da imam željezno pravilo koje mi zabranjuje veze s neiskusnim djevojkama i tuđim ženama. A ja nikad ne kršim vlastita pravila.

- Čuo sam za vaša takozvana pravila - grubo će Sands. - Oni koji vole ogovarati tvrde da ste se uvijek upuštali u veze s najzanimljivijim i najprivlačnijim udovicama iz visokoga društva. Ali također kažu da je Hannah jedini izuzetak.

- Trebali biste znati da nije pametno slušati tračeve - reče Marcus.

- Ako čujem da ste se ponovno nasamo sastali s mojom ženom, tako mi svega, izazvat ću vas na dvoboj. Ne blefiram, Masterse. Smatraju me dobrim strijelcem.

- Vjerujem vam - mirno će Marcus.

- Čuo sam da ste jednom umalo ubili čovjeka na polju časti, ali to me ne plaši.

- Nemam namjeru doći na sastanak u zoru s vama, Sandse.

- Onda se držite podalje od Hannah.

- Je li vam Hannah rekla da sam se jutros sastao s njom?

- Nije mi morala reći. Čuo sam o tome od poznanika kojemu je netko drugi rekao da ste oboje viđeni kako rano jutros ulazite u park.

Marcus slegne ramenima. - Dajem vam svoju časnu riječ da nemam nikakvih planova s vašom gospom. Budući da obraćate pozornost na tračeve, vjerujem da ste već čuli da trenutno mnogo vremena provodim u društvu šarmantne udovice po imenu gospoda Bright.

- Čuo sam za vašu takozvanu *lady* Starlight. Zvuči baš kao vaš tip žene. Ako ste pametni, ograničit ćete svoju pažnju na nju.

- Kanim učiniti upravo to. - Marcus još jednom pogleda na sat. - Ako biste me ispričali, upravo namjeravam poći u potragu za njom. Dogovorili smo susret na balu Richardsonovih. Laku noć, Sandse. - Marcus mu uljudno kimne glavom i pođe prema vratima.

Iphiginia Bright mu je itekako zakomplicirala život, mislio je kad se nekoliko minuta kasnije penjao u svoju crnu kočiju. Sada ga, povrh svega ostaloga, progoni i ljubomorni muž.

Polu sata kasnije Marcus se ljutitim koracima vraćao niza stubu ispred kuće Richardsonovih. Više nije mrzovoljno razmišljao o problemima što ih Iphiginia stvara. Bio je bijesan.

Uopće mu nije palo na pamet da bi mogla ignorirati njegovu naredbu da se sastane s njim kod Richardsonovih. Marcus nije navikao na to da se iH'tko ogлуši o njegove upute. Ali to nije bilo najgore.

Ono što ga je doista uzrujalo bila je jaka sumnja i a je otišla u Lartmoreovo zdanje.

Marcus je oklijevao kad je stigao do svoje kočije. Londonске su ulice bile zakrčene vozilima svih mogućih vrsta. Bila je ponoć na vrhuncu sezone i svi koji nešto znače sad su u pokretu, voze se s jednog primanja na drugo. Lako bi moglo trebati dobrih četrdeset minuta da se njegov kočijaš probije do Lartmoreove kuće.

- Poći ću pješice - Marcus dovikne Dinksu. - Čekaj me ispred Lartmoreove kuće.

- Dobro, milorde - Dinks progunda s kočijaškoga mjesta. - Čuvajte leđa. Na ulicama ima svega u ovakvoj noći.

- Bit ću oprezan.

Marcus je brzo koračao krcatom ulicom. Njegov su put slabo osvjetljavale plinske svjetiljke

koje su nedavno postavljene u ovome dijelu grada.

Probijao se kroz skupine pijanih kicoša koji su hodali prema zloglasnim igračnicama kraj St. Jamesa, grupica šaroliko odjevenih gizdelina na putu u kazališta gdje će upadicama ometati glumce i mladih ljudi koje je mučila byronovska dosada, pa su krenuli u potragu za pustolovinama u zloglasne dijelove grada. Marcus se iskreno nadao da Bennet nije među ovim posljednjima.

Tu i tamo su prostitutke mamile prolaznike iz mračnih veža. Čovjek neprijazna izgleda odjeven u vrećaste hlače i s kapom na glavi mjerkao je Marcusovu fino krojenu odjeću, ali nije ni pokušao izići iz uličice.

Samo petnaest minuta kasnije Marcus se penjao širokim stubištem ispred Lartmoreove kuće. Lakaj u predvorju se naklonio i nije zatražio da mu pokaže pozivnicu. Marcus se zaputio ravno na balkon s kojeg se pružao pogled na krcatu plesnu dvoranu.

Objema se rukama naslonio na ogradu i zagledao se u blještavi prizor. Pogledom je tražio osobu odjevenu u djevičansku bjelinu.

- Vjerujem da ćete je naći u prostoriji s kipovima, Masterse. Lartmore ju je pozvao da, ovaj, razgleda njegove antikvitete. - Herbert Hoyt se tiho nasmijao kad je prišao Marcusu iza leđa. - Ne bih se zabrinjavao zbog toga da sam na vašemu mjestu. Uvjeravala me da se može nositi s Lartmoreom.

Marcus se okrenuo kako bi proučio Herbertovo cinično lice. Nije dobro poznavao tog čovjeka, ali je podosta znao o tom tipu ljudi. Hoyt je bezopasan. -Kako znate gdje se gospođa Bright trenutno nalazi?

Herbert je svoje punašno bedro naslonio na ogradu i popio gutljaj šampanjca iz čaše što ju je držao. - Jer sam bio s njom kad je Lartmorea zamolila za obilazak.

- Shvaćam.

- Gospođa Bright je autoritet po pitanju kipova i arhitekture iz doba klasike, znate.

- Da, znam.

- Ona i ja smo vodili brojne zanimljive rasprave o drevnoj arhitekturi. Nedavno mi je posudila svoj primjerak Graysonove knjige *Ilustracije klasičnih antikviteta*. Jeste li je pročitali, gospodine?

- Ne, nisam. - Marcus nije bio raspoložen slušati kako neki drugi muškarac, čak ni bezopasni Herbert Hoyt, brblja o svojem bliskom prijateljstvu s Iphiginijom. - Ispričajte me.

Herbert mu je dobio pogled ispričavanja. -Pokušao sam joj reći da možda ne bi željela razgledati Lartmoreovu zbirku kipova, ali ona je bila odlučna. Iz iskustva znam da je gotovo nemoguće spriječiti gospođu Bright da čini točno ono što želi.

- Čini se da je tako. - Marcus pokuša proći kraj drugog muškarca.

- Čestitam vam, gospodine. Gospođa Bright je doista fascinantna dama. No s druge strane, mene uvijek očaravaju žene koje stvaraju dojam da nisu baš ono što se čini da jesu.

Marcus se zaustavio i okrenuo. - Što time želite reći, dovraga?

Herbert podigne ruku i žurno proguta gutljaj šampanjca. - Ispričavam se. Nisam vas kanio uvrijediti, vjerujte mi. Riječ je o zagonetnom elementu u njoj, znate. Dami pruža zamamno neuhvatljivu osobnost, ne mislite li?

- Gospođa Bright je zagonetka samo za neke ljude - veoma blago reče Marcus. - Za mene je otvorena knjiga. Veoma dobro razumijemo jedno drugo.

- Shvaćam. - Herbertovo se čelo zbunjeno namrštilo. - Onda ste nesumnjivo već znali za njezino silno zanimanje za Lartmoreove kipove. Moram priznati, mene je to pomalo iznenadilo.

Bez obzira je li Herbert Hoyt bezopasan ili ne, Marcus je osjetio silnu želju baciti ga preko ograde. Rekao je sebi da bi to bilo uzaludno. Hoyt nije rekao ništa što već ne misle svi koji znaju za Iphiginijin obilazak Lartmoreove prostorije s kipovima.

Marcus se okrenuo na peti i bez riječi otišao. Znao je gdje će naći Iphiginiju. Lartmoreova

GIGA

zbirka erotskih kipova poznata je među muškim pripadnicima visokoga društva.

6

- Ovaj se zove *Ekstaza*. Vidite smiono izrađene obline ženskoga tijela, draga moja gospodo Bright. - Lord Lartmore je svojim košćatim rukama milovao izrazito veliku dojku kamene figure. - Samo su drevni ljudi u svoj rad mogli unijeti tako raskošnu moć. - Uštipnuo je bradavicu. - Baš je šteta da su današnji umjetnici izgubili tu vitalnost.

Iphiginia je progutala slinu dok je zurila u kip. Svim je silama nastojala prikriti svoju šokiranost. Prilično je dobro poznavala radove drevnih kipara. Ali nikad nije vidjela ništa slično kipovima u Lartmoreovoj zbirci.

Iphiginiju nije zapanjila činjenica da je kip žene velikih dojki, koje je Lartmore tako lascivno milovao, bio nag. Vidjela je podosta klasičnih kipova bez odjeće. Bez riječi ju je ostavila neobična poza figure.

Kamena je žena zajahala nage prepone muške figure u ležećem položaju. Bedra su joj bila raširena, naglašavajući pukotinu njezine stražnjice. Leđa su joj bila izvijena, glava zabačena, oči zatvorene, a usta otvorena u izrazu koji se jedino mogao opisati kao akutna agonija. Muška je figura izgledala kao da trpi jednake muke dok je ležala s uzdignutim bokovima. Bilo je jasno da je njegov kameni ud duboko u mramornoj ženi.

- Veoma neobično - slabašno izusti Iphiginia. Nadala se da se na slaboj svjetlosti ne vidi njezino goruće lice.

- I tako provokativno za strastvena osjetila, ne mislite li? - Lartmore mlitavom rukom pokaže prigušeno osvijetljenu prostoriju. Oči su mu svjetlucale. - Moja je zbirka puna jedinstvenih i neobičnih kipova, kao što ćete vidjeti. Insistiram na tome da svaki kip koji uključim u svoju zbirku bude prožet istinskim antiknim senzibilitetom.

Iphiginia se pitala treba li mu reći da niti jedan od njegovih kipova nije autentičan za antikno doba, barem koliko je ona mogla vidjeti. Pokušala je objektivno proučiti neke od obližnjih figura.

To nije bio lak zadatak. Prigušena je svjetlost razotkrivala prostoriju punu kamenih i mramornih kipova kojima je, činilo se, samo jedno bilo zajedničko. Svi su prikazivali muškarce i žene u zapanjujuće intimnim i krajnje neobičnim položajima.

Jedra je žena bila na koljenima i rukama, visoko uzdignute stražnjice. Muškarac postavljen iza nje stezao joj je bokove dok se zabijao u nju.

- Taj se zove *Neobuzdana strast* - promrmlja Lartmore. - Jedan od meni najdražih.

- Doista. - Iphiginiji nije pao na pamet nikakav drugi komentar.

- Ondje je *Okus ushićenja*.

Iphiginia je pogledala figuru žene koja je sjedila na stijeni. Muškarac je čučao između njezinih raširenih koljena. Zagnjurio je lice između punašnih kamenih bedara.

- Shvaćam.

- A ovaj sam nazvao *Elikzir života*. - Lartmore je dotaknuo kamenu nogu i nasmiješio se Iphiginiji.

Namrštila se dok je proučavala figure. Iphiginia je najprije pomislila da se žena moli.

Porumenjela je do korijena kose kad je vidjela da naga žena u ustima zapravo ima veoma dugačak mramorni ud.

- Nebesa - šapne Iphiginia.

- Posebno su mi dragi nedavno nabavljeni kipovi. - Lartmore ju je poveo prema drugom kraju prostorije gdje se nalazio niz skulptura. Ponosno se smiješio. - Doista bih volio čuti vaše mišljenje o njima, gospodo Bright. Svi znaju da ste vi stručnjak za te stvari.

Iphiginijina početna reakcija na niz kipova bilo je olakšanje. Prvih nekoliko kipova doimalo se mnogo pristojnijima od ostalih. Te su figure barem bile odjevene.

Malo se opustivši, Iphiginia je koraknula bliže kako bi bolje pogledala kipove u sjenkama.

Prvi je kip prikazivao mladu ženu odjevenu u čednu haljinu koja sjedi na kamenoj klupi. Kraj nje je sjedio pristojno odjeven muškarac. Činilo se da uljudno razgovaraju.

Tada je Iphiginia opazila da se čovjekova ruka nalazi na ženinoj nozi ispod njezinih skuta.

- Kako zovete ovo? - s nelagodom upita Iphiginia.

- Cijela se serija zove *Razdjevičenje*. Opazit ćete da svaki naredni kip u kolekciji prikazuje figure u sve intimnijim pozama sve dok, u posljednjem, čin nije obavljen. Zabavno, nije li? Iphiginia ga je iskosa pogledala. Opazila je da je izraz u Lartmoreovim bezbojnim očima postao nekako blještav. Znoj je izbio po njegovoj proćelavoj glavi. Dok ga je promatrala, primaknuo joj se bliže. Njegovo poput kostura mršavo tijelo dodirivalo je njezine bijele skute. Definitivno je vrijeme za povratak u plesnu dvoranu. Premda je to mrzila priznati, Marcus je imao pravo. Očito je pogriješila kad je došla ovamo. Mora postojati neki drugi način da se večeras uvuče u Lartmoreovu knjižnicu.

Iphiginia je autoritativno pročistila grlo. - Budući da ste zatražili moje mišljenje o vašim kipovima, milorde, bojim se da vam moram reći da su ti primjeri krajnje loše imitacije antiknog kiparstva.

- Draga moja gospođo Bright, kako to možete reći? - Lartmore se doimao povrijeđenim.

- Posve iskreno rečeno, taj stil uopće nije svojstven kiparima iz klasičnoga doba. Niti na jednom kipu ne vidim nikakve rimske, grčke ili etruščanske motive.

- Ali, gospođo Bright, zasigurno ste pogriješili.

- Ne, gospodine, nisam pogriješila. Uvjeravam vas, proučila sam mnogo autentičnih antiknih kipova i niti jedan nije nimalo sličan ovima ovdje.

Lartmore je stavio ruku na prsa kao da ga je to silno uvrijedilo. - To je strašno. - Koraknuo je bliže Iphiginiji.

- Nadam se da niste mnogo platili za neki od ovih kipova. - Iphiginia ga je vješto izbjegla i brzo zaobišla. - Ako jeste, netko vas je opljačkao.

- Gospođo Bright, dopustite mi da vam pokažem ostatak moje zbirke. ~ Lartmore je ispružio ruku dugih prstiju kako bi je zaustavio.

- Nažalost, nemam vremena zadržavati se. - Iphiginia je uspjela izbjeći njegovu ruku brzo se pomaknuvši u stranu.

- Ali ja insistiram. - Lartmore se ispruženih ruku bacio prema njoj.

Iphiginia je podigla skute i pobjegla.

Obišla je kamenu figuru muškarca na koljenima iza žene koja je stajala na sve četiri, jurnula kraj muškarca i žene u seksualnom činu na jednom postolju i zabila se ravno u veoma velik, posve nepomičan objekt koji joj se našao na putu.

Ova muška figura definitivno nije od kamena, ali je jednako čvrsta kao i skulpture u prostoriji.

- *Marcuse*. - Njezina je reakcija bila trenutna i instinktivna. Blistavo se nasmiješila kad je zateturala i uhvatila se za njegovu ruku kako bi uspostavila ravnotežu. - Nemam riječi kojima bih izrazila koliko sam sretna što vas vidim, milorde.

- Tražio sam vas, gospodo Bright. - No Marcus nije gledao nju. Prikovao je pogled na Lartmorea. - Imao sam dojam da smo dogovorili sastanak kod Richardsonovih.

- Da, pa, namjeravala sam otići onamo odmah po odlasku odavde, gospodine. - Iphiginia je provjerila jesu li bijele ruže još uvijek na svojem mjestu. - Lord Lartmore se ljubazno ponudio da će mi pokazati svoju zbirku kipova, pa sam se malo zadržala.

- Shvaćam. Veoma nezgodno.

Iphiginia se lecnula na jasnu prijetnju u njegovu glasu. Požurila je ublažiti ono što je očito prijeto da će se pretvoriti u veoma neugodnu situaciju. - No dakle, budući da ste vi ovdje, a ja sam spremna otići, ne vidim zašto ne bismo krenuli.

- Uskoro - odsutno će Marcus. - Najprije treba nešto razjasniti.

Lartmore je skočio u svoju obranu. - Masterse, uvjeravam vas da nije bilo ničeg čemu bi se moglo prigovoriti tijekom ovog obilaska moje zbirke kipova. Zatražio sam intelektualno mišljenje gospođe Bright o zbirci. Ništa više.

- Ništa više? - prijeteći ponovi Masters.

- Baš ništa. - Prikovan hladnim Marcusovim pogledom, Lartmore kao da je postajao još mršaviji i sve sličniji kosturu. Zavukao je jedan koščati prst ispod kravate i pokušao olabaviti krutu tkaninu. - Baš smo završavali obilazak, Masterse. Kanio sam otpratiti gospođu Bright natrag u plesnu dvoranu.

- Više neće biti takvih obilazaka - reče Marcus.

- Ne, ne, naravno da neće. - Lartmore je očajnički pogledao Iphiginiju.

- Lordu Lartmoreu sam iznijela svoje mišljenje o njegovoj zbirci kipova - mirno će Iphiginia.

- Bojim se da sam zaključila kako je sve to veoma loše kvalitete. Nigdje se ne nazire istinski antikni senzibilitet.

- Fascinantno - veoma blago reče Marcus. - Vjerujem da sam vas već upozorio da nije najbolje kvalitete i da vas neće osobito zanimati.

- Ah, da. - Iphiginia se brzo pribrala. - Da, jeste, milorde, ali ja sam od onih ljudi koji radije sami stvaraju zaključke.

- Možda bi bilo pametno da naučite slušati dobre savjete kad vam ih netko ponudi.

Iphiginia se namrštila, ali je odlučila ništa ne reći. Nešto joj je govorilo da ovo nije najbolji trenutak da mu kaže kako u posljednje vrijeme rijetko kad sluša savjete drugih ljudi. Bila je primorana primati previše toga dok je živjela u Deepfordu.

- Ako biste me ispričali. - Lartmore se provukao između dvaju kipova u snošaju i krenuo prema vratima. - Moram se vratiti svojim gostima.

Iphiginia je ljutito gledala za Lartmoreom. Kad se izgubio iz vida, okrenula se Marcusu.

- Ne sjećam se da ste mi *ponudili* vaš savjet, milorde. Vjerujem da je izgovoren na malo drukčiji način. Netko bi mogao reći da je vaš navodni savjet više podsjećao na krajnje autokratsku naredbu.

Marcus joj korakne bliže. Lice mu se doimalo nemilosrdnim na prigušenoj svjetlosti. - Sami ste odlučili hodati Londonom i predstavljati se kao moja ljubavnica, niste li?

Iphiginia trepne i oprezno korakne unatrag. - Pa, da, valjda bi se moglo reći da je to u početku bila moja ideja. Međutim -

- Dopustite da vam nešto razjasnim. Sve dok se zabavljate po gradu predstavljajući se kao moja ljubavnica, onda ćete se tako i ponašati, dovraga.

Prestrašena opasnom blagošću u njegovu glasu, Iphiginia učini još jedan korak unatrag. -

Dakle, slušajte me, milorde, morate razumjeti da je to samo uloga koju igram. Moglo bi se reći da sam vaša ljubavnica samo po čuvenju.

- Ako očekujete da ću vam dopustiti da i dalje glumite tu ulogu, doslovce ćete se pridržavati mojih *savjeta*.

Uzdigla je bradu. - Želite reći, vaših naredbi, zar ne?

- Da, gospođo. Želim reći, mojih naredbi. Iphiginia napravi još jedan oprezan korak unatrag.

Nogom je dotaknula hladan mramorni kip dvaju isprepletenih tijela. - Nisam navikla slušati naredbe bilo kojeg muškarca, milorde.

- To je jasno. Pokojni gospodin Bright vam je očito dopuštao svojeglavost i divlje ponašanje. Ali ako mislite da ću vam ja dopustiti da od mene napravite budalu pred očima visokoga društva, moram vam reći da uvelike griješite.

Iphiginiju je na trenutak obuzeo osjećaj krivnje. - Milorde, ne može se tvrditi da vas moje lažno predstavljanje nije dovelo u pomalo nezgodan položaj, ali uvjeravam vas da vas nikako nisam željela poniziti.

- Samo zato što ste djelovali pod pogrešnom pretpostavkom da sam ja mrtav.

- Pa, da, priznajem. Međutim -

- Sinoć mi se vaša drskost činila donekle zabavnom. No večeras ste prešli granicu i više mi uopće nije zabavno.

Iphiginijin je kratkotrajan osjećaj krivnje nestao. Zamijenio ga je gnjev. - Ne činim ovo kako bih vas zabavljala, milorde.

Marcus opet prijeteći korakne prema njoj. - Sve dok vi i ja ne završimo s ovom šaradom, gospođo, držat ćete se svoje uloge.

- Uloge? - Više se nije imala kamo povući. Zaustavili su je kameni udovi para u seksualnom činu iza nje. - Gospodine, igrat ću tu ulogu onako kako smatram da treba.

- Ne, gospođo, nećete. - Marcus je ispružio ruke i uhvatio nogu i rame na kipu iza nje, uhvativši je u klopku između svojih ruku. - Ja sam autoritet po pitanju te uloge. Da nema mene, ta uloga ne bi ni postojala. Nije li tako?

- Valjda bi se moglo tako tvrditi, ali -

- Ja sad nešto tvrdim. Ja sam stvorio tu ulogu. Stoga ću vam govoriti kako ćete je igrati. Spustio je usta na njezina i priklještio je uz kameno bedro.

Iphiginia je ispustila tihi uzdah. Uхватила se za njegova ramena, više da bi uspostavila ravnotežu nego ga gurnula od sebe. Njegova težina što ju je osjećala na sebi, onako stisnuta uz mramor, djelovala je omamljujuće.

Jednako kao i prošle noći, njome je prostrujalo uzbuđenje, užareni val koji je odjednom razbudio sva njezina osjetila.

Čula je kako Marcus stenje. To je bio grub, mračan zvuk koji je dopirao iz dubine njegovih prsa. Nagnuo se bliže. Njegovo je tijelo jednako tvrdo kao i kip, ali neusporedivo toplije. Trebala bi glumiti ulogu, podsjetila se Iphiginia. No sve se odjednom doimalo posve stvarnim.

Zadrhtala je i obavila mu ruke oko vrata, baš kao i prethodne večeri. Sad je osjećala svaki centimetar njegova tijela priljubljenog uz svoje. Činio joj se tako snažnim, tako prikladnim. Bila je opčinjena, omamljena dubokom čežnjom od koje joj se zavrtjelo u glavi.

Iphiginia je shvatila da je cijeli život žudjela za tim osjećajem.

Marcus je odvojio usta od njezinih. Oči su mu blistale od žudnje i čuđenja. - Izludjet ćete me, zar ne? - Zavukao je prste u njezinu elegantnu frizuru, stisnuo šaku i nježno joj povukao glavu unatrag. Poljubio joj je vrat.

Iphiginia je drhtala pod njegovim senzualnim napadom. A zatim ga je ljubila strastvenom žestinom koja kao da je iznikla niotkuda. Svim je silama nastojala okusiti ga, dotaknuti ga, osjetiti ga.

Uživala je u osjećaju njegove kože pod svojim usnama. Njegov joj je miris ispunio glavu. Uzbudivala ju je snaga njegovih ruku.

- *Marcuse.*

- Sinoć sam vam rekao da mi je potrebna stvarna ljubavnica.

Spustio joj je jednu ruku do struka i potom raširio prste na njezinu boku. Nježno je stisnuo, zgnječivši bijele svilene skute. Kad je zastenjela, spustio je dlan niže, zgrabio bijelu svilu i podigao je do njezina bedra.

Iphiginia se trgnula kad je osjetila kamen uza svoju nogu. Otvorila je oči, zbunjena i dezorijentirana.

- Ne bih -

- Tiho. - Marcus joj je pokrio usta svojima i usnama zaustavio njezin slabašni protest. Naslonio ju je na kip iza nje. Kliznuo je rukom uz njezinu nogu sve dok nije stigao do podvezeice, a potom do golog bedra.

Iphiginia se trgnula.

Zapanjila se kad se ukočio. - Zar vas moj dodir vrijeđa? Jesu li moje ruke grube na vašoj koži, gospođo Bright?

- Ne - jedva je izustila. Grčevito se držala za njega.

- Volim vaše ruke, gospodine. - Poljubila mu je bradu.

- Tako su... tako... - Nije uspijevala naći pravu riječ.

- Da? - Grubim je dlanom milovao unutrašnju stranu njezine noge.

Iphiginia je dahнула i zagnjurila lice uz njegovo rame. - Tako su uzbudljive - šapnula je.

Činilo se da se opustio. - Drago mi je da ste uzbuđeni. - Lagano joj je poljubio uho. Prstima je stegnuo njezinu nogu.

Iphiginia je jedva uspijevala disati. Nikad je niti jedan muškarac nije tako intimno dodirivao. Zaprepastili su je osjećaji koji su se njome vrtložili.

Podsjetila se da Marcus vjeruje da je ona iskusna udovica, a ne naivna netaknuta djevojka. Ne smije mu dopustiti da opazi da je ovo prvi put da se nalazi u ovakvoj situaciji.

- Gospodine, uopće nisam sigurna da je ovo vrijeme i mjesto za ovako nešto. Netko bi mogao naići.

- Iphiginia je znala da zapravo ne želi da on prestane. Željela je da nastavi, ali sporije. Ali nije mu mogla objasniti da joj treba vremena kako bi se prilagodila novim i uznemirujućim zahtjevima strasti.

- Smirite se, Iphiginia. Sami smo u ovoj odaji. Teško da će netko naići.

Marcus joj je odjednom podigao nogu i prebacio je preko kamene ruke. Njezini su skuti kliznuli unatrag, posve je razotkrivši. Marcusov je dlan pošao ravno do vrelog, vlažnog mjesta između njezinih nogu.

Iphiginia je tiho kriknula od zaprepaštenja. -*Milorde.*

Marcus ju je strastveno poljubio, prekinuvši tihi, iznenađeni uzvik. Polako ju je milovao.

Iphiginia se ukočila. Prstima mu je grčevito stegnula ramena. *Ona je udovica, iskusna žena...*

- Moj Bože, kako dobar osjećaj - uzbuđeno šapne Marcus. Zvučio je zadovoljno i pomalo iznenađeno. -Reagirate li uvijek ovako?

Iphiginia je pokušala odgovoriti, ali nije mogla izustiti ni riječi. Svoje je vrelo lice stisnula uz njegovo rame i kratko odmahнула glavom.

- Ne? Znači, pokojni gospodin Bright nije ovako djelovao na vas?

Iphiginia nije mogla podići glavu. Mahnito je opet odmahнула glavom.

Marcus je prstom polako prošao između mekanih, punih nabora njezine ženstvenosti. - A vaši bivši ljubavnici? Jeste li ovako brzo postali tako vlažni i tako vrela za nekoga od njih?

Iphiginia je sad već bila gotovo izvan sebe. Tako je snažno zarila prste u tkaninu njegova kaputića da se čudila kako nije napravila rupe.

- Jeste li, Iphiginia? - Marcus je dotaknuo nevjerojatno osjetljivo mjesto.

- Ne - prigušenim glasom uzvikne Iphiginia. - Ne, milorde. Doista, ja -

- Je li ih bilo mnogo?

Iphiginia je jedva mogla razmišljati. - Mnogo čega? - smeteno upita. O, Bože, on čini nešto na tom posebnom mjestu. Trlja ga, nježno stiće, kruži prstom. Sve u donjem dijelu njezina tijela stezalo se u čvor.

- Jeste li imali mnogo ljubavnika otkako je vaš muž otišao na drugi svijet? - Marcus je lagano uvukao prst u njezin ženstveni prolaz.

- Ne. O, ne.

- To objašnjava zašto ste tako uski. - Nježno ju je testirao prstom. - Doista, veoma uski.

Pripijat ćete se uz mene bolje nego nove hlače.

Iphiginia je znala da bi pala na pod kao da je od voska da je on ne drži priljublenu uz kip.

- Nebesa - šapnula je.

Nikad se u životu nije osjećala tako senzualno neobuzdanom. Očito je na rubu prepuštanja nekontroliranim umjetničkim senzibilitetima za koje su svi oduvijek smatrali da ih je naslijedila od svojih roditelja.

Tijekom godina provedenih u Deepfordu mnogi su je ljudi upozoravali da su takve sklonosti u krvi, te da mora neprestano biti na oprezu. No sve dok se Marcus nije pojavio u njezinu životu razočarano je mislila da ne posjeduje takve zanimljive sklonosti protiv kojih mora biti na oprezu.

- Drago mi je da niste imali niz ljubavnika nakon smrti vašeg muža. - Marcus je zubima uhvatio njezino uho. - Nemam strpljenja s neiskusnim ženama, ali priznajem da daleko više

preferiram one koje su malo pažljivije birale svoje ljubavnike.

- Ja sam bila veoma izbirljiva, gospodine.

- Nešto mi govori da pokojni gospodin Bright nije bio osobito zahtjevan.

- Ovaj, ne. - Na trenutak je posve ostala bez daha kad ju je počeo brže milovati. - Ne, nije. Bio je... veoma obziran džentlmen. - *Sto god to značilo.*

- Kakva šteta. - Marcus je ponovno uvukao prst u nju i polako ga gurao dublje. - Uvjeravam vas da ja neću počinuti istu grešku.

Iphiginia krikne. Činilo joj se da se cijelo njezino tijelo zgrčilo oko Marcusove ruke. Grčevito se držala za njega i zagnjurila lice u njegovo rame dok je njome strujao krajnje neobjašnjiv osjećaj, nešto što nikad ranije nije upoznala.

- Grom i pakao - izustio je Marcus dok je podrhtavala u njegovim rukama. - Znači, ovakav je osjećaj dotaknuti zvjezdanu svjetlost.

Iphiginia više nije mogla govoriti. Borila se da dođe do daha, a tijelo joj je postalo mlitavo.

Marcusov je tihi smijeh sadržavao ton muževnog zadovoljstva. Polako je izvukao ruku između njezinih nogu, oprezno je uspravio i počeo raskopčavati hlače.

Iphiginia je jedva shvaćala što on radi. Bila je previše zaokupljena čuđenjem nad veličanstvenim drhtajima orgazma koji su se već povlačili.

- To je doista bilo zapanjujuće, gospodine.

- Da. Uistinu fantastično. Bit će još zanimljivije biti u vama kad se to sljedeći put dogodi.

- U meni? - Iphiginia se pokušala usredotočiti na ono što je govorio.

- Ne zabrinjavajte se, gospo. Ponio sam kondom. Francuski, naravno. Oni doista izrađuju najbolje, nije li tako? Napravljen je prema mojim točnim uputama. Nakon što sam to malo proučavao, odlučio sam donekle prilagoditi originalni dizajn kako bih -

- Za Boga miloga, gospodine.

Marcus se lecnuo. - Oprostite mi. Ovo nije ni vrijeme ni mjesto za takve tehničke rasprave, zar ne?

Katkad me zanese moje zanimanje za mehanička i znanstvena pitanja. Budite uvjereni da ću se veoma dobro skrbiti za vas.

Iphiginia je ostala bez riječi. Čula je za kondome. Jedna ih je šarmantna grofica u Italiji opisala njoj i Ameliji dok su pile čaj. Izrađuju se od ovčjih crijeva i učvršćuju tankim crvenim uzicama.

Iz sjenki kraj vrata začuo se neki tih zvuk. Uslijedio je tihi ženski smijeh. Neki ju je muškarac utišao, a potom se i sam pijano nasmijao.

- Dovraga. - Marcus je žurno zakopčao hlače.

- Što je?

- Više nismo sami. - Marcus joj je spustio skute i poravnao ih umjesto nje.

- Netko je ovdje? U ovoj odaji?

- Da. Je li vam dobro? - Pomalo ju je zabrinuto pogledao.

- Da, naravno. - Iphiginia se osjećala neobično tromo, gotovo kao da joj je bilo svejedno hoće li je netko vidjeti u tako sramotnom položaju.

Stvarnost i sjećanje na to zašto je u početku poticala lorda Lartmorea da je povede u obilazak zbirke kipova naglo su se vratili. Oklijevala je i pogledala prema drugom kraju slabo osvijetljene prostorije.

- Nema nikakve potrebe da se skrivamo. - Marcus je zvučio cinično. - Izgledate posve netaknuto. -Prstom je prešao po njezinu nagom ramenu i nasmiješio se. Uopće se ne vidi da ste maločas oponašali jedan od ovih kipova.

- Ali došla sam ovamo s razlogom. Marcusovo se lice smračilo. - Jeste li?

- Da. Ne mogu propustiti priliku. Možda mi se druga neće pružiti. Ovuda, gospodine.

Požurite.

S vrata se začulo još pijanog smijeha. Pridošlice su zastale kako bi proučile prvi erotski kip.

GIGA

- Što ste, dovraga, naumili, Iphiginia?
- Na kraju odaje postoje još jedna vrata. Lartmore mi je rekao da vode u knjižnicu.
- Zašto, za ime svijeta, želite - Činilo se da je tada shvatio. - Ne. Ni slučajno. Večeras nećemo provoditi u djelo vaše smiješne planove.
- Možda mi se više nikad neće pružiti druga prilika.
- Dovraga, Iphiginia, to su besmislice. Idemo odavde, pa ćemo potražiti neko mirno mjesto gdje možemo završiti ovo što smo započeli.
- Porumenjela je i iznenađeno ga pogledala. - Želite li reći da ima još?
- Marcus iskrivi lice u grimasu. - To nije zabavno, gospođo. Ja silno patim.
- Čini se da je s vama sve u redu, gospodine. Dođite, ovuda. - Iphiginia ga je uhvatila za ruku i zaputila se kroz labirint kipova.
- Marcus je dopustio da ga odvuče do stražnjeg dijela odaje. - Požalit ću zbog ovoga, zar ne?
- Nemojte govoriti besmislice. - Našla je vrata baš kad je drugi par prasnuo u još jedan raskalašeni smijeh, a potom utihnuo.
- Evo nas - šapne Iphiginia. Pritisnula je kvaku. Vrata su se bez problema otvorila.
- Lartmoreova malena knjižnica - zapravo, ništa više od obične radne sobe - bila je u mraku.
- Bilo je tek toliko mjesečine da se vidi svijeća na pisaćem stolu.
- Promukli muški glas začuo se s drugoga kraja odaje. - Stvarno, baš kao prokleti kip, tako mi Boga. Baš kao *kip*.
- Prokletstvo - progunđa Marcus. - Ne možemo se vratiti tim putem.
- Gurnuo je Iphiginiju u knjižnicu, slijedio je unutra i brzo zatvorio vrata, prekinuvši glasno ženino stenjanje.
- U redu je, Marcuse. Oni ne znaju da smo ovdje. Okrenuo se prema njoj. - Vrlo dobro, gospođo.
- Ovdje smo. Sto sada?
- Samo želim na brzinu pogledati Lartmoreov pisaći stol. - Iphiginia upali svijeću i podigne je u zrak.
- Marcusovo se lice smrknulo. - Tražite li crni vosak i pečat s feniksom, Iphiginia, ili samo nešto vrijedno što biste mogli maznuti?
- Zurila je u njega, zaprepaštena optužbom. - Nemate baš dobro mišljenje o meni, zar ne, gospodine?
- Morate priznati da se ova situacija doima pomalo upitnom.
- A vi biste, naravno, odmah posumnjali.
- S obzirom na, ovaj, neobičnu narav naše suradnje, mislim da imam pravo staviti pod povećalo vaše postupke.
- Spremni ste voditi ljubav sa mnom, ali nemate povjerenja u mene, je li tako?
- Iphiginia -
- Nije važno, milorde. - Iphiginia ponosno uzdigne bradu. - Posve razumijem. Možete biti mirni. Nisam ovdje kako bih krala srebrninu. Provodim svoju istragu.
- Rekao sam vam da je veoma malo vjerojatno da je Lartmore ucjenjivač.
- Da, znam da ste iznijeli svoje mišljenje, gospodine, ali ja imam svoje. - Iphiginia je promatrala pisaći stol, tražeći vosak. Odmah ga je opazila.
- Shvaćam. - Marcus je sjeo na kut stola i prekrizio ruke na prsima. Napeto je promatrao kako ona proučava pečat i ostatak crvenog voska. - Zar uvijek ignorirate mišljenja drugih ljudi?
- Godinama sam bila primorana slušati mišljenja drugih, milorde. Također sam im se morala pokoravati. No sad sam neovisna žena.
- Neovisna žena, eh?
- Da. Prokletstvo. Na ovome je pečatu ugraviran nekakav cvijet, a ne feniks.
- Marcus je nezainteresirano pogledao pečat. - Sto ste očekivali da ćete naći? Samo bi budala rabila vlastiti osebjuni pečat i vosak za ucjenjivačko pismo. Ljudi bi to prepoznali.

Iphiginia ga je ljutito pogledala. Imao je pravo. Nije željela da on misli kako već nije uzela u obzir sve mogućnosti. Marcus je već ionako previše arogantan.

- Palo mi je na pamet da bi ucjenjivač mogao imati dva pečata, a jedan rabi isključivo za svoja odvratna pisma - rekla mu je. - Čak bi mogao imati dva različita voska, jedan za svoju redovitu korespondenciju i jedan za ucjenjivačka pisma.

-Pa?

- Pa sam se nadala da ću naći drugi pečat, što ga nesumnjivo drži na nekom skrovitom mjestu, ili da ću otkriti ostatke crnoga voska u posudici za topljenje voska.

- Posudica. Naravno. - Marcus ju je pogledao s novim izrazom u očima. - Malo je vjerojatno da bi imao dvije posudice za topljenje voska.

- Upravo tako. Čak i ako rabi dvije različite boje voska, nesumnjivo bi obje topio u istoj posudici. -Iphiginia je proučila posudicu za topljenje voska na Lartmoreovu pisaćem stolu. Vidjela je samo ostatke crvenog voska.

- Dakle? - upita Marcus.

- Ne vidim ni traga crnom vosku.

- Vjerujem da sam ranije rekao da nećete ništa naći. Lartmore ima svojih osobitosti, ali nije ucjenjivač.

Iphiginia spusti posudicu na stol. - Nitko ne voli osobe koje uvijek govore »rekao sam ti«, milorde. Usta su mu se lagano izvila. - Imat ću to na umu.

- Trebali biste.

Marcus ju je proučavao. - Imate li još nekih tragova, osim boje ucjenjivaceva voska i ugraviranog feniksa?

- Ne. - Mrzovoljno ga je pogledala. - Čak i da imam, uopće nisam sigurna da bih tu informaciju podijelila s vama sad kad znam da nemate povjerenja u mene.

- Očito je da će naša veza biti pomalo komplicirana, gospođo Bright.

- Meni se sve čini posve jednostavnim.

- Doista?

- Da - hladno će Iphiginia. - Povezuje nas jedan jedini zajednički interes. Oboje želimo otkriti identitet ucjenjivaca, premda vjerujem da vi samo tražite dokaze o mojoj krivnji.

- Upravo suprotno, Iphiginia. Još nas nešto povezuje jednako čvrsto kao i potraga za ucjenjivačem.

Oprezno ga je pogledala dok je pokušavala otvoriti jednu od ladica pisaćeg stola. - Sto bi to bilo?

- Strast, draga moja gospođo Bright. Čista, neobuzdana, istinska strast. Ili ste već zaboravili što se dogodilo u odaji s kipovima?

Porumenjela je. - Nisam zaboravila. Priznajem da je to bilo veoma zanimljivo iskustvo.

- Hvala *vam*. - Podrugljivo se naklonio.

- Međutim, počela sam misliti da bi moglo biti najbolje da ubuduće izbjegavamo takve doživljaje.

Marcusove su oči bljesnule u svjetlosti svijeća. -Što vas navodi na pomisao da ćete ih moći izbjeći?

- Otkrit ćete, milorde, da sam ja žena koja posjeduje izrazitu snagu volje. Obično postignem ono što zacrtam kao svoj cilj. - Ugasila je svijeću. - Dođite, idemo. Ovdje nema ničeg zanimljivog.

- Ne slažem se. - Marcusov je glas bio izazovan dok je ustajao s pisaćeg stola. Uzeo ju je pod ruku. -Moje je zanimanje posve razbuđeno, draga moja gospođo Bright. A jednako kao i vi, obično postignem ono što zacrtam kao svoj cilj.

Iphigina je dva dana kasnije sjedila za pisaćim stolom u svojoj knjižnici i proučavala skicu nacрта što ga je izrađivala za prvu razinu kuće. To je bio jedan od niza nacрта što ih je pripremala za novi građevinski projekt što su ga ona i Amelia pokrenule.

Trg obiteljskih kuća trebao bi se zvati Bright Place u čast njezinih roditelja. Naziv projekta još uvijek je tajna koju znaju samo oni iz malenoga kruga Iphiginijinih rođaka i njezin pouzdani poslovni tajnik, Adam Manwaring. Sve dok se ne završi istraga, Iphigina nije željela da ime trga postane poznato javnosti. Bojala se glasina. U najmanju ruku, na zabavama bi je opsjedali potencijalni investitori. U najgorem slučaju, mogla bi se pojaviti pitanja koja bi pak mogla izazvati zadiranje u njezinu prošlost.

Kuće na Bright Placeu razlikovat će se od mnogih drugih koje se u današnje vrijeme grade u engleskim gradovima. Njezina ideja nije bila iznova stvoriti neki određeni klasični stil. Zapravo, Iphigina je željela stvoriti skladnu mješavinu najboljih drevnih i modernih dizajna. Bavila se vanjskim i unutrašnjim elementima. Uzimala je u obzir faktore kao što su engleski temperament i klima. Kvaliteta građevinskih materijala bit će prvoklasna. Po pitanju tehničkog dizajna, kanila je iskoristiti nešto od onoga što je saznala dok je proučavala Marcusove teorije o gradnji temelja.

Neće biti sluga klasične tradicije poput svojeg oca, zarekla se. Ali neće je niti izvrnuti ruglu prepuštanjem kontrole izrazito smionim umjetničkim nagonima što ih je naslijedila od majke. Trik je u stvaranju otmjene sinteze. Koristila se vještinama kojima ju je naučio njezin otac: perspektivom, arhitektonskim detaljima i poznavanjem klasičnih elemenata. Ali je također primjenjivala dio smionog stila naslijeđenog od majke.

Znala je da je tajna njezina uspjeha s Trgom Morning Rose u tome što nikad nije sebi dopustila da zaboravi kako se sve što napravi mora uklapati u engleski krajolik. Čvrsto je odlučila da neće pogriješiti onako kako su pogriješili mnogi drugi arhitekti. Neće engleskim područjima pokušavati nametnuti građevine osmišljene za vruća, suha podneblja Grčke i Rima. Potencijalni kupci trebaju domove koji mogu podnijeti vlažnu klimu i hladne zime. Kritičkim je okom promatrala svoje najnovije nacрте. Sve prostorije imaju visoke stropove i skladne prozore dobrih proporcija. Te je elemente naslijedila od svojeg oca. On je obožavao Palladiov stil.

Njezin je novi projekt sadržavao klasične elemente, ali i elegantna stubišta, te lagani, prozračni osjećaj koji nema nikakve veze s antiknom tradicijom. Iphiginiji su njezini umjetnički instinkti govorili da mješavina elemenata stvara sjajan završni dojam.

Odložila je pero i pogledala kroz prozor na ulicu.

Kad se inače koncentrirala na svoje planove, njezine su misli postajale jasne i organizirane. Često je znala skicirati knjižnicu ili salon kad je morala razmišljati o nečem drugom što s tim nije imalo nikakve veze. No jutros ta tehnika nije djelovala.

U glavi joj je vladala zbrka.

Isto je bilo i jučer ujutro.

Zapravo, iritirala ju je spoznaja da je muči ta nesposobnost da se koncentrira otkako je Marcus ušao u plesnu dvoranu Fenwicksovih i odnio je u noć.

Naslonila se laktom na stol i spustila bradu na dlan. U životu se nosila s mnogim problemima, od onih povezanih s odgojem Corine do poteškoća na koje su ona i Amelia nailazile tijekom svojih putovanja. Ali nikad se nije morala nositi s nekim poput Marcusa.

Još uvijek je osjećala vatru duboko u sebi kad god bi se sjetila intimnog načina na koji ju je milovao u Lartmoreovoj galeriji. Iphigina se pitala misli li Marcus uopće na to, ili je to za njega tako uobičajeni događaj da ga je već zaboravio.

Sigurno ga nije spomenuo tijekom protekla dva dana. Zapravo, bio je uzor džentlenskog ponašanja otkako ju je pretvorio u ono drhtavo stvorenje u njegovim rukama.

Možda se predomislio po pitanju vođenja ljubavi sa ženom u koju nema povjerenja.

Namrštila se na kolica prodavača povrća što su štopotala ulicom. Ne pada joj na pamet dopustiti Marcusu da je ikad ponovno dotakne na onaj zapanjujuće intiman način. Ne ukoliko prema njoj ne bude osjećao istinsko povjerenje, poštovanje i, da, određeni stupanj naklonosti.

Nije smatrala da previše traži. Na kraju krajeva, ona je zaljubljena u tog čovjeka. Najmanje što bi on mogao pružiti je malo topline osjećaja.

Nažalost, nije vjerovala da Marcus može prepoznati ljubav kad je vidi.

Njegovo ga je životno iskustvo očito učinilo previše opreznim, previše ciničnim, previše zatvorenim da bi se s lakoćom mogao predati ljubavi. Bit će krajnje oprezan kad je riječ o prepuštanju bilo kojoj emociji koja bi ga mogla učiniti ranjivim.

Dosad nije uspjela otkriti koji su događaji iz prošlosti utjecali na njegov temperament, ali nije mogla zatvoriti oči pred činjenicama. Marcus u sebi nosi ružne ožiljke.

Spremna je biti suosjećajna i puna razumijevanja do određene mjere. Čak je voljna katkad mu progledati kroz prste. No ako on misli da će ga prihvatiti kao ljubavnika, a on joj je jasno stavio do znanja da čak nema ni povjerenja u nju, te ni slučajno nema ni spomena o tome da je voli, posve je u krivu.

Iphigina se pitala shvaća li on koliko je odlučna po tom pitanju. On je ipak veoma inteligentan čovjek. Možda je to razlog iz kojega ništa nije ni pokušao od one večeri.

On je od onih ljudi koji će temeljito promisliti o svemu prije nego učine svoj sljedeći potez.

Otvorila su se vrata knjižnice.

- Iphigina? - U sobu je ušla Amelia u sivoj haljini visoka ovratnika u kojoj je izgledala znatno starija od svojih dvadeset šest godina. - Gospođa Shaw donosi čaj.

- Dobro bi mi došla šalica čaja. Moram se pribitati prije nego dođe gospodin Manwaring.

- Uskoro će stići. - Amelia pogleda na sat. - On je uvijek točan. Usput rečeno, sastavila sam preliminarni popis udovica i neudanih žena koje bi mogle biti zainteresirane za ulaganje u naš novi projekt.

- Jesu li sve iz investicijskog fonda što smo ga oformile za Trg Morning Rose?

- Većina jest, ali dvije su nove. Gospođica Sanders i gospođica Crest. Upoznala sam ih u muzeju prošli tjedan. Obje su družbenice koje su uspjele odvojiti malen iznos za ulaganje.

- Izvrsno. - Iphiginiji je nešto palo na pamet. - To me podsjetilo, neki dan sam u Pali Mallu srela gospođu Osworth. Spomenula je da će razgovarati s novom družbenicom. Žena je bila iz Agencije Wycherley.

Amelia napravi grimasu. - To me ne čudi. Agencija Wycherley osigurava osoblje za obitelji kakva je Osworth. Veoma ekskluzivno.

- Učinilo mi se da mi je to ime poznato. To je agencija preko koje si se ti zaposlila, nije li?

- Da. - Amelia stisne usta. - Već godinama postoji. Na vratima knjižnice začulo se diskretno kucanje.

Iphigina pogleda onamo. - Sto je, gospođu Shaw?

Gospođa Shaw, čvrsto građena i gotovo jednako dostojanstvena kao i klasična ruševina, otvori vrata.

- Gospodin Manwaring vas želi vidjeti, gospođu Bright.

- Molim vas, uvedite ga.

Gospođa Shaw korakne u stranu kako bi posjetitelj mogao ući u knjižnicu. Iphigina i Amelia su mu se nasmiješile u znak pozdrava.

- Nisam čula vašu kočiju, gospodine Manwaring -reče Iphigina.

- Tako je lijep dan da sam odlučio prošetati. -Adam Manwaring se nasmiješio objema ženama. Njegov se topao pogled malo zadržao na Ameliji, ali ona to nije opazila.

Adam je ozbiljan, stalozen čovjek star dvadeset sedam godina. Najmlađi je sin seoskog vlastelina koji posjeduje zemlju na sjeveru. Kako nema nikakve nade da će naslijediti očevo imanje, Adam je bio primoran sam se snaći u životu. Sjajno se snalazi s brojevima i detaljima,

a to ga je dovelo do sadašnje karijere tajnika i poslovnog čovjeka.

Iphiginia i Amelia su prije tri godine postale njegove jedine poslodavke. Predano je radio za njih. Njegova se lojalnost u početku temeljila na činjenici da su ga njih dvije zaposlile nakon što je već počeo očajavati jer nije mogao naći dobar posao. Njegova su mu mladost i pomanjkanje veza otežavali pronalaženje klijenata.

Adamova nepokolebljiva lojalnost Iphiginiji i Ameliji sad je zacementirana nečim daleko snažnijim od zahvalnosti. Također se temelji na čvrstim financijskim interesima. Skupio je svaki novčić do kojeg je mogao doći kako bi uložio u njihov projekt Trga Morning Rose. Adam je prije godinu dana uzeo popriličan profit, jednako kao udovice i neudane žene koje su uložile u investicijski fond.

Premda je Iphiginia imala potpuno povjerenje u Adama, nije mu rekla za svoj plan hvatanja ucjenjivača. Dobio je upute da bude veoma diskretan po pitanju njezina identiteta. Adam je pretpostavio da je samo željela ostati anonimna i svoju vezu s investicijskim fondom zadržati u tajnosti kako je zainteresirane stranke ne bi gnjavile.

Adam se ne kreće u visokim društvenim krugovima i ne zanimaju ga tračevi. Međutim, dobro zna tko je tko u visokom društvu, a što je još važnije, mnogo zna o njihovim financijskim situacijama.

- Molim vas, sjednite, gospodine Manwaring. -Iphiginia se pretvarala da ne primjećuje rumenilo na Adamovim obrazima kad je svoju čeznutljivu pozornost usmjerio na Ameliju.

Iphiginia je željela prodrmati svoju sestričnu. Zar Amelia ne može shvatiti da su ona i Adam savršeni jedno za drugo, pitala se.

Iphiginia je već prije mnogo tjedana odmah shvatila da oni odgovaraju jedno drugome, odmah nakon što su ona i Amelia prvi put osobno upoznale Adama. Dotad su sve svoje transakcije s njim obavljale poštom.

Adamovo je pošteno, otvoreno lice omogućavalo jasno čitanje njegovih reakcija. Nema nikakve sumnje da se zaljubio u Ameliju, premda još nije skupio dovoljno hrabrosti da joj se obrati.

- Kako napredujemo s projektom Bright Place? -pitala je Iphiginia čim je Adam sjeo s druge strane njezina pisaćeg stola.

- Drago mi je što mogu reći da su početni planovi gotovo dovršeni. - Adamov je izraz lica postao veoma uzbuđen. Nagnuo se naprijed kako bi svoje uredno ispisane papire raširio na Iphiginijinu stolu. - Sve je sređeno kako bi se osiguralo zemljište. Također sam sastavio ugovor s istim građevinskim poduzetnikom s kojim smo surađivali u projektu Trga Morning Rose. Još samo treba upotpuniti naš popis ulagača.

- Sastavila sam preliminarni popis zainteresiranih ljudi - reče Amelia.

- Izvrsno. - Adamovi su obrazi još malo porume-njeli. - Uobičajena imena, pretpostavljam?

- Da, i dva nova.

Adam je blistao od divljenja. - Vrlo dobro. Usput rečeno, širi se obilje glasina otkako smo osigurali zemljište. Bilo je upita od strane imućnih džentlmena koji su čuli za profite investitora u projektu Trga Morning Rose. Izrazili su zanimanje za naš novi pothvat.

Iphiginia ga je oštro pogledala. - Oni ne znaju da smo gospođica Farley i ja na čelu tog pothvata, je li?

- Ne, ne, naravno - brzo ju je uvjeravao Adam. -Znate da nikad ne bih iznevjerio vaše povjerenje u tom smislu. Kad god me netko pitao o tome, uvijek sam objašnjavao da dvije osobe koje osmišljavaju projekte žele ostati anonimne.

Iphiginia se opustila. - Dobro. Ne želim da me opsjedaju potencijalni investitori na raznim društvenim zbivanjima. Veoma neugodno.

- Posve razumijem - reče Adam.

Amelia je perom lupkala po listu papira što ga je držala. - Tko su džentlmeni koji žele uložiti u naš novi projekt?

- Imam imena kod sebe. - Adam je uzeo list papira između onih što ih je stavio na Iphiginijin pisači stol. - Da vidimo. Matthews, Conklin, Jenerette, Dodgson...

Amelia se ukočila.

Iphiginia je zurila u Adama. - Jeste li rekli Dodgson?

Adam je podigao pogled zbunjeno se mršteći. - Da. Gospodin Anthony Dodgson. Priča se da ima financijskih poteškoća, te se želi izvući iz nevolja pomoću neke profitabilne investicije.

Poznajete li ga?

- Ne. - Iphiginia je pomno izbjegavala pogledati Amelijino bijelo lice. - Nikad ga nisam upoznala. No čula sam za njega. Nije od one vrste ljudi s kojima želimo surađivati, zar ne, gospođice Farley?

- Ne. - Amelijin se glas jedva čuo. S mukom je progutala slinu i opet pokušala. - Ne, doista nije.

Iphiginia pogleda Adama ravno u oči. - Gospodina Dodgsona možete obavijestiti da ne može ulagati novac u naš projekt. Razmislit ćemo o drugim imenima na vašem popisu, ali ja osobno volim držati podalje imućne i utjecajne ljude. Taj tip je sklon pokušaju preuzimanja kontrole. Sasvim se dobro snalazimo i same.

- Vrlo dobro. - Adam je pogledao Amelijino blijedo lice, a potom se, zabrinuta izraza, opet okrenuo Iphiginiji. - Smijem li pitati zašto Dodgsona treba isključiti? On će sigurno zatražiti objašnjenje.

Iphiginia je pred sobom poravnala jednu stranicu s nacrtima za Bright Place. - Možete gospodinu Dodgsonu reći da većinu investitora čine udovice i neudane žene.

- Da, to sam mu već rekao - reče Adam.

- Također možete gospodina Dodgsona podsjetiti da su mnoge udovice i neudane žene morale raditi kao družbenice i guvernante. Budući da gospodina Dodgsona nije glas da se prema takvim zaposlenicama ophodio na posve neprihvatljiv način, one s njim ne žele poslovati.

- Shvaćam. - Adamove su se bistre oči suzile. - Nisam znao da je čovjek podlac. S velikim ću mu zadovoljstvom reći da ga članice investicijskog fonda ne žele u svojim redovima.

Amelia se s očitim olakšanjem neznatno opustila. Papir što ga je držala podrhtavao je u njezinim prstima.

- Znači, to je riješeno. - Iphiginia se sagnula nad svojim crtežom. - Prijedimo na posao.

Marcus je otmjenom kretnjom zaustavio elegantni crni faeton ispred Iphiginijine kuće.

Dobacio je uzde konjušaru i skočio na cestu.

- Vratit ću se za nekoliko minuta.

- Da, milorde. - Konjušar je smirivao snažne, nemirne pastuhe.

Vrata kuće su se otvorila baš kad se Marcus počeo penjati stubama. Izišao je jednostavno odjeven mlad čovjek ozbiljna lica.

- Ispričavam se. - Čovjek je zastao kad je ugledao Marcusa. Trepnuo je jednom ili dvaput.

Potom je njegov pogled nakratko skrenuo na zlatni grb na crnoj kočiji. - Milorde. - Uljudno je kimnuo i potom požurio niza stube.

Marcus je zastao s jednom nogom na gornjoj stubi. Okrenuo se i gledao kako drugi čovjek žuri ulicom. Njegova se čeljust stegnula.

Prokletstvo, pomislio je. Ovo što osjeća nije ljubomora. Nikad si nije dopuštao taj osjećaj.

Samo ga je živcirala činjenica da se na Iphiginijinu pragu spotaknuo o drugog muškarca.

To je posve normalna reakcija, Marcus je uvjeravao sebe. Svaki bi se muškarac na njegovu mjestu osjećao razdraženim u takvim okolnostima. Pod pretpostavkom, naravno, da u gradu postoji još neki pripadnik muške vrste koji se nalazi u tako jedinstvenoj situaciji.

Veoma malo vjerojatno.

Svi su izgledi da je on jedini muškarac u cijeloj Engleskoj koji ima ljubavnicu samo po čuvenju.

Marcus je odsutno skinuo svoje kožne rukavice. Jedine prigode u kojima je nosio rukavice bile su jahanje ili upravljanje kočijom. Inače je ignorirao tu modu. Zaključio je da ga perverzna crta njegove naravi navodi da odbija skrivati svoje nimalo otmjene, od rada ogrubjele šake pred očima visokoga društva.

- Mogu li vam pomoći, gospodine? - pitala je domaćica s otvorenih vrata.

Marcus se polako okrenuo prema njoj. - Molim vas, obavijestite gospođu Bright da je Masters došao po nju.

- Da, milorde. Izvolite ući. Gospođa Bright je u knjižnici.

Marcus je pogledao zatvorena vrata na lijevoj strani predvorja. - Kad bolje promislim, nemojte me najavljivati. Ja ću to riješiti.

- Ali, vaše gospodstvo -

Marcus je ignorirao uzrujanu domaćicu. Sam je otvorio vrata knjižnice i ušao u prostoriju. Iphiginia je sjedila za svojim pisaćim stolom, vizija u bijelom muslinu i s malenom kapicom od bijele čipke. Njoj nasuprot sjedila je njezina sestrična. Obje su žene iznenađeno podigle glave.

- Masterse. - Iphiginijine su oči nakratko bljesnule u toploj dobrodošlici. Sekundu kasnije njezin se izraz lica promijenio u iznenadnu paniku. Žurno je gurnula nekoliko listova papira ispod velike knjige s uzorcima. - Čula sam kočiju na ulici, ali nisam znala da je vaša. Nisam vas očekivala prije jedan.

- Dobar dan, moje dame. - Marcus je zatvorio vrata i pošao ravno do pisaćeg stola. Nažalost, nije stigao baciti pogled na papire što ih je Iphiginia sakrila ispod knjige. - Mislio sam da će biti pametno krenuti ranije pa ćemo imati dovoljno vremena u muzeju.

- Da, naravno. - Iphiginia pogleda Ameliju. -Hoćeš li biti tako ljubazna i praviti društvo njegovom gospodstvu dok ja pođem gore po ogrtač i šešir?

- Svakako - promrmlja Amelia. Iphiginia ustane i žurno iziđe iz sobe.

Marcus i Amelia su razmijenili procjenjivačke poglede. Nema nikakva smisla ponašati se suptilno, zaključio je Marcus. Toj je ženi već ionako antipatičan.

- Tko je onaj džentlmen koji je odlazio baš kad sam ja stigao?

- Gospodin Manwaring

- Tako. Ne vjerujem da ga poznajem.

- Ne bih rekla da se on kreće u vašim krugovima, milorde. - Amelia mu je dobacila represivan pogled. - Biste li popili čaj dok čekate?

- Ne, hvala. Činilo se da je u žurbi. -Tko?

- Gospodin Manwaring.

- O, je li? - Amelia uzme snop papira i poravna ih. - Možda ima poslovni sastanak.

- Izgledao je poput tajnika ili poslovnog čovjeka. Amelia je oklijevala. - To je nesumnjivo zato što

on to i jest. Jeste li sigurni da nećete popiti čaj, milorde?

- Ne bih, hvala. - Marcus je proučavao naslove knjiga na policama. Cijenjena i često izdavana djela o klasičnoj arhitekturi kao što su *Les Edifices Antiques de Rome* Desgodetza i Langleyjeva *Obnovljena i poboljšana drevna arhitektura* nalazila su se uz Hopeovu knjigu *Namještaj i uređenje interijera* i *Umijeće čvrste gradnje* Halfpenyja. - Koliko dugo živite sa svojom sestričnom gospođice Farley?

- Gotovo pet godina. - Amelia je govorila oprezno, kao da važe svaku riječ.

- Znači, živjeli ste s njom dok je njezin muž bio živ? - ležerno upita Marcus.

- Ah, da. Da, jesam.

- Neodređeno se sjećam da sam jednom poznao neku obitelj Bright. - Marcus je kratko zastao kao da razmišlja o veoma dalekoj uspomeni. - Iz Lake Districta, vjerujem.

Amelia se namrštila. - Ne vjerujem da postoji neka veza. Suprug gospođe Bright nije imao rodbine u Lake Districtu.

GIGA

- Onda je sigurno bio u rodbinskim vezama s Brightima iz Yorkshirea - glatko će Marcus.
- Ne - brzo izusti Amelia. - Oni su bili obitelj iz Devona.
- Shvaćam. Poznavao sam jedne Brighte iz Devona. Živjeli su blizu Plymoutha.
- Onda tu nema nikakve rodbinske veze - uvjerala ga je Amelia. - Obitelj gospodina Brighta bila je iz sjevernog dijela.
- Barnstaple, dakle.
- Ne, Deepford - brzo će Amelia. - Veoma maleno selo.
- Mislim da mi nije poznato.
- Činilo se da je Ameliji laknulo kad je to čula. -Brighti iz Deepforda bili su veoma malena obitelj -rekla je na nervozno razgovorljiv način. - Gospodin Bright je bio posljednji pripadnik loze.
- Kako žalosno. Znači, nema nasljednika? -Ne.
- Sviđa li vam se život u Londonu, gospođice Farley?
- Veoma mi je zanimljiv. - Amelia se doimala gotovo patetično zahvalnom na promjeni teme.
- Veoma poučan.
- Posve različito od života na selu.
- Doista.
- Vi i gospođa Bright zacijelo niste mogle baš često dolaziti u grad dok je gospodin Bright bio živ?
- Gospodin Bright je bio boležljiv. Nije volio putovati.
- Shvaćam. - Ovo ga nikamo ne vodi, zaključio je Marcus. Morat će pokušati na drukčiji način. - Možda ću ipak popiti malo čaja.
- Amelia skoči na noge. - Zamolit ću gospođu Shaw da donese svježi.
- U knjižnici je zavladao tišina dok su Marcus i Amelia čekali da stigne čaj.
- Kad je stigao, Marcus je prihvatio šalicu, ustao i pošao do prozora kraj Iphiginijina pisaćeg stola. Proučavao je prizor na suncem obasjanoj ulici.
- Lijep dan za izlazak. - Marcus je krišom nagnuo šalicu i kao slučajno prolio čaj po primjerku *Morning Posta* na rubu pisaćeg stola.
- O, Bože - dahne Amelia.
- Prokletstvo. Baš sam nespretna. Amelia ustane. - Oštetit će drvo.
- Zovite domaćicu - Marcus naredi tonom kojim se koristio u onim prigodama kad je želio trenutnu poslušnost. Činilo se da uvijek djeluje i on je očekivao rezultate što ih je uvijek dobivao. Osim s Iphiginijom, kiselo je pomislio. Ona nije osobito uspješna u slušanju naredbi.
- Pozvat ću gospođu Shaw. - Amelia požuri prema vratima.
- Marcus iz džepa izvuče veliki rupčić i počne brisati proliveni čaj. - Mislim da neće biti velike štete ako požurite.
- Nadam se da neće. - Amelia mu je preko ramena dobacila pogled negodovanja. - Iphiginia jako voli taj pisaći stol. Njezin ga je otac dizajnirao. - Otvorila je vrata. - Gospođu Shaw? Molim vas, dođite brzo. Proliveno je malo čaja.
- Marcus ležerno podigne rub knjige uzoraka i pogleda gornji list papira. Shvatio je da gleda nešto poput nacrtu za niz obiteljskih kuća. Ispod slike su stajale riječi »Bright Place«.
- Spustio je knjigu uzoraka baš kad se Amelia okrenula.
- Gospođa Shaw dolazi - reče Amelia.
- Vjerujem da sam obrisao veći dio čaja. Novine su upile ostalo. - Marcus savije svoj čajem umrljan rupčić.
- Gospođa Shaw užurbano uđe u sobu. U ruci je nosila krpu. - No, dakle, gdje je proliveni čaj?
- Ovdje. - Marcus korakne od pisaćeg stola. -Bojim se da sam isključivo ja kriv za to.
- Međutim, mislim da sam veći dio uspio obrisati.
- Na vratima se pojavila Iphiginia. Nosila je bijeli ogrtač obrubljen krznom iznad haljine od bijelog muslina. U jednoj je ruci nosila bijeli slamnati šešir, a u drugoj veliku pregaču.

Zabrinuto se namrštila na komešanje u knjižnici. -Sto se dogodilo?

Marcus je nekoliko sekunda zurio u nju. Izgledala je čisto i nevino poput novog snijega. Kakva šteta da ništa nije tako varavo kao nevinost.

Brzo se pribrao. - Malena katastrofa. Prolio sam nešto čaja. Nema nikakvih oštećenja na vašem pisaćem stolu.

- Drago mi je da to čujem. - Iphiginia je stavila šešir na glavu i vezala uzice. Vedro se nasmiješila. -No, dakle, hoćemo li krenuti, milorde? Jedva čekam da vidim zbirku grčkih vaza u muzeju.

- Svakako - reče Marcus. Pogledao je pregaču što ju je nosila. - Čemu to služi?

Iphiginia iskrevi lice u grimasu. - Bijelo je veoma efektna boja za neke svrhe, ali ima svoje nedostatke.

* * *

Polu sata kasnije Marcus je stajao s Iphiginijom u polumraku golema muzeja koji je podsjećao na grobnicu.

Odaja visoka stropa bila je krcata polomljenih kipova, komada kamena, te djelića i komadića izvađenih iz drevnih ruševina. Cestice prašine poigravale su u zrakama sunčeve svjetlosti koje su dopirale kroz gornje prozore. Vladala je neka neobična tišina.

Iphiginia se, zaštićena pregačom, kretala grobnim ugođajem s vedrim ignoriranjem mučnog okruženja. Njezin je entuzijazam zarazan, shvatio je Marcus.

Premda je jednom obavio površnu studiju intri-gantnijih građevinskih pojedinosti klasičnog stila, antikviteti ga nikad nisu osobito zanimali. On je čovjek modernoga doba. Općenito govoreći, radije je svoju pozornost usmjeravao na pitanja kao što su astronomija i parni strojevi.

Međutim, danas ga je obuzela neobična fasciniranost arheološkim pitanjima.

Gledao je kako Iphiginia proučava crteže na nizu drevnih vaza. Prekrasna je kad je zaokupljena intelektualnim promišljanjima, shvatio je. Gotovo jednako lijepa kao i one večeri kad je doživjela orgazam u njegovu naručju u Lartmoreovoj galeriji.

Da nije znao kakva je situacija, pomislio bi da je to prvi put da ju je neki muškarac doveo do tako senzualnog vrhunca.

Odjednom je njime prostrujala žudnja, vrela, slatka i potrebita. To ga je potreslo i spolno uzбудilo. Također ga je iritalo.

Te nagle, vatrene navale strasti u posljednje ga vrijeme sve češće obuzimaju. Svaki put kad bi se pojavile, doimale su se snažnijima. Jutros se probudio u zoru i otkrio da je tvrd poput bilo kojeg mramornog kipa.

Sada postaje težak od spolnog uzbuđenja dok samo promatra Iphiginiju u muzeju. Bilo bi smiješno da nije tako prokleta neudobno.

Iščekivanje u njemu gotovo je nepodnošljivog intenziteta. Uskoro, pomislio je. Uskoro će voditi ljubav s njom.

Mora biti uskoro, inače će postati kandidat za ludnicu.

Silom se usredotočio na veliku vazu koja mu je zapela za oko. - Mislite li da je etruščanska?

- Ne. Definitivno je grčka. - Iphiginia podigne pogled na još jedan niz prašnjavih vaza. -

Doista su spektakularne, nisu li? Oblici su tako savršeni, tako pravilni. U dizajnama se vidi impresivna kombinacija uma i umjetnosti.

- Veoma impresivno - složio se Marcus, pogleda prikovana za nježne obline njezinih grudi.

Okrenula je glavu i vidjela ga kako proučava njezine grudi. Lice joj je porumenjelo. - Jeste li saznali nešto korisno, milorde?

- O grčkim vazama?

- Naravno. O tome razgovaramo, zar ne?

Marcus se naslonio na hrpu starog kamenja, prekrižio ruke na prsima i zamišljeno promatrao jednu vazu. - Saznao sam mnogo, draga moja gospođo Bright, ali ni izbliza dovoljno.

S odobravanjem se nasmiješila, kao da je on marljiv učenik. - U vašoj je naravi usađena žeđ za otkrivanjem novog, milorde. Teško je zadovoljiti strasti uma, nije li tako?

- Doista. Srećom, nije sve strasti nemoguće zadovoljiti, Iphiginia. Neke samo iziskuju pravo vrijeme i mjesto.

Barclay, Marcusov krupan poslovni tajnik s naočalama, žurno je ušao u knjižnicu svojeg poslodavca malo prije četiri sata toga poslijepodneva. Bio je zadihan. Znoj mu je izbio po pročelavoj glavi.

- Poslali ste po mene, gospodine?

- Jesam. - Marcus je podigao pogled s bilježaka što ih je pisao. - Hvala vam što ste tako brzo došli.

- Nema na čemu, milorde. - Barclay je zahvalno sjeo, izvadio rupčić i obrisao čelo. - Znete da mi je uvijek drago ako vam mogu pomoći. Sto želite da učinim za vas?

- Dvije stvari. Prvo, želim da se raspitate o projektu pod nazivom Bright Place. Ne znam mnogo o tome, ali vjerujem da je riječ o novom građevinskom pothvatu.

- To je zemljište u Londonu?

- Nisam siguran. Možda bi moglo biti u Bathu. - Marcus se prisjetio nacрта što ga je vidio na Iphiginijinom pisaćem stolu. - Jedno od ta dva mjesta, najvjerojatnije, premda bi se to područje moglo nalaziti u nekom drugom većem gradu. Crteži što sam ih vidio bile su kuće očito prilagođene gradskom životu, ako me razumijete.

- Shvaćam. - Barclay je potisnuo uzdah, namjestio naočale na nosu i nešto zabilježio.

- Drugo, želim da otkrijete sve moguće informacije o nekom gospodinu Brightu.

Barclay podigne odjednom oprezne oči. Pročistio je grlo. - Ah, nije li to možda *pokojni* gospodin Bright?

- Jest.

- Preminuli suprug određene gospođe Iphiginije Bright s Trga Morning Rose?

Marcus se mirno nasmiješio. - Jedna od stvari koje vas čine tako neprocjenjivim za mene, Barclay, jest ta da uvijek znate najnovije tračeve i glasine.

Barclay je to ignorirao. Namrštio se. - Želite da otkrijem sve što mogu o mrtvom čovjeku, milorde?

- Tako je. - Marcus se nagnuo unatrag na stolici. Podigao je iznova modificirano pero s hidrauličnim spremnikom i pomno proučavao čelični vrh. Nigdje nije vidio nikakav trag curenja. - Bit ćete diskretni, prirodno.

- Prirodno. - Barclay je još jednom rupčićem obrisao čelo. - Gdje predlažete da počnem tražiti informacije o pokojnom gospodinu Brightu?

- Vjerujem da ćete svoju potragu željeti započeti u Devonu.

- Devon je prilično veliko područje, milorde. Imate li neku ideju o tome gdje u Devonu bih trebao tražiti?

- Mogli biste pokušati u malenom selu po imenu Deepford.

8

Iphiginia je ušla u Zoein salon u tri i deset idućeg poslijepodneva. Amelia joj je bila za petama.

- Došle smo što smo brže mogle. - Iphiginia je najprije pogledala svoju tetu koja je sjedila na novoj rimskoj sofi presvučenoj crvenim baršunom. Potom je pogledala lorda Otisa koji je na drugoj strani prostorije uzimao čašu konjaka.

- Hvala Bogu da ste ovdje - Zoe reče glasom u kojem su se nazirali elementi grčke tragedije. Otis, nizak, zdepast muškarac dobroćudna lica, prorijeđene sive kose i čupavih obrva, pogledao je Iphiginiju i Ameliju s izrazom mračnog očaja. - Opet je došlo do katastrofe.

- Što se dogodilo, za ime svijeta? - Iphiginia je odvezala vrpce svojeg visokog bijelog šešira s volan-čićima. - U poruci si napisala da se dogodilo nešto strašno, teta Zoe.

- Primila sam još jedan ucjenjivački zahtjev - reče Zoe. Podigla je presavijeni list papira i pružila ga Iphiginiji. - Pogledaj sama.

Iphiginia uzme pismo. Pogledala je slomljeni crni voštani pečat s itekako poznatim feniksom, a potom je glasno pročitala poruku.

Gospodo,

ako želite da i dalje traje šutnja o jednom veoma osobnom pitanju, morate donijeti pet tisuća funti do novog pogrebnog spomenika podignutog za gospodu Eaton na groblju deeding. Dođite noćas u ponoć. Novac morate staviti na kamen u sredini spomenika.

Vodite sami, gospodo, ili će cijena sljedeći put biti dvostruka.

S poštovanjem, Feniks

Amelia je naglo sjela na stolicu. - Znači, imale smo pravo. Prvi je zahtjev bio tek početak.

- Rekao sam vam da će se to dogoditi - mračno progunda Otis. Pošao je do mjesta gdje je Zoe sjedila i spustio joj utješnu ruku na rame. - Uqenjivaci se uvijek vraćaju po još. To su zvijeri.

- Što mi je činiti? - cviljela je Zoe. - Mogla sam podnijeti prvu isplatu, a valjda ću moći i drugu. Čini se da je taj ucjenjivač dovoljno lukav da svoje zahtjeve drži unutar razumnih granica. Ali ne mogu do kraja života nastaviti plaćati. Prije ili kasnije uzet će mi sve što imam.

- Naći ćemo gada - obeća Otis. - A tada ću mu osobno zakrenuti vratom.

Zoe podigne ruku i zahvalnom gestom dotakne Otisove prste. Pogleda Iphiginiju. - Jesi li bilo što otkrila?

Iphiginia se polako spusti na stolicu s nogama u obliku pandži. - Vjerujem da sam eliminirala trojicu muškaraca koji su prije osamnaest godina redovito kartali s Guthriejem i koji se također kreću u Mastersovu krugu.

- Koje? - upita Otis.

- Lartmorea, Judsona i Darrowa. Uspjela sam ući u sve njihove radne sobe ili knjižnice i pregledati njihove posudice za vosak i pečate. Čini se da niti jedan od njih ne rabi crni vosak. Niti sam pronašla pečat s ugraviranim feniksom.

- Mogli su sakriti pečat i vosak - naglasi Amelia.

- Da, znam - reče Iphiginia. - Masters je također spomenuo tu mogućnost. No ja sam veoma pomno pretražila njihove pisane stolove. U svakom slučaju, nemamo drugog izbora osim nastaviti s istragom na taj način. Crni vosak i pečat s feniksom jedini su tragovi što ih imamo.

- Dosad nas to nikamo nije odvelo. - Zoe se spustila na naslon sofe i teatralno uzdahnula. - Izgubljena sam. Sto ćemo učiniti?

- Hajde, hajde, nemoj to tako primati k srcu, draga moja. - Otis ju je potapšao po ramenu. - Naći ćemo neki izlaz iz ovoga.

Iphiginia savije pismo i zamišljeno se zagleda u pečat. - Pitam se je li Mastersova prijateljica također primila drugo ucjenjivačko pismo.

Amelia se namrštila. - Izvrsno pitanje.

- Ništa ne znam o zahtjevima upućenima njegovoj prijateljici - progundā Zoe. - Ali mogu vam reći da moram smjesta djelovati. U poruci piše da novac mora biti dostavljen na zakazano mjesto točno u ponoć večeras.

- Groblje u ponoć - zamišljeno će Iphiginia. - Kako veoma melodramatično. Čini se da je naš ucjenjivač čitao neke od romana gospođe Radcliffe.

- Ili to ili se voli zabavljati na tako čudan način -progundā Zoe.

- Da. - Iphiginia je donijela odluku. - Ovoga ću puta ja odnijeti novac.

Zoe, Amelia i Otis zapanjeno su zurili u nju.

- Ne dolazi u obzir - reče Zoe. - Otis će se time pozabaviti, baš kao i prošli put.

- Nikako se ne smiješ upustiti u nešto tako opasno, Iphiginia - reče Amelia.

- Sasvim točno - dometne Otis. - Ja ću to učiniti.

Iphiginia podigne ruku kako bi ih ušutkala. - U poruci stoji da Zoe mora dostaviti novac. To znači da će zlikovac nesumnjivo promatrati iz sjenki kako bi vidio jesi li ga poslušala.

Očekivat će ženu. Ako se žena ne pojavi, lako bi sljedeći put mogao zatražiti deset tisuća.

- Deset tisuća funti. - Zoe je izgledala kao da će se svakog trenutka onesvijestiti.

Otis joj je pružio mirišljave soli. - Izvoli, draga.

- Hvala ti. - Zoe je udahнула miris.

Otis je namršteno pogledao Iphiginiju. - Vi ne možete izvršiti predaju novca. Netko bi sigurno prepoznao onu vašu malenu bijelu kočiju i pitao se zašto u ponoć dolazite na groblje.

- Ne zabrinjavajte se. Neće mi prijetiti baš nikakva opasnost. - Iphiginia se zamišljeno namrštila. -Poslužit ću se fijakerom i platit ću kočijašu da me pričeka. Odjenut ću se

neupadljivo i nositi plašt s kapuljačom koja će mi sakriti lice. Ako me zlikovac vidi, pretpostavit će da je to Zoe.

- Ali, Iphiginia - Zoe se doimala užasnutom - to je groblje, za Boga miloga. U ponoć, ništa manje.

- Nakon godinu dana obilaženja ruševina u Italiji, posve sam navikla na pogrebna mjesta.

- Ovo se baš ne može uspoređivati s obilaskom Pompeja - progundā Amelia. - Zoe ima pravo. Previše je opasno.

- Ne mogu to dopustiti - autoritativno će Otis.

- Besmislice - reče Iphiginia. - Nema nikakve opasnosti. Teško da će ucjenjivač ubiti osobu koja mu ostavlja novac. To bi bilo kao da ubije gusku koja nese zlatna jaja.

Zoe ju je zaprepašteno gledala. - *Umorstvo*. Nebesa. Mislila sam da smo barem utvrdili da zlikovac nije ubojica.

- Loše sam izabrala riječi - brzo će Iphiginia. -Željela sam reći da nema nikakva razloga iz kojeg bi mi ucjenjivač želio nauditi.

- Poći ću s tobom - reče Amelia.

Otisove su obrve poskakivale gore-dolje. - I ja.

- I ja moram poći - reče Zoe.

- Ne, ne, ne. - Iphiginia je nestrpljivo odmahнула glavom. - Nemoguće. Ucjenjivač bi mogao vidjeti vas troje i odlučiti ispuniti svoju prijetnju o povećavanju zahtjeva. Ne, moramo poslušati njegove upute.

Amelia se namrštila. - Zašto si tako čvrsto odlučila da ćeš ovoga puta ti odnijeti novac, Iphiginia?

- Nadam se da ću saznati nešto korisno - prizna Iphiginia.

Zoeine su se oči raširile. - Nemoj mi reći da ćeš pokušati vidjeti ucjenjivača dok uzima novac.

Nikako ti ne mogu dopustiti da se izložiš takvoj opasnosti.

- Ne, naravno - reče Iphiginia. - Ne bih učinila ništa tako nepromišljeno.

No upravo je to namjeravala.

Noćasnji bi odlazak na groblje Reeding lako mogao biti prilika da se otkrije nešto korisno o

GIGA

identitetu zlikovca.

Deset minuta prije ponoći fijaker se zaustavio ispred maglom obavijene kapije groblja Reeding.

Iphigina, odjevena u staru, bezličnu sivu haljinu i dugi sivi plašt, virnula je van u mrak. Pramenovi hladne magle obavijali su se oko nadgrobnih ploča i spomenika na malenom groblju. Blijeda svjetlost fenjera na fijakeru prodirala je kroz maglu samo na kratkoj udaljenosti. Iphigina je zadrhtala dok je uzimala platnenu torbu punu novčanica i fenjer, pripremajući se da iziđe iz vozila.

Ucjenjivač nije mogao izabrati strasnije mjesto od ovoga, mislila je dok je otvarala vrata. To je očito učinio namjerno u cilju zastrašivanja žrtve. Pitala se je li čak bio toliko lukav da je predvidio i maglu.

Sišla je iz kočije, podigla fenjer i pogledala koči-jaša.

- Vrlo brzo ću se vratiti.

Kočijaševo su lice skrivale sjenke široka oboda šešira. - Sigurni ste da u ovo doba noći želite odati poštovanje pokojnici, gospojo?

- Obećala sam - reče Iphigina. - Sirotaj je ženi mnogo značila spoznaja da ću ispuniti njezinu posljednju želju.

- Ona nikako ne može znati jeste li vi ispuniti njezinu prokleta glupu želju, ako mene pitate. Pa, pođite, onda. Čekat ću vas ovdje.

- Hvala vam.

Iphigina pođe prema kapiji groblja. Nije bila sigurna što će učiniti ako je zaključana.

No teška su se željezna vrata polako pomaknula prema unutra kad ih je gurnula.

Iphigina je ušla. Podigla je fenjer i pokušala pogledom prodrijeti kroz maglu. Svjetlost je obasjala prvi red nadgrobnih ploča.

Iphigina je pošla dublje u groblje. Čitala je imena na kamenim pločama dok je kraj njih prolazila.

**JOHN GEORGE BRINDLE,
STAR TRI GODINE I JEDAN MJESEC.**

**MARY ALICE HARVEY,
VOLJENA SUPRUGA I MAJKA.**

**EDWARD SHIPLEY, 1 735.-1315.
HRABAR VOJNIK.
DOBAR PRIJATELJ.**

Iphigina je osjetila golemu težinu na sebi. Ledeni je drhtaj prostrujao njezinom dušom.

Amelia je imala pravo. Ovo je znatno drukčije od obilaska ruševina Pompeja.

Ali nije imala drugog izbora. Iphigina je znala da Zoe ne bi izdržala ni dvije minute na ovom sablasnom mjestu. Njezinu bi dramatičnu maštu raspirio ovaj ugođaj. Ne bi uspjela obaviti isporuku, a posljedica bi nesumnjivo bila povećanje zahtjeva ucjenjivača.

Mračan ulaz u veliku kamenu grobnicu izronio je iz magle točno ispred Iphiginije. Dva krila vrata od kovana željeza bila su otvorena. Mračna je unutrašnjost pozivala.

Iphigina je zadržala dah i podigla fenjer u zrak. Nikad nije smatrala da ona sama posjeduje melodramatični senzibilitet ili povodljiv temperament, ali ovo je gotovo previše, čak i za nju. Treperava svjetlost fenjera obasjala je ime uklesano iznad ulaza.

**ELIZABETH EATON, 1771.-1017.
NESRETNNA U ŽIVOTU, POČIVALA U MIRU.**

Iphigina je oklijevala na pragu spomenika. Fenjer je osvijetljavao samo prvih nekoliko koraka kamenog prolaza.

Činilo se da iz dubina grobnice dopire hladan, vlažan zrak.

Iphiginijin je puis tako divljao da je osjećala vrtoglavicu. Želudac joj se stisnuo. Gotovo ju je svladao poriv da se okrene i pobjegne natrag do fijakera.

Čvrsto je stegnula torbu s novcem, duboko udahnula i napravila nekoliko koraka prema unutrašnjosti grobnice.

Bilo je kao da ulazi u špilju.

Mrak je bio tako gust da se činilo da čak i svjetlost fenjera ondje postaje slabija. Iphigina je vidjela da osoba koja je izgradila spomenik nije štedjela.

Kameni su zidovi bili puni uklesanih crteža. Prikazivali su povijuše i otvorene knjige. Iphigina je podigla fenjer i pročitala riječi ugravirane u jednoj od kamenih knjiga.

Put osvete ima mnogo zavoja i preokreta, ali će sigurno stići do cilja.

S ulaza u grobnicu začula se užasna škripa željeznih šarki.

Iphigina se naglo okrenula s vriskom na usnama.

-Ne!

Ispustila je torbu s novcem i jurnula prema ulazu.

Zakasnila je. U magli se nakratko pojavila figura zastrta plaštem. Željezna su se vrata uz tresak zatvorila. Zloslutno struganje ključa u bravi odjekivalo je prolazom.

Iphigina se borila protiv užasa dok je jurila prema vratima. - Čekajte. Čekajte, molim vas. Ja sam ovdje unutra.

Stigla je do zatvorenih vrata na vrijeme da vidi figuru u plastu kako nestaje u magli. Uхватила je željezne šipke vrata i svom snagom gurala. Nisu se pomaknula.

Uhvaćena je u klopku u grobnici.

Otvorila je usta kako bi pozvala pomoć. Zasiurno će je čuti kočijaš koji ju je doveo ovamo.

No još dok je tako razmišljala, čula je štopot kotača kočije i topot konjskih kopita po cesti.

Fijaker odlazi.

- Pomognite mi! - Iphigina vikne u mračnu maglu. - Ovdje sam, u grobnici. Vratite se, molim vas.

Na groblju nije bilo nikakvih zvukova. Činilo se da se magla zgušnjava pred ulazom u grobnicu, kao da se priprema nahrupiti u unutrašnjost.

Navala gnjeva potisnula je Iphiginijinu paniku. -Grom i pakao.

Tada je opazila maleni papirić kraj svojih nogu. Sagnula se i podigla ga. Svjetlost fenjera razotkrila je da je pisamce zapečaćeno crnim voskom.

***Upozoreni ste. Kad se sljedeći put budete umiješali,
kazna će biti daleko ozbiljnija.***

- Grom i pakao. - Iphigina pogleda fenjer. Pitala se koliko će još gorjeti.

Potom se pitala što Marcus radi, te je li opazio da se nije pojavila na balu Sheltenhamovih.

Marcus je prestao hodati amo-tamo Iphiginijinom knjižnicom kad je čuo kako se otvaraju vrata. Okrenuo se i suočio s Amelijom. Na sebi je imala noćnu kapicu i kućni ogrtač. Lice joj je bilo blijedo i napeto.

- Gdje je ona, dovraga, gospođice Farley? I prije nego odgovorite morate znati da nisam raspoložen za laži. Iphigina se u jedan iza ponoći trebala naći sa mnom na balu Sheltenhamovih. Sad su gotovo dva ujutro.

- Milorde, neću tvrditi da sam vaš veliki pristaša, ali mislim da mi je prilično drago što vas

vidim. -Amelia zatvori vrata i uđe u prostoriju. Pogleda na zidnu uru. - Već od ponoći obuzima me sve veća tjeskoba i zabrinutost.

- Zbog čega? - Marcus je prstima stisnuo rub mramorne police iznad kamina. Uznemirujući osjećaj što ga je počeo osjećati tijekom proteklog sata postao je gotovo neizdržljiv. Nešto nije u redu.

- Zbog Iphiginije, milorde. Veoma sam zabrinuta.

- Sto je ovoga puta izvela? Ako mi kažete da je odlučila pretražiti radnu sobu još nekog muškarca u svojoj potrazi za crnim voskom i pečatom s ugraviranim feniksom, neću biti odgovoran za svoje postupke. Dosta mi je njezine nepromišljenosti.

Amelia je stezala revere svojeg čednog ogrtača i ozbiljnim očima promatrala Marcusa. - Ona je na groblju Reeding.

Marcus je zaprepašteno zurio u nju. - Na groblju? U ovo doba? Za Boga miloga, zašto?

- *Lady Guthrie* je primila još jedno ucjenjivačko pismo.

- *Dovraga do pakla i natrag.*

- Upute su nalagale da se novac ostavi na novom pogrebnom spomeniku na groblju Reeding. Iphiginia je odlučila da će ona odnijeti novac umjesto svoje tete.

Marcus se osjećao kao da je upravo zakoračio s klisure. Trenutak mu je novi strah stegnuo utrobu. Potom ga je obuzeo bijes. - Kako se usudila tako nešto učiniti a da mi ništa ne kaže?

- Iphiginia zna da nemate povjerenja u nju. Zašto bi vam povjerila sve svoje tajne?

- Ovoga je puta pretjerala. - Marcus dugim koracima pođe prema vratima.

- Milorde, kamo idete?

- Što mislite kamo idem? Na groblje Reeding.

- Hvala vam - šapne Amelia. - Bila sam tako zabrinuta.

- Ne zahvaljujte mi. Sumnjam da će Iphiginia biti sretna kad me vidi. Ovako raspoložen, zasigurno ću joj biti manje zabavno društvo od duhova na groblju.

Kapija groblja Reeding stajala je otvorena. Nadgrobne ploče i spomenici iza nje jedva su se vidjeli u magli.

Marcus je izišao iz kočije s fenjerom u jednoj ruci i pištoljem u drugoj. Pogledao je Dinksa. - Čekaj ovdje.

- Da, milorde. Treba li vam pomoć?

- Ne. Pazi na kapiju. Ako netko pokuša otići prije mene, zaustavi ga.

- Da, milorde. - Dinks posegne ispod svojeg sjedala i uzme pištolj što ga je ondje skrivao među alatom. - Ja ću se za to pobrinuti.

Marcus je ušao na groblje i na trenutak promatrao svoju okolinu. Siva je magla bila tako gusta da je vidio samo najbliže redove nadgrobnih ploča.

Pogledao je dolje. Svjetlost fenjera razotkrila je izgaženu vlažnu travu između redova grobova. Nedavno je još netko ovuda prošao. Bilo je nemoguće 1 odrediti je li ta osoba ušla ili izišla s groblja.

Marcus je hitro pošao naprijed, slijedeći trag izgažene trave. Ignorirao je manje grobove, tražeći veće, impozantnije spomenike što su ih razni ljudi podigli u čast voljenih preminulih osoba.

Mračan ulaz u grobnicu odjednom se pojavio iz magle. Duboki zloslutni osjećaj koji je mučio Marcusa odjednom je postao intenzivniji. Trag što ga je slijedio vodio je ravno do vrata grobnice i nestajao s druge strane.

Prigušeni sjaj svjetla iz dubine spomenika ukazivao je na postojanje fenjera.

- *Iphiginia.*

Marcus je prišao vratima i odmah otkrio da su zaključana. Spustio je fenjer na tlo, ali je zadržao pištolj. U ruci. Protresao je željezne rešetke bijesom zvijeri zatvorene u kavez. Teška su se vrata zatresla na šarkama. - Iphiginia, jesi li unutra? Za Boga miloga, odgovori mi.

- *Marcuse.* - Svjetlost se približavala. Koraci su se čuli na kamenom tlu grobnice. - Hvala

nebesima, to ste vi.

- Grom i pakao. - Marcus je gledao kako se Iphiginia pojavljuje na kraju prolaza. - Ubit ću onoga tko je odgovoran za ovo, kunem se.

Iphiginia je žurila prema vratima iz unutrašnjosti grobnice. Zaustavila se s druge strane željeznih vrata. Teški je sivi plašt vijorio oko nje. Oči su joj se doimale golemima u sjeni kapuljače.

Marcusov se želudac zgrčio kad je vidio napeti izraz njezina nježnog lica. Njezina su mekana usta drhtala. Prebrzo je disala. Bilo je jasno da se užasno bojala, ali je nekako uspjela zadržati samokontrolu.

Marcus je znao da je samo golema snaga volje spriječila Iphiginiju da se prepusti panici. Obuzelo ga je divljenje spram njezine hrabrosti.

- Vidjela sam svjetlo fenjera. - U Iphiginijinu se glasu osjećalo drhtanje, ali je govorila zapanjujuće staloženo. Uхватила se za jednu od sipki željeznih vrata. - Molila sam se da to budete vi, ali nisam mogla biti sigurna, pa sam se držala u unutrašnjosti grobnice.

Marcus je provukao ruku između sipki i uhvatio joj bradu. - Dovesť ću mojeg kočijaša. Vjerojatno ima nešto od alata čime ću moći otvoriti ova vrata. Ostanite gdje jeste. Odmah ću se vratiti.

Iphiginia se slabašno osmjehnula. - Nikamo ne idem.

- Ne - mrko će Marcus. - I ne vjerujem da ćete ikad više noću nekamo poći bez mene.

Marcusu je trebalo gotovo petnaest minuta da razbije bravu na vratima grobnice. Kad se napokon raspala, bacio je Dinksu dljeto i čekić.

- Evo, uzmi to.

- Da, milorde. - Dinks se pobrinuo za alat. Marcus je otvorio vrata. Krenuo je unutra, ali se naglo zaustavio kad je Iphiginia izletjela iz grobnice. Ukopao se kad je shvatio da juri ravno na njega.

- *Marcuse.*

Obuzelo ga je silno zadovoljstvo kad mu se bacila u zagrljaj. Uхватио ju je i čvrsto držao dok nije prestala drhtati.

- Pakao i prokletstvo, ženo. Da mi to više nikad, *nikad* niste učinili - zarežao je u njezinu kosu. Potom je pogledao Dinksa preko njezine glave. - Pođimo.

- Nemam ništa protiv, milorde. - Dinks je skupio nos dok je pogledom prelazio po grobnici. - Ne volim se baš zadržavati na groblju u bilo koje doba, a kamoli u tri ujutro.

Iphiginia je podigla glavu kako bi pogledala Marcusa i Dinksa. - Hvala vam obojici - šapnula je. - Uvijek ću vam biti zahvalna.

- Nema na čemu, mileđi. - Dinks podigne šešir. - Nema na čemu. Već gotovo deset godina radim za njegovo gospodstvo. Inače nemamo baš ovakvih uzbuđenja. Nekako je zanimljivo.

- Idemo. - Marcus je čvrsto uhvatio Iphiginijinu nadlakticu. - Dovoljno smo vremena potratili na ovome groznom mjestu.

Žurno je vodio Iphiginiju između dugih redova nadgrobnihi ploča, kroz kapiju groblja i u kočiju. Kad ju je smjestio u vozilu, pogledao je Dinksa.

- Trg Morning Rose. Broj pet.

- Da, milorde.

Marcus je ušao u kočiju i sjeo prekoputa Iphiginije. Ispružio je ruku kako bi navukao zastore, a potom se nagnuo unatrag i proučavao Iphiginijino lice na svjetlosti u kabini. Oči su joj još uvijek djelovale uznemireno, ali ako se to izuzme, doimala se iznenađujuće pribranom s obzirom na ono što je pretrpjela.

Na trenutak si je dopustio da ponovno proživi ugodan osjećaj koji ga je obuzeo prije nekoliko minuta kad mu je poletjela u zagrljaj. Tada se opet razbuktao njegov gnjev.

- Iphiginia, nema nikakve sumnje da vaši noćasnji postupci čine neoprostivo nepromišljenu, glupu, bezumnu pustolovinu za koju sam ikad čuo. Tvrdite da ste inteligentna žena. Molim

GIGA

vas, recite mi, kojim ste se dijelom uma noćas koristili?

- Marcuse -

- Prokletstvo, što ste dovraga mislili?

Lecnula se. - Imate li običaj svim svojim ljubavnicama držati predavanja na tako neugodan način?

- Ne, gospodo, nemam - kroza zube je procijedio Marcus. - No s druge strane, nikad nisam imao ljubavnicu poput vas.

Usne su joj se neznatno izvile, a u očima joj se pojavio bljesak. - Želite reći da nikad niste imali ljubavnicu samo po čuvenju?

- Ne, nisam. A s obzirom na činjenicu da se samo predstavljate kao moja ljubavnica, mislim da imam pravo osjećati da mi je nešto nametnuto. Kriste, Iphigina, noćas ste me dobro prestrašili. Kako ste, za ime svijeta, završili zaključani u onoj grobnici?

- Zacijelo ste razgovarali s Amelijom?

- Gospođica Farley mi je rekla gdje ću vas naći.

- Onda znate da su upute u uq'enjivacevoj poruci bile jasne. Trebala sam ostaviti novac u grobnici.

-Da.

- Netko je došao do vrata i zaključao ih nakon što sam ja ušla - tiho će Iphigina.

Marcus se ukočio. Potom se nagnuo naprijed. - Vidjeli ste tu osobu?

- Koliko god mi to koristilo. Nosio je plašt s kapuljačom, baš kao i ja. Nisam mu vidjela lice. Čak nisam sigurna da se radi o muškarcu. - Iphigina posegne u džep svojega sivog plašta. - Bez obzira tko je to bio, ovo je ostavio na tlu grobnice.

Marcus je uzeo poruku iz njezine ruke i brzo je pročitao. - Prijetnja.

- Da. Očito je ona ili on znao da ja nisam teta Zoe.

- Onda gad previše zna. - Marcus savije pisamce.

Podigao je glavu, mršteći se kad mu je nešto palo na pamet. - Sto ste učinili s novcem?

Iphigina raširi oči. - Nebesa. Ostavila sam ga u grobnici.

- Grom i pakao. - Marcus ustane i gurne vratašca u stropu kočije. - Vрати se natrag, Dinks. Na groblje. Brzo.

Dinks slegne ramenima. - Da, milorde.

Iphigina se namrštila. - Mislite li da ćemo onamo stići na vrijeme da vidimo kako ucjenjivač uzima novac?

- Sumnjam. U posljednje vrijeme nemam baš previše sreće.

Marcus je skočio iz kočije čim se na vidiku pojavila kapija groblja. Potrčao je između grobova ravno do grobnice. Iphiginijin je plašt vijorio dok je jurila za njim.

Zakasnili su. Za pet minuta koliko je prošlo otkako su otišli s groblja, okrenuli se i vratili ovamo, netko je uspio ući u grobnicu i uzeti pet tisuća funti.

Iphigina je zurila u maglu koja je okruživala grobnicu gospođe Eaton. - Zasigurno je promatrao - šapnula je. - I čekao. Cijelo vrijeme dok sam ja bila ondje unutra i gubila razum od straha, on je bio ovdje.

- Pretpostavio je da će vas netko doći spasiti -blago će Marcus. - Ali kako je to znao, dovraga?

Iphigina je čvršće omotala plašt oko sebe. - Imate pravo, milorde. Bez obzira tko je to, zna previše. O svima nama.

9

Marcus se naslonio na policu iznad kamina u Iphiginijinoj knjižnici i razmišljao o svojem sljedećem potezu. - Počet ćemo s grobnicom. Mjesto je očito pomno izabrano. Mogla bi postojati veza između tog spomenika i ucjenjivača.

- Možda. - Iphiginia spusti šalicu na tanjurić. Ili ju je mogao izabrati samo zato što je na zabačenom i pustom mjestu, te je neizbježno da krajnje neugodno djeluje na senzibilnost osobe koja donese novac. - Zadrhtala je. - Nije pogriješio po pitanju ovog posljednjeg, vjerujte mi.

Amelia je zurila u vatru koju je Marcus upalio. -Osoba koja stoji iza ovoga uživa u plašenju ljudi, najprije prijateljstvom, a sada duhovima. Ali kakve bi veze sa svim tim mogao imati spomenik toj gospođi Eaton?

- Ne znam - prizna Marcus. - No vrijedi se malo raspitati.

- Slažem se - tiho će Iphiginia.

Marcus ju je pogledao. Još uvijek je u njemu kuhao bijes pri pomisli da se netko potrudio tako je silno prestrašiti. Stisnuo je šaku na policu iznad kamina.

Nastojao je smiriti plamen gnjeva u svojoj krvi i pokušao objektivnije, racionalnije gledati na situaciju i Iphiginiju.

Laknulo mu je kad je vidio da ne pokazuje nikakve znakove negativnih posljedica nakon što je tri sata noću sama sjedila u grobnici. Nije poznao niti jednu drugu ženu koja bi tako uspješno proživjela taj neugodan doživljaj. Sto se toga tiče, ne poznaje ni mnogo muškaraca koji bi iz toga izišli tako dobro raspoloženi.

Njegova je ljubavnica samo po čuvenju veoma hrabra žena, mislio je. Unatoč tomu, kad se napokon dočepa osobe koja ju je zaključala u grobnicu, silno će uživati u svojoj osveti.

- Kako kanite nastaviti? - upita Amelia.

Marcus je pomno razmislio o pitanju. - Za početak, moramo pokušati otkriti tko je bila gospođa Eaton i, još važnije, tko joj je podigao takav spomenik.

- Naš se poslovni tajnik, gospodin Manwaring, može pozabaviti time - reče Iphiginia.

Marcus se sjetio čovjeka kojeg je prethodnoga dana vidio kako izlazi iz Iphiginijine kuće.

Manwaring se nekako previše udomaćio u tom kućanstvu, zaključio je.

- Pobrinut ću se da to istraži moj poslovni tajnik - rekao je i zastao kad mu je nešto palo na pamet. -Dovraga, to neće biti moguće. Barem ne odmah.

- U čemu je problem? - upita Iphiginia.

- Barclay je, ovaj, poslovno otputovao iz grada i neko ga vrijeme neće biti. - Marcus je prstima lupkao po policu iznad kamina. Teško bi mogao objasniti da je Barclay u Devonu gdje istražuje Iphiginijinu prošlost. - Ali neće dugo izbivati. Pozabavit će se problemom kad se vrati.

- Jeste li sigurni da ne želite da mi zamolimo gospodina Manwaringa da to istraži? - reče Iphiginia.

- Njemu doista vrlo dobro ide pribavljanje informacija, nije li tako, Amelia?

- Da - reče Amelia. - Vrlo dobro.

- Ne - mrko će Marcus. - Barclay će to obaviti. -Pogledao je s Iphiginije prema Ameliji i opet natrag.

- Već dugo zapošljavate gospodina Manwaringa?

- Tri godine - reče Iphiginia. - Izvrstan je poslovni tajnik. Zašto pitate?

Marcus slegne ramenima. - Bez osobitog razloga. Samo mi je palo na pamet da poslovni tajnici mnogo znaju o osobnim životima svojih poslodavaca.

Iphiginia se namrštila. - Uvjeravam vas da je gospodin Manwaring veoma pouzdan čovjek.

Valjda ne sumnjate da je on umiješan u to ucjenjivanje?

- Zasad ne. Samo sam glasno razmišljao. - Marcus zastane. - Je li moguće da je vaš gospodin Manwaring, budući da tako dugo radi za vas, mogao saznati dovoljno o vašoj teti da bi je

ucjenjivao?

- Ni slučajno - s neočekivanom žestinom reče Amelia. - Gospodin Manwaring je džentlmen. Njegov je karakter bez ikakve zamjerke. Nikad ne bi tako nešto učinio.

- Amelia ima pravo. - Iphiginijine su se fine obrve skupile u ljutitom mrštenju. - Gospodin Manwaring je pošten, izrazito častan čovjek.

Marcus je odmah shvatio da nema nikakva smisla objašnjavati da neki muškarci stvaraju časnu fasadu kako bi sakrili pomanjkanje poštenja.

- U redu, on je vaš poslovni tajnik - blago će Marcus. - Prihvatit ću vaše mišljenje o njemu.

- Tako i treba - progundā Iphiginia.

- U svakom slučaju - nastavi Marcus, nakon što je pomno promislio - čak i da je on taj koji ucjenjuje *lady* Guthrie, ne vidim kako bi mogao znati najintimniju tajnu moje prijateljice.

- Naravno da ne bi. - Iphiginia se odjednom nasmiješila, malo previše slatko. - Milorde, znači li ta novootkrivena sumnja u gospodina Manwaringa da ste pripravnici nekoga drugoga smatrati zlikovcem, a ne mene?

- Zacijelo je moguće da ste cijelu noćasnju predstavu izveli isključivo s ciljem da mene uvjerite u svoju nedužnost, ali mislim da to nije osobito vjerojatno.

Iphiginijin je smiješak nestao. - Baš vam hvala, gospodine. Je li vam palo na pamet, milorde, da bih ja cijeli slijed događaja mogla protumačiti na način koji bi vas prikazao krivim?

To ga je iritiralo. - Nemojte biti smiješni.

- Sto je u tome tako smiješno? - izazovno će ona. - Vi biste lako mogli biti ucjenjivac.

Govorila je ozbiljno. Marcus se zaprepastio.

Dobro je znao da su se tijekom godina o njemu širile mnoge glasine. Uvelike se pričalo o dvoboju i smrti Lyntona Spaldinga. Ali nitko mu nikad u lice nije izrazio takve sumnje. Nitko se nije usudio.

- Vi ste ili veoma glupi ili veoma smioni, Iphiginia. U svakom slučaju, pošli ste previše daleko.

- Ili nedovoljno daleko - odbrusila je.

Amelia joj je dobacila nelagodan pogled. - Stvarno, Iphiginia, mislim da nas ovo nikamo neće dovesti.

- Upravo suprotno. - Iphiginia je strogim pogledom fiksirala Marcusa. - Želim nešto istaknuti. Molim vas, razmotrite činjenice. Rečeno nam je da ste vi prilično nemilosrdni, milorde, a ja znam da ste izrazito inteligentni. Svakako ste dovoljno pametni da tijekom godina otkrijete različite tajne.

- Dosta je, Iphiginia - tiho ju je upozorio. Ponašala se kao da ga nije čula. - Vi ste mogli poslati ucjenjivačka pisma. Čak ste mogli biti osoba u plastu koja me noćas zaključala u grobnici.

Marcusa je obuzeo hladan bijes. - To je prokleta uvreda, gospođo.

- Vi ste mene jednako nepodnošljivo vrijeđali tijekom proteklih nekoliko dana.

- Vaši su postupci od početka bili sumnjivi. Paradirali ste Londonom kao moja ljubavnica. Krišom ste se uvlačili u radne sobe džentlmena kako biste pregledali sadržaj njihovih pisanih stolova. Obilazili ste Lartmoreovu zbirku kipova. U ponoć ste odjurili na groblje s pet tisuća funti koje su potom nestale.

- Molim vas - šapne Amelia. - Ovime se ništa neće postići.

- O, da, hoće - reče Iphiginia. - Time će se dokazati njegovom gospodstvu da njegovi postupci mogu biti jednako sumnjivi kao i moji.

Marcus se mrštio. - Dovraga, ja nisam ucjenjivač.

- Nisam ni mislila da jeste - vedro će Iphiginia. - Samo sam željela nešto istaknuti.

Marcus se polako odmaknuo od kamina. Prešao je sobu do mjesta gdje je Iphiginia sjedila na grčkoj sofi i zaustavio se točno pred njom. - Muškarci su umirali kad su tako nešto pokušavali istaknuti.

- Možda, ali ne vjerujem da su umirali od vaše ruke, gospodine. Previše ste inteligentni da biste hodali naokolo dobacujući izazove radi tako trivijalnih stvari.

- Mislite da je čovjekova čast trivijalna stvar?

- Ne, naravno. A nije ni čast neke žene. Ali čovjek svoju čast ne može dokazati u dvoboju, zar ne? Istina se ne utvrđuje tako da se u nekoga ispali metak.

Marcus se nagnuo nad njom, jednom se rukom naslonivši na naslon za ruke, a drugom na stražnji dio sofe. Našla se u klopci. - Kako god bilo, dobro usmjereni metak ima zapanjujući učinak na tračeve.

- Sumnjam. Samo se šire krišom. Ali koga je briga za tračeve? Vi i ja imamo tu prednost da smo doslovce imuni na ogovaranja, nije li tako, milorde?

- Sve ima svoje granice, Iphiginia, a vi ste stigli do granica moje popustljivosti. Ljubavnica samo po čuve-nju može si dopustiti samo toliko i ni koraka dalje.

- Kako biste vi to mogli znati, gospodine? Već ste priznali da nikad ranije niste imali ljubavnicu samo po čuvenju.

Amelia podigne ruku. - Mislim da bi bilo jako pametno prekinuti te besmislice prije nego vaša svađa postane apsurdnija.

Marcus ju je pogledao. - Posve ste u pravu, gospođice Farley. Hvala vam što ste glas razuma u ovoj situaciji.

- Nema na čemu.

Marcus se uspravio i počeo hodati amo-tamo. - No, dakle, vratimo se na važnije stvari.

Upravo mi je pala na pamet još jedna zanimljiva mogućnost.

Iphiginia je sjela naprijed i poravnala svoje skute na način mačkice koja se dotjeruje nakon što ju je netko grubo uznemirio. - Sto bi to bilo, gospodine?

- Razmišljao sam o tvrdnji zbog koje je započela naša prepirka.

- Vaša primjedba da je poslovni tajnik često u mogućnosti saznati mnogo osobnih podataka?

- Iphiginia ga je znatiželjno pogledala. - Sto s tim?

- Palo mi je na pamet da ti ljudi nisu jedini koji imaju pristup izrazito osobnim informacijama. Ima i drugih ljudi koji rade u najboljim obiteljima i otkriju posve privatne stvari.

Amelia ga je napeto proučavala. - Mislite na slu-žinčad? Ne vjerujem da je uqena djelo nekog sluge.

- Slažem se - brzo će Iphiginia. - Osoba koja stoji iza toga je netko tko se u visokom društvu osjeća kao kod kuće. Nemojte zaboraviti da je ta osoba znala za vaše planove o boravku na selu, gospodine.

- I to s pečatom na kojem je ugraviran feniks ukazuje na poznavanje klasičnih tema - doda Amelia«. - Teško da bi netko od posluge došao do toga.

- Pisma su napisana finim, dobro uvježbanim rukopisom - dometne Iphiginia. - U početku smo se svi složili da je rukopis dobro formiran, a način izražavanja ukazuje na obrazovani um. Marcus ju je pogledao. - Guvernanta ili družbenica mogu imati takve osobine.

Iphiginia i Amelia su zapanjeno zurile u njega.

- Dobri Bože - šapne Amelia. - On ima pravo, Iphiginia. Guvernante i družbenice zauzimaju mjesto negdje između prostorija za služinčad i salona. Jednako su dobro obrazovane kao i njihovi poslodavci, a ipak u većini kućanstava ostaju neprimjetne kao i posluga.

Iphiginia se odmah zagrijala za temu. - Premda ona ne bi odlazila na balove i soareje, guvernanta ili družbenica imala bi pristup najintimnijim pojedinostima iz života njezinih poslodavaca. Čula bi i vidjela mnogo toga.

Marcus se namrštio. - Moja pretpostavka znači da tražimo ženu koja zna najintimnije tajne barem dvaju kućanstava.

- Nekoga tko je nekoć radio u kućanstvu tete Zoe, a potom u kućanstvu vaše prijateljice. - Iphiginia pogleda Marcusa. - Koliko je stara tajna vaše prijateljice, milorde?

Marcus je oklijevao, razmišljajući koliko može razotkriti a da ne iznevjeri Hannahino povjerenje. -Događaji zbog kojih je netko ucjenjuje zbili su se prije sedam godina. Vjerujem da ste spomenuli da tajna vaše tete potječe iz razdoblja prije osamnaest godina?

- Da. - Iphiginia je pomicala ruku naprijed i natrag duž naslona sofe. - To je zanimljiva teorija, milorde, ali ne vjerujem da ćemo otkriti da je ista žena radila u oba kućanstva.

- Ipak, vrijedi se raspitati - reče Marcus. - Moja je teorija na daleko čvršćim nogama od vaše. Ono pretraživanje pisanih stolova određenih džentlmena u nadi da ćete pronaći crni vosak i pečat nikad mi nije imalo previše smisla.

Iphiginia ga je ljutito pogledala. - Ne slažem se, gospodine. Moja je teorija daleko razumnija i logičnija od vaše. I za razliku od vaše, ima nekih dokaza koji je potvrđuju. Na kraju krajeva, utvrdili smo da postoji nekoliko muškaraca koji imaju veze s vašim i s Guthriejevim krugom poznanika. S druge strane, vaša je ideja čisto nagađanje.

- Možda nema nikakvih dokaza - reče Marcus -ali joj u prilog ide mnogo više toga nego vašoj.

- To nije istina. Štoviše, željela bih istaknuti -Amelia je podigla ruku kako bi ih ušutkala. - Još jednom, smijem li zamoliti da izbjegnemo ove beskorisne prepirke? Nimalo nam ne koriste.

Marcus se hladno nasmiješio. - Gospođice Farley, vi ste glas zdravog razuma. Iphiginia noćas ne razmišlja jasno. Sto je sasvim razumljivo ako se uzme u obzir ono što je proživjela.

- Ne sviđa mi se ta primjedba - reče Iphiginia. -Razmišljam jednako jasno kao i vi, Masterse.

- Morate priznati da se naša područja djelovanja donekle razlikuju - uljudno će Marcus. - Vi se bavite klasičnim antikvitetima, što je tema koja nema nikakve veze s ovime čime smo trenutno zaokupljeni. S druge strane, moji su interesi uvijek bili znanstvene i tehničke naravi. Dok sam se bavio tim interesima, očito sam imao priliku potpunije od vas razviti vještine rezoniranja i logike.

Iphiginia je skočila sa sofe. - Kakve li arogantne, snishodljive, bahate tvrdnje!

- Molim vas - preklinjala ih je Amelia. - Ako vas dvoje ne prestanete s tim idiotskim svađama, nikad nikamo nećemo stići.

- Posve se slažem s vama - mirno će Marcus. -Nastavit ćemo na logičan način. Kao što sam rekao, Barclay će se raspitati o vlasništvu nad onom grobnicom na groblju Reeding čim se vrati u London. U međuvremenu, pitat ćete svoju tetu je li imala druž-benicu koja je mogla otkriti njezinu tajnu. Isto ću pitanje ja postaviti svojoj prijateljici.

- Hmm - progundā Iphiginia.

Marcus je ignorirao njezin ljutiti pogled. - Vidjet ćemo što ćemo saznati. U međuvremenu, mislim da bi bilo najbolje kad biste na nekoliko dana otišli iz Londona, gospođo.

- Ni slučajno. - Iphiginia je bila ogorčena. - Zašto bih željela otići iz Londona? Ovdje imam previše posla.

Marcus odmahne glavom. - Ucjenjivač očito postaje sve opasniji. Njegovi noćasnji postupci pokazuju da bi vam lako mogao nauditi.

- Nije mi naudio. Samo me malo prestrašio.

- Njegovo gospodstvo ima pravo. - Amelia je spojila ruke u krilu. - Njegova poruka jasno kaže da je zaključavanje u grobnici bilo samo upozorenje, Iphiginia. Tko zna što bi još mogao učiniti?

- Upravo tako - reče Marcus. - Mislim da bi bilo najbolje kad bih ja pripazio na Iphiginiju sve dok Barclay ne bude imao priliku malo se raspitati.

- Gluposti - reče Iphiginia.

Amelia ju je ignorirala. Napeto je zurila u Marcusa.

- Kako to točno kanite učiniti, milorde?

Marcus je u glavi prešao veoma maleni popis mogućnosti. - Iphiginia bi se nakratko zacijelo mogla vratiti u svoju kuću na selu.

- *Ne dolazi u obzir* - veoma glasno reče Iphiginia.

- Posve nemoguće. Neću poći kući i to je moja konačna riječ.

Marcus je u mislima zabilježio njezinu žestinu po tom pitanju. Bit će zanimljivo vidjeti što je Barclay saznao u Devonu. - U tom slučaju, predlažem da prihvatimo poziv *lady* Pettigrew i provedemo nekoliko dana na njezinu seoskom imanju u Hampshireu.

Iphiginia je razmislila o tome. - Tako bih imala priliku pretražiti Pettigrewovu knjižnicu.

Marcus je potisnuo psovku. - Ja ću se za to pobrinuti. Vi ćete proučiti hram Veste, kao što ste obećali *lady* Pettigrew.

- Jeste li sigurni da ćete znati kako se pravilno pretražuje čovjekova knjižnica? - sumnjičavo upita Iphiginia.

- Mislim da ću uspjeti obaviti taj zadatak. Promatrao sam vas dok ste pretraživali Lartmoreovu knjižnicu, nisam li? Kako mogu zakazati nakon što sam gledao stručnjaka poput vas?

Iphiginia skupi usne. - U redu, milorde. Poći ćemo u Hampshire, prema planu.

Marcus je odahnuo od olakšanja. Barem će Iphiginia biti sigurna pod njegovim budnim okom dok budu u Hampshireu. Kad se vrate u London, Barclay će zacijelo već biti ondje. Marcus ga je kanio poslati da što prije istraži tko je vlasnik spomenika gospodi Eaton.

Nešto mu je govorilo da postoji veza između grobnice i ucjenjivača. Gotovo je to osjećao.

Kanio je istraživati taj problem sve dok ne dobije željene odgovore.

Ucjenjivač je postao više od gnjavaže. Noćas je pretjerao. Zaprijetio je Iphiginiji.

Marcus neće stati dok ga ne uhvati.

* * *

Tri dana kasnije Marcus je prišao jednoj od polica u Pettigrewovoj knjižnici i zainteresirano proučavao naslove. - Ciceron, Vergilije, Newton. *Filozofske transakcije Kraljevskog društva*. Čestitam vam na vašoj izvrsnoj i veoma raznolikoj zbirci, Pettigrew. Nisam znao da vas zanima tako mnogo različitih tema.

Pettigrew, mrk čovjek čiji je mrzovoljan, povučen temperament bio sušta suprotnost temperamentu njegove žene, namrstio se još više nego inače. - Čovjek mora čitati još nešto osim novina ako ne želi da mu mozak istrune.

- Dobro rečeno. - Marcus je uzeo noviju knjigu *Filozofske transakcije* i pogledao sadržaj. - Smijem li ovo posuditi?

- Samo izvolite. - Pettigrew je ulio klaret u čašu. - Smijem li pitati koliko dugo kanite ostati kod nas, gospodine?

Marcus se pretvarao da ignorira Pettigrewovo pomanjkanje gostoljubivosti. Čim su jučer stigli, postalo je jasno da je kućna zabava isključivo zamisao *lady* Pettigrew. Njezin nimalo društveni suprug uopće nije želio zabavljati goste.

- Vjerujem da ćemo se ovdje zadržati samo nekoliko dana, ne više. Vaša je žena zatražila mišljenje gospođe Bright o vašem hramu Veste. Nesumnjivo će trebati vremena da moja prijateljica obavi sva mjerenja i uspoređi ih s onima originalne ruševine što ju je vidjela u Italiji.

- Savršeno dobar hram Veste. - Pettigrew je nai-skap popio klaret. - Ne shvaćam zašto nam treba mišljenje gospođe Bright. - Na brzinu je iskosa pogledao Marcusa. - Bez uvrede, gospodine. Jasno mi je da je ona vaša veoma bliska prijateljica.

- Da. To je točno. - Marcus je nemarno proučavao sadržaj primjerka knjige *Filozofske transakcije*. Knjiga je bila stara više od godine dana. Opazio je prilog o astronomskim zapažanjima koji ga je zainteresirao.

Naravno, pročitao je to izdanje *Transakcija* još prije nekoliko mjeseci kad je stigao njegov primjerak. Uvijek je čitao najnovije izdanje radova Društva čim bi se pojavilo. No prije devet

mjeseci samo je površno pogledao rad o astronomiji. U to se vrijeme više bavio svojstvima svjetlosti i reflektirajućih površina, a njegov se interes za zvijezde još nije rasplamsao.

- Dugo je poznajete?

- Koga? Gospođu Bright? - Marcus podigne pogled. - Zapravo, ne poznajem je ni izbliza dovoljno dugo.

- Shvaćam. Prilično neobična žena.

- Da. Veoma. Ona i ja smo otkrili da imamo mnogo zajedničkog.

Pettigrew se zbunjeno namršti. - Zanimaju vas antikviteti i takve stvari?

- Da, ovih dana. - Marcus zatvori *Transakcije*. - Usput rečeno, moj je sobar iz nekog nejasnog razloga zaboravio spakirati moj pribor za pisanje. Hoće li biti jako drsko od mene ako vas zamolim da mi posudite malo papira? Moram napisati nekoliko pisama.

- Sto? O, ne. Ne, ni slučajno. - Pettigrew mahne rukom prema pretrpanom pisaćem stolu. - Poslužite se.

- Morao bih posuditi i vašu posudicu za vosak. Nadam se da nemate ništa protiv?

- Ondje, kraj globusa.

- Veoma ljubazno od vas.

- Možete se koristiti i mojim pisaćim stolom za pisanje vaših pisama. - Pettigrew je zlovoljno uzdahnuo. - Sam Bog zna da neću imati mnogo prilike koristiti se njime dok su svi ti ljudi ovdje. Ne znam zašto moja žena tijekom sezone mora pozivati tako mnogo ljudi iz Londona. Rekao sam joj da se slobodno može družiti s ljudima u našoj kući u gradu ako to baš tako silno želi.

- Ima se pravo ponositi ovom kućom. Ne može se baš svako imanje pohvaliti hramom Veste.

- Bilo bi drukčije kad bi se čovjek mogao pohvaliti i s nekoliko djevice uz hram - reče Pettigrew. - Ali ovih su dana rijetka pojava, baš kao jednorog i feniks, nije li tako?

Marcus je proučavao tratinu što se vidjela kroz prozor knjižnice. - Feniks?

- Znae, mitološka ptica koja se navodno ponovno rađa iz vlastitog pepela.

- Izgubio sam zanimanje za mitološka stvorenja otprilike u isto vrijeme kad su me prestale zanimati djevice - reče Marcus.

- Kako lijepa večer. - Iphigina je promatrala noćno nebo.

Odvukla je Marcusa na terasu pod izlikom da se prije odlaska na spavanje želi diviti mirnoj ljetnoj večeri. Zapravo ga je kanila ispitati o onome što je toga poslijepodneva otkrio u Pettigrewovoj knjižnici. Cijeli je dan jedva čekala da nasamo razgovara s njim, ali za to uopće nije bilo prilike.

Sad kad ga je imala samo za sebe vani, pod zvijezdama, više joj se nije žurilo da ga ispita. Shvatila je da je zapravo samo čeznula za tim da s njim podijeli nekoliko tihih, privatnih trenutaka.

Bila je gotovo ponoć. Nakon večere i kartanja, većina je Pettigrewovih gostiju otišla u svoje spavaće sobe.

Premda je u gradu bio vrhunac sezone, ovdje na selu nema beskonačnog niza balova i soareja koje čovjeka drže budnim do zore. Smatralo se da je korisno provesti nekoliko dana na selu kako bi se skupila snaga za mahnuti tempo u gradu.

Lagan, mirisni povjetarac pomicao je lišće obližnjih stabala. U zraku se osjećao miris cvijeća. Iphigina je duboko udahnula, uživajući u miomirisnoj večeri.

- Doista je vedro i čisto. - Marcus se naslonio na kičenu ogradu. Promatrao je nebo. - Mnogo bih dao da sad mogu biti na svojem imanju u Yorkshireu.

- Zašto želite biti u Yorkshireu?

- Jer se ondje nalazi moj novi teleskop.

- Teleskop? Zanima vas astronomija? - Da.

Iphiginiju je zaintrigiralo to otkriće. Bez obzira koliko je činjenica otkrila o tom čovjeku, činilo se da uvijek ima novih dubina što ih treba istražiti. - Nisam imala pojma, milorde.

GIGA

Usta su mu se lagano izvila. - Zar ste mislili da ste o meni saznali sve što se može znati dok ste me proučavali za svoju ulogu moje ljubavnice?

- Ne, naravno. - Osjetila je kako joj obrazu gore. - No mislila sam da sam prilično temeljito istražila vaše prošle i sadašnje interese.

- Ne zabrinjavajte se. - Marcus je zadržao svoju pozornost na noćnome nebu. - To je bio samo maleni previd. Nesumnjivo vam je promaknulo moje zanimanje za astronomiju jer je poprilično novo. Do toga me dovelo moje proučavanje svojstava svjetlosti i zrcala. Iphiginia je na trenutak potisnula pitanja o Pettigrewovoj posudici za vosak i pečatu. Daleko su je više zanimale nove činjenice o muškarcu kojeg voli. - Kako vas je to dovelo do astronomije?

- Sasvim lako. - Marcus ju je ovlaš pogledao, a potom se opet zagledao u nebo. - Kad čovjek proučava zvijezde, on zapravo proučava svjetlost. Zrcala se mogu koristiti za fokusiranje svjetlosti tako da se može vidjeti veoma daleko na nebu.

- Mislite na vrstu zrcala kakva se koriste u teleskopima?

- Da. Zrcala se također mogu rabiti za koncentriranje svjetlosti tako da bi se mogla proučavati. Radio sam baš na takvom projektu. - Iskosa joj je dobacio neobičan pogled pun oklijevanja. - Osmislio sam maleni stroj koji mi omogućuje proučavanje svjetlosti.

- Kako radi?

- Koristi se prizmom i malenim teleskopom - Prekinuo se skrušena izraza lica. - Oprostite mi. Kao osobi koja proučava antikvitete zacijelo vam je ova tema prilično dosadna.

- O, ne, ni najmanje - uvjerala ga je. - Zapravo, drevni su narodi prilično revno proučavali nebo. Kad smo već kod toga, mnoge zvijezde i planeti dobili su imena po herojima i heroinama iz anticknoga doba.

- Istina.

- Recite mi, što se nadate da ćete otkriti proučavanjem zvjezdane svjetlosti?

- Nisam siguran. - Marcus slegne ramenima. - No silno me zaintrigiralo nešto što je gospodin William Herschel prije dvije godine napisao.

- Što je to bilo?

Marcus je ispružio ruku, uhvatio njezinu i poveo je prema širokim kamenim stubama koje su vodile u vrt. - Istaknuo je da kad gledamo u zvijezde u određenom smislu gledamo u prošlost.

- Ne razumijem.

- Svjetlosti zvijezda trebaju tisuće godina da stigne do nas, što tvrde svi suvremeni izračuni.

- Da, naravno. Shvaćam što mislite. Svjetlost koju vidimo zasigurno je nastala prije cijele vječnosti -šapne Iphiginia. - Nikad nisam na taj način razmišljala o tome. Kako fascinantna pomisao.

- I meni se čini takvom. - Marcus joj se nasmiješio. - No otkrio sam da malo ljudi izvan malene skupine zainteresiranih za takve stvari želi sudjelovati u detaljnom razgovoru o toj temi.

- Razumijem. - Iphiginia je uživala u osjećaju njegove krupne šake omotane oko svojih malenih prstiju. Osjećala se kao da su ona i Marcus večeras povezani mentalno, a ne samo fizički. Dobro je znati da je više ne sumnjiči za ucjenu. - I mene su često znali optužiti da sam pomalo dosadna, gospodine.

- To mi je teško vjerovati.

- O, ali istina je. Bojim se da sam do prošle godine bila primorana živjeti veoma mirnim životom.

- Zbog dobi i slabosti vašega muža, pretpostavljam.

- Ovaj, da. Gospodin Bright nije često izlazio.

- Stoga niste ni vi. -Ne.

- Recite mi nešto, Iphiginia - veoma blago reče Marcus. - Jeste li bili vjerni vašem gospodinu Brightu?

Iphiginia se zaprepastila i nekako se uspjela spotaknuti o maleni kamen zakopan u travi. - Kako smiješno pitanje, milorde.

Pomogao joj je da uspostavi ravnotežu. - Što je tako čudno u tome? Dovoljno ste dugo u visokom društvu da biste znali kako su vjerne žene prava rijetkost.

- Prema onome što sam uspjela zapaziti, broj nevjernih žena nadmašuje jedino broj nevjernih muževa - odbrusi Iphiginia.

- To je zacijelo točno.

Nakon što je naglasila svoje i usput lijepo promijenila temu, Iphiginia je odjednom postala smionija. - Jeste li vi bili vjeran muž, milorde?

Marcus je trenutak šutio. - Imam pravilo koje zabranjuje raspravljanje o mojoj prošlosti. Posve je sigurno da ne želim raspravljati o svojem braku.

Te su riječi ohladile Iphiginiju. - Da, naravno. Kako sam mogla zaboraviti vaša slavna pravila? Recite mi, sviđa li vam se živjeti u skladu s tako strogim pravilima, gospodine?

- Dobro su mi poslužila.

- Život je kratak - šapne Iphiginia. - Čini mi se da previše pravila može život učiniti veoma dosadnim i skučenim.

- Meni se čini da pravila štite čovjekovu privatnost.

- Ali čovjek propušta tako mnogo životnih uzbuđenja ako živi prema pretjerano strogim pravilima visokoga društva - ustrajno će Iphiginia.

- Ja ne živim prema pravilima visokoga društva, Iphiginia. Živim u skladu s vlastitima.

Ušli su u gušće pošumljeni dio prostranih vrtova obitelji Pettigrew. Svjetla velike kuće ostala su daleko iza njih. Kad se Iphiginia osvrnula preko ramena, shvatila je da više čak ne može ni vidjeti dostojanstvenu kuću. Sumarak joj je zaklanjao vidik.

Noć su osvjetljavale samo zvijezde i sjaj gotovo punog mjeseca.

- Kao da smo sami na svijetu - reče Iphiginia.

- Veoma ugodan osjećaj. - Marcus pogleda nekakvu građevinu u obližnjem šumarku. - Sto to ovdje imamo?

Iphiginia je vidjela visoke, elegantne stupove hrama Veste. - To je ruševina. Danas poslijepodne dovršila sam mjerenja dok ste vi bili u Pettigrewovoj knjižnici. Usput rečeno, jeste li ondje otkrili štogod zanimljivo?

- Ne. Pettigrew rabi crveni vosak. U njegovoj posu-dici nije bilo ostataka crnog voska, a na njegovu je pečatu ugraviran jelen.

- Kakvo razočaranje. Jeste li pomno pregledali njegov pisaći stol?

- Da, jesam. Vjerujte mi, Pettigrew nije ucjenjivač. - Marcus je promijenio smjer i zaputio se prema kružnoj građevini. - Čini li vam se da je ovaj hram Veste dobra kopija originala u Tivoliju?

Iphiginia je žalosno uzdahnula na vijest da je Pettigrew maknut s popisa sumnjivaca.

Promatrala je gracioznu, prozračnu građevinu. Mjesečina se prosipala kroz otvoreni krov, a to je stvaralo čarobni, mistični ugođaj kakvog nije bilo tijekom dana.

- Zapravo, nije loš - rekla je. - Prenosi ugođaj lakoće kakav se vidi u originalu. Pogledajte fine proporcije stupova. Krug što ga čine veoma je precizan.

- Doista.

Iphiginia je shvatila da Marcus gleda nju, a ne hram. Oči su mu blistale u sjenkama. Nešto u njegovu tihom, dubokom glasu izazvalo je širenje topline njezinom nutrinom.

Udahnula je i nastojala zvučiti odgovarajuće ležerno i učeno. - Čovjek gotovo može zamisliti vest-falske djevice kako vode brigu o svetom plamenu u tako klasičnom okruženju.

- Vaša je mašta daleko bujnija od moje. - Marcus ju je poveo između dvaju kamenih stupova. Zaustavio ju je u sredini okruglog poda i osvrnuo se naokolo. - Čini se da ovdje ne mogu zamisliti nikakve djevice, ali me okruženje ipak nadahnjuje.

Iphiginia je osjetila kako su joj se usta osušila. -Zar?

GIGA

- Da. - Snažnim joj je rukama obujmio lice. -Odgovara vam nadimak *lady Starlight*, Iphiginia. Rođeni ste da hodate pod zvjezdanom svjetlošću.
Zadrhtala je. *Rođena sam da volim tebe*, pomislila je. Obuzela ju je neopisiva tuga. Najvjerojatnije nikad neće moći glasno izgovoriti te riječi pred njim jer ih neće željeti čuti.
- Jeste li uživali u glumljenju moje ljubavnice, Iphiginia?
- O, da. Veoma. Kao vašu ljubavnicu, svi me smatraju apsolutno očaravajućom. Iskreno rečeno, bit će mi pomalo žao kad sve to završi.
- Hoće li?
- Pa, ne posve - priznala je. - Zapravo, bila bi velika gnjavaža cijelo vrijeme biti u središtu svačije pozornosti. No moram priznati da je to bila velika pustolovina. Gotovo jednako uzbudljiva kao i moje nedavno putovanje u Italiju.
Marcus uzdigne obrve. - Gotovo jednako uzbudljiva? Strašno me pogađa podatak da biti mojom ljubavnicom nije jednako očaravajuće kao i obilazak arheoloških nalazišta.
Iphiginiju je užasnula spoznaja da ga je možda uvrijedila. - Nisam vas željela uvrijediti, milorde. Istina je da mi je bilo silno zanimljivo glumiti vašu ljubavnicu.
- Ali ne baš tako zanimljivo kao, recimo, obilazak Pompeja?
- Pa, Pompeji su ipak Pompeji, milorde - blago ga je ukorila. - Malo se što na svijetu može s tim uspoređivati.
- Ne, valjda ne može. Ali dopustite mi da pokušam dodati još malo uzbuđenja vašoj trenutnoj pustolovini.
Spustio je usta na njezina. Iphiginia nije znala je li njezina osjetila zapalila mjesečina ili toplina Marcusova tijela.

10

Ovo je pravo mjesto, pravo vrijeme, pravi muškarac.

Iphiginia se posve izgubila u veličanstvenom čudu te spoznaje. Kao da je sve što je učinila otkako je prošle godine odbacila okove mirnog, skućenog života u Deepfordu napravila da bi se pripremila za ovaj trenutak.

Slobodna je. Slobodna od obveza prema svojoj sestri, slobodna od pravila koja su je gušila u malenom selu, slobodna od zlobnih, radoznalih očiju susjeda koji ništa ne odobravaju.

Tijekom protekle je godine došla na svoje i sad je istinski slobodna da može voljeti prvi put u životu.

Mora iskoristiti taj trenutak, pomislila je. Kasnije će se zabrinjavati zbog posljedica.

Ovo je najveća pustolovina od svih, ona za koju se počela bojati da je nikad neće doživjeti.

Podigla se na prste i čvrsto obavila ruke oko Marcusova vrata.

Njime je prostrujao drhtaj. Ispustio je duboki, promukli zvuk i strastvenije je poljubio. Snažno ju je stezao i držao nepomičnu dok je istraživao njezina usta.

Iphiginia je tiho uzdahnula i priljubila se uz njega, a njezina su osjetila uživala u njegovoj toplini i snazi.

- Moja slatka *lady* Starlight. - Marcus je svojom krupnom rukom polako kliznuo niz

Iphiginijin vrat. Nježno je razmaknuo fini bijeli šal, razotkrivši joj naga ramena. - Ne možeš znati koliko sam silno žudio da te ponovno dotaknem.

- Da. Molim te, diraj me. Molim te, Marcuse. - Iphiginia je okrenula glavu i poljubila mu ruku. Osjetila je kako joj je mekani šal od kašmira pao s ramena i raširio se oko njezinih nogu. Omamili su je mjesečina i njegov dodir. Ništa se nije doimalo posve stvarnim, a ipak njezina osjetila nikad ranije nisu bila tako živa. Njegovi su prsti nježno istraživali, tražeći kopče njezine haljine.

Njome je prostrujao lagan, ali jasan šok kad je Marcus pronašao vrpce, odvezao ih i polako, s poštovanjem spustio gornji dio njezine haljine. Blagi, mirisni zrak milovao joj je nage dojke. Zagnjurila je lice u njegovu kravatu.

- Predivno. - Marcus joj je dlanovima pokrio bradavice. - Tako prekrasno.

Iphiginia je osjećala kako joj se dojke nadimaju i postaju neopisivo osjetljive pod njegovim toplim rukama. Zadrhtala je od spoznaje da je Marcus, premda ju je one večeri u Lartmoreovoj galeriji zapanjujuće intimno dodirivao, zapravo nikad nije vidio nagu.

Do večeras je niti jedan muškarac nikad nije vidio nagu.

Trebala bi propasti u zemlju od srama, mislila je Iphiginia. No senzualno divljenje u Marcusovu glasu djelovalo je posve suprotno. U njoj je izazvao osjećaj da je posebna i neodoljiva.

Poriv da ga istražuje onako kako je on istraživao nju potisnuo je svako oklijevanje. Podigla je ruke i počela mu drhtavim prstima odvezivati kravatu.

- Da - šapne Marcus.

Trenutak kasnije krajevi dugog šala-kravate slobodno su visjeli.

Iphiginia ga je pogledala. Tvrde crte njegova lica isticale su se na mjesečini i sjenkama. Oči su mu blistale. Usta su mu se lagano izvila u osmijehu senzualne gladi.

- Marcuse? - Nije znala kako bi postavila neobli-kovano pitanje. Samo je znala da ovdje na mjesečini želi više od poljupca.

- Zašto ne? - rekao je kao da joj je čitao misli. Palcem je polako prešao duž linije njezine čeljusti. - Mislio sam čekati da se vratimo u privatnost tvoje spavaće sobe, ali neke se stvari ne mogu odgađati.

Sagnuo je glavu i poljubio joj oblinu ramena. Drhtala je u njegovu zagrljaju i zavukla ruke ispod rubova njegove košulje. Polako je raširila dlanove na snažnim, glatkim mišićima njegovih prsa.

- Predivan je osjećaj dodirivati te, milorde - dahnula je, zadivljena. - Doista veličanstveno.

Podsjećaš me na kip Herkulesa što sam ga jednom vidjela u Veneciji.

Marcus se prigušeno nasmijao, ali se to brzo pretvorilo u uzdah. - Upozoravam te, ja nisam kip, gospo, premda je trenutno određeni dio mene doista tvrd kao kamen.

- Svjesna sam toga - šapnula je. Osjećala je njegovu nabreklu muškost kako je pritišće. To ju je istodobno intrigiralo i plašilo.

Nevoljko ju je pustio i skinuo kaput. Raširio ga je na podu hrama. Iphiginia je pogledala dolje, a potom je podigla glavu i susrela Marcusov blistavi pogled. Znala je da je kani spustiti na kaput i voditi ljubav s njom.

Uskoro će biti objašnjene sve velike tajne svemira. Znala je da mora sad progovoriti ako želi spriječiti da ovo pode dalje.

Nasmiješila se Marcusu, ali ništa nije rekla.

Činilo se da je Marcusa na trenutak općinio njezin smiješak. Nije se micao.

Zatim ju je, uz promukli uzvik, podigao u naručje i spustio na kaput.

Iphiginia je ispružila ruke prema njemu dok se spuštao na nju. Privukla ga je k sebi i čvrsto ga držala kao da će ga zauvijek moći zadržati uza se.

- *Iphiginia.*

Marcusova milovanja više nisu bila spora ili obuz-davana. Obasipao joj je dojke grubim, nestrpljivim poljupcima. Njegove su snažne ruke drhtale dok su milovale njezino tijelo. Zubima joj je uhvatio jednu bradavicu i nježno je grickao dok je zavlačio ruke ispod njezinih skuta.

Obuzeo ju je uzbuđljivi osjećaj iščekivanja kad je osjetila njegove prste na unutrašnjoj strani bedra. Opet će je milovati kao onaj put u Lartmoreovoj galeriji. Jedva je čekala da njome ponovno navru fascinantni drhtaji.

- Spreмна si za mene, nisi li? - Marcus je zvučio kao da trči maraton. - Pretvaraš se u tekuću zvjezdanu svjetlost kad te ovako milujem.

- *Oh.* - Iphiginia je zatvorila oči. Njezine su se noge čvrsto stisnule oko njegove ruke.

Marcus je nježno istraživao, dodirujući je tek toliko da počne drhtati od žudnje.

- Marcuse. O, moj Bože, *Marcuse.* - Željela je više od njega. Morala je dobiti više. Ali nije znala kako bi mu opisala što joj treba. Podigla je bokove i izvila se uz njega.

- Vrelija od samog sunca. - Marcus ju je nježno otvorio.

Iphiginia je kriknula. Zarila mu je prste u košulju, stežući mišiće njegovih ramena.

Bila je neodređeno svjesna da je povukao ruku između njezinih nogu. Shvatila je da pokušava otkopčati svoje hlače.

Znala je što će uslijediti. Na kraju krajeva, vidjela je one kipove u Lartmoreovoj galeriji.

Iphiginia se pokušala pripremiti. Problem je bio u tome što nije točno znala što može očekivati.

- Poljubi me - Marcus šapne uz njezina usta.

- O, da. Da, naravno. - Čvrsto ga je zagrlila. Taj dio je lagan. Točno je znala kako ga treba ljubiti, kako ga grliti.

- Moj Bože - Marcus promrmlja u njezina usta. - Oduzimaš mi dah.

Osjetila je kako se miče između njezinih nogu, a potom je osjetila da u nju počinje ulaziti nešto daleko veće od njegovoga prsta. Odmah je znala da to nikako neće stati u nju.

- Marcuse, bojim se da tu nešto nije u redu.

- Tako si nevjerovatno uska. - Zvučao je kao da se davi.

- Čini se da si nešto veći od kipova u Lartmoreovoj galeriji - očajnički će Iphiginia.

- Ovo nije trenutak da me nasmijavaš. - Marcus se malo povukao.

Iphiginia je odahnula od olakšanja. No tada se on odjednom opet namjestio ispred njezina mekanog prolaza i jednim se dugim, snažnim pokretom zario u nju.

- *Marcuse.* - Iphiginijine su se oči naglo otvorile od šoka. Nije se micala. Nije mogla disati.

Ali njezina reakcija bila je daleko blaža od Marcusove. Posve uronivši u nju, posve se ukočio.

- Grom i pakao. *Prokleti pakao*. Strahovita je tišina zavlada u hramu Veste.
- Zar je uvijek ovako? - na koncu je uspjela pitati Iphiginia. - Nekako sam se nadala da će biti onako kao one večeri kad si me milovao.

Marcus je podigao glavu i zagledao se u nju sjajnim, optužujućim očima. - Ti si djevica.

Iphiginia se prekasno sjetila svoje pomno razrađene priče o udovici.

- O, ne. Ne, doista. - Iphiginia je jezikom ovlažila usne. - Samo što je prošlo veoma mnogo vremena otkako je gospodin Bright umro. A čak i dok je bio živ, ne bi se moglo reći da je bio osobito entuzijastičan kad se radilo o njegovim bračnim privilegijama. I nije bio ni izbliza tako, ovaj, velikih dimenzija kao ti, milorde, ako me razumiješ.

- Ti si prokleta djevica. Lagala si mi. Iphiginia je potišteno shvatila da je bijesan.

Obuzelo ju je očajanje. Nije znala što bi mogla reći. Očito je pogodio istinu. Tražila je način da ublaži njegov gnjev.

- Ali to ne zna nitko osim tebe, milorde. Zsigurno nije važno? U očima svijeta, ja sam udovica.

- Koliko uloga igraš, Iphiginia?

Suze su joj navrle na oči. - Trenutno ne igram nikakvu ulogu.

- Za Boga miloga, nemoj plakati. - Oslonio se na laktove i dlanovima joj obujmio lice. - Neću tolerirati suze. Ne nakon onoga što si učinila.

Odjednom je osjetila gnjev i ogorčenje. - Ne plačem. - Smrcnula je. - Ako tim tonom kaniš razgovarati sa mnom, onda je bolje da se makneš i pustiš me da ustanem. Ne moram ovdje ležati i slušati tvoje ružne, neugodne primjedbe.

- Iphiginia -

- Rekla sam, makni se s mene. - Oduprla se dlanovima o njegova ramena i gurala svom snagom. Bilo je kao da gura planinu.

- Šteta je počinjena, ti mala budalice.

- Ja se ne smatram oštećenom, milorde. - Ljutito ga je gledala. - Željela sam da vodiš ljubav sa mnom. Barem sam mislila da to želim.

- Zašto? Reci mi zašto, dovraga. Je li to trebala biti još jedna od tvojih velikih pustolovina? Nešto slično obilasku Pompeja, možda?

- Da, trebalo je - bijesno mu je odbrusila. Opet ga je pokušala gurnuti sa sebe. - Ali ti si je uništio.

- Zašto si morala mene izabrati? - Marcusov je glas bio izmučen. - Zašto nisi uzela Hoyta ili Lartmorea ili nekog drugog da te prvi put povede u ovu pustolovinu?

- Jer sam izabrala tebe, ti veliki, slaboumni idiote. *Miči se s mene*.

Marcus se doimao zaprepaštenim. - Iphiginia -

- Makni se, rekoh.

Trgnuo se kao da ga je udarila. Iphiginia je na mjesecini vidjela znoj na njegovom čelu.

Tamna mu je kosa bila vlažna od znoja. Čvrsto je stegnuo čeljust. Svaki je mišić u njegovu tijelu bio tvrd kao da je isklesan od mramora.

Marcus je stisnuo zube i polako se počeo izvlačiti iz njezina tijela. Iphiginia se nestrpljivo vrpaljila.

- Budi mirna - naredi Marcus. - *Prokletstvo*. - Izvukao se iz nje šokantno naglo.

- Jao - uzviknula je Iphiginia. - To je boljelo. Marcus nije obraćao pozornost na to. Njegove su se crte lica iskrivile u izrazu koji je ukazivao na nepodnošljivu bol. Uvukao je dah, silovito zadržtao i srušio se kraj nje, licem prema dolje. Zastenjao je i ostao posve nepomično ležati.

- O, moj Bože. *Marcuse*, je li ti dobro? - Iphiginia je zaboravila na vlastitu nelagodu. Podigla se na lakat, užasnuta Marcusovom iznenadnom i zagonetnom slabošću.

Potresao ju je užasan strah. *Marcus je mrtav, a to je isključivo njezina krivnja*.

Iphiginia se podigla na koljena. Mahnito mu je pro-tresla rame. Nije se pomaknuo.

Nagnula se nad njim kako bi mu vidjela lice koje je bilo okrenuto od nje. Oči su mu bile

zatvorene.

Sjetila se izraza agonije koji mu je iskrivio crte lica.

- Nebesa, što sam učinila? Milorde, jesi li živ? Reci mi nešto, molim te, reci nešto.

Mučila se kako bi ga povukla u svoje krilo. To nije bilo nimalo lako. Doimao se nemoguće teškim. Uspjela je podići njegovu glavu na svoje koljeno. Zagladila mu je kosu s čela.

- Tako mi je silno žao, Marcuse. - Suze su joj se slijevale niz obraze. - Nisam ti željela nauditi. To je posljednje što bih učinila. Molim te, Marcuse, ne smiješ umrijeti. Ne sada kad sam te napokon pronašla. Ne bih to mogla podnijeti. Volim te, Marcuse.

Grom i pakao.

Izgubio je samokontrolu prvi put nakon svoje bračne noći.

Prosuo je svoje sjeme poput nekog nespretnog, neiskusnog mladca koji je prvi put sa ženom, baš kao i prvi put s Norom. Činilo mu se da negdje u najmračnijim kutovima svojih sjećanja čuje njezine ljutite, podrugljive riječi.

Imaš šake farmera, ti veliki glupane.

- Marcuse, Marcuse, molim te, oprost mi. Otvori oči. Ne smiješ umrijeti.

Marcus je otvorio jedno oko.

- Živ si. - Iphiginijino je lice zablistalo od nade i olakšanja. - Hvala Bogu. - Počela je podizati njegovu glavu sa svojega koljena. - Čekaj ovdje, milorde. Nemoj se micati. Vratit ću se do kuće i dovesti pomoć.

Marcus je otvorio i drugo oko, ispružio ruku i uhvatio je za zapešće. - Ne.

- Ali očito je da ti treba liječnik. Imao si nekakav napadaj.

- Sto je, tu je, ipak vjerujem da ću preživjeti. Čestitam, *gospodice* Bright. - Marcus je iskrivio lice od gnušanja spram sebe samog. - Posjeduješ sposobnost postići da se trideset šest godina star muškarac opet osjeća poput mladca od dvadeset.

Tjeskobno ga je promatrala. Njezini su prsti djelovali zapanjujuće nježno na njegovu obrazu. - Jesi li posve siguran da ti ne treba liječnik?

- Posve siguran. Međutim, možda će mi trebati nov kaput. - Sjetio se kako se sramotno ispraznio na skupu tkaninu jedne od skupljih kreacija svojega krojača. - Ne znam hoće li ga moj sobar uspjeti spasiti.

- Ja ću platiti novi kaput za tebe - veoma ozbiljno reče Iphiginia. - Za sve ovo sam ja kriva. Itekako sam svjesna toga, milorde.

Marcus je progutao psovku. - Trebao sam znati da ćeš biti jednako osebujna u ulozi ogorčene djevice kao i u ulozi zloglasne udovice.

- Ali, Marcuse, ja nisam ogorčena. Niti sam tek izišla iz školskih klupa. Dovoljno sam stara da sama donosim odluke.

- Bila si djevica. - Marcus umorno sjedne. - Ja se nikad ne petljam s djevicama. Imam pravilo koje mi to zabranjuje. Do večeras nikad nisam prekršio to pravilo.

- Moraš gledati pozitivnu stranu, milorde. - Iphiginia se vedro nasmiješi. - Više nisam djevica, a to znači da više ne kršiš svoje pravilo.

Obuzeo ga je gnjev. - Prokletstvo, ženo, ovo nije šala. Tako mi svega, ima trenutaka kad bi tvoj jezik svakog razumnog čovjeka mogao dovesti do ruba. Da ti maločas nisam oduzeo djevičanstvo, bio bih u velikom iskušenju staviti te preko koljena zbog te glupe primjedbe. Iphiginijin je smiješak nestao. - Razumijem da se ljutiš jer si prekršio jedno od svojih dragocjenih pravila. Ali doista ne smiješ sebe kriviti za to.

Marcus se usredotočio na zakopčavanje svojih hlača. - Djevica koja se predstavlja kao udovica. - Osjećao se kao da se njegov pronicavi um pretvorio u kašu. - Trebao sam znati.

- To je smiješno. Kako si mogao znati?

Marcus ustane i zagleda se dolje u nju. Na trenutak je bio opčinjen prizorom Iphiginije koja sjedi nasred hrama, okupana mjesečinom. Njezini su se bijeli skuti raširili oko nje dok je na prsima stezala gornji dio haljine. Kosa joj se razbarušila i ostala je bez jedne bijele cipele. Još

uvijek ju je obavijala aura nevinosti, baš kao i kad ju je prvi put vidio.

- Mislim da sam ipak znao - tiho je rekao. - Ali nisam želio prihvatiti istinu jer je nisam želio vidjeti.

Iphiginia se namrštila. - Jesi li uvijek tako strog prema sebi kad prekršiš jedno od vlastitih pravila?

- Ne znam. - Marcus joj je pružio ruke i povukao je na noge. - Ovo je prvi put da sam jedno prekršio. Dođi.

- Kamo idemo?

- Natrag u kuću. - Marcus je pomogao Iphiginiji zavezati vrpce haljine. - Moramo paziti da nas nitko ne vidi.

- Zašto moramo paziti, milorde? - Iphiginia ga je ozlojeđeno pogledala. - U očima svijeta ništa se nije promijenilo. Svi su uvjereni da sam ja udovica i svi vjeruju da sam tvoja ljubavnica. Nema načina da netko u kući sazna istinu.

- Ja znam istinu. - Istina je da je prekršio vlastita pravila i to će platiti.

Pa, barem će brak s Iphiginijom značiti promjenu, kiselo je mislio. Njegova je prva žena bila iskusna, a pretvarala se da je nevinna. Ovoga će puta oženiti djevicu koja se pretvarala da je iskusna žena.

Trebao bi prihvatiti Iphiginijin savjet i na sve gledati s pozitivne strane, govorio si je Marcus. Ovoga će puta oženiti vlastitu ljubavnicu, a ne onu koja je pripadala drugom muškarcu.

Marcus je podigao svoj kaput i mrzovoljno ga promatrao. Tijekom nekoliko proteklih tjedana uništio je više skupih odjevnih predmeta zahvaljujući svojim pokusima s novim perom koje ima hidraulični spremnik. Međutim, ovo je prvi što ga je zaprljao na ovaj način.

Posve je izgubio kontrolu nad sobom. Čak se nije sjetio uporabiti ni posebno dizajnirani kondom od ovčjih crijeva što ga je imao u džepu.

Marcus je ignorirao Iphiginijin upitni pogled. Uzeo ju je za ruku i poveo iz hrama Veste.

Dok je vodio Iphiginiju natrag prema velikoj kući, obavijala ih je blaga, mirisna večer.

Zvijezde su djelovale jasno i blistavo na nebu.

Marcus je razmišljao o tome kako će se njegov život uskoro promijeniti. Pitao se kako će Bennet reagirati na vijest o njegovu skorom vjenčanju.

Barem se Iphiginia vjerojatno neće buniti zbog vremena što ga provodi u svojoj knjižnici i laboratoriju, filozofski je razmišljao. Razumjet će.

Moglo bi biti djece. Možda čak i sin koji bi naslijedio titulu. Čudno, nikad ranije nije mu bilo stalo do toga da ima nasljednika svoje vlastite krvi. Međutim, večeras je pomisao da bi Iphiginia mogla roditi njegovo dijete u njemu izazvala neobičan osjećaj posesivnosti, kao i razmišljanje o budućnosti što ga dosad nije opterećivalo.

Sve ga je to na neki način mučilo.

- Marcuse? - Iphiginijin je glas zvučao zadihano. Marcus je shvatio da hoda tako brzo da ona mora

trčkarati uz njega. - Da?

- Jasno mi je da se veoma ljutiš, milorde. Želim ti reći da iskreno žalim zbog svojih postupaka.

- Tiho, Iphiginia.

- Nisam ti smjela lagati o svojoj prošlosti.

- Sutra ćemo razgovarati o tome. Večeras moram razmisliti o svemu.

- Da, milorde. Razumijem. Silno se ljutiš i nesumnjivo želiš odustati od pretvaranja da si moj ljubavnik.

- Ne vidim nikakvu drugu mogućnost. - Ulogu ljubavnika zamijenit će ulogom muža.

- Upravo suprotno - brzo će Iphiginia. - Sve govori u prilog tomu da treba nastaviti tu igru.

- To više nije moguće, Iphiginia.

- Ma hajde. Ti si veoma inteligentan čovjek.

GIGA

- Misliš? Osobno me muče neke sumnje po tom pitanju.
 - Besmislice - ohrabrujućim tonom reče Iphiginia. - Doista si veoma pametan. Nema nikakve sumnje u moć tvogega uma.
 - Hmm.
 - I premda se ljutiš, znam da svojim emocijama nećeš dopustiti da prevladaju tvoj razum.
 - Cijenim tvoje povjerenje u moj um - ozbiljno će Marcus.
 - Da, pa, stvar je u tome da bih te željela podsjetiti da sam imala veoma dobar razlog za pretvaranje da sam udovica i tvoja ljubavnica.
 - Ovo nije najbolji trenutak da me podsjećaš na svoju glumačku darovitost. - Već su gotovo stigli do terase. Marcus je vidio da je svjetlo ugašeno u gotovo svim sobama na katu. Gosti su u krevetima. Ne bi trebalo biti teško neopazice odvesti Iphiginiju do njezine spavaće sobe.
 - Moram te zamoliti da imaš na umu kako razlog iz kojeg sam preuzela ulogu tvoje ljubavnice samo po čuvenju još uvijek postoji. Moramo se i dalje pretvarati sve dok ne otkrijemo identitet ucjenjivača. Nadam se da nećeš učiniti nešto nepromišljeno?
 - Nepromišljeno?
- Iphiginijine su oči bile krupne i sjajne u sjenkama.
- Nadam se da nećeš pred očima pripadnika visokoga društva okončati našu vezu. Dopustit ćeš da se i dalje pretvaramo, zar ne?
- Marcus je izgubio i posljednji ostatak svojeg strpljenja zbog njezine očite nesposobnosti da shvati posljedice onoga što se maločas dogodilo na podu hrama Veste.
- Gospođice Bright, želio bih te podsjetiti da sad imaš novi i potencijalno mnogo važniji problem nego prije sat vremena.
- Nesigurno je trepnula. - Kako molim?
- Više nisi ljubavnica samo po čuvenju. Trenutak se doimala zbunjenom. Tada je shvatila.
 - O, shvaćam što želiš reći.
 - Doista, gospođice Bright?
 - Da, naravno. - Spustila je pogled i zagledala se u nabore njegove košulje. - Ali ne vidim zašto bi jedan izrazito kratak interludij, koji nije bio ništa posebno, trebao na bilo koji način promijeniti našu vezu.
 - Prokletstvo, Iphiginia -
 - Marcuse, molim te. - Podigla je ruku kao da će mu dotaknuti obraz, a potom se očito predomislila. -Znam da nisi uživao u onome što se dogodilo u hramu.
 - Moj užitak ili njegov izostanak najmanje je važan element u ovoj situaciji - grubo je rekao. - Ne vjerujem da posve shvaćaš veličinu problema.
 - Ali shvaćam, milorde. Želim reći, posve mi je jasno kako je obeshrabrujuće, zapravo, veoma alarmantno na tebe morala djelovati tvoja malaksalost. Nebesa, na trenutak sam povjerovala da si umro ili te u najmanju ruku udarila kap.
 - *Kap*. Kriste. Postajem lud. Više nema nikakve sumnje.
 - Moraš mi vjerovati kad ti kažem da nisam ni slutila kako će poražavajuće na tebe djelovati otkriće da sam djevica. Iskreno mi je žao, milorde.
- Marcus je stigao do ograde oko terase. Zaustavio se i pogledao Iphiginiju. Njezine su ga riječi odjednom opčinjavale na neki čudan, poremećeni način. Bio je doslovce fasciniran.
- Sasvim točno - složio se. - Kako si mogla znati što će tvoje djevičanstvo učiniti mojem delikatnom senzibilitetu?
 - Upravo tako. - Uputila mu je svoj blistavi smiješak. - No tvrdiš da ti je sada dobro. Govoriš istinu, zar ne?
 - Uistinu se čini da sam se nevjerovatno brzo oporavio, s obzirom na okolnosti.
 - Izvrsno. Znam da te sve to silno šokiralo.
 - Šokiralo. - Kimnuo je. - Da, to je prilično dobar opis.
 - I nesumnjivo te to prestrašilo. Ali možeš biti miran. Uvjeravam te da nema nikakvih razloga

za daljnju zabrinutost.

Marcus je jednu ruku spustio na ogradu i čvrsto je stegnuo. - Zašto ne?

- Jer ti dajem časnu riječ da s moje strane više neće biti nikakvih zahtjeva, ovaj - zastala je i tiho pročistila grlo - ljubavne naravi.

Neko je vrijeme zamišljeno promatrao njezino lice. Nije se mogao sjetiti neke druge žene koja ga je ikad ostavila bez riječi.

- To je veoma pažljivo od tebe, gospođice Bright.

- Nije to ništa - velikodušno je rekla. Potom se nagnula bliže i nastavila povjerljivijim tonom:

- Posve iskreno rečeno, naš maleni interludij nije mi se činio osobito ugodnim, pa te uvjeravam da mi se nimalo ne žuri ponoviti ga.

Marcus je osjetio kako se njime širi hladnoća. »Interludij«, kako je ona to nazvala, bio je prava katastrofa. Povrh svega ostaloga, uništio je njezin prvi doživljaj strasti.

Usprkos svojem početnom gnjevu i poražavajućoj spoznaji da je njezina varka silom promijenila njegov život, Marcus je osjetio navalu krivnje. Njegov je jedini cilj večeras bio priuštiti joj užitak dok je i on uživao. Nije ga ostvario.

- Iphiginia, žao *mi* je zbog neugodnog iskustva. Da sam znao -

- Ne, molim te. - Stavila mu je prste na usta kako bi ga ušutkala. - Ne smiješ se ispričavati. Da sam doista bila ono što sam rekla da jesam, udovica koja dobro poznaje intimnosti bračnoga kreveta, znala bih bolje napraviti izračune.

- Kakve izračune?

- Pa, ono što činim kad analiziram perspektivu i nacрте neke građevine - objasnila je. - Shvatila bih da će sve na tebi biti, ovaj, jednako velikih dimenzija, ako me razumiješ?

- Dimenzija?

- Bojim se da me donekle zavelo moje prijašnje iskustvo s kipovima. - Namrštila se. - Zavaravaju čak i oni u Lartmoreovoj galeriji, kad bolje promislim.

- Iphiginia -

- Međutim, u vlastitu obranu moram reći da tijekom svih svojih proučavanja drevnih kipova nikad nisam naišla na primjer koji je izrađen u tvojim dimenzijama.

Marcus je polako rekao: - Ovo je nesumnjivo jedan od najzanimljivijih razgovora što sam ih ikad vodio. Međutim, već je prilično kasno i čvrsto sam odlučio da ćemo se time pozabaviti drugom prigodom.

- Nakon što se posve pribereš, misliš?

- Može se i tako reći. Pođimo na kat do naših spavaćih soba, gospo. Moram malo razmisliti. - Uzeo ju je pod ruku i poveo prema vratima.

- Marcuse. - Stegnula je njegov rukav. - Obećaj mi da nikomu nećeš reći da zapravo nisam tvoja ljubavnica.

- Smiri se, Iphiginia. - Marcus je otvorio vrata i uveo je u mračno predvorje. - Tvoja malena izmišljotina više nije pretvaranje, kao što smo se složili. Više ne moramo čuvati nikakvu tajnu. Večeras si doista postala moja ljubavnica.

Oštro ga je pogledala. - Isto tako, nikomu nećeš reći da ja zapravo nisam udovica, je li?

- Vjeruj mi, jednako kao ni ti, ni ja ne želim da pripadnici visokoga društva saznaju istinu.

- Ne, naravno. - Činilo se da se neznatno opustila. - Ne bi želio da netko drugi sazna kako si prekršio jedno od vlastitih pravila, zar ne?

- Ne bih - reče Marcus. - Situacija će ionako biti dovoljno čudna.

- Sto time želiš reći?

- Nije važno, gospođice Bright. Sve ću ti to objasniti u nekom prikladnijem trenutku.

- Gospođo Bright - ispravila ga je. - Moramo se i nasamo pretvarati jer bismo mogli postati neoprezni u javnosti.

- Ispričavam se, gospođo Bright.

Marcus se rukama oslonio na prozorsku dasku u svojoj spavaćoj sobi i zagledao se u zvijezde.

Mislio je da se više nikad neće oženiti.

Uskoro će prekršiti još jedno od svojih pravila. Činilo se da večeras, dok je miris i okus Iphiginije još uvijek tako svjež u njegovu umu, ne može racionalno razmišljati o braku. Jedino što mu je ostalo posve jasno u njegovu umu bilo je sjećanje na Iphiginiju kako se naginje nad njim, užasnuta mišlju da ga je nekako ubila svojim djevičanstvom. Njezine su mu riječi još uvijek odzvanjale u glavi.

Volim te, Marcuse.

Bila je histerična, naravno, mahnita od pomisli da ga je slučajno ubila. Samo je zato tako nešto rekla.

Idućeg jutra nakon doručka *lady* Pettigrew je s iskrenim žaljenjem promatrala svoje goste koji su odlazili. - Doista bih željela da vas dvoje možete ostati još dan ili dva. Silno smo uživali u vašem društvu, nismo li, George?

- Bilo je u redu - progundā Pettigrew. Mučio se kako bi prikrio svoje olakšanje činjenicom da barem dvoje neželjenih gostiju odlazi.

Lady Pettigrew se okrenula Iphiginiji koja je na stubama ispred kuće čekala da pripreme Marcusovu crnu kočiju. - Gospođo Bright, ne mogu vam opisati koliko sam ushićena podatkom da je moj hram Veste doista vjeran originalu. Mnogo vam hvala što ste odvojili vrijeme da ga proučite i izmjerite.

- Nema na čemu. - Iphiginia je bila naglašeno svjesna Marcusove blizine. Njegova je nestrpljivost bila opipljiva.

- Uistinu smatrate da je naš hram vjeran originalu? - uporno će *lady* Pettigrew.

- Da, svakako - promrmlja Iphiginia. Na sebi je osjećala Marcusov lakonski pogled.

- Čudesno je vjeran originalu u svim pojedinostima - reče Marcus. - Sinoć sam ga i ja obišao. Tako mi svega, uz malo mašte čovjek bi ondje mogao zamisliti autentičnu djevicu.

Lady Pettigrew je blistala od ponosa. - Doista?

- Nije baš vjerojatno - progundā Pettigrew. - I ne možete mi reći da ste željeli da se jedna doista pojavi, Masterse. Cijeli svijet zna da imate pravilo koje vam zabranjuje vezu s djevicama.

Iphiginiju je to razdražilo. - Neka su pravila stvorena zato da bi se kršila, barem što se mene tiče.

11

Idućeg je jutro Barclay uveden u knjižnicu Marcusove kuće u gradu. Sjeo je i umorno uzdahnuo, namjestio naočale na nosu te iz kožne torbe izvadio nekoliko listova papira. Marcus se zavalio u stolici i nastojao obuzdati svoju nestrpljivu radoznalost dok je Barclay proučavao bilješke.

- Dakle? - Marcus reče nakon razdoblja koje se doimalo poput vječnosti, ali je zapravo prošlo manje od dvije minute.

Barclay je zloslutno pročistio grlo i pogledao Marcusa iznad zlatnih okvira svojih naočala. - Za početak, milorde, čini se da nikad nije postojao nikakav gospodin Bright. Barem ne takav koji je bio oženjen sadašnjom gospođom Bright.

- To sam već saznao. - Vatrema je uspomena na ponoćni sastanak u hramu Veste još jednom prohujala Marcusom.

Po tisućiti je put iznova proživio veličanstveni osjećaj uranjanja u Iphiginijino vrelo, tijesno tijelo. A zacijelo je, također po tisućiti put, osjećao kako postaje težak od spolnog uzbuđenja. Gotovo je osjećao svilenkastu raskoš unutrašnje strane njezinih bedara. Mislila mu je zamamno treperilo sjećanje na njezine predivno oblikovane dojke. Njezine su bradavice bile tako svježe i zrele. Nikad ranije nije osjetio takav okus. Njezina predivno zaobljena stražnjica podsjećala ga je na neke izuzetne, egzotične plodove koje je nekoć uzgajao u svojem stakleniku. A njezin će miris zauvijek ostati u njegovu umu.

Barclayeve su se obrve skupile u crtu iznad njegova nosa. - Ispričavam se, gospodine, ali ako ste već znali da gospođa Bright - želim reći, gospođica Bright - nije udovica, biste li mi rekli zašto ste me poslali u Devon?

- Tu sam činjenicu otkrio tek nakon što ste otputovali iz grada.

- Kako ste to, dovraga, otkrili? Nitko u gradu to ne zna.

Marcus je nastojao neodređeno odgovoriti. - Otkrio sam istinu o nepostojećem gospodinu Brightu korištenjem istih znanstvenih metoda pomoću kojih otkrivam druge vrste činjenica. Barclay se doimao zbunjenim. - Upotrijebili ste teleskop ili mikroskop?

- Upotrijebio sam promatranje i dedukciju. - Marcus se nagnuo naprijed i oslonio laktovima na stol. Spojio je prste i promatrao Barclava s kombiniranim izrazima slutnje i iščekivanja. - Što ste još saznali?

Barclay pogleda svoje bilješke. - Gospođica Bright je rođena i odgojena u selu po imenu Deepford.

Veoma maleno mjesto. Bilo ga je veoma teško pronaći, vjerujte mi.

- Unatoč tomu - reče Marcus - našli ste ga.

- Da, milorde.

Ako je Barclay otkrio Deepford i nepostojanje pokojnoga gospodina Brighta, mislio je Marcus, to može još nekome poći za rukom. Ako netko drugi - možda ucjenjivač - postane dovoljno znatiželjan da počne istraživati njezinu prošlost, brzo će saznati da Iphiginia nije udovica, te stoga nije imuna na pravila što ih visoko društvo nameće neudanim ženama i djevicama.

Marcus nije znao što ga je više ljutilo, činjenica da je Iphiginia tako ranjiva ili njezino odbijanje da prizna tu ranjivost.

- Nastavite, Barclay.

- Njezini roditelji, a čini se da su oboje imali pomalo nekonvencionalne temperamenta, nestali su na moru kad je ona imala jedva osamnaest godina. Na sebe je preuzela odgoj svoje mlađe sestre, Corine.

Baš kao što sam ja na sebe preuzeo odgoj Benneta, pomislio je Marcus. - Kako je izdržavala sebe i svoju sestru? Je li postojao neki pristojan prihod od nasljedstva?

- Ne. Samo nešto malo prihoda od prodaje majčinih slika i jedne ili dvije knjige uzoraka što ih je njezin otac objavio.

Marcus je podigao svoj pečat i vrtio ga u prstima. - Znači, nije bilo baš mnogo novca.

- Ne, milorde, no čini se da je gospođica Bright prilično poduzetna i snalažljiva kad je riječ o financijama.

Marcus je osjetio hladnoću u utrobi. - Sto time želite reći?

- Prvo što je gospođica Bright učinila nakon što se oporavila od šoka izazvanog gubitkom roditelja i obvezom prehranjivanja sebe i svoje mlađe sestre bila je prodaja majčinih slika i očevih knjiga. Taj je novac upotrijebila za otvaranje akademije za mlade dame.

Marcus je umalo ispustio pečat na stol. Zurio je u Barclaya. - Gospođica Bright je poučavala mlade dame?

- Da, milorde.

- Držanje, pristojnost, pravilno ponašanje? Tomu ih je poučavala?

- Između ostaloga. Akademija gospođice Bright navodno je bila na izvrsnom glasu. Niz uglednih obitelji u tom kraju slalo je svoje kćeri k njoj.

- Dobri Bože. - Marcusa je gotovo svladala luda želja da se glasno nasmije. Pomisao da Iphiginia -neobuzdana, slobodoumna, smiona Iphiginia - zarađuje za život poučavanjem mladih dama o strogim, uskogrudnim pravilima visokoga društva bila je nevjerovatna.

- Njezina sestrična, gospođica Farley, došla je živjeti s njom godinu dana nakon što je gospođica Bright ostala bez roditelja. Mislim da je gospođica Farley predavala matematiku i prirodopis.

- Kažete da je škola bila na izvrsnom glasu?

- Da, milorde. Kao i sama gospođica Bright. Možete biti sigurni da bi u mjestu veličine Deepforda svaka mana, prijestup ili neprikladno ponašanje bili zamijećeni i prikladno kažnjeni.

- Samo jedna greška bila bi dovoljna da joj uništi mogućnost zarađivanja za život.

- Više nego dovoljna. Učiteljica mladih dama mora održavati najviše standarde. Ne može si dopustiti čak ni dojam neprikladnog ponašanja.

- Sirota Iphiginia.

- Kako molim, gospodine?

- Nije važno. Nastavite. Sto ste još saznali?

- Da vidim. - Barclay je prelistavao svoje papire. - Prije otprilike tri godine gospođica Bright je napravila još jedan financijski potez koji se veoma isplatio.

- Kakav potez?

- Čini se da su ona i njezina sestrična oformile grupu investitora. Grupu su činile isključivo udovice i neudane žene, osobe koje su se nalazile u sličnim položajima kao i one. Sve su uložile malene iznose novca u fond. Taj je novac potom pozajmljen građevinskom poduzetniku.

- Projekt izgradnje?

- Da, milorde.

- Koje područje?

- Trg Morning Rose.

- Grom i pakao. - Marcus se s odobravanjem smiješio. - Sigurno je poprilično zaradila.

- Tako je - suho će Barclay. - Dio profita upotrijebila je za prikladan miraz svoje sestre.

- Sto je sa sestrom? Gdje je ona?

- Još je u Deepfordu. Prošle se godine udala za Richarda Hamptona, jedinog sina ugledne vlastelinske obitelji.

- Shvaćam. Pretpostavljam da su Hamptoni blaženo nesvjesni činjenice da se Iphiginia ovdje u gradu predstavlja kao udovica?

- Posve nesvjesni. Čovjek može zamisliti da bi se cijelo selo užasnulo kad bi se saznala istina. Svi u Deepfordu, uključujući i njezinu sestru, vjeruju da gospođica Bright još uvijek u društvu svoje sestrične luta po Italiji.

GIGA

- Pitam se što su dobri ljudi Deepforda mislili o odluci gospođice Bright da otputuje na kontinent?

- Možete biti sigurni da se na putovanje gledalo sa znatnim neodobravanjem.

- Ali se nije smatralo skandaloznim?

- Ne, premda je podosta mještana, kad je zatvorila akademiju i otputovala na kontinent, predviđalo da će gospođica Bright loše završiti.

- Kladam se da jesu. - Ustao je i prišao prozoru. - Izvrsno ste obavili posao, Barclay.

- Hvala, gospodine, trudim se.

- Znam da se mogu i dalje pouzdati u vašu apsolutnu diskreciju.

- Naravno. - Barclay je zvučio duboko povrijeđeno jer se Marcus uopće potrudio spomenuti diskreciju. - Preko mojih usana neće prijeći niti jedna riječ.

- Hvala vam, Barclay.

Barclay je oklijevao. - Postoji još jedna malena činjenica koja bi vas mogla zanimati, gospodine.

- Što to?

- Spomenuo sam da je sestra gospođice Bright, Corina, udana za Richarda Hamptona.

- Pa što s tim?

- Čini se da se prije dvije godine očekivalo da će gospodin Hampton oženiti stariju gospođicu Bright, a ne Corinu.

Marcus se ukočio. - Doista?

- Čini se da je po tom pitanju došlo do nekakve zbrke. - Barclay zastane. - Navodno je i starija gospođica Bright bila, recimo to tako, iznenađena kad je Hampton objavio svoje zanimanje za Corinu.

- Ma je li?

- Mještani su zaključili da je srce starije gospođice Bright bilo slomljeno kad je gospodin Hampton svima jasno stavio do znanja da mu se više sviša gospođica Corina.

Vijest da je Iphiginia voljela drugog muškarca, da ga možda još uvijek voli, preporučila je Marcusa poput noža.

Je li ti on slomio srce, Iphiginia? Jesi li zato odbacila okove doličnosti i odlučila ignorirati pravila? Voliš li ga još uvijek? Je li Richard Hampton muškarac na kojeg si mislila kad si me držala u zagrljaju i šapnula da me voliš?

Marcus je nekoliko minuta zurio u vrt. Sipila je kiša, prigušujući jarke boje cvijeća i ublažavajući zelenilo grmlja. Dan je odjednom postao tmuran.

Okrenuo se prema Barclayju. - Ima li još nečega što bih trebao znati?

- Ne, milorde, vjerujem da su to svi rezultati mojeg istraživanja.

- Hvala vam na trudu.

- Nema na čemu, gospodine. - Barclay je ustao. - Putovanje je bilo prilično naporno. Radujem se povratku kući i podizanju nogu na stolac ispred kamina.

- Ima još nešto.

- Gospodine?

- Želio bih da sutra obavite još jednu istragu za mene.

- U vezi?

- Želio bih da saznate tko je nedavno izgradio veliki pogrebni spomenik nekoj gospodi Elizabeth Eaton na groblju Reeding.

Barclay ga je iskosa pogledao. - Pogrebni spomenik?

- Da, Barclay. Neku vrstu grobnice nalik špilji. Barclay se doimao rezigniranim. - U redu, milorde.

Pogledat ću što mogu otkriti. Hoće li biti još nešto?

- Ne, Barclay, možete ići.

Marcus je pričekao da ostane sam u knjižnici. Potom se polako vratio do svojeg pisaćeg stola i

GIGA

uzeo poruku što ju je prije sat vremena primio od Hannah.

M.
Moram te vidjeti. Hitno. Ulaz u vrtove Dollanger. Dva sata.
Tvoja H.

Marcus je zgužvao maleni papirić. Bojao se da može pogoditi zašto je Hannah tako spremna riskirati ponovni sastanak s njim.

U dva sata toga poslijepodneva Marcus je ušao u bezlični fijaker koji se zaustavio na ulici ispred vrta Dollanger.

Unutra ga je čekala Hannah, odjevena u jednostavnu smeđu haljinu i zastrta gustim velom. Navukla je zastore na prozore. Unutrašnjost kočije bila je mračna i puna sjenki.

Odmah je potvrdila njegovu neugodnu pretpostavku.

- Primila sam još jednu ucjenjivačku poruku dok ni ti izbivao iz grada, Marcuse. Traži još pet tisuća lunti. - Hannahin inače blagi glas bio je promukao od tjeskobe. - Bila sam primorana založiti lijepu naru-kvicu koju mi je Sands darovao za moj prošli rođendan. Bojim se da je nikad neću moći otkupiti. Živim u strahu od dana kad će me pitati zašto je nikad ne nosim.

- Gdje si trebala ostaviti novac? - upita Marcus.

- Upute su bile iste kao i zadnji put. Ostavila sam novac u fijakeru u Pali Mallu. Marcuse, ovo se ne može nastaviti. Ne mogu i dalje zalagati svoj nakit. Sands će to prije ili kasnije opaziti.

- Zacijelo bi bilo beskorisno da te još jednom pokušam nagovoriti da Sandsu kažeš istinu.

- Znaš da to ne mogu učiniti. - Hannah podigne veo i razotkrije očajnički izraz svojeg lica. - S gnušanjem bi se okrenuo od mene, znam da bi.

- On je razuman čovjek. Pruži mu priliku, Hannah.

- Previše ga volim da bih riskirala. Ne očekujem da ćeš razumjeti moj strah, Marcuse. Nikad se u životu nisi bojao nikoga i ničega. I očito je da nikad nisi volio neku ženu onako kako ja volim svojeg muža. Razumio bi me da si ikad osjetio tako silnu dubinu osjećaja.

Marcus se pitao je li Iphiginia voljela Richarda Hamptona s takvom žestinom i strašću kao što Hannah voli Sandsa. Potisnuo je tu misao. - Ja ću ti dati pet tisuća funti, Hannah. Otkupi narukvicu prije nego je draguljar nekomu proda.

S olakšanjem se opustila na sjedalu. - Hvala ti, Marcuse. Ti si dobar prijatelj. Vratit ću ti taj novac, kunem se.

- Nema potrebe. Oboje znamo da mi neće nedostajati.

Čeznutljivo se nasmiješila. - Ne, sli nije u tome stvar, zar ne? Ima mnogo ljudi bogatih poput tebe koji prijatelju ne bi dali ni novčića.

Marcus se nije obazirao na to. - Taj prokleti ucjenjivač postaje sve drskiji. Treba ga zaustaviti.

- Jesi li otkrio štogod po pitanju njegova identiteta?

- Nešto, ne mnogo. - Marcus ju je promatrao ispod napola spuštenih vjeđa. - Imam jedno pitanje za tebe.

- Koje?

- Ako me sjećanje ne vara, u vrijeme Spaldingove smrti za tebe je radila jedna mlada žena. Sreo sam je jednom ili dvaput, mislim da je imala crvenu kosu.

- Caroline Baylor. - Hannah iskrivi lice od gnušanja.

- Sto znaš o njoj?

- Veoma malo. Spalding mi nije dopuštao da bilo kamo idem sama, čak ni u posjet svojoj obitelji u Hampshire. Tvrdio je da me štiti, ali zapravo je slutio da bih pobjegla od njega.

Bojao se skandala.

-Gad.

- Kad sam se požalila da sam neprestano zatvorena u kući, angažirao je Caroline Baylor kao

moju družbenicu. Nikad mi se nije sviđala. Bila je veoma podmukla. Stigla je iz veoma ugledne agencije i imala je niz preporuka, ali još i danas vjerujem da je zapravo bila Spaldingova ljubavnica.

Bilo bi tipično za Spaldinga da u ženinu kuću dovede svoju ljubavnicu, pomislio je Marcus. - Znaš li što je kasnije bilo s njom?

- Nestala je onoga jutra nakon što sam - Hanna-hine su se ruke stegnule na torbici. - Nakon što sam ubila Spaldinga. Ali te noći nije bila u kući, Marcuse. Izišla je. Znaš to. Ušao si odmah nakon što sam pritisnula okidač. Bila sam sama sa Spaldingom.

- Rekla si da ju je poslala ugledna agencija. Sjećaš I i se njezina naziva?

- Agencija Wycherley. Smatraju je najboljom u Londonu.

- Možda će vlasnik agencije znati što je dalje bilo s njom.

Hannah raširi oči. - Valjda ne misliš da je Caroline Baylor ucjenjivačka?

- Sto misliš, kamo je otišla one večeri?

- Nemam pojma. - Hannhina su se usta iskrivila. - Caroline Baylor nije bila uobičajena vrsta družbe-nice. Dolazila je i odlazila kako joj se sviđalo. Zašto je odjednom želiš naći?

Nije lako žonglirati s tako mnogo tajni. Marcus je pažljivo birao riječi. - Imam jednu teoriju o tome da bi ucjenjivačka mogla biti družbenica. Osoba koja je nekoć bila u položaju da zna tajne tvoga kućanstva kao i onoga druge žrtve.

- I koja sad ucjenjuje svoje bivše poslodavce? Dobri Bože, to mi nikad nije palo na pamet. - Hannah se namrštila. - Svakako mogu zamisliti da se Caroline upustila u uq'enjivanje. Ali zašto bi tako dugo čekala?

- Uopće ne znamo je li ona ta koja stoji iza ovoga. Ali i to je početak. - Marcus izvuče sat iz džepa i pogleda ga. Bila su dva i trideset. U tri je zakazao sastanak s Iphiginijom. - Moram poći, Hannah.

Pobrinut ću se da što prije dobiješ pet tisuća. Moj poslovni tajnik će to srediti.

- Veoma je ljubazno od tebe što mi ponovno poma-žeš nakon svih tih godina - šapne Hannah.

- Ne znam što bih učinila bez tebe.

- Mi smo prijatelji. Nema potrebe da mi zahvaljuješ. - Marcus je ispružio ruku kako bi otvorio vrata kočije.

- Marcuse, čekaj. - Hannah mu dotakne ruku. -Oprosti mi što pitam, ali ideš li se naći s gospodom Bright?

Marcus zastane. - Zašto pitaš?

- Govorim kao tvoja prijateljica, pa ti moram reći da u posljednje vrijeme čujem veoma neobične glasine. Jesu li istinite?

- Glasine koje se tiču mene uvijek su neobične, Hannah, znaš to.

- Da, ali ove su drukčije. Čula sam da je tvoja nova ljubavnica doista posebna.

Marcus se borio protiv silne želje da joj kaže kako Iphiginia nije njegova ljubavnica, da u njegovu životu ima daleko važniju ulogu. Ali u ovom trenutku ništa nije mogao reći, čak ni Hannah.

Povukao se iza jednog od svojih dobro poznatih pravila. *Nikad ne objašnjavaj.*

- Hannah, znaš da nikad ne raspravljam o takvim stvarima. - Osmjehnuo se. - Kao osoba koja me naučila kako se treba ponašati u visokom društvu, ti bi mi prva zamjerila nedžentlensko ponašanje kad bih bilo što rekao po pitanju svoje veze s gospodom Bright.

Hannah je brzo povukla ruku s njegova rukava.

- Naučila sam te uzimati pravu vilicu dok jedeš i plesati valcer, ali te sigurno nisam naučila kako da posta-neš lik iz legende. To si posve sam postigao, zahvaljujući svojim poznatim pravilima i zagonetnim postupcima.

- Ne opterećuj se mojim stvarima, Hannah. Znam voditi računa o sebi.

- Da, naravno. Zao mi je. Nisam željela zabadati nos u tvoje stvari. Ti si najbolji prijatelj kojeg imam, Marcuse. Normalno je da budem zabrinuta za tebe.

- Tvoj muž bi ti trebao biti najbolji prijatelj, a ne ja. - Marcus otvori vrata i iziđe iz kočije. Adam Manwaring spusti papire na Iphiginijin pisaći stol u knjižnici i sjedne. Netremice se zagleda u Ameliju. - Prije nego vam iznesem rezultate svoje istrage o bivšoj družbenici *lady Guthrie*, najprije bih vam trebao reći da sam razgovarao s gospodinom Dodgsonom. Amelia se ukočila. - Nadam se da ste ga obavijestili da se ne može pridružiti investicijskom fondu?

- Jesam. - Adamov je izraz lica bio iznenađujuće mrk. - I rekao sam mu zašto.

- Izvrsno - reče Iphiginia. Pogledala je Ameliju, te joj se učinilo da je u sestričninim očima vidjela kratak bljesak zadovoljstva.

- Obavijestio sam Dodgsona da u investicijski fond prvenstveno ulažu udovice i neudane žene od kojih su mnoge radile kao guvernante i družbenice - reče Adam. - Rekao sam mu da nesumnjivo razumije zašto takve dame ne žele poslovati s čovjekom koji je na tako lošem glasu.

- Sto je rekao? - upita Iphiginia.

Adam slegne ramenima. - Bio je bijesan, prirodno. Tvrdio je da ga to silno vrijeđa i zahtijevao sastanak s voditeljima projekta kako bi mogao objasniti nesporazum.

Amelia spusti pogled na svoje sklopljene ruke. -Sto ste mu rekli?

- Jednostavno da se voditelji nemaju namjeru sastati s njim - reče Adam. - Potom je rekao da se ne sjeća nikakvog incidenta s mladom djelatnicom u svojem ili nekom drugom kućanstvu.

- Zar je to rekao? - tiho upita Amelia.

Adam uzdigne obrve. - Zatim je cijelu svoju obranu poništio kad se prepustio napadaju bijesa. Rekao je kako svi znaju da žene koje rade kao guvernante nastoje zvesti džentlmene u kućanstvima u kojima rade. Rekao je da njima ne treba vjerovati.

Amelia je razmijenila oštar pogled s Iphiginijom. -Posebno je spomenuo guvernante?

- Da - reče Adam. - Jest.

- Onda se posve sigurno sjeća - šapne Amelia.

- Očito. - Iphiginia je žurno promijenila temu. -Toliko o tome. Prijedimo na pitanje družbenice tete Zoe.

Adam je nevoljko vratio svoju pozornost na papire. - Sto se toga tiče, bojim se da sam otkrio veoma malo korisnih informacija. Gospođica Todd umrla je prije nekih pet godina.

- Umrla je? - Iphiginia naglo sjedne naprijed. Tako je pozorno slušala Adama da je jedva opazila zvuk kočije na ulici.

Adam je podigao pogled sa svojih bilježaka i zbunjeno se namrštio. - Imala je gotovo sedamdeset godina. Jeste li poznavali tu gospođu?

- Ne. Ne, nisam. - Iphiginia se pribrala. - No jedna je moja poznanica uvjerenja da je ta žena još uvijek živa. Ova će je vijest sigurno iznenaditi. Jeste li još nešto saznali?

Adam pogleda svoje bilješke. - Gospođica Todd se nikad nije udavala. Rođena je u malenom selu u Sussexu i veći dio života radila kao guvernanta ili družbenica.

- Slijepa ulica - promrmlja Iphiginia. - Rekla sam mu da će biti tako.

Adam ju je pogledao. - Kako molim?

- Nije važno - reče Iphiginia. - Je li to sve?

- Da, osim činjenice da je veći dio svoje karijere surađivala s -

Žustro kucanje na vratima knjižnice prekinulo je Adama prije nego je uspio dovršiti rečenicu. Iphiginia pogleda na sat. Minuta do tri. Pogledala je kroz prozor i vidjela crni faeton zaustavljen ispred ulaznih vrata. Puis joj se ubrzao. Iščekivanje je razbudilo sva njezina osjetila.

Ovo je ludilo, pomislila je. Ne može Marcusu dopustiti da tako djeluje na nju. Svim je silama nastojala u glas unijeti prikladno ravnodušan ton.

Vrata su se otvorila. Pojavila se gospođa Shaw.

- Da, gospođo Shaw? - upita Iphiginia.

- Grof od Mastersa želi vas vidjeti, gospođo. Jeste li kod kuće?
- Jasno da je kod kuće. Svaki idiot to može vidjeti. - Marcus je ušao u knjižnicu ne čekajući da ga domaćica najavi na prikladan način. - Dobar dan, gospođo Bright. Gospođice Farley.
- Milorde - mirno će Iphiginia. - Uranili ste.
- Jednu minutu. Nadam se da ćete mi oprostiti. - Marcus pride pisaćem stolu, uzme njezinu ruku i prinese je svojim ustima. Oči su mu svjetlucale, kao da je bio itekako svjestan u kako su kaotičnom stanju Iphiginijina osjetila.
- Dopustite mi da vam predstavim svojeg poslovnog tajnika, gospodina Manwaringa - reče Iphiginia.
- Marcus je hladno pogledao Adama. - Manwaring.
- Gospodine. - Adam uljudno ustane. - Upravo sam na odlasku.
- Je li? - Marcus upita ohrabrujućim tonom. - Nemojte dopustiti da vas ja zadržavam. Adam porumeni.
- Iphiginia se namrštila na slabo prikrivenu nepristojnost. - Gospodin Manwaring još nije dovršio svoj posao, zar ne, gospodine Manwaring?
- Adam je pokupio svoje papire. - Kao što sam rekao, nema se više što dodati, osim da je gospođica Todd tijekom svoje profesionalne karijere surađivala s Agencijom Wycherley.
- Dovraga - tiho će Marcus.
- Iphiginia ga je pogledala, iznenađena njegovom reakcijom. - Zar nešto nije u redu, milorde?
- Sve je u redu. - Marcus je prišao prozoru. - Samo mi je nešto palo na pamet, to je sve.
- Iphiginia se opet okrene Adamu. - Mnogo vam hvala, gospodine Manwaring. Veoma ste dobro obavili svoj posao, kao i uvijek. To će za danas biti sve.
- Marcus je progovorio ne okrenuvši se. - Trenutak, Manwaring.
- Da, milorde?
- Jeste li se u Agenciji Wycherley raspitivali o gospođici Todd?
- Da, zapravo jesam - reče Adam. - Jučer sam razgovarao osobno s gospođom Wycherley. Vlasnica je i vodi tu agenciju već više od dvadeset godina. Ona mi je rekla da je gospođica Todd umrla prije otprilike pet godina.
- Shvaćam.
- Iphiginia je ljutito zurila u Marcusova široka leđa. Adam je njezin poslovni tajnik, a ne njegov. - Hoćeš li ispratiti gospodina Manwaringa, Amelia?
- Amelia brzo ustane. - Da, naravno.
- Adam porumeni. - Nije potrebno. Mogu sam izaći, gospođice Farley.
- Rado ću vas otpratiti do vrata, gospodine Manwaring - reče Amelia.
- Ako insistirate.
- Iphiginia je pričekala da se vrata knjižnice zatvore za njima. Potom se zadovoljno nasmijala. - Njih dvoje su stvoreni jedno za drugo, znaš.
- Kojih dvoje?
- Moja sestrična i gospodin Manwaring. Svim se srcem nadam da će uskoro shvatiti da su idealan par. Imaju tako mnogo zajedničkog kad je riječ o osobnosti i intelektu.
- Kakve posvemašnje besmislice. - Marcus se nestrpljivo okrenuo. - Smatraš li se bračnom posrednicom?
- Vidjet ćeš - veoma superiornim tonom reče Iphiginia. - Imam instinkt za takve stvari.
- Gluposti. Imaš instinkt za stvaranje nevolja. Ljutito ga je pogledala. - Što ti je danas? Zar se još uvijek opterećuješ onim što se dogodilo kod Pettigrewa? Rekla sam ti, ništa se nije promijenilo. Sve će biti u redu.
- Ne, dovraga, ne opterećujem se tom situacijom. Tu se nema što dodati. Sto je, tu je.
- Sto onda utječe na tvoje raspoloženje? Spustio se na stolicu s nogama u obliku pandži i zamišljeno se zagledao u Iphiginiju. - Vjeruješ li u slučajnosti?

Iphiginia slegne ramenima. - Neobične se stvari katkad znaju događati. Zašto pitaš?
- Jer je upravo iskrsnula prilično zanimljiva slučajnost u našem problemu s ucjenjivanjem.
- Koja je to slučajnost?
- Moja prijateljica, druga žrtva, imala je družbenicu u vrijeme kad su se zbili događaji zbog kojih je sad netko ucjenjuje.
- Stani. - Iphiginia pobjednički podigne ruku. - Ako ćeš mi reći da se družbenica zvala gospođica Todd, te misliš da je ona ucjenjivačka, ne moraš se truditi. Gospođica Todd je mrtva već pet godina.
- Družbenica moje prijateljice zvala se Caroline Baylor - mirno će Marcus. - Zanimljiva slučajnost je ta da je i ona surađivala s Agencijom Wycherley.
Iphiginia je pomno razmislila o tome. - To baš i nije tako velika slučajnost, zar ne? Na kraju krajeva, Agencija Wycherley postoji već godinama. Prije ili kasnije nesumnjivo je slala guvernante ili družbenice u mnoge od boljih obitelji.
- Unatoč tomu, to je veza. - Marcus pogleda na sat. - Tek je malo iza tri. Danas poslijepodne kanim osobno razgovarati s gospođom Wycherley.
- Ali gospođica Todd je mrtva, a rekao si da je družbenica tvoje prijateljice nestala. Što se nadaš da ćeš saznati od vlasnice agencije?
- Još nisam siguran, ali namjeravam joj postaviti nekoliko pitanja o gospođicama Todd i Baylor.
Iphiginiju je to zaintrigiralo. - Poći ću s tobom u posjet gospođi Wycherley.
- Nema potrebe - ležerno će Marcus. - Prenijet ću ti sve što saznam iz tog razgovora.
- Upravo suprotno, milorde. - Iphiginia ga je fiksirala odlučnim pogledom. - Mi smo partneri u ovome pothvatu, ako se sjećaš.
Marcus ju je trenutak zamišljeno promatrao. - Vrlo dobro. Zacijelo bi je sama posjetila ako te ne povedeni sa sobom.
- Tako je. - Iphiginia je bila zadovoljna malenom pobjedom. Podigla je svoju šalicu čaja i popila gutljaj. Tajna ophođenja s Marcusom, rekla je sebi, krije se u pokazivanju odlučnosti. On je od one vrste ljudi koji prirodno preuzimaju kontrolu nad situacijom. Žena slaba duha bila bi mekana glina u njegovim snažnim rukama.
- Dakle, uskoro ćemo se zajedno pozabaviti gospođom Wycherley - reče Marcus. - Ali najprije bih s tobom želio raspraviti o nekoliko drugih stvari.
- Koje su to stvari? - Iphiginia je počela spuštati šalicu na tanjurić.
- Nepostojanje pokojnoga gospodina Brighta je prvo pitanje na dnevnome redu.
Fina je šalica kliznula iz Iphiginijinih prstiju.
Udarila je o rub tanjurića, prevrнула se i čaj se prolio po uglancanoj površini pisaćeg stola od mahagonija.
- Nebesa. - Iphiginia skoči na noge, izvuče čipkasti bijeli rupčić iz džepa i počne bezuspješno brisati proliveni čaj. - Mislila sam da smo već završili s tom temom.
- Doista smo završili s nečim što je u vezi s tom temom, ali to nije bio pokojni gospodin Bright.
Iphiginia je očajnički nastojala uspostaviti kontrolu nad rumenilom za koje je znala da se širi njezinim licem. - Stvarno, Marcuse.
- Da, stvarno, Iphiginia. - Marcus iz džepa izvadi veliki, čvrsti rupčić, ležerno ustane i jednim potezom obriše čaj. - Nadalje, nakon što sam malo dublje zašao u temu, da tako kažem, otkrio sam da tu ima još koječega o čemu ranije nisam ništa znao.
Iphiginiju je obuzela panika. - Kao na primjer?
Marcusove su jantarne oči svjetlucale. - Kao što je određena akademija za mlade dame, selo po imenu Deepford i sestra koja je udana za sina najvažnije obitelji u tome području. Ukratko, Iphiginia, znam sve.
Osjećala se kao da je odjednom ostala bez zraka. Polako se ponovno spustila na stolicu. -

GIGA

Kako si otkrio tako mnogo o meni?

- To nije važno. Važno je, ako sam ja uspio saznati istinu, da to i ostalima može poći za rukom, što će se na koncu i dogoditi.

Iphiginiju su osupnule njegove riječi. Tako je mnogo saznao za tako kratko vrijeme. To ju je uznemirilo. - Vjerujem da mi to govoriš jer mi kaniš ponuditi dvije mogućnosti.

Uzdigao je obrvu. - Dvije?

- Da. - Uzdigla je bradu. - Reći ćeš mi da moram odmah otkinuti iz grada, prije nego netko otkrije istinu, ili da moram razmotriti tvoju bračnu ponudu. Nije li tako?

- Griješiš, Iphiginia.

Pogledala ga je s nadom u očima. - Doista?

- U danim okolnostima, postoji samo jedna mogućnost, ne dvije. Ta mogućnost je brak.

- Nikada - Iphiginia reče glasno, odlučno i tako silovito da je znala da Marcus nikako ne može pogoditi u kakvom je stanju njezino srce. - Apsolutno nemoguće. Ne dolazi u obzir. O tome se čak ne može ni razmišljati.

Marcus se mračno osmjehnuo. - Jedna od najzanimljivijih činjenica koje sam otkrio tijekom svojih znanstvenih izučavanja je ta da ima veoma malo onoga što je nemoguće.

12

- Ti i tvoja prokleta pravila - žestoko će Iphiginia. Nagnula se naprijed i obje šake raširila na stolu. Oči su joj blistale od gnjeva. - O tome je ovdje riječ, zar ne? Vjeruješ da si prekršio jedno od svojih prokletih pravila i stoga moraš platiti.
- Smiri se, Iphiginia. Previše si napeta.
- Neću se smiriti i neću se udati zbog Mastersovih pravila. Čuješ li me?
- Čujem te. - Marcus je stegnuo čeljust i zadržao bezizražajno lice dok je slagao svoj čajem umrljan rupčić. Palo mu je na pamet da mnogo vremena provodi brišući čaj u Iphiginijinoj radnoj sobi. - Ali ne vjerujem da si temeljito razmislila o tome.
- Nemoj mi držati lekcije kao da sam školarica. Ja sam razumna, obrazovana, inteligentna žena, a ne budalasto dijete. Naravno da sam dobro razmislila o tome.
- Borit će se s njim svim svojim snagama. U Marcusu se rasplamsao gnjev kad je shvatio kako će težak biti njegov zadatak. - Glumljenje raskalašene udovice i moje ljubavnice nazivaš činom razumne, obrazovane, inteligentne žene?
- Nisi bio ni izbliza tako zabrinut zbog moje varke prije nego si otkrio da nisam udovica. Zapravo, ako me sjećanje ne vara, bio si posve spreman prihvatiti moj plan. Prilično ti se sviđala zamisao da imaš novu i neobičnu ljubavnicu, nije li?
- To je bilo prije nego smo pošli u ponoćno razgledavanje Pettigrewova hrama Veste i otkrili da je onaj prokleti antikvitet tako autentičan da ondje još uvijek postoji vestfalska djevica. Sad je izgledala očajno. - Marcuse, to je nevažna sitnica. Ne smiješ dopustiti da utječe na tvoje postupke.
- Ja ću procijeniti što smije utjecati na moje postupke.
- Prokletstvo, ništa se nije promijenilo.
- To nije istina. Jedan element ove farse definitivno se promijenio.
- Ovo nije farsa. - Ljutito ga je gledala. - Riječ je o veoma pametnom planu koji ima sve izgleda da donese rezultate. Visoko društvo još uvijek vjeruje da sam ja udovica i svi su uvjereni da sam tvoja ljubavnica. Svi elementi plana ostali su netaknuti.
- Ali koliko dugo će tako biti?
- Onoliko koliko mi želimo - odbrusila je. - Nitko osim tebe nije posumnjao u moju autentičnost.
- Samo je pitanje vremena prije nego još netko odluči poći u Devon i postavi nekoliko pitanja.
- Besmislice. Zašto bi se itko trudio? Milorde, budimo malo iskreni. Pravi razlog iz kojega si tako naporan je taj da osjećaš da si prekršio jedno od svojih pravila.
- Itekako sam svjestan činjenice da nemaš osobito dobro mišljenje o mojim pravilima, ali ja već dugo živim u skladu s njima i ne kršim ih zato što to nekomu odgovara.
- Marcuse, slušaj me. Iskreno i duboko poštujem tvoja pravila i osjećaj časti koji ih nadahnjuje. Ali u ovome slučaju nisi prekršio svoja pravila.
- Ne? Čini mi se da se posve jasno sjećam da sam ja onaj koji je prije dvije noći ležao između tvojih bedara. Griješim li?
- Iphiginijine su se oči raširile od šoka. Njezini su obrazi dobili još tamniju boju. - Nema nikakva opravdanja za vulgarnosti - strogo je rekla.
- Zvučiš kao prokleta učiteljica.
- Ja jesam prokleta učiteljica. Ili bolje rečeno, nekoć sam to bila. Ponavljam, milorde, nisi prekršio svoja dragocjena pravila; ja sam to učinila. To je bitna razlika, zar ne shvaćaš?
- Ne - reče Marcus.
- Ti nisi odgovoran za ono što se dogodilo. Ja sam odgovorna.
- Ne pokušavaj iskriviti činjenice. Sve je posve jasno.
- Ali, Marcuse, ne možeš me oženiti i to dobro znaš.

GIGA

- Zašto ne?

Iznervirano je podigla ruke. - Jer sam u očima pripadnika visokoga društva ljubavnica najzloglasnijeg muškarca u Londonu, odnosno tvoja, milorde.

- Pa?

- Oboje znamo da muškarac tvojega položaja ne sklapa brak sa svojom ljubavnicom.

Marcus raširi šake na površini pisaćeg stola i pogleda Iphiginiju u oči. - Ja stvaram vlastita pravila. Nikada to nemoj zaboraviti.

Trepnula je, uspravila se i žurno koraknula unatrag. - Ali zasigurno, kad je riječ o nečem ovakvom -

- U *svemu*, Iphiginia.

- Nisam osobito sklona pravilima.

- To je postalo veoma očito.

Učinila je još jedan korak natrag i udarila u stolicu. - Predugo sam morala živjeti u skladu s nečijim luđim pravilima. Držim da su pravila veoma depri-mirajuća za duh. Mislila sam da ćeš ti, ako nitko drugi, razumjeti moju želju da budem slobodna.

- Slobodna? Kriste, Iphiginia, nitko od nas nikad nije istinski slobodan. Svi živimo u skladu s pravilima, bez obzira jesu li naša vlastita ili tuđa. Ako to još sama nisi shvatila, daleko si naivnija no što se čini.

Ponosno je podigla bradu. - U tom slučaju, neka bude. Ako moram imati pravila, postupit ću kao i ti. Smislit ću vlastita.

- Molim te lijepo, što bi tvoja pravila određivala za situaciju u kojoj se trenutno nalaziš?

- Moja pravila kažu da se ni za koga ne moram udati. Posve iskreno rečeno, ne vidim baš neke velike koristi što je bračno stanje donosi ženi. Zapravo, čak ne vidim ni privlačnost bračnog zagrljaja. Prema onome što sam neku večer uspjela zaključiti, nije ni izbliza onako uzbudljiv kako nas pjesnici pokušavaju uvjeriti.

Marcus se osjećao kao da ga je netko tresnuo u trbuh. Osjetio je kako mu obrazi rumene. - Rekao sam ti, za to sam ja kriv. Bio sam nespretna i nagao.

- O, Marcuse. - Žar bitke nestao je iz Iphiginijinih očiju. Požurila je oko pisaćeg stola. - Ne smiješ sebe i za to okrivljavati. Nisi ti bio kriv, nego ja.

- Ti? - Marcus je s nerazumijevanjem zurio u nju dok mu se žurno približavala. Prekasno je shvatio da će mu se baciti u zagrljaj.

- Da, naravno. Ono što se neku večer dogodilo bilo je na moj poticaj. Zavarala sam te. Znala sam sve o tvom budalastom pravilu koje zabranjuje upuštanje u veze s neiskusnim ženama, ali željela sam da vodiš ljubav sa mnom. Ja sam te ohrabrila. Zapravo, praktički sam te molila da to učiniš.

- Iphiginia -

Iphiginia je lagano udarila u njega. Uхватиo ju je i privinuo uza se prije nego se uspjela predomisliti.

- Ja sam tebe zavela - šapnula je uz njegov kaputić.

- Ne, nisi. Ja sam zaveo tebe. Želio sam voditi ljubav s tobom. - Glas mu je postao promukao.

- Neka mi Bog pomogne, čak i da sam znao istinu, mislim da se ne bih mogao zaustaviti.

Jedino žalim zbog činjenice da ti nisi uživala u tome.

- Ali jesam. - Njezine su riječi bile prigušene uz njegovo rame. - Zapravo, uživala sam sve do posljednjeg dijela. Kao što sam ti one večeri rekla, neke faktore nisam točno izračunala. Ali za to sam isključivo ja kriva, a ne ti.

Marcus je zastenjao. Bez obzira koliko se to činilo nevjerojatnim, Iphiginia mu ne zamjera njegovu nespretnost u vođenju ljubavi. Uporno želi na sebe preuzeti svu krivnju za debakl u hramu Veste.

Možda bi njezina naivnost zabavljala nekog drugog muškarca. Marcus je time bio zadivljen i duboko dirnut.

- Slušaj me, Iphiginia. Ti si veoma dobro obrazovana žena i priznajem da si nesumnjivo proučila mnoge klasične kipove nagih muškaraca, ali ne znaš sve što se može znati o takvim izračunima.

- Ali ja sam proučavala originalne kipove, milorde. Ne samo kopije.

Obujmio joj je lice dlanovima i primorao je da ga pogleda u oči. - Bit će mnogo ugodnije sljedeći put, Iphiginia. Kunem se.

Fiksirala ga je ozbiljnim, upitnim pogledom. -Doista tako misliš?

- Moraš mi vjerovati. - Lagano joj je dotaknuo usta svojim.

- Vjerujem ti, Marcuse. O, doista ti vjerujem. -Podigla se na prste, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga s istim radosnim entuzijazmom što ga je pokazivala od početka njihove veze. Njezina su usta bila mekana, topla i uzbudljiva pod Marcusovima. Njezine su se dojke priljubile uz njegova prsa. Osjećao je zamamne obline njezinih bedara pritisnute uz svoje noge. Nikad nije tako uživao držeći u zagrljaju neku ženu.

Još važnije, očito je da u njoj još uvijek plamti strast za njega, kristalna prizma koja sjaji od topline i svjetlosti. Nije ju razbio neku večer.

Preplavilo ga je olakšanje. *Još uvijek ga želi.* Njegovo nespretno vođenje ljubavi nije ublažilo njezinu slatku revnost ili umanjilo žudnju za njegovim dodirima. Sve će biti u redu.

Trenutak kasnije nevoljko podigne glavu i zagleda se u nju. - Onda je to riješeno, nije li?

Drhtavo mu se nasmiješila. - Nemam ništa protiv da još jednom pokušamo voditi ljubav, ako ti doista vjeruješ da će biti u redu.

- Hoće. - U sebi se zarekao da će se pobrinuti da bude savršeno za nju.

- Znači li to da ćeš dopustiti da se naša veza nastavi? - pitala je s izrazom nade u očima.

- Znači - polako je rekao - da ćemo se vjenčati što je moguće prije.

Ukočila se. - Rekla sam ti, to nije moguće.

- A ja sam tebi rekao da je sve moguće.

Usta su joj se stisnula u tvrdoglavu crtu. -Marcuse, hoćeš li mi iskreno odgovoriti na pitanje koje ti moram postaviti?

- Nikada ti neću lagati, Iphiginia.

Usta su joj se lagano izvila. - Još jedno od tvojih pravila? -Da.

- Onda dobro, postaviti ću svoje pitanje. Bi li danas stajao ovdje i insistirao na tome da se udam za tebe da si one večeri otkrio da sam ja doista udovica koja ima iskustva s bračnim zagrljajima?

Rekao je sebi da je trebao naslutiti tu zamku, ali nije. Zatekla ga je nesprenog i on je prilično loše reagirao. - Dovraga, Iphiginia, to je posve irelevantno.

- Ne, Marcuse, veoma je relevantno.

Vidio je skrivenu jamu koja se otvorila pod njegovim nogama. Očajnički je nastojao pronaći uporište. -Tko zna što bi se dogodilo da si bila ono što si tvrdila da jesi? Nikad nisam upoznao nikoga poput tebe, Iphiginia. Ne znam kako bih reagirao.

- Da si otkrio da sam točno onakva osoba kakvom se prikazujem, bez problema bi mi dopustio da i dalje ostanem tvoja ljubavnica. Nije li tako?

- Dovraga, Iphiginia, kako mogu odgovoriti na to? Ja sam čovjek koji se bavi znanošću. Imam posla s činjenicama, a ne izmišljotinama ili nagađanjima ili onime što je moglo biti.

- Molim te, odgovori mi, Marcuse. Veoma je važno.

- Odgovor na tvoje čisto teoretsko pitanje je da ne znam odgovor.

- Pa, ja znam - blago je rekla. - Odgovor je ne. Stoga moj odgovor tebi također mora biti ne.

- Grom i pakao, ženo, zar ne razumiješ situaciju? Nemaš drugog izbora.

- Kad bih imala osamnaest godina i ne bih se sama mogla izdržavati, kad bi me opterećivalo mišljenje drugih, onda bi to moglo biti točno. Ali ja imam dvadeset sedam godina, financijski sam neovisna, i nije me nimalo briga za pravila visokoga društva.

- Iphiginia -

Obavila je ruke oko sebe. - Previše sam godina provela pokoravajući se pravilima ponašanja u malenom selu. Ne kanim dopustiti da mnome vladaju pravila visokoga društva. - Zadržala je. - Katkad se još uvijek budim usred noći i sjetim se kako sam se morala ugristi za jezik kad god bi svratio vikar i držao mi lekcije o propisnom ponašanju.

Marcus je osjetio navalu suosjećanja. - I ja sam odgojen u malenom selu. Znam kako ti je moralo biti u Deepfordu.

- Tomu nije bilo kraja - šapne Iphiginia. - Odasvud su me gledale nečije oči. Nitko zapravo nije odobravao način života mame i tate. Oni su posjedovali umjetničke temperamente, znaš. - Znam.

- Moji su roditelji uvijek govorili da mogu ignorirati nepristojno uplitanje drugih, ali to nisam mogla činiti nakon što njih više nije bilo. Morala sam stvoriti život za sebe i sestru. A tada se Amelia pojavila na mojem pragu, bez prebijene pare i posve sama.

- Znači, trebalo je izdržavati vas tri.

- Da. Kako bih u tome uspjela, morala sam se pokoravati svim prokletim sitničavim pravilima dobrih ljudi Deepforda. - Iphiginia je pogledala kroz prozor na ulicu. - Vlastelin Hampton i njegova žena uvijek su mi davali savjete o držanju. Gospođa Calder, koja je imala kućicu kraj moje akademije, neprestano je brbljala o tome kako učiteljica mladih dama mora biti uzor pristojnog ponašanja. Vikar i njegova žena vječito su bdjeli nada mnom, čekajući da se spotaknem i padnem u blato onoga što su oni smatrali neprihvatljivim ponašanjem.

Marcus je obišao pisaci stol, ispružio ruke i opet je povukao u zagrljaj. - Razumijem.

- Posvuda je bilo očiju. Morala sam biti tako oprezna. Sve tri ovisile smo o prihodima akademije. A egzistencija akademije ovisila je o dobroj volji obitelji Hampton, vikara i svih ostalih ljudi u Deepfordu koji su stvarali pravila kojima smo se svi morali pokoravati.

Marcus ju je čvršće zagrljio i udisao cvjetni miris sapuna što ga je rabila za pranje kose.

Shvatio je da

se u tom trenutku osjećao bliskijim njoj nego ikad ikomu u životu.

- Znam kakav je osjećaj naći se u klopci vlastitih odgovornosti - Marcus reče u Iphiginijinu kosu. - I pravila drugih ljudi.

- Prije godinu dana zauvijek sam otišla iz Deepforda. Ne kanim se više nikad vratiti, osim katkad u posjet svojoj sestri. Čvrsto sam odlučila slijediti tvoj primjer, Marcuse. Ako moram imati pravila, onda će to biti moja pravila.

Marcus je jednom rukom prešao niz njezina ponosna, napeta leđa. - Razumijem tvoje osjećaje bolje no što misliš, ali ti ne mogu dopustiti da i dalje glumiš moju ljubavnicu.

- Zašto ne?

Nastojao je pronaći čvrst argument. - Previše je opasno.

- Ne, nije. - Iphiginia podigne glavu s njegova ramena. - Oboje smo jednako zainteresirani za otkrivanje identiteta ucjenjivača i složili smo se da moramo udružiti snage kako bismo u tome uspjeli. Ima li boljeg načina da to obavimo no što je nastavak ove šarade?

Zamišljeno ju je proučavao. Znao je da ga očekuje bitka, ali je tek sad shvatio kako će tvrdoglava biti njegova protivnica. - Jedan od problema što ga neprestano ignoriraš, Iphiginia, jest taj da šarada, strogo govoreći, više nije šarada.

Porumenjela je. - Za Boga miloga, Marcuse, ako te do te mjere zabrinjava pomisao o vođenju ljubavi sa mnom, jednostavno ćemo se suzdržavati od takve aktivnosti.

Suzdržavanje od vođenja ljubavi s Iphiginijom ima otprilike isto toliko izgleda koliko i gradnja broda koji bi ga odveo do zvijezda, zaključio je Marcus.

Naučio je da je prilikom suočavanja s problemom neizvjesna ishoda katkad bolje pristupiti mu izokola, a ne direktno.

Ima nešto vremena, uvjeravao je sebe. Nije znao koliko. No Iphiginia zasad nije razotkrivena. Nema nikakva razloga očekivati da će još netko u bliskoj budućnosti otkriti istinu. Sadašnja situacija ne smije beskonačno trajati, ali koliko je on mogao procijeniti, nema nikakve

neposredne opasnosti.

Ona ga još uvijek želi, mislio je Marcus. Držat će se te spoznaje, razmišljati o njoj, proučiti je, analizirati. Na koncu će naći neki način da iskoristi njezinu slabost spram njega.

Vrata knjižnice su se otvorila.

Amelia uđe u prostoriju. - Iphigina? Gospodin Manwaring me podsjetio da moramo -

Prekinula se i porumenjela kad je vidjela Iphiginiju u Marcusovu zagrljaju. - Ispričavam se.

- U redu je - reče Marcus. Spustio je pogled na Iphiginiju. - Drugom ćemo prigodom dovršiti ovaj razgovor. Ionako smo upravo kanili krenuti, nije li tako, Iphigina?

- Da, zapravo jesmo. - Brzo se odmaknula od njega i drhtavo se osmjehnula Ameliji. - Idemo u Agenciju Wycherley kako bismo vidjeli što možemo saznati od gospođe Wycherley.

- Ne trudite se izručiti moje pozdrave Constance Wycherley - progundā Amelia. - Ta mi se žena nikad nije sviđala.

* * *

Doista je malo nedostajalo. Premalo da bi se osjećala ugodno.

Dvadeset minuta kasnije, nakon vožnje kočijom do malene uličice kraj Oxford Streeta koja je protekla u zamišljenoj tišini, Iphigina je još uvijek osjećala posljedice svađe.

Našla se u velikoj nevolji zbog Mastersovih pravila, a za to je isključivo sama kriva, mislila je dok je izlazila iz crnog faetona.

Trebala je znati da će Marcus vjerojatno osjećati obvezu da je oženi ako ikad otkrije da zapravo nije udovica. No dopustila je sebi da vjeruje kako će ga uspjeti zavarati.

Uvjerila je sebe da može prevariti Marcusa baš kao što je prevarila visoko društvo. Trebala je biti pametnija.

Sad mora naći načina da uvjeri Marcusa da ga njegov strogi kodeks ne obvezuje da je oženi. Iphigina je znala da to neće biti lako. Na previše je načina previše sličan njoj samoj. Čovjek je previše tvrdoglav i odlučan za vlastito dobro.

- Ovo je broj jedanaest. - Marcus se namršteno zagledao u mračne prozore Agencije Wycherley. - Čini se da je agencija za danas završila s radom.

- Kako neobično. - Iphigina je promatrala zavjese navučene na oba prozora i vrata. - Još nisu četiri sata.

- Možda je gospođa Wycherley bila primorana ranije zatvoriti iz nekog osobnog razloga.

- Čovjek bi očekivao da će imati osoblje koje bi držalo ured otvorenim.

- Istina. - Marcus priđe vratima i pritisne kvaku.

- Zaključano.

Iphigina pogleda gore. Dva kata iznad ureda agencije također su bila u mraku. - Pitam se živi li gospođa Wycherley iznad svojih poslovnih prostora.

- Sasvim moguće. - Marcus korakne unatrag i pogleda gornje katove. - No ako je kod kuće, definitivno ne prima goste.

- Možda je bolesna.

- Manwaring je rekao da je jučer razgovarao s njom. Je li spomenuo da se doimala bolesnom?

- Ne. Ali to ne znači da se nije razboljela tijekom noći - reče Iphigina. - Možda je otišla na selo, nekome u posjet.

- U tom će slučaju - Marcus reče zamišljena izraza lica - ured i prostorije iznad njega zacijelo biti prazne.

Iphigina ga je oštro pogledala. - Hoćeš li predložiti ono što mislim?

- Tako me dobro poznaješ, Iphigina. - Marcus je uhvati za ruku. Pogledao je na obje strane ulice kako bi bio siguran da nitko ne obraća pozornost na njih.

- Dođi. Nema nikakva zla u tome da na brzinu pogledamo iza kuće.

Iphigina se nije bunila dok ju je vodio do kraja kratke ulice i zatim iza ugla. - Ali što se nadaš

GIGA

da ćeš naći?

- Tko zna? Jedno od prvih pravila znanstvene istrage je postavljati veoma mnogo pitanja.

- Koja pitanja sad postavljaš?

- Zašto bi se uspješna tvrtka s dugogodišnjim iskustvom tako rano zatvorila.

Iphiginiju je obuzeo izrazito neugodan osjećaj. -Osobito dan nakon što je moj poslovni tajnik razgovarao s vlasnicom i pitao je za jednu od njezinih bivših klijentica?

- Tako je.

Marcus ju je vodio uličicom iza niza poslovnih prostora. Zaustavio se ispred stražnjih vrata kuće broj jedanaest i lagano pokucao.

Nije bilo odgovora. Oprezno je pritisnuo kvaku. -I ova su vrata zaključana.

Iphiginia je pogledala malene prozorčice s obje strane vrata i vidjela da je onaj s desne strane odškrinut. - Gledaj, Marcuse.

Slijedio je njezin pogled. - Čini se da je netko veoma žurno otišao i zaboravio zatvoriti prozore.

- Da, čini se.

Marcus je gurnuo krilo prozorčica, odmaknuo zavjesu i zavirio unutra.

Iphiginia se gurala kraj njega. - Vidiš li što god?

- Ne mnogo. Unutra je prilično mračno. Zavjese su navucene. Čekaj malo. - Sirom je otvorio prozorčić i koraknuo unatrag kako bi procijenio situaciju. - Do-vraga. Ne vjerujem da ću se uspjeti provući kroz otvor.

Iphiginia je procijenila otvor. - Ja se mogu provući. Marcus ju je pogledao. - Ako misliš da ću ti dopustiti da se uvučesh kroz taj prozor -

- Marcuse, budi razuman. Jednostavno ću kliznuti kroz otvor i odmah ti otključati vrata. Začas ćeš biti unutra sa mnom.

- Hmm. - Oklijevao je, očito rastrzan. - U redu. Ali nemoj gubiti ni trenutka kad uđeš. Odmah otključaj vrata.

- Hoću. - Iphiginia priđe otvorenom prozoru. Bio je previsoko da bi mogla jednostavno zakoračiti unutra. - Morat ćeš mi pomoći.

- Vidim. - Marcus ju je uhvatio oko struka i s lakoćom je podigao.

Iphiginia je zadrhtala sjetivši se osjećaja njegovih ruku na svojoj nagoj koži. On je tako snažan, a ipak se u njegova zagrljaju uvijek osjeća sigurnom.

- Požuri, Iphiginia.

- Da, naravno. - Potisnula je uzbuđljive uspomene i usredotočila se na trenutnu situaciju.

Pentranje kroz prozor pokazalo se neočekivano nespretnim. Iphiginiju su ometali dugi, nabrani skuti haljine za šetnju od bijelog muslina i odgovarajući prsluk.

- Dobri Bože - Marcus progunđa negdje iza nje. -Koliko podsuknji imaš ispod haljine? Utopit ću se u njima.

- Danas je bilo prilično hladno - Iphiginia je bila naglašeno svjesna njegove ruke na listu svoje noge.

Nekoliko sekunda kasnije stajala je u polumračnoj prostoriji. Ispružila je ruku kako bi uspostavila ravnotežu. Prstima je dotaknula snop papira na obližnjem stolu. Nekoliko je listova papira palo na pod kraj njezinih nogu.

- O, Bože - promrmljala je.

- Sto je bilo? - odmah upita Marcus.

- Ništa ozbiljno. Srušila sam neke papire na pod. - Iphiginia se sagnula da ih podigne.

Zapanjeno je zurila kad su joj se oči počele privikavati na polumrak. - Nebesa. Marcuse, svuda su razbacani papiri, poslovne knjige i slične stvari. Mjesto izgleda kao da ga je poharao vihor.

- Otključaj vrata. Brzo.

Iphiginia se uspravila i, prišla stražnjim vratima. Otključala ih je. Marcus je ušao i zatvorio

GIGA

vrata za sobom. Trenutak je nepomično stajao i zurio u sjenke.

- Grom i pakao - tiho reče. - Sve je ispremiješano. Iphiginia je zurila u kaos oko njih. - Sto misliš, što se ovdje dogodilo?

- Ne znam. - Marcus pođe prema uskom stubištu koje vodi do privatnih prostorija iznad ureda.

- Čekaj ovdje. Želim na brzinu pogledati na katu.

Iphiginia ga je ignorirala. Slijedila ga je uza stube i zaustavila se kraj njega na vratima koja vode u sićušni salon.

Tu je sve bilo u redu. Sklopivi писаći stol bio je uredno zatvoren. Namještaj nije isprevrtn.

Sag nije bio prekriven papirima.

- Čini se da ova soba nije dotaknuta - reče Iphiginia.

- Ne. - Marcus se okrene i pođe dalje hodnikom. Iphiginia krene za njim.

Zajedno su gledali u malene, udobno namještene sobe, a potom se popeli na drugi kat.

Tek kad je Marcus stavio ruku na kvaku vrata spavaće sobe Iphiginiju je odjednom obuzela strepnja.

- Marcuse?

- Ja ću prvi ući.

Otvorio je vrata posljednje spavaće sobe i nepomično stajao na ulazu.

Iphiginia je pokušala zaviriti oko Marcusovih širokih ramena. Vidjela je kako na podu leže sivi skut i visoke cipele s vezicama. - O, moj Bože. Je li to... ?

- Nema sumnje. Ostani ovdje.

Ovoga je puta Iphiginia poslušala. Gledala je kako Marcus prilazi tijelu. Zaustavio se kraj mrtve žene i kleknuo kako bi je pregledao.

- Ustrijeljena je - reče Marcus. Dotaknuo je prst mlitave ruke.

- Ona je... ?

- Mrtva. Da. - Marcus ustane. - Rekao bih da je mrtva već nekoliko sati.

Iphiginijin se želudac zgrčio. Žurno je izišla na hodnik, jedva dolazeći do daha.

Marcus je izišao iz sobe. Zabrinuto ju je promatrao. - Je li ti dobro?

Iphiginia brzo kimne. - Da. Mislim da jest.

- Dođi, idemo odavde. Posljednje što nam treba je da nas netko zatekne kako se motamo u prostorijama mrtve žene.

Marcus ju je uzeo za ruku i poveo niza stube.

- Misliš li da je gospođa Wycherley opljačkana? - upita Iphiginia.

- Ne - reče Marcus. Zaustavio se na prvom odmo-rištu i opet pogledao u salon. - Da je tako, lopov bi uzeo one srebrne svijećnjake i još neke stvari.

- Sto se onda ovdje dogodilo?

- Nisam siguran, ali mogu iznijeti hipotezu koja bi objasnila ovo što vidimo.

- Kako glasi tvoja hipoteza?

- Možda je gospođa Wycherley bila ucjenjivačka, a tvoja teta i moja prijateljica nisu bile njezine jedine žrtve. Niti smo mi jedini koji su uspjeli otkriti vezu s Agencijom Wycherley.

- Vjeruješ da je netko drugi došao ovamo nakon što je gospodin Manwaring jučer s njom razgovarao?

- Da. Svakako se može pretpostaviti da je gospođu Wycherley ubila jedna od njezinih žrtava.

- Nakon što ju je ubila, žrtva je prekopala njezine dokumente u potrazi za dokazima pomoću kojih ju je ucjenjivala?

- Da - reče Marcus.

- Marcuse, to je briljantno. Sve bi objasnilo. - Iphiginia se namrštila. - To također znači da je kriza gotova.

- Čini se da je tako.

GIGA

Nastojala je osjetiti olakšanje. Na kraju krajeva, tajna tete Zoe ponovno je sigurna. Ali problem s ucjenom nije jedino što je nestalo, shvatila je. S tim je nestala i njezina izlika da se nastavi predstavljati kao Marcusova ljubavnica.

13

U sedam sati te večeri Marcus je sjedio za radnim stolom u svojem laboratoriju i razmišljao o problemu pretvaranja ljubavnice u suprugu.

Nije očekivao da će ikad naići na takav problem. U usporedbi s tim, izrada satnih mehanizama, teleskopa i hidrauličnih spremnika za tintu doimala se posve jednostavnom. Odgurnuo je bilježnicu u kožnom uvezu što ju je otvorio prije nekoliko minuta, zavalio se u stolici i podigao noge u čizmama na pretrpani stol.

Mrzovoljno je promatrao satni mehanizam u obliku batlera što ga je prošle godine napravio. Stajao je tiho i nepomično, a u jednoj je drvenoj ruci držao srebrni pladanj. Marcus mu je naslikao propisni crni kaputić i bijelu košulju. Čak je pokušao prikazati Lovelaceov aristokratski prezir u hladnim očima i usta koja se nikad ne smiješe.

Život se doimao tako jednostavnim sve dok se Iphiginia nije pojavila u njegovu pomno organiziranom svijetu, mislio je Marcus.

Kao da je zvijezda repatica koja je bljesnula u mračnoj noći, osvijetlila je nebo. Ali ako ne nađe neki način da je uhvati, ili će se rasprsnuti u milijun iskrica ili pasti na zemlju uz mučni udarac.

Kucanje na vratima laboratorija trgnulo je Marcusa iz razmišljanja. - Naprijed.

- Marcuse? - Bennet je promolio glavu iza vrata. - Mislio sam da bi mogao biti ovdje. Radiš li?

- Ne. Uđi.

Bennet je ušao u prostoriju svojim novim tromim korakom, kao da je umoran od života, zatvorio vrata i prišao radnom stolu. Marcus ga je pogledao i lec-nuo se. Njegov je brat danas ponovno pjesnik olujna pogleda.

Bennetova je tamna kosa pomno začešljana u nemarnu, zamršenu frizuru, kao da je bio na vjetru. Košulju je raskopčao na vratu i nije nosio ni kravatu ni prsluk.

- Nadam se da kaniš staviti kravatu prije nego iziđeš - progundā Marcus. - Večeras te neće pustiti ni na jedan bal ili soareju ako se pojaviš izgledajući kao da si upravo ustao iz kreveta.

- Još se nisam odjenuo za večer. - Bennet je prišao prozoru i mlitavo se oslonio na okvir, slika i prilika dosade. Stajao je i zurio u vrt s mrzovoljnim izrazom na licu.

- Jesi li nešto želio? - na koncu upita Marcus. Bennet ga je pogledao ispod napola spuštenih kapaka. - Došao sam ti reći da sam donio odluku.

- Ideš na putovanje kontinentom? - upita Marcus, ali bez mnogo nade.

- Obratit ću se Dorchesteru i zaprositi Julianu.

- Grom i pakao.

- Marcuse, moram to sad učiniti. Za Boga miloga, zar ne razumiješ? Budem li čekao da se vratim s putovanja po kontinentu, Dorchester će je udati za nekog drugog.

- Samo ako budeš imao veliku sreću.

- Dovraga do pakla i natrag. - Bennet se okrenuo, a na licu mu se pojavio strastven izraz. - Znam da ti se Dorchester ne sviđa, ali zašto moraš osuđivati i njegovu kćer? Ona uopće nije poput njega.

- Misliš?

- Ona je prava dama. Nedužna ljepotica čiji je duh čist i neokaljan kao... kao -

- Možda tek napadali snijeg?

- Upozoravam te, neću trpeti tvoje bijedne šale o njoj, Marcuse. - Bennet stegne šaku. -

Kanim je zaprositi, razumiješ li?

- Bože, spasi nas.

- Znaš li koji je tvoj problem?

- Nimalo ne sumnjam da ćeš mi ti to reći.

- Ti si prokleti cinik, eto što si. Samo zato što se ti zabavljaš s osebujnom pustolovkom kakva je gospođa Bright, nemoj si uzimati za pravo da možeš suditi istinski nedužnoj djevojci.

Marcus je skočio sa stolice prije nego je Bennet uopće shvatio što se događa. Preskočio je stol i stigao do brata u dva duga koraka. Uhvatio ga je za ramena, gurnuo uza zid i ondje priklještio.

- Nemoj je nazivati pustolovkom - tiho će Marcus.

- Sto, dovraga? - Bennetove su se oči raširile od zaprepaštenja. - Ona je samo još jedna od tvojih ljubavnica, za Boga miloga. Svi to znaju.

- Ona je moja veoma dobra prijateljica - reče Marcus. - Uvreda njoj je uvreda meni.

Razumiješ li me?

- Pakao i prokletstvo, da. - Bennet ga je oprezno promatrao. - Da, naravno, razumijem te.

Nisam imao pojma da si tako osjetljiv po tom pitanju.

Marcus je još trenutak držao Benneta priklještenog uza zid, a potom ga je naglo pustio. -

Možda je bolje da odeš. Ja imam posla, a ti očito imaš vlastite planove.

Bennet je poravnao svoje zgužvane revere i namjestio ovratnik kaputića. - Ispričavam se ako sam te uvrijedio.

- Prihvaćam ispriku. A sad budi tako ljubazan i idi.

- Ne možeš mi zamjeriti što sam pogrešno protumačio situaciju. Čini se da su tvoji osjećaji spram gospode Bright daleko jači od onih kakve obično pokazuješ prema svojim prijateljicama - primijeti Bennet.

- Bilo bi ti pametno da nestaneš iz ove odaje prije nego posve izgubim strpljenje.

Bennet tvrdoglavo uzdigne bradu. - Učinit ću to, znaš. Zaprošit ću Julianu.

Marcus slegne ramenima. - Jasno si pokazao da te ništa što ja kažem neće navesti da se predomisliš.

- Hoćeš li mi poželjeti sreću? - U Bennetovu se glasu osjećala nesigurnost.

- Žao mi je da to ne mogu učiniti. - Marcus je stajao i gledao mehaničkog batlera. - Ne vjerujem da ćeš uz Julianu Dorchester naći dugotrajnu sreću.

- Što bi ti mogao znati o pronalaženju sreće s nekom ženom? - gorko upita Bennet. - Smislio si tako mnogo prokletih pravila za sebe da više ne možeš pronaći nikakvu radost u životu.

- Izlazi odavde, Bennete.

- Neka bude. Onda neću tražiti tvoje dobre želje. - Bennet pođe prema vratima. Zastane s rukom na kvaki. - Znaš li što mislim, brate? Vjerujem da te zapravo žalim.

- Nemoj svoje suosjećanje tratiti na mene. Trebat će ti za tebe samog ako ustraješ na tom sklapanju braka s Julianom Dorchester.

Bennet je bez riječi izišao. Tako je snažno tresnuo vratima da je električni uređaj zadrhtao na radnome stolu.

Marcus je ispružio ruku i pritisnuo sklopku koja pokreće zupčanike u mehaničkom čovjeku. Kotačići i opruge su se uz trzaj pokrenuli kad je satni mehanizam u obliku batlera počeo raditi.

Automat je naslijepo krenuo naprijed, s ispruženim srebrnim pladnjem.

Marcus je gledao napredovanje sprave dok se kretala laboratorijem. Kako je lako biti automat što ga vodi samo mehanička opruga.

Umjetni je čovjek zurio ravno naprijed, ne gledajući ni desno ni lijevo, ne mareći za ono što se nalazi ispred ili iza njega. Nema ni prošlosti ni budućnosti. Njegovom sadašnjošću upravljaju kruta pravila mehaničkog svijeta.

Ne poznaje bol.

Ali ne poznaje ni radost.

- U jutarnjim je novinama maleni članak o smrti gospođe Wycherley - reče Zoe. - Ne spominje se da je bila ucjenjivačka, naravno. Dobri Bože, tko bi to mogao vjerovati? - Naslonila se na elegantno savijeni dio svoje rimske sofe presvučene crvenim baršunom.
- Doista je zapanjujuće.
- To je jedini zaključak do kojega smo Masters i ja uspjeli doći. - Iphigina podigne svoju šalicu čaja.
- Jedva mogu povjerovati u to - reče Zoe. - Jednostavno je previše fantastično. Čupave obrve lorda Otisa zamišljeno su se skupile.
- Ima određenu logiku, kad se bolje razmisli.
- Da, ima - reče Amelia. - Objašnjava zašto Iphigina nije mogla pronaći jasnu vezu između Guthriejeva kruga prijatelja i krugova u kojima se kreće lord Masters. Nije ni postojala.
- Toliko o mojim potajnim potragama za crnim voskom i pečatom s ugraviranim feniksom. Iphigina sa žaljenjem uzdahne. - Bila sam tako sigurna da sam na dobrom tragu.
- Kako je briljantna bila Marcusova ideja da se raspita o našim bivšim družbenicama - Zoe reče tonom punim divljenja.
- Iphigina zakoluta očima. - Njegova prvobitna hipoteza nije bila posve točna, znaš. Pokazalo se da niti jedna od družbenica nije ucjenjivačka.
- Ne, ali njegova je teorija vodila ravno do prave ucjenjivacice - primijeti Otis. - Čovjek ima izvrstan um.
- Iphigina iskrivi lice u grimasu. - Da, i itekako je svjestan toga.
- Amelia joj je dobacila jedan od svojih rijetkih osmijeha. - Doista vjerujem da si pomalo ljubomorna, Iphigina.
- Pa, sviđale su mi se moje vlastite hipoteze - priznala je. - Međutim, Mastersova je zamisao fascinantna. I Otis ima pravo, veoma je logična. Samo pomislite, tijekom svih tih godina gospođa se Wycherley koristila gubernantama i družbenicama za prikupljanje pogubnih informacija o nekima od najboljih obitelji.
- Gospođica Todd mi se nikad nije osobito sviđala - reče Zoe. - Imala je oči koje su me podsjećale na malenog štakora. Nije dugo radila za mene.
- Trebala si je otpustiti mnogo ranije no što jesi - primijeti Amelia. - Očito je dovoljno dugo bila u kućanstvu da bi zaključila da Maryanne nije Guthriejeva kći.
- Očito. - Zoe odmahne glavom. - Čovjek se pita koliko je drugih žrtava žena imala. Zar se svaka kuća u Londonu mora bojati špijuna?
- Sumnjam. - Iphigina skupi usne. - Prema svim pokazateljima, gospođa Wycherley je bila veoma selektivna i prilično oprezna, barem do nedavno. Nesumnjivo je pomno birala svoje žrtve.
- Ha. - Otisovi su se zalisci trznuli. - Počinila je ozbiljnu grešku kad je svoj popis žrtava proširila uključivanjem Zoe i dobre prijateljice grofa od Mastersa.
- Da - reče Iphigina. - Pogriješila je.
- Pa, napokon je gotovo, hvala nebesima. - Zoe je uzela maleni ružičasti kolač s pladnja. - Sad možemo nastaviti uživati u sezoni. Priznajem da sam imala poteškoća s planiranjem Maryanneina vjenčanja dok mi je nad glavom visjela prijatna ucjene.
- Otis je zamišljeno pogledao Iphiginiju. - Masters je siguran da je tu kraj priče?
- Iphigina je oklijevala. - Čini se da je posve zadovoljan.
- No, dakle, tu je kraj priče - ustvrdi Otis.
- Da. - Iphigina ustane i uzme svoj bijeli šeširić. - Amelia i ja moramo poći. Imamo sastanak s našim poslovnim tajnikom. Možda ćemo se večeras vidjeti u kazalištu.
- Sasvim vjerojatno - vedro će Zoe. - Kakvo će olakšanje biti sjediti u mojoj loži bez straha da su u mene uperene ucjenjivačeve oči.

GIGA

- Ima još samo jedna stvar. - Iphiginia je pogledom prešla s jedne osobe na drugu. - Nadam se da vam je svima jasno da se samo zato što je gotova situacija s ucjenjivanjem ništa drugo nije promijenilo.

Zoe se doimala zbunjenom. - O čemu to govoriš, Iphiginia?

- Sto se tiče svih ostalih, ja sam još uvijek gospođa Bright.

- Prokletstvo - uzvikne Otis. - Ima pravo. U ovome trenutku ne može iznebuha promijeniti svoj identitet. Bila bi upropaštena.

- Na početku svega ovoga složili smo se da ću ja diskretno nestati sa scene kad se taj problem riješi -reče Iphiginia. - No predomislila sam se.

Zoe ju je promatrala s velikim zanimanjem. -Dočekat ćeš kraj sezone kao Mastersova ljubavnica?

-Da.

Zoe je razmijenila nelagodne poglede s Amelijom i Otisom. Potom se opet okrenula k Iphiginiji. -Masters je pristao na taj plan?

- Više ili manje - bezbrižno će Iphiginia. Nema smisla reći im da je Masters zapravo insistirao na sklapanju braka. Bojala se da bi svi stali na njegovu stranu.

A Iphiginia je znala da se nikako ne može udati za Marcusa ukoliko ne nađe neki način da ga navede da se zaljubi u nju.

Otkrivanje identiteta ucjenjivača bilo je jednostavno u usporedbi s njezinim novim problemom.

Suočena je sa zastrašujućim zadatkom nagovaranja Marcusa da promijeni svoja pravila.

Iphiginia je bila svjesna Amelijine tišine dok su silazile stubama ispred Zoeine kuće. Njezina sestrična ništa nije rekla sve dok obje nisu sjedile u Iphiginijinoj bijeloj i pozlaćenoj kočiji.

- Da čujem, Amelia. - Iphiginia se udobno smjestila na jastucima presvučenim bijelim baršunom i namjestila svoje skute. - Sto te muči?

Amelia ju je pažljivo promatrala. - Osjetila sam tvoje oklijevanje kad si svojoj teti i lordu Otisu rekla kako si sigurna da je ucjenjivanje završeno. Nešto te zabrinjava.

Malena je kočija krenula naprijed. Iphiginia se zagledala kroz prozor. Bilo je gotovo pet poslije podne. Ulica je bila puna otmjenih kočija na putu prema parku.

- Ono što me muči - polako reče - jest činjenica da smo Masters i ja pretražili pisaci stol gospođe Wycherley prije nego smo jučer otišli.

-Pa?

- Pa nismo pronašli pečat s feniksom. Niti smo u njezinoj posudici otkrili tragove crnoga voska.

- Constance Wycherley je bila mnogo toga, vjeruj mi, ali nije bila budala. Zasižno je neprestano živjela u strahu da će je netko razotkriti. Ne bi ostavila nikakve očite dokaze o svojoj krivnji.

- To je i Marcus rekao. Ali ako je bila tako silno lukava - dovoljno pametna da se nekažnjeno izvuče s ucjenom, kad smo već kod toga - zašto je počinila tako veliku grešku i ucjenjivala Mastersovu prijateljicu? Zacijelo je znala da se izlaže opasnosti od uvlačenja njega u sve to.

- Možda je tako dugo uspijevala zarađivati ucjenjivanjem da je postala previše drska - reče Amelia. -Ili je možda postala pohlepnija. Možda joj je trebalo više novca za pokrivanje kockarskih dugova ili nešto tomu slično. Tko bi to mogao znati?

- Vjerojatno nikad nećemo dobiti sve odgovore.

- Ma daj, Iphiginia. Već si priznala da je ono što te doista uzrujava činjenica da je Marcusova hipoteza točna.

- I moja je bila sasvim dobra, znaš.

- Bila je. Samo je slučajno bila pogrešna. Sad kad je taj slučaj zaključen, što kaniš učiniti po pitanju svojeg drugog problema?

- Kojeg drugog problema?

- Čula sam što si rekla u salonu tete Zoe, ali obje znamo da se ne možeš unedogled predstavljati kao Mastersova ljubavnica.

- Mogu nastaviti s tim do kraja sezone. - Iphiginia delikatno pročisti grlo. - I mogu ti reći da to nije, strogo govoreći, lažno predstavljanje.

Amelia ju je proučavala očima punim sjenki. - Silno sam se bojala toga.

Iphiginia je stezala uzice svoje torbice od bijele čipke. - Ne zabrinjavaj se zbog mene, Amelia.

- Ti nisi samo moja sestrična, već i moja najdraža prijateljica. Ne mogu se ne zabrinjavati zbog tebe.

- Razmišljaj o financijskim planovima za Bright Place. To će se pokazati daleko profitabilnijim.

- Odbacit će te bez razmišljanja kad mu dosadiš. Znaš to, zar ne?

- Možda će on meni prije dosaditi - vedro će Iphiginia.

- Voljela bih da mogu to vjerovati. Zacijelo ne postoji ništa što bih mogla reći kako bih te nagovorila da prestaneš s tim nepromišljenim postupcima?

- Ne. No može te smiriti spoznaja da će moja veza s Mastersom najvjerojatnije završiti kad završi i sezona.

- Sto ćeš tada učiniti?

- Nadgledati gradnju Bright Placea. Posvetiti se izradi knjige uzoraka klasičnog dizajna. - Iphiginia se čeznutljivo nasmiješila. - Preda mnom je niz zanimljivih projekata, Amelia. Uvjeravam te da neću pasti u potpunu depresiju kad moja veza s Mastersom završi.

- Dobro znam koliko si jaka, Iphiginia. Ipak ne bih te željela gledati kako patiš.

- Prekasno je da me spasiš. Čvrsto sam odlučila uživati u ovoj velikoj pustolovini, Amelia. Neće biti još jedne slične ovoj, znaš. Masters je doista jedinstven.

Marcus je hladno kimnuo kad je te večeri u foaje u kazališta vidio Hannah i njezina muža. Sands ga je ljutito pogledao, ukočeno kimnuo i potom se odmah okrenuo kako bi pozdravio nekoga drugoga. Nije bio baš direktni udarac, ali blizu.

Hannah se nervozno nasmiješila Marcusu. U očima joj se nazirao izraz očaja.

Blještavo mnoštvo ljubitelja kazališta ponašalo se posve ležerno. To je Marcusu omogućilo da se na nekoliko važnih sekunda približi Hannah a da ne pobudi Sandsovu sumnju.

- Gotovo je - šapnuo je Marcus dok je prolazio kraj Hannah. - Ucjenjivačka je bila gospoda Wycherley. Mrtva je.

Hannah je proučavala njegovo lice. - Vidjela sam vijest u jutarnjim novinama i pitala se što se dogodilo. - Oči su joj se naglo raširile. - Marcuse, nisi -

- Ne. Vjerujem da je jedna od žrtava to obavila.

- Nebesa.

- Dođi, draga. - Sands ju je uhvatio pod ruku. Oči su mu se suzile kad je vidio Marcusa kako prolazi kraj njegove žene i nestaje u gužvi. - Donijet ću ti čašu limunade.

Marcus se pretvarao da ne primjećuje kako je Hannah odvučena kroz mnoštvo. Žalio je zbog neprijateljstva što ga Sands osjeća prema njemu, ali zapravo čovjeku nije mogao zamjeriti njegov oprezan, neprijateljski stav. Marcus je samom sebi morao priznati da i on ovih dana osjeća sličnu posesivnost prema Iphiginiji.

Prošao je kroz foaje i popeo se crvenim sagom pokrivenim stubištem. Bila je stanka između činova. U hodniku iza prvog niza loža vladala je gotovo jednaka gužva kao u foajeu.

Gospoda su žurila na sve strane, donoseći osvježenja svojim damama. Drugi su izlazili na hodnik kak bi razmijenili tračeve s poznanicima ili posjetili one u susjednim ložama.

Nekoliko je mladića prošlo kraj Marcusa. Očito su krenuli u posjet otmjenim kurtizanama koje su izlagale svoju robu u najskupljim ložama.

Marcus je kimnuo nekolicini poznanika dok je hodao zavojitim hodnikom. Kad je stigao do lože na kraju, odgurnuo je tešku draperiju i ušao.

Dorchester, njegova žena oštra pogleda i ljupka Juliana okrenuli su se i zapanjeno zurili u

GIGA

njega.

- Dobra večer - reče Marcus. - Uživajte u predstavi?

Dorchesterovo se iznenađenje pretvorilo u naglašen oprez. - Master se. Nisam znao da ste došli na večerašnju predstavu.

- Milorde. Doista je lijepo vidjeti vas. - Beatrice Dorchester je Marcusovo pojavljivanje u loži očito iznenadilo kao što bi je iznenadila pojava nekog duha. - Juliana, nakloni se njegovu gospodstvu.

Juliana je skočila na noge kao da ju je dotaknuo neki električni uređaj. - Milorde.

- Gospođo Dorchester. Gospođice Juliana. - Marcus ih je obje kratko pogledao. - Večeras obje veoma lijepo izgledate.

- Hvala vam, milorde. - Gospođi Dorchester je gotovo bolno laknulo kad je shvatila da se on ponaša veoma uljudno. - Želite li sjesti na nekoliko trenutaka? Molim vas, sjednite kraj Juliane.

- Hvala vam. Mislim da hoću.

Oprezno se spustio na jednu od krhkih stolica. Zastenjala je pod njegovom težinom, ali se nije zdrobila. - Čini mi se da je Kean večeras u izvršnoj formi.

- Da, doista. Čovjek stvarno zna glumiti čak i kad je pod utjecajem alkohola - Dorchester reče nekako usiljenom srdačnošću.

- Što je dobro, budući da je uglavnom uvijek pijan, prema svemu što sam čuo - reče Marcus.

- Da, pa, znate kako je s tim glumcima - promrmlja Dorchester. - Veoma nestabilni ljudi.

- Nisu samo oni nestabilni. - Marcus je pogledom prelazio po golemom kazalištu. Ignorirao je krcati parter i galeriju, te se koncentrirao na redove loža. Odmah je opazio Iphiginiju.

Blistala je u klasično jednostavnoj bijeloj haljini. Bijela pera graciozno su lebdjela nad njezinom kosom, razdijeljenom na sredini i uredno savijenom oko ušiju. Oko njezina je vrata svjetlucala ogrlica.

Nije bila sama u loži. Amelia je sjedila s njezine lijeve strane. Dok je Marcus gledao, razmaknuli su se zastori iza dviju žena. Ušao je Herbert Hoyt, dotjeran kao i obično u plavom kaputiću, prugastom prsluku i hlačama s faltama. U svakoj je ruci držao čašu limunade. Gospoda Dorchester je započela razgovor nezgrap-nošću igračke na navijanje. - Imamo lijepo vrijeme, nije li tako, milorde?

- Da - reče Marcus.

- Juliana i ja smo danas poslijepodne bile u parku, zar ne, Juliana? - odlučno je nastavila gospođa Dorchester.

- Da, mama. - Juliana je stezala svoju lepezu kao da se boji da bi Marcus mogao ispružiti ruku i istrgnuti je iz njezine. - Bilo je veoma ugodno. - Razvedrila se. - Vidjeli smo vašega brata, gospodine.

- Jeste li?

Juliana se lecnula na Marcusov ton. Gospoda Dorchester usrdno pogleda svojega muža. Dorchester je muški nastojao podnijeti svoj dio tereta razgovora. - Nadam se da ste dobro, gospodine?

- Izvrsno - reče Marcus.

- Sjajno, sjajno - Dorchester reče s isforsiranim entuzijazmom. - Drago mi je da to čujem.

Marcus je gledao kako Iphiginia pije iz čaše koju joj je Hoyt pružio. - Osjećam se tako zdravo, zapravo, da sam se odlučio oženiti.

Zaprepaštena je tišina uslijedila nakon te izjave.

Dorchester je blenuo. Potrajalo je nekoliko sekunda dok nije uspio zatvoriti usta. - Mislio sam da ste čvrsto odlučili da se više nikad nećete oženiti, gospodine. Čini mi se da imate neko pravilo o tome ili nešto slično.

- Predomislio sam se - reče Marcus. - Jedna me moja prijateljica uvjerala da su neka pravila stvorena da bi se kršila.

GIGA

- Shvaćam. - Dorchester se pribrao. - No, dakle. Moje iskrene čestitke. Moram reći da će ova vijest svakako izazvati poprilično uzbuđenje.

Juliana je pogledala oca i majku, a potom se drhtavo nasmiješila Marcusu. - Želim vam mnogo sreće u braku, gospodine.

Marcus uzdigne obrvu. - Hvala vam, gospođice Dorchester.

Gospođa Dorchester je suzila svoje znatizeljne oči. - Hoćete li u bliskoj budućnosti objaviti svoje zaruke, milorde?

- U veoma bliskoj budućnosti - uvjeravao ju je Marcus. Dorchester se namrštitio. - Tko je sretna mlada

dama, ako smijem biti tako drzak?

- To još ne mogu reći. Treba srediti još niz pojedinosti. Bračni ugovori i tomu slično. Siguran sam da razumijete.

- Naravno - slabašno će Dorchester. - Bračni ugovori. Veoma važno.

- Tako je. - Marcus ustane. - Molim vas da me ispričate. Moram poći. Čini mi se da sam ovih dana veoma zauzet. Otkrio sam da je planiranje braka prava gnjavaža.

- Doista? - Gospođa Dorchester ga je iskosa pogledala.

- Da, doista - reče Marcus. - Čovjek mora posve promijeniti svoju oporuku, na primjer, kako bi osigurao svoju buduću ženu i potencijalne potomke.

- Potomke? - omamljenim tonom ponovi gospođa Dorchester.

- Čovjek mora obaviti svoju dužnost kad postoji titula - podsjeti je Marcus. - A zatim je tu i pitanje prilagođavanja prihoda drugih članova obitelji.

- Prilagođavanja na koji način? - brzo upita gospođa Dorchester.

- Smanjivanja, prirodno - reče Marcus. - Obiteljsko se bogatstvo mora koncentrirati u rukama mojeg nasljednika kako bi se očuvalo i zaštitilo.

- Mislio sam da je vaš brat nasljednik, gospodine - reče Dorchester.

- Da, pa to će se promijeniti kad se oženim, nije li tako? Uz malo sreće, dobit ću sina koji će naslijediti titulu i imetak.

Gospođa Dorchester doimala se potresenom. - Shvaćam.

- Moj će brat i dalje primati razuman iznos, prirodno. Baš kao i do sada. - Marcus odgurne zastore i izide iz lože. Okrene se i nasmiješi obitelji Dorchester. - Osim ako se, naravno, oženi bez mojeg odobrenja.

- Kako molim? - Dorchester je izgledao zaprepašteno.

- Smatram da bi Bennet, radi vlastite budućnosti, trebao oženiti nasljednicu. Na kraju krajeva, morat će misliti na budućnost vlastitog potomstva.

- Potomstva? - Dorchester je očito bio osupnut.

- Uvijek se sve svodi na to, nije li tako? - Marcus izide na hodnik. Teški su se zastori zatvorili za njim.

Zaputio se prema drugoj strani kazališta gdje se nalazila Iphiginijina loža.

Herbert Hoyt je izišao na hodnik baš kad je Marcus ispružio ruku kako bi uhvatio zastor.

- Uh. Ispričavam se. - Hoyt mu se žurno maknuo s puta. - Dobra večer, Masterse. Umalo sam vas srušio. Prokleta je gužva u ovom hodniku, nije li?

- Da. - Marcus je ušao u ložu i pustio da se zastor zatvori za njim.

- Dobra večer, Iphiginia. Gospođice Farley. - Marcus se spustio na jednu od malenih stolica ne čekajući da mu je ponude.

- Milorde - uljudno promrmlja Amelia. Okrenula se i zagledala u parter.

Marcus je pomislio da ga Amelia odbija na isti suptilni način kojim se Sands često koristi.

Ovih dana nije osobito popularna osoba.

Iphiginia mu se toplo nasmiješila. Oči su joj blistale od radoznalosti. - Dobra večer, milorde.

Učinilo mi se da sam te maločas vidjela kako sjediš u loži Dorchesterovih.

- Razmijenio sam nekoliko riječi s Dorchesterom. - Marcus je ispružio noge i kratko se

namrštio. -Zašto se, dovraga, događa da se neprestano spotičem o Hoyta? Čini se da mnogo vremena provodi u tvojoj blizini.

Iphiginia otmjeno slegne ramenima. Ogrlica oko njezina vrata svjetlucala je bezbojnom vatrom. -Gospodin Hoyt je prijatelj. I posve je bezopasan. Znaš to, milorde.

- On je prokleta gnjavaža.

Iphiginia uzdigne obrve. - Čini se da si prilično loše raspoložen.

- Jesam. - Marcus pogleda prema pozornici jer su se svjetla prigušila. - Možda će mi Keanova izvedba poboljšati raspoloženje.

- Nadajmo se. - Iphiginia ga je upitno pogledala prije nego se okrenula prema pozornici.

Kean je bio u izvrsnoj formi u ulozi Macbetha, ali čak ni njegova darovitost nije popravila Marcusovo mračno raspoloženje.

Ono što je zapravo želio učiniti, shvatio je Marcus, jest razgovarati s Iphiginijom. Želio joj je ispričati o Bennetovoj tvrdoglavoju odlučnosti da oženi Julianu Dorchester.

Želio joj je povjeriti svoju nelagodu, čuti njezino mišljenje, pitati je smatra li da je postupio ispravo kad je večeras pokušao obeshrabriti Dorchestera.

No sposobnost dijeljenja svojih problema s drugom osobom je vještina koja je odavno zahrđala. Prošlo je tako mnogo vremena otkako je nekoga pitao za savjet ili priznao nesigurnost ili jednostavno zatražio nečije mišljenje, te uopće nije znao kako bi to učinio.

U svakom slučaju, njegova mu pravila ne dopuštaju pokazivanje slabosti.

Usred posljednjeg prizora *Macbetha* zastor lože naglo je povučen u stranu. Bennet je gnjevno ušao u maleni prostor. Šake je držao stegnute uz tijelo. Lice mu se pretvorilo u masku bijesa.

- Proklet bio, Marcuse. Nikad ti to neću oprostiti. Nikada. Znam što si naumio i neće ti uspjeti. Čuješ li me? Ne možeš me spriječiti da oženim Julianu.

Marcus se polako okrenuo, svjestan zapanjenosti Iphiginije i Amelije.

- Čini se da si zaboravio na pristojnost - blago će Marcus. - Dopusti da ti predstavim gospođu Bright i gospođicu Farley.

Bennet je prezirno pogledao Iphiginiju. - Zašto bih se trudio pristojno ponašati u nazočnosti tvoje *ljubavnice* kada ti to ne možeš učiniti pred mojom budućom ženom i članovima njezine obitelji?

- *Dosta*. - Marcus ustane. - Upozorio sam te, Bennete. Kasnije ćemo razgovarati o tome.

- Nema se o čemu razgovarati. Trebao sam znati da ćeš dati sve od sebe kako bi uništio moju sreću. No čudno je što mi nije palo na pamet da bi pošao tako daleko. Koliko sam shvatio, kaniš me razbašti-niti.

- Pozabavit ćemo se time kad budemo nasamo -bezizražajnim tonom reče Marcus.

- Zar misliš da me briga hoćeš li me ostaviti bez novčića ili ne? Mogu se sam snaći u životu. I Juliana to zna. Ona vjeruje u mene, makar ti i njezin otac nemate vjere.

- Ako tako silno želiš izazvati sablazan, onda ćemo se preseliti na ulicu.

- Nema potrebe. Sad idem. - Bennetova su se usta bijesno iskrivila. - Usput rečeno, dopusti da ti čestitam, brate. Koliko sam shvatio, uskoro ćeš objaviti svoje zaruke.

Marcus je čuo Iphiginijin tihi, šokirani uzdah. Nije ju pogledao. Svu je svoju pozornost usredotočio na brata. - To je točno.

- Cijelo kazalište već bruji o tome. Zacijelo si očajnički želio osujetiti moje bračne planove kad si pošao tako daleko da si prekršio svoje najčvršće pravilo.

- Bennete, sad je dosta.

- Ali ni taj dio tvog plana neće upaliti. Juliana će se udati za mene bez obzira na to hoću li naslijediti tvoju prokletu titulu ili ne. Vidjet ćeš. Ona voli mene, a ne prokleti grofovski naslov. Što je više od onoga što ćeš ti moći reći za svoju buduću ženu, tko god ona bila.

Bennet se okrenuo i bijesno izišao iz lože.

14

Iphigina je posve nepomično sjedila na crnim jastucima u Marcusovoj kočiji. Unutrašnje su lampe bile ugašene. Marcus je svojim krupnim tijelom zauzimao veći dio suprotnog sjedala. Jednu je dugu nogu ispružio na sjedalu, a drugu je držao na podu. Zračio je nekako opasnom mrzovoljom.

Nije rekao više od desetak riječi otkako su prije nekoliko minuta izišli iz kazališta. Uglavnom je izdavao naredbe Dinksu.

Iphiginiji nije bilo dopušteno vidjeti završetak predstave. Marcus je progundao nešto o izbjegavanju prometne gužve, ali je Iphigina znala da to nije glavni razlog iz kojega želi ranije otići.

Kad joj je otresito naredio da pođe s njim, vidjela je sumnju i neodobravanje u Amelijinim očima. No Iphigina je mirno pristala. Amelia je ostala u loži što su je držali Zoe i Otis. Oni će je odvesti kući.

U Zoeinim je očima bilo tisuću pitanja kad su Iphigina i Marcus dopratili Ameliju do lože. Iphigina ih je ignorirala. Znala je da je njezina teta već čula glasine o Marcusovim zarukama, ali nije joj mogla dati nikakva objašnjenja ili odgovore.

Kad je kočija krenula, Marcus je konačno prekinuo napetu tišinu.

- Žao mi je što si bila izložena onoj neugodnoj sceni u tvojoj loži. - Zagledao se u noć. - Čini se da je moj brat trenutno utonuo u prilično melodramatičnu fazu.

- Marcuse, mislim da mi duguješ objašnjenje.

- Hmm.

Iphigina je nekoliko sekunda čekala. Marcus ništa nije rekao.

- Dakle? - na koncu ga je potaknula.

- Dakle, što? - Marcus nije okrenuo glavu od prozora.

Iphigina je junački nastojala zadržati strpljenje. -Dakle, kako objašnjavaš onu scenu u mojoj loži?

Marcus je oklijevao, kao da će upravo zakoračiti na nesigurno tlo.

- Svjesna sam činjenice da imaš pravilo koje ti zabranjuje da bilo komu objašnjavaš svoje postupke -reče Iphigina. - Ali doista mislim da u ovome slučaju -

- Bennet vjeruje da je strastveno zaljubljen u Julianu Dorchester.

- A ti ne odobravaš tu vezu?

Marcus ju je napokon pogledao. - Kako si pogodila?

- Nije bilo teško.

- Dorchesterova je velika želja oporaviti oslabljen imetak obitelji udavanjem svoje kćeri za nekog bogatog. Glavni cilj gospođe Dorchester je domoći se titule.

Zajedno su tijekom protekle dvije sezone nudili Julianu svakom bogatom džentlmenu s titulom u visokom društvu.

- Uključujući i tebe?

- Prošle sam sezone tijekom kratkog razdoblja i ja bio meta. - Svjetlo kočije s kojom su se mimoisli načas je obasjalo Marcusove mrke crte lica. - Dorchester je pošao tako daleko da me pokušao silom uvaliti u kompromitirajući položaj sa svojom vlastitom kćeri.

- Nebesa. Sto se dogodilo?

- Neću zalaziti u detalje. To je bila otrcana malena zamka, loše zamišljena i veoma prozirna.

Dovoljno je reći da pokušaj nije uspio.

- Shvaćam. - U zraku se osjećala hladnoća. Iphigina je omotala šal od bijele čipke oko svojih nagih ramena. - Zaključujem da si se izvukao bez posljedica.

-Da.

- Za razliku od one večeri u Pettigrewovu hramu Veste kad si prekasno otkrio istinu.

Usljedila je kratka, napeta tišina. Marcus se na koncu pomaknuo poput velike grabežljive zvijeri koja traži udobniji položaj. Spustio je glavu na naslon, suzio oči i prekrižio ruke na

prsima.

- Dorchesteru sam jasno stavio do znanja da ne bih oženio Julianu čak ni kad bi se pobrinuo da nas otkriju nage u krevetu - polako će Marcus.

- Oh. - Iphiginia nije znala što bi još mogla reći.

- Podsjetio sam ga na svoje pravilo protiv braka. Dorchester me očito ozbiljno shvatio. U svakom slučaju, prestao mi je nabacivati Julianu. No čini se da je ove sezone zaključio da će moj brat činiti prikladnu zamjenu.

- Stoga si ga večeras opet pokušao navesti da odustane od svojega cilja - zaključi Iphiginia. - Ali ovoga puta imaš i dodatni problem. Tvoj je brat zaljubljen u Julianu.

- Moj je brat podlegao mamcu fizičke privlačnosti i pretjerano vatrene proze Byrona i njemu sličnih. Nije zaljubljen.

Iphiginia se lecnula na gnušanje u njegovu glasu.

- Kako možeš biti siguran da ono što tvoj brat osjeća za Julianu nije prava ljubav?

- Za Boga miloga, tek mu je dvadeset. Nalazi se usred svojih prvih osjećaja strasti, to je sve. Tipično za mlade muškarce, želi svoju posve prirodnu požudu učiniti dostojanstvenom nazivajući je ljubav-Iju.

- Možda su njegovi osjećaji spram Juliane dublji no što ti misliš.

- Nije baš vjerojatno - progunda Marcus.

- Što si želio postići najavom svojih izmišljenih zaruka večeras?

- Zaruke nisu izmišljene. Mi ćemo se vjenčati, Iphiginia.

- Na to ćemo se vratiti nekom drugom prigodom

- rekla je. - Trenutno razgovaramo o tvom bratu. Namjeravaš poremetiti Dorchesterove planove tako što si ga uvjerio da si se predomislio po pitanju ponovnog sklapanja braka.

- Doista sam se predomislio.

Ignorirala je to. - Možda si uspio uvjeriti Dorchestera da Bennet više nije dobra prilika za njegovu kćer, ali što je s Bennetom i Julianom?

- Sto s njima? Juliani njezini roditelji neće dopustiti da se uda za mojega brata ako vjeruju da će ga razbaštiniti. Njihov je cilj dokopati se dijela Mastersova bogatstva. Ja kontroliram imetak, a ne Bennet.

- Marcuse, ne vjerujem da će biti baš tako lako. Vidjela sam lice tvajega brata večeras. On doista vjeruje da je zaljubljen u Julianu.

- Uskoro će otkriti da mu to nimalo neće koristiti. Dorchester će maknuti Julianu iz blizine mojega brata i odrediti joj drugu metu sad kad sam ja uklonio glavnu.

- Gluposti. Ti i Dorchester ste obojica budale ako mislite da na taj način možete kontrolirati tuđe živote. Juliana i Bennet su mladi, ali su ipak odrasli ljudi. Ne možeš znati što bi mogli učiniti ako ih ti i Dorchester pokušate pokoriti svojim voljama.

Marcus ju je promatrao iz sjenki. - Sto želiš reći? Da bi mogli zajedno pobjeći u Gretna Green?

- I to je jedna mogućnost, nije li?

- Nije. Priznajem da bi Bennet, u svojem trenutnom stanju, mogao biti dovoljno glup da to predloži, ali Juliana je veoma razumna mlada žena. Malo je vjerojatno da bi učinila nešto tako nepraktično kao što je udaja za čovjeka čija je financijska situacija nesigurna.

- A to znači da će se radije udati radi novca nego radi ljubavi?

- Tako je. Nemoj zaboraviti, prošle sam je sezone vidio u akciji.

- Mislim da si u akciji zapravo vidio njezine roditelje. Sirota je Juliana nesumnjivo samo pokušavala slušati njihove upute.

- U tome nema nikakve razlike.

- Marcuse, nerado to spominjem - reče Iphiginia - ali nisi baš tako uspješan u prog'enjivanju ljudske naravi kako misliš da jesi. Barem ne kad je riječ o pitanjima srca.

- Pitanja srca treba rješavati na isti način kao i poslovna pitanja. Treba im pristupati brižljivo

i s oprezom.

- Želiš reći s cinizmom, zar ne? Razumijem što pokušavaš učiniti - blago će Iphiginia. - Želiš zaštititi brata od nesretnog braka. Ali mislim da tomu ne pristupaš na pravi način.

- To se tebe ne tiče, Iphiginia.

- Besmislice. Ti si me uvukao u to. Da si me želio zadržati izvan toga, nikako nisi smio reći Dorchesteru da ćeš uskoro objaviti svoje zaruke. Sad ćemo oboje imati posla s dosadnim pitanjima i nagađanjima. Sve će biti daleko teže.

- Ne vidim nikakav veliki problem. Imam pravilo koje zabranjuje odgovaranje na osobna pitanja.

- Ali Marcuse, ljudi će očekivati da ćeš objaviti svoje zaruke s jednom od mladih dama koje su ove sezone ušle u društvo. Ne sa svojom ljubavnicom, za Boga miloga. Čak i tvoj vlastiti brat očekuje da ćeš zaprositi jednu od mladih dama iz visokoga društva.

- Zaručit ću se s mladom damom kojoj je ovo prva sezona - reče Marcus. - S tobom.

- Ti si najtvrdoglaviji čovjek od svih koje sam u životu upoznala.

- Baš se možeš i naviknuti na to jer se nemam namjeru mijenjati.

Iphiginia je potisnula uzdah iznerviranosti. - Vratimo se na temu. Savjetujem ti da ne zauzimaš tako oštar i nepopustljiv stav s Bennetom i Julianom. Bojim se da ćeš ih time samo gurnuti jedno drugomu u zagrljaj.

- Ne sjećam se da sam te pitao za savjet.

- Zašto onda vodimo ovaj razgovor?

- Neka sam proklet ako znam - progundao je. -To se tebe nimalo ne tiče. Bennet je moj brat i postupit ću onako kako smatram prikladnim.

- Marcuse, razumijem što pokušavaš učiniti. Želiš ga zaštititi.

- Sto je u tome loše?

- Ništa. Razumijem tvoju želju. Ti si ga odgojio. Mislim da si mu na mnoge načine više otac nego brat. Ja sam bila u sličnoj situaciji sa svojom sestrom. Na neke sam joj načine bila gotovo majka.

- Svjestan sam toga - tiho je rekao.

- Ti i ja smo oboje postali roditelji prije nego smo imali priliku sami postati zrele odrasle osobe. Osjećamo se zaštitnički prema njima, baš kao što bi se bilo koji roditelj osjećao. No premda bismo ih željeli zauvijek čuvati, to nije moguće.

- Mogu i hoću zaštititi Benneta od Juliane Dorchester.

- Činiš to na pogrešan način.

- Sto predlažeš da učinim? - zareži Marcus. -Dadem svoj blagoslov tom braku?

-Da.

- *Nikad.*

- Saslušaj me. - Iphiginia se usrdno nagnula naprijed. - Reci svojem bratu da ćeš dati svoj blagoslov tom braku ako on pristane na razumno razdoblje zaruka.

- Sto ti smatraš razumnim?

- Mnogi mladi parovi iz visokoga društva zaručeni su godinu dana. Zasigurno možeš nagovoriti Benneta da pristane na to. U najmanju ruku, možeš zatražiti šest mjeseci.

- Što će se dogoditi kad završi razdoblje zaruka?

- Godina dana je mnogo vremena, Marcuse. Kao i šest mjeseci, kad smo već kod toga. Ako je Juliana pogrešna žena za Benneta, bit će dovoljno prilika da sam otkrije tu činjenicu.

- Razvrgavanje zaruka nije baš jednostavno.

- Istina, ali se može učiniti i čini se. Možeš se pobrinuti da se to obavi na diskretan način.

Marcusovo se lice smračilo. - Sto ako se Juliana uspije kompromitirati s Bennetom prije isteka tog razdoblja?

- Već si ionako suočen s tom opasnošću. Zapravo, opasnost je u ovom trenutku veća jer je par obuzet očajem. Ako je Juliani doista stalo do Benneta onako kako je njemu stalo do nje, mogli

bi sami sebe doživljavati kao nesretne ljubavnike. Mogli bi odlučiti prkositi obitelji i društvu kako bi bili zajedno.

- Grom i pakao. Ovo što ti govoriš može biti točno jedino ako griješim po pitanju Julianinih osjećaja. No ako sam u pravu, cijela je priča već gotova. Dorchesteri će, uključujući i Julianu, zaključiti da Bennet više nije prikladna prilika.

Iphiginia uzdahne. - Milorde, ne vjerujem da si točno procijenio situaciju. Ti si čovjek znanosti, vjerojatno najinteligentniji čovjek kojeg poznajem, ali si slijep kad je riječ o ovakvim stvarima. Ljubav navodi ljude da čine krajnje očajničke stvari.

Iskosa joj je dobacio proćenjički pogled. - Što tebe čini stručnjakom za to?

Suzdržala se od ukazivanja na činjenicu da je ona živi primjer očajničkih postupaka na koje ljubav može natjerati neku osobu.

- Gledala sam kako se moja sestra zaljubljuje -samo je rekla.

Marcusov je pogled postao još napetiji. - U čovjeka za kojega si mislila da voli tebe?

Iphiginia zaustavi dah. - Znaš za Richarda Hamptona?

- Da. - Marcus se opet zagleda kroz prozor.

- Misliš da sve znaš, nije li tako, milorde?

- Iz iskustva znam da je bolje prikupiti sve informacije prije donošenja neke odluke.

- U tom slučaju, kako se čini da sve znaš, nisu ti potrebna moja daljnja objašnjenja po pitanju Richarda, zar ne?

Marcus ju je na trenutak pogledao u oči. Potom se njegov pogled vratio na mračnu ulicu. - Jesi li ga voljela?

- Odgovor ništa ne bi značio čovjeku koji ne vjeruje u ljubav.

- Izbjegavaš odgovor.

- Samo primjenjujem tvoje pravilo protiv davanja objašnjenja znatiželjnicima. - Iphiginia zastane. - No sklopit ću nagodbu s tobom, milorde.

- Kakvu nagodbu?

- Reći ću ti odgovor na tvoje pitanje ako ti prista-neš odgovoriti na jedno od mojih.

- Vrlo dobro - spremno će on. - Ali ti ćeš prva odgovoriti na moje pitanje. Jesi li vjerovala da si zaljubljena u mladog vlastelina Hamptona?

Iphiginia mu je nastojala iskreno odgovoriti. Čudno kako je teško sjetiti se vlastitih emocija tijekom onih dana kad je mislila da bi je Richard mogao zaprositi. Njezini su osjećaji prema Richardu bili tako blijedi i jadni u usporedbi s osjećajima prema Marcusu.

- Vjerovala sam da bih mogla naučiti voljeti ga -tiho je rekla.

- Vjerovala si da bi mogla naučiti voljeti ga? - prezirno će Marcus. - Kakva glupost.

- Ne mislim da je to glupost. Ja sam intelektualka u srcu. Bivša učiteljica. Vjerujem u moć uma. Uvjerenam sam da je moguće da netko nauči voljeti ako postoje pravi faktori, te ima odlučnosti, dobre volje i određenog stupnja inteligencije.

- Pjesnici bi se smijali kad bi te čuli kako govoriš o primjeni racionalne inteligencije u ljubavi.

- Ti nisi pjesnik, milorde. Zašto se smiješ?

- Cijela je prokleta tema smiješna. - Marcus joj je dobacio podrugljiv pogled. - Rekla si da moraju postojati pravi faktori da bi netko naučio voljeti. Jesu li ti faktori postojali u slučaju Richarda Hamptona?

- Vjerujem da jesu. Richard je dobar čovjek. Drag čovjek. Snažan, blag i stabilan. Da, mogla sam naučiti voljeti ga.

- Zvuči kao neki prokleti uzor vrlina. Zar doista misliš da si mogla biti sretna s njim?

-Da.

- Bila bi mu vjerna? Namrštila se. - Naravno.

- Čak i da si nakon sklapanja braka upoznala nekog drugog? Muškarca koji bi tvoju krv pretvarao

u tekuću vatru? Čovjeka koji bi ti omogućio da razumiješ djela pjesnika? Čovjeka koji bi te naveo da poželiš dotaknuti zvijezde?

- Želiš reći, čak i da sam upoznala tebe, Marcuse? Posve se ukočio u sjenkama.

Iphiginia se ironično osmjehnula. - Nije nimalo vjerojatno da bismo se ti i ja ikad upoznali da sam se udala za Richarda Hamptona. Ali odgovor na tvoje pitanje je potvrđan. Čak i da sam upoznala tebe, bila bih mu vjerna. Možda ne volim pravila, ali ipak posjedujem osjećaj časti.

- Strast nije uvijek podložna naredbama volje, gospo.

- Ne slažem se. A mislim da duboko u sebi ni ti tako ne misliš. Mi smo inteligentna ljudska bića. Iskušenje i strast sigurno se mogu kontrolirati ako je netko dovoljno odlučan u tome.

Iznenadila se kad se Marcus na to osmjehnuo. -Možda imaš pravo. Sto to govori o tebi i meni, Iphiginia? Da nam nedostaje snage volje?

- Ne. - Polako je raširila lepezu, a potom je opet skupila. - Govori da smo oboje slobodni udovoljavati našim strastima, a to smo i odlučili činiti. To je naša povlastica, naše pravo slobodnih odraslih ljudi. Kad ne bismo bili slobodni, čast nam ne bi dopustila da popustimo iskušenju.

- Ah, shvaćam. Slučajno smo bili slobodni da bismo si dopustili iskušenja, pa smo i došli u iskušenje. Zanimljiva logika.

- Možda bismo se trebali vratiti na temu strasti tvojega brata, a ne naše. Ne možeš kontrolirati Bennetov život, Marcuse. Niti bi trebao.

- Zar misliš da ja to ne znam? Ne želim kontrolirati njegov život. Želim ga zaštititi.

- Voljet će koga bude volio. Jedino čemu se možeš nadati je da mu osiguraš malo vremena za razmišljanje. Uz malo sreće, iskoristit će to vrijeme da bi provjerio je li ono što osjeća za Julianu Dorchester prava ljubav ili samo prolazna opčinjenost.

- Još uvijek mislim da će moj pristup prije dati željene rezultate - reče Marcus. - Uopće se ne bih iznenadio ako sam večeras sve to prekinuo u zametku.

- Mislim da će tvoj pristup dovesti do katastrofe.

- Pakao i prokletstvo. Mrzim ovu vrstu emocionalnih besmislica.

- Ti zapravo nemaš strpljenja ni s čim što se ne uklapa u zakone znanosti.

- Sve je bilo mnogo jednostavnije kad je Bennet bio mladi - tihim glasom reče Marcus. - U tim je danima poštivao moje savjete. Tražio je moju pomoć kad mu je bila potrebna. Želio je moje odobrenje prije nego se upustio u nešto važno.

- Razumijem. - Iphiginia se čeznutljivo nasmiješila. - Isto je bilo sa mnom i mojom sestrom dok je bila dijete. Ali svatko eventualno odraste, Marcuse.

- Moraju li usput uništiti vlastitu priliku za pronalaženje sreće?

- Katkad.

- Previsoka je cijena pogreške. Ne mogu mu to dopustiti, Iphiginia.

Iphiginia je čvršće stegnula lepezu. - Nekoliko sam godina radila kao učiteljica mladih djevojaka. Otkrila sam da se ne događa uvijek da nauče lekciju za koju vjeruješ da im je usađuješ. Previše često nauče nešto posve drugo.

- Sto bi ta zagonetna primjedba trebala značiti?

- Moraš mi vjerovati kada ti kažem da je tvoj način postupanja u ovoj situaciji pun opasnosti. Bennet će mnogo naučiti iz načina na koji se ti ponašaš u svemu tome.

- Iskreno se nadam da hoće - vatreno će Marcus.

- No sumnjam da će naučiti lekciju za koju ti misliš da mu je daješ. Ukratko, milorde, svi su izgledi da će postati sličniji tebi ako ovo loše završi. Zar mu to doista želiš?

Marcus ju je zapanjeno pogledao. - Kako molim?

- Učiš ga onomu što će ga vjerojatno pretvoriti u kopiju tebe samoga u njegovim kasnijim godinama.

- Kakav je to zapravo čovjek? - Marcus upita opasno blagim glasom.

- Čovjek koji živi u skladu s pravilima koja su tako stroga i kruta da ne ostavljaju mjesta za

GIGA

Ljubav.

Napeta je tišina zavlada u kočiji. Marcus se uopće nije pomaknuo, ali se Iphiginia umalo utopila pod bezglasnim valovima njegova bijesa.

- Milorde, neću se pretvarati da znam mnogo o tvom prvom braku. Međutim, moram zaključiti da nije bio sretan.

- Bio je živi pakao.

- Sad bih željela da se ispuni i drugi dio naše nagodbe. Želim odgovor na sljedeće pitanje. Je li te itko od onih koji su te poznavali u vrijeme sklapanja tvog braka mogao spriječiti u tvojoj namjeri?

Trenutak je mislila da neće odgovoriti.

- Ne. - Ta je jedina riječ imala golemu težinu. - Najvjerojatnije nije. Mislio sam da znam što radim. Mislio sam da sam zaljubljen. - Gorko se osmjehnuo. - Vjerovao sam da me Nora voli.

- Možda te voljela - nesigurno će Iphiginia.

- Nije, - Marcus nakratko stisne šaku. - Trebao joj je otac za dijete koje je nosila.

Iphiginia se ukočila. - Nisam znala - Marcus je susreo pogled njezinih očiju. Njegove su bile ledene. - Nitko nije znao. Nikad nikomu nisam rekao da je Nora došla k meni nakon što je zatrudnjela s drugim.

- O, Marcuse. Kako užasno za tebe.

Neko je vrijeme šutio. Iphiginiji nije padalo na pamet ništa drugo što bi mogla reći.

Zaprepastila ju je spoznaja da je tako dugo čuvao istinu u sebi. - Norma je obitelj živjela na susjednoj farmi - na koncu će Marcus. Zvučalo je kao da izvlači riječi iz groba u kojem su veoma dugo bile zakopane. - Poznavao sam je veći dio svojeg života. Bio sam godinu dana stariji od nje i vjerovao sam da sam zaljubljen u nju od svoje šesnaeste godine.

- Marcuse, molim te, ne moraš mi to pričati.

Ponašao se kao da je nije čuo. - Mislim da me smatrala zabavnim. I korisnim. Zajedno smo naučili plesati u mjesnim društvenim prostorijama. Naučio sam je loviti ribe. Ona je bila prva djevojka koju sam poljubio.

Iphiginia nije željela dalje slušati. - Molim te -

- No bio sam samo običan seoski farmer. U to je vrijeme titula pripadala nekom dalekom rođaku. Nije mi bilo ni nakraj pameti da ću biti nasljednik. Nora je željela više od života i onoga što sam joj ja mogao ponuditi. I bila je tako lijepa da su ona i njezini roditelji bili uvjereni da može naći muža u daleko višim krugovima no što su oni lokalnog seoskog vlastelina. Kad je Nora navršila osamnaest godina, njezina ju je obitelj odvela u London tijekom sezone.

- Što se dogodilo? - upita Iphiginia, strepeći od odgovora.

- Vratila se kući u lipnju te godine i sve se promijenilo. Više nije bila koketna, šarmanatna, vesela mlada žena kakva je bila prije nego je otišla. Doslovce se bacila u moj zagrljaj i rekla mi da je napokon shvatila da sam ja taj kojeg voli.

- Shvaćam. - Iphiginia je spustila pogled na svoju lepezu. Valovi starog Marcusova gnjeva i bola neumoljivo su je zapljuskivali.

- A ja sam bio tako naivan i neiskusno da sam joj povjerovao. - Marcus je netremice zurio kroz prozor u noć. - Rekla mi je kako je otkrila da joj se ne sviđa gradski život. Željela je da se što prije vjenčamo. Njezini su se roditelji posve slagali. Njezin me otac poveo u stranu i predložio da pođemo u Gretna Green.

- Znači, nije bilo dugotrajnih zaruka?

- Nekako su svi došli do zaključka da nema smisla tratiti vrijeme i novac. A ja sam je tako silno želio da se nisam nimalo bunio. Nora i ja smo otišli u Gretna Green. Prvu bračnu noć proveli smo u nekom konačištu. Jedva sam čekao da je uzmem u zagrljaj.

- Doista ne vjerujem da to želim čuti.

- Tako sam je silno želio. Čvrsto sam odlučio da ću s njom biti što je moguće nježniji. Ali

ona je te noći plakala. Satima, činilo se. Rekla mi je da sam joj nanio užasne bolove. Rekla mi je da imam grube, žuljevite ruke farmera. - Marcus spusti pogled na svoje široke šake. - To je bila istina. Doista sam imao ruke farmera. Bio sam farmer.

Iphiginia zadrhti pri pomisli na njegove ruke na sebi. Snažne ruke. Dobre ruke. Ruke koje u ženi stvaraju osjećaj da je željena, potrebna. I sigurna. Suze su joj navrle na oči.

- Idućeg je jutra na plahtama bilo dosta krvi. Kasnije sam saznao da ju je njezina majka opskrbila bočicom krvi iz kuhinje onoga dana kad smo krenuli u Gretna Green. Nije se trebala truditi.

- Ne razumijem - šapne Iphiginia.

- Čak i da nije bilo krvi, ne bih posumnjao da je Nora bila s drugim muškarcem. Meni je to bilo prvo spolno iskustvo. Mnogo sam manje znao o tim stvarima nego ona.

- Kako si saznao da je imala drugog ljubavnika? -tiho upita Iphiginia.

- Imala je spontani pobačaj mjesec dana nakon našeg vjenčanja. Umalo sam poludio. Nisam imao pojma što se događa. Mislio sam da umire.

- Nebesa.

- Pozvao sam liječnika. Kad je sve završilo, rekao mi je što se dogodilo. Želio me umiriti. Pretpostavio je da sam ja otac, naravno, te da je dijete bilo razlog našeg žurnog putovanja u Gretna Green. Potapšao me po ramenu i rekao mi da će ona uskoro opet zatrudnjeti.

- Nisi mu rekao istinu?

Marcusova su se usta iskrivila. - Ne, naravno. Koji bi čovjek priznao da je na taj način prevaren? A zatim je tu bila i Nora. Bila je moja žena.

- Osjećao si da moraš i nju zaštititi, nisi li? - upita Iphiginia.

Marcus je slegnuo ramenima, ali ništa nije rekao.

- Godinama si skrbio za svojega brata. Štititi nekoga mlađeg i slabijeg od tebe bilo ti je u krvi. Što je Nora rekla?

- Kad sam je suočio s istinom, opet je plakala. Potom se slomila i ispričala mi cijelu odvratnu priču. Zaveo ju je jedan od njezinih obožavatelja u Londonu, mladi raskalašenik koji je želio nasljednicu i nije mu bilo ni nakraj pameti oženiti Noru. Također se bez oklijevanja hvalio svojim osvajanjem.

- Jadna Nora.

- Tračevi su je uništili. Nije bilo nikakve nade da će se udati. Njezina obitelj nije imala takvu društvenu moć da prisili Norina zavodnika na brak.

- Stoga su je odveli kući i odlučili je udati za tebe?

- Zaključili su da šeptrljavi seoski vlastelin zacijelo neće otkriti istinu. - Marcus opet pogleda svoje šake. - Imali su pravo. Do dana današnjega katkad se pitam bih li ikad saznao kakva sam budala bio da Nora nije izgubila dijete.

- Zasigurno bi znao istinu kad bi se dijete rodilo nekoliko tjedana ranije?

- Sumnjam. Rekao sam ti, malo sam znao o tim stvarima. Rekli bi mi da se dijete rodilo prerano, a ja bih to spremno povjerovao.

- Glasine što sam ih čula kažu da je Nora umrla od groznice.

- Tako je. Šest mjeseci nakon što je izgubila dijete.

- Dvoboj - šapne Iphiginia. - To je bio razlog dvoboja, nije li? Uskoro nakon Norine smrti otišao si u London i izazvao njezina zavodnika.

- Rekao mi je da sam budala, što je nesumnjivo bilo točno. Želio je znati kakve to veze ima budući da je cura mrtva. Nisam mu ništa odgovorio jer nisam znao odgovore.

- Branio si čast svoje žene premda te prevarila. Iako više nije bila živa. - Iphiginia je osjetila kako joj je suza kliznula niz obraz. - Marcuse, to je tako svojstveno tebi.

Marcus se namrštitio. - Grom i pakao. Zar plačeš?

- Ne. - Tiho je šmrcnula.

- Nadam se da ne. Cijela ta stvar ne opravdava suze.

GIGA

- Ali da, Marcuse. Žao mi je i tebe i Nore. Zasigurno je bila užasnuta kad je otkrila da je uništena i trudna.

-Da.

- Bila je mlada i očajna. Bila je nevina djevojka koja je dopustila da je netko zavede. Prekršila je jedno od najstrožih pravila visokoga društva. Znala je da će morati platiti užasnu cijenu. Stoga se okrenula tebi, prijatelju iz djetinjstva.

- Stvar je u tome - reče Marcus - da sam je tako silno želio da bih je uzeo pod bilo kojim uvjetima. Dao bih joj svoje ime i priznao dijete. Samo da me nije prevarila. To joj nisam mogao oprostiti.

- Jer svaki put kad se sjetiš njezine varke, osjećaš da si ispao budala.

- Doista sam ispao budala.

Iphiginia je osjetila hladnoću u želucu. I ona ga je prevarila. Nesumnjivo vjeruje da je i s njom ispao budala.

Ispružila je ruku i spustila je na njegovu nogu. -Nora nije napravila budalu od tebe, Marcuse. Nitko to ne bi mogao učiniti. Ponio si se na plemenit, viteški način. Osvetio si njezinu čast i čuvao njezinu tajnu.

- U tome nisam imao baš mnogo izbora. Teško sam mogao razotkriti njezinu sramotu a da sebe ne prikazem kao naivnog, lakovjernog idiota.

- Ne vjerujem da te najviše muči pomisao da si mogao ispasti naivan ili lakovjerman - reče Iphiginia. -Mislim da te muči činjenica da si joj poklonio svoje srce, a ona ti tu ljubav nije uzvraćala. Osjećaš da te iskoristila kako bi spasila sebe.

- To je i učinila.

- Neću osporavati tvoj zaključak - reče Iphiginia. - Nora je tada bila veoma mlada i nesumnjivo histerična od straha. Njezini su roditelji zasigurno bili jednako prestrašeni i očajnički su željeli spasiti svoju kćer od propasti.

-Da.

- Tvoj je brak započeo pod teškim oblakom. Kažeš da si ti bio neiskusni u vašoj prvoj bračnoj noći, ali mislim da si bio mnogo stariji od Nore na mnoge načine koji su doista važni. Na kraju krajeva, bio si primoran veoma brzo odrasti. S druge strane, Nora je tek stasala u djevojku.

Marcus ništa nije rekao.

- Znaš li što ja mislim? - reče Iphiginia. - Vjerujem da bi Nora, da je poživjela, odrasla i duboko se zaljubila u tebe. Naučila bi te voljeti kad bi bila dovoljno zrela da shvati kakve te divne osobine krasi.

Marcus je zurio u nju. - Za jednu inteligentnu ženu, katkad izgovaraš nevjerojatne besmislice. Sto

te, za ime svijeta, navodi da vjeruješ u takve gluposti?

Nasmiješila se. - Jer znam kako je lako zaljubiti se u tebe, milorde. Zapravo, meni se to dogodilo.

15

Marcus se osjećao kao da se svijet oko njega pomaknuo, ostavivši ga na nekom drugom mjestu od onoga gdje se trenutak ranije nalazio. Činilo se da svjetlost zvijezda dopire iz drugoga kuta. Mjesec je promijenio svoj položaj na nebu.

Iphigina je rekla da ga voli.

Ponovno.

Posve jasno.

Marcus ju je pomno proučavao. Činilo se da nije onako uzrujana kao neku večer u hramu Veste kad je mislila da ga je ubila.

- Marcuse? - Iphigina se zabrinuto namrštila. - Je li ti dobro, milorde?

- Ne. - Ali ne bi mogao objasniti što nije u redu, što se promijenilo ili je drukčije. Nije čak mogao ni složiti suvislu rečenicu.

Ispužio je ruke i uhvatio Iphiginiju oko struka. Povukao ju je sa sjedala u svoje naručje. Izustila je tihi uzvik iznenađenja, a potom je ispustila lepezu kad je spustio usta na njezina. Njezin je šal odlepršao na pod kočije.

- Marcuse. - Polako mu je obavila ruke oko vrata. Tiho je uzdahnula i priljubila se uz njega. Ne odvojivši svoje usne od njezinih, Marcus je navukao zastore na prozore. Unutrašnjost kočije ispunila je ugodna tama.

Ljubio ju je strastveno, gladno, sa svom žudnjom koju je držao pod kontrolom od one večeri u hramu Veste.

Činilo se da joj ne smeta njegova žudnja ili pomanjkanje suptilnosti. Stezala ga je uza se.

Zavukla mu je prste u kosu. Glava joj je počivala na njegovu ramenu.

Marcus je spustio ruku na njezinu nogu. Dlanom je kliznuo do njezina koljena, zatim dalje od podvezice sve do tople, svilenkaste kože iznad čarape. Njezine su se fine podsuknje pjenušavo skupile oko njegove ruke i padale mu po nogama.

Našao je put do vrelog mjesta između njezinih bedara i zastenjao kad je otkrio da je već vlažna. Mirisala je po ružama i ženstvenoj žudnji. Nikad ranije nije osjetio tako omamljujući miris. Cijelo mu se tijelo napelo od potrebe.

Marcus je shvatio da mu ruke drhte. Svim je silama nastojao doći do daha i kontrole. Neće se baciti na nju onako kako je učinio prošli put, zarekao se. Neće se ponašati poput grubog, nespretnog farmera. Pobrinut će se da bude dobro za nju.

Želio joj je pružiti užitak.

Očajnički je to želio. Morao joj ga je pružiti.

Polako ju je podigao u sjedeći položaj tako da je zajahala njegova bedra. Njezini su se bijeli skuti raširili po jastucima presvučenim crnim baršunom. Spustio je ruku kako bi otkopčao hlače.

Iphigina se rukama oslonila na njegova ramena. -Marcuse, što to radiš?

- Vodim ljubav s tobom. - Njegov se nabrekli ud oslobodio.

- U tvojoj *kočiji*? - Uski snop svjetlosti koja je dopirala kroz pukotinu između zavjesa razotkrio je njezin zapanjen izraz lica.

- Mora biti ovdje ili na stubama ispred tvoje kuće. Ne mogu čekati da nađemo udobnost kreveta. Dotakni me.

- Da. O, da. - Oprezno je maknula ruku s njegova ramena. Zubima je uhvatila vrh prsta jedne rukavice i povukla. Zatim je prešla na sljedeći prst. Polako je skinula bijelu satensku rukavicu.

Marcus nikad nije vidio erotičniji prizor od onoga što ga je činila dok je skidala rukavicu.

Dovršila je taj zadatak. Satenska rukavica koja joj je visjela iz usta bljesnula je na svjetlu.

Spustila je ruku, malo prtljala, a potom nježno obavila prste oko njega.

- *Marcuse*. - Rukavica je ispala iz njezinih usta.

Marcus je na trenutak pomislio da će se osramotiti kao i prvom prilikom. Naglo je udahnuo, pitajući se hoće li preživjeti.

- Marcuse? - Iphiginia je zvučala zabrinuto. - Je li ti dobro? Nećeš se opet srušiti, je li? Marcus se zagrcnuo od smijeha. Nasmiješio se. -Ne. Barem ne još. Želim biti u tebi, Iphiginia. Ali te ne želim požurivati. Ovoga me puta moraš voditi.

- Dobro. Ali upozoravam te, sve što znam o ovim stvarima je ono što sam naučila kad smo zadnji put bili ovako zajedno i ono što sam vidjela prilikom obilaska Lartmoreove galerije.

- Bit će dovoljno, vjeruj mi. - Pokrio ju je dlanom i osjetio vlažnu vrelinu koja ga očekuje. - Više nego dovoljno.

- Siguran si? - Palcem je prešla po vrhu njegova uda.

Marcus se svim silama nastojao kontrolirati. -Posve siguran. - Zavukao je prste u mekane dlačice između njezinih bedara i potražio osjetljivi pupoljak. Nježno ga je milovao.

- Nebesa, *Marcuse*.

Osjetio je drhtaj koji je njome prostrujao. To je bio slatki, snažni znak njezine reakcije na njega. Marcusa je obuzela radost.

Njezini su se prsti grčevito stegnuli oko njega. Marcus se lecnuo i naglo udahnuo.

- Jesam li te ozlijedila, milorde?

- Ubijaš me, Iphiginia.

- O, ne. Tako mi je žao. Je li ti dobro? Nisam te željela ozlijediti. - Panika je nakratko potisnula slatki žar strasti u njezinu prigušenom glasu. - Upozorila sam te da ne znam baš dobro što mi je činiti.

- Samo sam se šalio - uvjeravao ju je. Još je jednom duboko udahnuo. - Nisam ni blizu smrti. -Nastavio ju je oprezno milovati, izvlačeći vlagu dok mu prsti nisu postali skliski. - Zapravo, ne znam jesam li se ikad osjećao više živim.

Iphiginijino nesigurno, eksperimentalno milovanje prijetilo je uništavanjem njegove obrane i raspršivanjem samokontrole. Sad se već znojio, a svi su mu se mišići napeli.

Malo se pomaknula u njegovu krilu, namještajući se. Stegnula je noge. Unutrašnjom stranom bedra dotaknula je njegov ukrućeni ud. Cijelo mu se tijelo zgrčilo. Njezini su mu tihi uzdasi i ubrzani dah govorili o sve većem uzbuđenju koje ju obuzima.

Tada, kad se počeo pitati hoće li ikada dovršiti čin, nespretno ga je dovela do nevjerojatno mekanog, vrelog mjesta između svojih nogu. Oprezno, polako, pažljivo se namjestila na njega.

Bila je tako uska. Marcus se pitao hoće li doista izdahnuti prije nego uspije ući u nju.

Polako se spuštala prema dolje, u jednom trenutku oštro uvukavši dah. Zatim se njezin prolaz čvrsto stisnuo oko njega. Marcus je zadrhtao, ali se nije micao u njoj.

Udaljeno zvono upozorenja zazvonilo je u njegovu grozničavu mozgu. Podsjetio se da se mora povući prije nego prospe svoje sjeme. Nije upotrijebio jedan od svojih posebno prilagođenih francuskih kondoma.

Tada se Iphiginia počela micati na njemu i svaka je racionalna misao isparila iz Marcusove glave. Zahtjevnija od bilo koje božice iz klasičnih vremena, stezala ga je, šaptala njegovo ime, preklinjala, molila, korila, zahtijevala.

Marcus ju je nježno milovao, premda je bio na mukama. Tada je, posve naglo, zadrhtala i zgrčila se u njegovim rukama.

- *Marcuse*.

Srušila se na njega uz tihi krik iznenađenja i užitka.

Zvono upozorenja opet se negdje oglasilo, ali Marcus nije mogao reagirati. Stegnuo je Iphiginijina bedra i gurnuo se prema gore. Progutao je ushićeni uzvik zadovoljstva koji se razvio u njegovu grlu.

Nekoliko trenutaka kasnije opustio se u kutu sjedala, a Iphiginia se ispružila na njemu.

Vladala je tišina. Marcus ju je osluškivao dok je udisao jedinstveni miris seksualnog zadovoljenja koji je lebdio u zatvorenoj kočiji.

Nekoliko minuta kasnije kočija je skrenula iza ugla i zaustavila se. Marcus se nevoljko

pomaknuo i upalio jednu od unutrašnjih lampi. Dopustio si je nekoliko sekunda uživanja u osjećaju koji ga je obuzeo dok se Iphiginia tako ugnijezdila uz njega, a potom mu je do mozga doprla stvarnost.

- Iphiginia? Stigli smo do tvoje kuće. Promrmljala je nešto nerazgovijetno i priljubila se bliže uz njega. Njezini su skuti tiho šuštali. Marcus je shvatio da je zaspala. Nasmiješio se.
- Probudi se. Požuri, draga moja. - Nježno ju je prodrmao i podigao u sjedeći položaj. Čuo je kako se lakaj spušta s kočijaškog sjedala kako bi otvorio vrata kočije. Marcus je hitro ispružio ruku i navukao zasun.

- *Iphiginia.*

- Što je? - Rukom je pokrila dražesno zijevanje i trepnula s pospanom tromašću. Skuti su joj se skupili oko bedara. Jedan se uredan navoj kose raspustio. Visio joj je preko uha. Bijelo je pero poskakivalo pod čudnim kutom. - Je li jutro?

- Ne, nije. - Marcus se brzo doveo u red. - Sredina je noći, a ti izgledaš kao da si se valjala u kočiji.

Iphiginia se tiho nasmijala. - Zamisli to, milorde.

Marcus je zastao u postupku uvlačenja košulje u hlače. Zurio je u nju, opčinjen njezinom srećom.

On je zaslužan za to, mislio je s osjećajem zapanjenosti. On ju je usrećio. To je neusporedivo ljepše postignuće od stvaranja satnog mehanizma u obliku bat-lera ili promatranja zvijezda kroz teleskop.

Lakaj je pokucao na vrata kočije. - Milorde, želite li izići?

- Samo trenutak, Jenkinse. - Marcus se trgnuo iz razmišljanja. - Okreni se - progundao je Iphiginiji. - Gornji dio tvoje haljine je zakrivljen, a to pero izgleda kao da će ti ispasti iz kose.

- Da, milorde. Ne mogu shvatiti kako sam uspjela doći u tako neuredno stanje. - Iphiginia mu je poslušno okrenula leđa i strpljivo sjedila dok je on prtljao oko njezine haljine.

- Eto, daj da te vidim. - Marcus ju je okrenuo prema sebi i kritičkim pogledom odmjerio svoje djelo. Namrštio se na pramen kose koji je još uvijek poigravao iznad Iphiginijina desnog uha. - Daj mi ukosnicu.

Podigla je ruku i izvadila jednu iz svojeg šinjona. - Izvoli. Molim te, nemoj se ubosti.

- Prestani se smijuljiti. Lakaj će misliti da te šakljam.

- Da, milorde. - Smijeh je ponovno navirao iz nje. Marcus je učvrstio pramen kose. - Uz malo sreće,

to će držati dok ne uđeš u kuću.

- Sigurna sam da hoće, milorde. Nadaren si za mehaničke stvari.

Maknuo je zasun s vrata i otvorio ih. Jenkins, koji je vani strpljivo čekao, okrenuo se bezizražajna lica i spustio stubu.

Marcus je prikrio smiješak dok je gledao kako Iphiginia veoma dostojanstveno silazi, kao da tijekom proteklih pola sata nije radila ništa drugo osim razgovarala o antikvitetima.

Kad je sišla na cestu, uputila je Jenkinsu smiješak koji kao da ga je na trenutak zaslijepio.

- Hvala vam - promrmljala je lakaju.

Bit će savršena grofica, pomislio je Marcus.

Otpratio ju je do vrata i čekao da uđe. Morao je uložiti svu snagu svoje volje da bi ostao stajati na stubama pred kućom. Osjećao je gotovo neizdržljiv poriv da je podigne u naručje i odnese na kat u njezinu spavaću sobu.

- Imao si posve pravo u jednome, milorde - Iphiginia je šapnula blagim, sanjarskim glasom dok je on zatvarao vrata.

Zastao je. - U čemu to?

- Ovoga je puta bilo mnogo bolje.

Nasmiješio se. - Da, bilo je, nije li? Doista sam preživio drugi susret. Čak nije bilo potrebno zvati liječnika da me oživi nakon toga.

Iphiginia se zadovoljno nasmiješila. - Očito imaš veoma snažnu konstituciju, milorde.

- Očito.

Marcus je zatvorio vrata i sišao stubama do kočije koja ga je čekala. Tiho je zviždukao i duboko udahnuo noćni zrak.

- Lijepa noć, milorde - rekao je Jenkins dok je otvarao vrata kočije.

- Doista jest. Reci Dinksu neka nas vozi kući.

- Da, milorde.

Marcus se popeo u kočiju i sjeo na sjedalo gdje su on i Iphiginia vodili ljubav. Bijeli je saten svjetlucao na crnom baršunu.

Podigao je Iphiginijinu rukavicu. Ležala je mekana poput zrake zvjezdane svjetlosti na njegovu širokom dlanu. Čvrsto je stisnuo šaku oko nje.

Marcus se zaputio ravno u knjižnicu čim je stigao kući. Imao je dovoljno vremena za razmišljanje o svojoj odluci dok je čekao da se njegov brat vrati sa svojeg noćnog pohoda Londonom. Bilo je gotovo tri ujutro kad se Bennetova kočija zaustavila ispred kuće.

Marcus je u rukama držao čašu konjaka i čekao da se vrata knjižnice uz tresak otvore. Nije morao dugo čekati.

Bennet je ljutito ušao u prostoriju. - Lovelace kaže da želiš razgovarati sa mnom.

-Da.

Bennet je prišao kaminu, ispružio jednu ruku na mramornoj polici i zauzeo stav mrzovoljnog prkosa. - Dakle, što je? Ne mogu zamisliti što bismo još mogli reći jedan drugomu.

Marcus se zagledao u vatru. - Žalim zbog svojeg pokušaja uplitanja u tvoje planove da zaprosiš gospođicu Dorchester.

Bennet je zurio u njega. - Sto si rekao?

- Čuo si me. - Marcus je popio gutljaj konjaka. -Nisam trebao pokušati zastrašiti Dorchestere. Nisam imao pravo zaprijetiti da ću te razbastiniti, osobito zato što uopće nisam imao namjeru ispuniti tu prijetnju. To je bilo blefiranje.

- Marcuse, što to govoriš? Je li ovo neka vrsta okrutne šale?

- Ako odlučiš oženiti Julianu Dorchester, budi siguran da ćeš je moći izdržavati u odgovarajućem stilu. I dalje ćeš imati pristup svojem prihodu. Sutra će moj tajnik sastaviti dokumente koji će štititi tvoje nasljedstvo.

Bennet je izgledao posve zbunjeno. - Ne razumijem. Zar mi govoriš da ćeš dati svoje odobrenje za moje zaruke s Julianom?

- Da. - Marcus zastane. - Sutra ću Dorchesteru jasno staviti do znanja da nemam ništa protiv objave zaruka.

- Ali ranije večeras pokazao si da to nikad nećeš prihvatiti.

- Podosta sam toga rekao ranije večeras. Žalim zbog svega. Ispričavam ti se.

- *Ispričavaš se.* - Bennet je zvučao zaprepašteno. Marcus je podigao glavu i pogledao Benneta u oči.

- Moja je jedina isprika ta da sam vjerovao da te štitim od sudbine slične mojoj.

- Juliana nije Nora, dovraga.

- Imaš pravo - reče Marcus. - Ona nije Nora. Bennet je protresao glavom kao da je želi razbitriti. - Ne znam što bih rekao.

- Ti si moj brat, jedina obitelj koju imam. Ne bih te mogao odbaciti kao što ni vlastitu ruku ne bih mogao odrezati. Iskreno rečeno, radije bih izgubio ruku nego tvoju ljubav i povjerenje.

- Uistinu vjerujem da iskreno misliš to što govoriš.

Marcus je vrtio čašu u ruci i gledao kako se svjetlost vatre lomi u staklu. - Možeš reći Dorchesteru neka pošalje svojeg tajnika da posjeti mojega kako bi počeli raditi na bračnoj nagodbi. Za to je potrebno mnogo vremena, znaš. Nekoliko mjeseci posve je uobičajeno kad je riječ o tako mnogo novca.

- Ovaj, Marcuse, zapravo još nisam zaprosio Julianu.

GIGA

- Nisi? - Marcus slegne ramenima. - Pa, zacijelo nema nikakve žurbe sad kad znaš da ti ja neću stvarati probleme.
- Odmah ću razgovarati s njom - uzbuđeno će Bennet. - Nesumnjivo će prije završetka sezone željeti poslati objavu u novine.
- Nema sumnje. - Marcus popije još gutljaj konjaka. Sezona će završiti za mjesec i pol.
- Marcuse, ne znam što bih rekao. - Bennet je provukao prste kroz pomno razbarušene uvojke.
- Nisam očekivao da ćeš se tako predomisli.
- Nisam ni ja - Marcus promrmlja ispod glasa. Bennet se namršti. - Sto si rekao?
- Postupio sam nepromišljeno, a otad sam imao vremena procijeniti svoj postupak. Nadam se da ćeš mi oprostiti.
- Da, naravno. - Bennet je oklijevao. - Hvala ti. Ne mogu ti reći koliko mi to znači. Vidjet ćeš da je Juliana fina, otmjena dama. Bit će mi izvrsna supruga.
- Zacijelo ćeš datum vjenčanja odrediti negdje u proljeće iduće godine?
- Iduće godine? - Bennet se doimao smućenim. -To je jako daleko.
- Mogli bismo se snaći i sa zarukama od šest mjeseci, ali je godina dana prihvatljivije razdoblje, kako čujem.
- Pa, što se toga tiče, zapravo nisam razmišljao o propisnom trajanju zaruka. Posve iskreno rečeno, Marcuse, razmišljao sam o unajmljivanju kočije koja bi Julianu i mene odvela u Gretna Green.
- Marcus se zagrcnuo konjakom. - Shvaćam.
- Je li ti dobro?
- Da. - Marcus se oporavio, duboko udahnuo i popio još jedan gutljaj konjaka. - Gretna ne dolazi u obzir. Siguran sam da će gospođa Dorchester željeti otmjeno vjenčanje za svoju kćer jedinicu.
- Nema sumnje. A Juliana se doista trudi biti odana kći. To je jedna od njezinih mnogih vrlina.
- Doista.
- No, dakle. - Bennet se nasmiješio. Izgledao je kao da mu je netko podigao golemi teret s ramena. -Razgovarat ću o zarukama s Julianom i reći ti koliko želimo da traju.
- Naravno. To je isključivo vaša odluka. Samo pazi da Dorchesterov tajnik ima dovoljno vremena za izradu nagodbe s Barclayem.
- Hoću, Marcuse. Moram ti reći da me ovaj preokret silno čudi.
- Doista?
- Moraš priznati da ti nemaš običaj predomišljati se, osobito ne po pitanju nečeg ovakvog. Imaš pravilo koje zabranjuje mijenjanje odluke nakon što je doneseš.
- Možda postajem blaži s godinama.
- Još ti je manje svojstveno da se ispričavaš.
- Još jedno prekršeno pravilo, zahvaljujući Iphiginiji. - Svjestan sam toga.
- Hoćeš li mi reći što je izazvalo taj iznenadni preobražaj?
- Imao sam vremena za razmišljanje, a nakon što sam o svemu dobro promislio, zaključio sam da griješim.
- Bennet ga je pažljivo promatrao. - Što je s onim drugim?
- Kojim drugim?
- Juliana je rekla da nisi samo zaprijetio da ćeš me razbaštiniti ako se oženim bez tvojeg odobrenja, već si također najavio vlastitu namjeru da se oženiš. - Bennet je znatiželjno nakrivio glavu. - Je li i to bilo blefiranje?
- Ne.
- Bennet se nasmiješio. - Drago mi je da to čujem.
- Je li?
- Naravno. Već ti cijelu vječnost govorim kako je krajnje vrijeme da se ponovno oženiš.

Upozoravao sam te da će ti, nastaviš li živjeti kao do sada, zaprijetiti opasnost da se pretvoriš u jedan od vlastitih automata sa satnim mehanizmom.

- Nadam su da ću izbjeći takav kraj.

- Dakle? - Bennet ga je upitno pogledao. - Tko je ona?

- Još nisam spreman dati formalno priopćenje. Još treba riješiti, ovaj, određene detalje.

- Da, da, znam. - Bennet nestrpljivo odmahne rukom. - Ako za moje vjenčanje treba riješiti gomilu stvari, mogu zamisliti kako će biti za tebe. Na kraju krajeva, moraš misliti na budućnost titule.

-Da.

- Ali valjda se meni možeš povjeriti, Marcuse. Ja sam tvoj brat. - Bennet se tiho nasmijao. - Je li to mala Chumley?

-Ne.

- Možda Elizabeth Anderson? -Ne.

- Da vidim. - Bennet je prstom lupkao po polici iznad kamina. - Znam, Hendersonova kći. Kako se zove? Charlotte?

- Oženit ću Iphiginiju Bright. Bennet se zablenuo u njega. - Vraga.

Marcus se namrštitio. - Ne smiješ izustiti ni riječ o ovome dok ti ja ne kažem da smiješ. Je li to jasno? To zasad mora ostati tajna.

Bennet je dvaput otvorio i zatvorio usta prije nego je uspio progovoriti. - Prokletstvo, Marcuse. Nije moguće da ozbiljno misliš oženiti gospođu Bright.

- Ali mislim.

- Ona je tvoja *ljubavnica*, za Boga miloga.

- Ona je dama koju kanim oženiti. Rekao sam ti da neću tolerirati nikakvo omalovažavanje.

- Ali ti si grof od Mastersa. - Bennet je šakom tresnuo po polici. - Jedno je upustiti se u ljubavnu vezu sa ženom kakva je gospođa Bright. Sasvim je nešto drugo oženiti je.

- Daj mi jedan dobar razlog zašto je ne bih trebao oženiti - odbrusi Marcus.

- Jedan? Dat ću ti ih deset. Od čovjeka tvojeg položaja očekuje se da oženi mladu damu, a ne zrelu ženu. Nekoga iz dobre obitelji. Djevojku koja je tek završila školu. Neokaljanu. Netaknutu. Tvoja bi buduća žena trebala biti ugledna i nevina - djeвица, posve otvoreno rečeno - ne zloglasna udovica s kojom si imao ljubavnu vezu.

- Iphiginia Bright je baš pravih godina za mene. -

Marcus je spustio laktove na naslone za ruke i spojio prste. - Potječe iz dobre obitelji.

Ugledna je. Možeš razglasiti naokolo da svatko tko se ne slaže sa mnom može svoje negodovanje izraziti uz pištolje za dvoboj.

- Dovraga do pakla i natrag, Marcuse, nije moguće da misliš ozbiljno.

- Tvoje prigovore na moj skori brak smatram jednako iritantnima kako si ti smatrao moje.

- Ali ovo je nešto sasvim drugo.

- Ne, nije.

- Dobri Bože, žena te začarala.

- Misliš? - Marcus je razmislio o tome. - Kao čovjek znanosti, nikad nisam vjerovao u čarobnjaštvo.

Bennet je porumenio od ogorčenja. - Ne bih to vjerovao da nisam vidio vlastitim očima.

- Vidjeti znači vjerovati. A to je, dragi moj brate, bit pravog znanstvenog istraživanja. Sad kad si čuo moju odluku o sklapanju braka, možeš mi vjerovati. I zasad ćeš šutjeti o tome.

- Poludio si. Marcuse, naslijedio si grofovski naslov. Imaš određene odgovornosti i dužnosti prema toj tituli. Ne smiješ dopustiti da strast upravlja tvojim postupcima.

Marcus se počeo smiješiti. - Kako molim? Bi li to ponovio? Sigurno nisam čuo ono što mislim da jesam. Zsigurno mi moj brat, romantični pjesnik, nije upravo savjetovao da okrenem leđa svojim strastima.

Bennet stisne usta. - Znaš što sam želio reći.

GIGA

- Da, znam. Želiš da ignoriram svoje emocije i prepustim se vodstvu racionalnog razmišljanja. Zvučiš točno onako kako sam ja zacijelo zvučio kad sam ti rekao da se ne smiješ prepustiti svojim osjećajima spram Juliane Dorchester.

- Moja je veza s Julianom posve drukčija.

- Ne, nije. - Marcus ga je oštro pogledao. - Imat ćeš na umu da ne želim da se ta vijest proširi naokolo sve dok ne budem spreman dati formalnu objavu.

- Ne zabrinjavaj se po tom pitanju - bijesno će Bennet. - Ne pada mi na pamet poniziti ni tebe ni sebe time što ću dahnuti jednu riječ o mogućem braku između tebe i gospođe Bright.

- Hvala ti. Cijenim tvoju diskreciju.

- Previše je strašno da bi se uopće razmišljalo o tome, a kamoli raspravljalo u javnosti. - Bennet lju-tito pođe prema vratima. - Molit ću se da dođeš k pameti prije nego učiniš nešto tako nepromišljeno kao što je slanje obavijesti u novine.

- Ne bih zadržavao dah od iščekivanja da sam na tvojemu mjestu.

- Dovraga, ovo je odvratno. - Bennet je naglo otvorio vrata. Osvrnuo se preko ramena. - Učinila je nešto tvojemu umu, u tome je stvar. Mogu se jedino nadati da ćeš se oporaviti od te čudne groznice prije nego bude prekasno.

- Ti si taj koji se bojao da ću postati automat ako se uskoro ne oženim.

- Gospođa Bright definitivno nije osoba koju sam zamišljao kao tvoju buduću suprugu. - Bennet ljutito iziđe i tresne vratima za sobom.

Marcus je neko vrijeme mirno sjedio. Potom je ustao i zaputio se do stolica s konjakom.

Natočio si je još jednu čašu i prišao prozoru.

Učinio je to, mislio je. Poslušao je Iphiginijin savjet i usput prekršio nekoliko vlastitih pravila. *Nikad nemoj objašnjavati, nikad ne raspravljaj o prošlosti, nikad nemoj mijenjati odluku ili odustati od cilja.*

Tako mnogo pravila prekršenih u jednoj noći.

Možda Bennet ima pravo. Doista se čini da je Iphiginia izazvala nekakvu groznicu u njegovu mozgu.

S druge strane, mislio je Marcus, više se ne osjeća kao da se pretvara u čovjeka sa satnim mehanizmom.

16

Iduće je večeri Zoe pronašla Iphiginiju na balu kod Plattsovih. - Cijeli te dan tražim, draga moja. Zar nisi dobila poruku koju sam ti poslala?

- Žao mi je, teta Zoe. Očito nije stigla do mene -umirujucim će tonom Iphiginia. Zapravo je ignorirala poruku koja je ranije tijekom dana stigla do kuhinjskih vrata.

- Jesi li čula najnoviju vijest? - Zoe joj je proučavala lice. - Kažu da će Masters objaviti svoje zaruke prije završetka sezone.

- London je uvijek pun tračeva, teta Zoe. Kao poznavateljica glasina, to znaš bolje od većine.

- Iphiginia se nasmiješila Herbertu koji se probijao kroz gužvu prema njoj. - Trenutno ima niz različitih vijesti. Na primjer, ja sam čula da je Masters jasno rekao da njegov brat slobodno može birati svoju buduću ženu bez straha da će ga razbaštiniti.

- Da, da, ali to nije osobito važno u usporedbi s glasinama o njegovu sklapanju braka. - Zoe ju je fiksirala značajnim pogledom. - Ako je to istina, onda je Masters prekršio jedno od svojih najstrožih pravila.

- Nije baš vjerojatno. - Iphiginia je gledala kako se Herbert približava. Ugledao ju je i ozareno se nasmiješio. U jednoj je ruci nosio čašu.

- Nisam baš tako sigurna. - Zoe skupi usne. - Ipak je tu riječ o tituli. I mnogo novca. Posve je normalno da se čovjek njegova položaja s vremenom urazumi i obavi svoju dužnost. Na kraju krajeva, ima tek trideset šest godina. Nije riječ o tome da je već jednom nogom u grobu.

- Titulu može naslijediti njegov brat.

- Da, ali to baš nije isto kao kad imaš nasljednika vlastite krvi, zar ne? Bilo je neminovno da dođe do ovoga, rekla bih. Ali tako mi je žao zbog tebe, draga moja. Znam da to mora biti veoma bolno. Već je danima očito da ti je taj čovjek prirastao srcu. Sto ćeš učiniti?

- Zasad ništa. - Iphiginia se okrenula Herbertu koji je napokon stigao do njih. - Ah, malo limunade. Treba mi. Hvala vam, Herberte. Uvijek ste tako pažljivi.

- Zadovoljstvo mi je. Uh. Kakva gužva. - Herbert joj je galantno pružio čašu limunade, a potom iz džepa izvadio rupčić i obrisao čelo. - Prokleta je vruće ovdje, nije li?

- Malo je toplo. - Iphiginia popije gutljaj limunade. Herbert složi svoj rupčić. - Dobra večer, *lady*

Guthrie. Oprostite, nisam vas ranije vidio, inače bih i vama donio čašu.

- U redu je. Upravo sam popila čašu šampanjca. Iphiginia i ja smo razgovarale o glasinama koje govore o Mastersovim skorim zarukama.

- Teta Zoe, molim te - promrmlja Iphiginia. -Mislim da smo iscrpile tu temu.

- Čuo sam sve u tome u svojem klubu - susretljivo će Herbert. - Knjige oklada pune se diljem grada. Svi žele nešto uložiti.

Zoe se namrštila. - Ljudi pokušavaju pogoditi tko će biti zaručnica?

- Da. - Herbert s nelagodom pogleda Iphiginiju. -Nitko nema pojma. Mnogi su se kladili da će to biti Chumleyjeva mala, ali ima mnogo oklada i za Elizabeth Anderson. Objema je ovo prva sezona. Ljupke djevojke. Dobre obitelji. Besprijekorni ugled.

Iphiginia je bila naglašeno svjesna Herbertove sve veće nelagode i tetina zabrinutog pogleda. Uspjela se spokojno nasmiješiti. - Ako postoji nešto što su svi trebali naučiti o Mastersu, onda je to činjenica da uopće nema smisla pokušavati pogoditi njegove namjere.

- Zagonetan čovjek, to je točno - brzo se složio Herbert. - Svi to znaju. Enigma. Ne može se znati što se događa u njegovu umu.

- To ne može biti potpuna tajna - reče Zoe. - Netko osim Mastersa mora znati istinu o situaciji. Na kraju krajeva, tu je i druga strana.

- Mislite na mladenku? - Herbertove su obrve poskakivale. - Ako je Masters zahtijevao da ona i njezina obitelj to zadrže u tajnosti sve dok on ne bude spreman objaviti zaruke, možete biti sigurne da će šutjeti. Ne bi se usudili prkositi mu. Ne ako žele uhvatiti najpoželjniju partiju sezone.

- Valjda ne - prizna Zoe. - Mastersova pravila.
- Upravo tako. - Herbert se nasmiješio Iphiginiji.
- Čujte, gospođo Bright, jeste li raspoloženi za ples?
- Da, hvala vam, Herberte. - Sve samo da se prekine razgovor o Marcusovim bračnim planovima, pomislila je Iphiginia. Spustila je čašu na pladanj što ga je nosio lakaj u prolazu. Herbert ju je uzeo za ruku i poveo na plesni podij baš kad su glazbenici zasvirali valcer. Zabrinuto je promatrao Iphiginiju dok ju je veoma graciozno zavrteo na podiju.
- Čujte, je li vas uzrujalo sve to o Mastersovim zarukama, draga moja?
- Ni najmanje - odlučno će Iphiginia. - Masters i ja smo veoma bliski prijatelji, kao što znate. Uvjeravam vas da su glasine o zarukama upravo to. Glasine.
- Oprostite mi, ali i ja sam vaš prijatelj, Iphiginia
- blago će Herbert. - Osjećam da smo vi i ja na neke načine veoma slični. Premda shvaćam da ne uživam u onoj vrsti intimne veze kakvu imate s Mastersom, duboko sam zabrinut za vas.
- To je veoma ljubazno od vas. Ali nema nikakve potrebe.
- Stvar je u tome da je čovjek poznat po svojoj bezobzirnosti, draga moja. Posve je sposoban oženiti to mlado nevinašce koje je izabrao za svoju suprugu, a sa strane nastaviti vezu s vama.
- Bez brige.
- Zacijelo nećete trpjeti takvu situaciju? - Prilično očajnički upita Herbert. - To bi bilo nepodnošljivo za ponosnu ženu punu duha kakva ste vi. Značilo bi da ga morate dijeliti s njegovom suprugom.
- Iphiginia ga je prijekorno pogledala. - Čovjek uvijek dijeli svoje prijatelje s drugim ljudima, Herberte.
- Dovraga sve, on je vaš ljubavnik, a ne prijatelj. To je ogromna razlika.
- Herbert je porumenio do korijena kose. - Nisam se želio upletati, ali svi znaju za vašu vezu s Mastersom.
- Doista?
- Pa, naravno da znaju. To nikad nije bila nikakva tajna. Iphiginia, osjećam da moram biti otvoren. Kao vaš iskren i odan prijatelj, moram vas zamoliti da pomno razmislite o svojim budućim postupcima. Vi ste najotmjenija, najgracioznija, najinteligentnija žena vrijedna divljenja koju sam ikad u životu imao čast upoznati.
- No, hvala vam, Herberte. - Iphiginiju je dirnula galantna izjava. - To je veoma ljubazno od vas.
- Upravo zato što ste tako dostojni poštovanja, takav uzor, moram vas preklinjati da mislite na svoju budućnost. Jedno je imati, ovaj, ekskluzivnu vezu s moćnim muškarcem kakav je Masters, a sasvim je nešto drugo biti njegova izdržavana ljubavnica sa strane.
- Izdržavana ljubavnica? - Iphiginia se zaustavila nasred plesnog podija.
- Herbert ju je bespomoćno promatrao. - Masters vam nikad neće moći ponuditi brak, gospođo. Svi znaju da će, ukoliko je odlučio prekršiti svoje najvažnije pravilo kako bi se ponovno oženio, izabrati neku mladu nevinu djevojku koja će mu podariti nasljednike. To se očekuje.
- Pretjerali ste, Herberte. Znate da ni s kim ne raspravljam o pojedinostima svojeg odnosa s Mastersom. - Iphiginia je bila svjesna prikrivenih pogleda što su ih drugi plesači usmjeravali prema njoj i Herbertu.
- Nisam vas želio uvrijediti, gospođo. - Herbert se doimao krajnje posramljenim. Nelagodno se osvrnuo naokolo prema drugim parovima, a potom je uzeo Iphiginiju pod ruku. Žurno ju je otpratio s plesnog podija. - Molim vas da mi oprostite.
- Naravno.
- Nisam smio tako govoriti. Ali učinio sam to samo zato što sam tako silno zabrinut za vas.
- Znam, Herberte. - Potapšala ga je po ruci. - Ali ja nisam baš tako mlada i naivna. Ja sam iskusna žena i posve sam sposobna voditi brigu o sebi.
- Ako vi tako kažete. - Herbert je ponovno izvukao rupčić i obrisao kapljice znoja s čela. - Vi

ste hrabra žena, draga moja. Uvijek ću vam se diviti. Molim vas, imajte na umu da mi se bez oklijevanja možete obratiti ako vam ikako mogu biti na usluzi.

- Hvala vam, Herberte. - Nasmiješila mu se. - Molim vas, ispričajte me. Moram razgovarati s nekim tko je upravo ušao.

- Da, da, naravno.

Herbert je zgužvani rupčić gurnuo natrag u džep. Iphigina je osjećala kako na njoj počiva njegov čeznutljiv pogled dok se probijala kroz gužvu.

Znala je da Herbert samo želi biti ljubazan i da je njezina teta želi zaštititi od patnje, ali niti jedno od njih ne zna pravu istinu. Iphigina nije željela ni pokušati objasniti u kako se bizarnoj situaciji našla.

Znatiželjni pogledi, uljudno skrenuti ili diskretno skriveni iza lepeza, pratili su je dok je hodala prema francuskim vratima. Iphigina je znala da su se glasine o Mastersovim predstojećim zarukama pretvorile u plimni val koji je zapljusnuo visoko društvo.

Ponovno svi govore o njoj, baš kao i prije nekoliko tjedana kad se pojavila u uglednim krugovima. Ali ovoga puta nagađaju o njezinoj sudbini.

Iphigina je znala da nitko ne očekuje od Mastersa da se odrekne svoje ljubavnice. Svi su spremno prihvaćali da on može imati i ljubavnicu i prikladnu suprugu.

Pravo je pitanje, barem što se tiče pripadnika visokoga društva, hoće li ga njegova nepredvidljiva, neovisna ljubavnica napustiti radije nego da ga dijeli sa zakonitom suprugom ili neće.

Visoko je društvo zaintrigirano sadašnjim razvojem događaja, ali nije šokirano. Jedino što bi doista moglo zaprepastiti ugledne krugove bilo bi otkriće da je žena koju Masters kani oženiti upravo njegova ljubavnica.

Visoko bi se društvo još više zapanjilo kad bi se saznalo da se ona nema namjeru udati za njega.

Ali nitko čak i ne razmišlja o tako bizarnim mogućnostima jer je visoko društvo, kao i obično, dva koraka iza grofa od Mastersa.

Iphigina je kliznula kroz otvorena vrata i pobjegla u svježi mrak na terasi. Još je nekoliko ljudi izišlo. Pogledali su je kad se pojavila iz plesne dvorane.

Iphigina je ignorirala znatiželjne poglede i potražila samoću u udaljenom kutu terase. Trebalo joj je nekoliko trenutaka mira. Ovo je bio naporan dan i još napornija večer.

Zvuk koraka iza nje i pročišćavanje muškoga grla rekli su Iphiginiji da više nije sama na ovome dijelu terase.

- Gospođo Bright? - veoma tihim glasom reče Bennet. Iphigina se polako okrenula prema njemu. Uspjela se nasmiješiti. - Dobra večer, gospodine Cloud.

- Vidio sam vas kad ste izišli ovamo. - Bennet nelagodno pogleda prema jarko osvijetljenoj plesnoj dvorani. Zatim opet pogleda nju. Uspravio je ramena i odlučno udahnuo. Na licu mu se vidio izraz stroge odlučnosti.

- Podsjećate me na svojega brata kada to činite - suho će Iphigina.

Bennet se namrštio. - Kada činim što?

- Nije važno. Što ste željeli?

- Gospođo Bright, bit ću otvoren. Cijeli svijet govori da moj brat kani oženiti uglednu mladu damu iz visokoga društva. No ja znam istinu.

- Doista?

- Rekao mi je da kani oženiti vas - izlance Bennet.

- To je šašava zamisao, ali dobro ga poznajem i bojim se da nije posve nezamislivo da bi mogao učiniti nešto tako... tako...

- Tako, što?

- Tako nemoguće kao što je sklapanje braka s posve neprikladnom ženom samo zato što si je to zabio u glavu. Nema nimalo poštovanja za mišljenje visokoga društva ili prikladno

ponašanje ili tradiciju.

Iphiginia je proučavala Bennetove ozbiljne crte lica.

- Čula sam da je vaš brat povukao svoj prigovor na sklapanje braka između vas i Juliane Dorchester.

- Kakve to veze ima s bilo čime, dovraga?

- Masters mi je rekao da ga muče velike brige po pitanju veze između vas i gospođice Dorchester. Ipak je zaključio da vi više niste dječak kojemu trebaju njegove smjernice. Osjeća da ste vi zreo čovjek koji ima pravo donositi vlastite odluke.

- I treba tako osjećati. Ja doista jesam zreo čovjek. - Bennetove su se šake u rukavicama stiskale i opuštale. - No planovi za moje vjenčanje nemaju nikakve veze s ovim razgovorom.

- Premda se s tim ne slaže, ali iz poštovanja prema vama, vaš je brat odlučio da se neće miješati u vaše stvari. Ne dugujete li i vi njemu isto?

- Prokletstvo, ovo je posve drukčije. Gospođica Dorchester je veoma ugledna mlada dama bez ikakve mrlje. Posve je nevina. Ništa joj se ne može zamjeriti. Marcus nije imao pravo prigovoriti mojoj namjeri da je zaprosim.

- Mislite da nije?

- Bez uvrede, gospođo, ali vi baš niste u istoj kategoriji kao Juliana Dorchester. Vi ste iskusna žena, ako nemate ništa protiv da kažem ono što je očito.

- Vaš je brat iskusen muškarac.

- Da, tako je, ali se sigurno tako ne ponaša -odbrusi Bennet. - Čini se da je opčinjen vama, gospođo Bright. Tako mi svega, kao da ste bacili neke čini na njega.

- Što vas navodi da to kažete, za ime svijeta?

- Zašto bi inače prekršio svoje najvažnije pravilo? Jednom se zarekao da se više nikad neće oženiti. Priznajem, nadao sam se da će se predomisлити. Ali ni u snu nisam očekivao da bi učinio takvu ludost da oženi svoju ljubavnicu.

To je bilo previše. Iphiginia je bila na rubu strpljenja. Predugo je živjela pod velikim pritiskom i sad je nešto u njoj puklo.

- Već mi je dosta slušanja o Mastersu i njegovim pravilima - vatreno je rekla. - Nije on jedini koji je odlučio živjeti u skladu sa svojim pravilima. I ja slučajno imam jedno ili dva svoja.

- Čovjek može samo nagađati kakvu bi vrstu pravila mogla poštivati žena poput vas. Imate li pravilo koje kaže da ćete za ljubavnike uzimati samo bogate muškarce?

- Nije mi potreban bogat muškarac da se skrbi za mene. Za slučaj da to niste opazili, Bennete, imam kontrolu nad prilično lijepim vlastitim imetkom.

- Možda želite titulu.

- Uvjeravam vas, stjecanje titule mi je najmanja briga. Previše cijenim svoju slobodu i svoja prava neovisne udovice da bih odustala od njih radi obične titule.

- U skladu s kakvim pravilima onda živite, gospođo Bright?

- Samo vas jedno može zanimati. Imam željezno pravilo koje kaže da se nikad, baš nikad neću udati za muškarca koji me ne voli. A budući da mi vaš brat niti jednom nije rekao da me voli, nije potrebno biti osobito pametan da bi se shvatilo kako Mastersu od mene ne prijete nikakva opasnost.

Bennet je zurio u nju. - Gospođo Bright -

- Idite, gospodine. Mrzim raspravljati o pravilima. Želim da me ostavite samu. - Iphiginia se okrenula na peti i požurila prema stubama koje vode u vrt.

Naletjela je ravno na Marcusa koji je upravo izišao iza živice.

- Uuh. - Iphiginia je zateturala i izgubila ravnotežu kad je tresnula o njegova široka prsa.

Uhvatio ju je i pogledao brata. - Sto se ovdje događa, dovraga?

Iphiginia je brzo podigla glavu kad je čula opasnu hladnoću čelika u njegovu glasu. - Ništa osobito važno, milorde. Tvoj je brat samo zabrinut za tvoju buduću dobrobit, baš kao i ti za njegovu.

GIGA

- Moj će brat svoje mišljenje o toj temi zadržati za sebe - reče Marcus. - Je li to jasno, Bennete?
- Napravit će budalu od tebe, ako joj to dopustiš - žestoko će Bennet. - Daleko je lukavija od Nore. Zar to ne možeš vidjeti?
- Svaki idiot to može vidjeti. To je jedan od razloga iz kojih je namjeravam oženiti - reče Marcus. -Ne podnosim žene bez mozga.
- Nije moguće da je namjeravaš pretvoriti u groficu, Marcuse. Bila bi sramota za titulu. Unatoč svojoj želji da okonča strašnu scenu, Iphiginia se uvrijedila na tu primjedbu. - Samo malo, gospodine Cloud. Vaš je brat bio farmer, čovjek koji je godinama fizički radio prije nego je naslijedio grofovski naslov. Veoma se lijepo snašao s titulom. Uvjeravam vas da ne bih imala nikakvih problema igrati ulogu grofice, kad bih to željela.
- Posve točno - promrmlja Marcus.
- Ovo je smiješno - prasne Bennet.
- Ti si taj koji se smiješno ponaša - reče Marcus. -Sad idi prije nego izgubim živce.
- Ovo je nepojmljivo. Mogu se jedino nadati da ste mi rekli istinu o svojim pravilima, gospođo Bright, te da ćete imati toliko pristojnosti da se povučete iz života mogega brata. - Bennet se okrenuo i ljutitim koracima krenuo prema plesnoj dvorani.
- Pretjerao si, brate. - Marcus je Iphiginiju pokušao maknuti s puta. Obuzela ju je panika, pa je uhvatila revere njegovu fino krojenog kaputića.
- Marcuse, ne. Ne želim da se ti i tvoj brat svađate zbog mene.
- Ne zabrinjavaj se, draga moja. Ja ću se pozabaviti Bennetom.
- Grom i pakao, Marcuse, tako mi svega, ako pođeš za njim, ja ću već večeras otputovati iz grada.
- Zastao je, mrsteći se. - Sto to govoriš?
- Ozbiljno mislim, milorde. Neću dopustiti da napraviš scenu s Bennetom zbog mene. Nije učinio ništa više od onoga što si ti pokušao učiniti kad si saznao da on želi oženiti gospođicu Dorchester. Pokušavao te zaštititi.
- Ponaša se poput pompoznoeg klipana. Sto on dovruga misli, tko je on?
- On je tvoj brat i užasno se boji da ćeš počinuti strašnu grešku. Zvuči li ti to poznato, Marcuse? Ti si se jučer ponašao na posve isti način.
- Ne može se reći da je to ista situacija.
- Točno je ista situacija. - Osjećajući da je pobijedila u malenoj bitci, barem zasad, Iphiginia korakne unatrag. - Hajde, milorde, prošećimo vrtom. Mislim da mi treba svježeg zraka. Marcus je oklijevao, očito rastrzan. Pogledao je prema otvorenim staklenim vratima plesne dvorane, a potom slegnuo ramenima i uzeo Iphiginiju pod ruku. - U redu. Iphiginia je u sebi odahnula od olakšanja. Zasad je uspjela spriječiti katastrofu, mislila je, no prije ili kasnije doći će do nje. Osjećala je kako joj visi nad glavom. Nadala se da će do kraja sezone moći uživati u ljubavi svojega života, ali čini se da nije tako. Ne može dopustiti da se zbog nje uništi odnos između Marcusa i njegovoga brata. Došlo je vrijeme za razmišljanje o odlasku iz grada.
- Sto bi rekla kad bih ti predložila da pođemo na dugotrajnu turneju po Americi? - Iphiginia reče Ameliji idućeg jutra za doručkom.
- Amelia podigne pogled s jutarnjih novina. -Ozbiljno misliš?
- Veoma.
- Ali u Americi nema antikviteta iz doba klasike. Ondje je sve novo. Čula sam da ljudi žive u malenim drvenim kućama najprimitivnije vrste.
- Rustične, primitivne građevine mogu biti veoma inspirativne s umjetničkog stanovišta.
- Gluposti. - Amelia je složila novine, odložila ih u stranu i pronicavim se očima zagledala u Iphiginiju. - Razmišljaš li o bijegu iz ove situacije u kojoj si se našla?
- To mi je palo na pamet.

- Moram li te podsjetiti da nije baš tako jednostavno? Upravo smo usred sređivanja financiranja Bright Placea. Ne možemo se baviti pojedinostima tako velikog projekta ako smo u Americi. Potrebni su tjedni da se pošalje poruka preko Atlantika.

Iphiginia uzdahne. - Zacijelo imaš pravo.

- Ako se želiš maknuti iz te situacije, predlažem da se povučemo u Deepford.

- *Nikada.* - Iphiginia zadrhti na tu pomisao. - Divljine Amerike bile bi bolje od pravila Deepforda koja guše čovjeka. Nikad se neću vratiti onamo.

- Onda moraš naći neko drugo mjesto. - Amelia posegne za vrčem kave. - Odakle ta iznenadna panika? Imala sam dojam da vjeruješ kako imaš kontrolu nad situacijom.

- Sve mi počinje izmicati iz ruku - progunđa Iphiginia.

- Na koji način? - Amelijine su se oči raširile od iznenadne zabrinutosti. - Nebesa, nisi valjda trudna?

Iphiginia se ukočila. - Ne, naravno da nisam. - *Barem mislim da nisam.* Iphiginia prekriži prste u krilu.

Amelia se namrštila. - Zacijelo je Masters, kao iskusan muškarac, oprezan u takvim stvarima.

- Ovaj, da. - Iphiginia je uzela žličicu i počela veoma brzo miješati svoju kavu. - Da, naravno.

- Reci mi, rabi li one neobične francuske stvari izrađene od ovčjih crijeva? One o kojima nam je pričala talijanska grofica?

- *Amelia.*

- Uvijek me zanimalo kako izgledaju. - Amelia ju je sa zanimanjem pogledala. - Grofica je također spomenula da žena može rabiti malenu spužvu namočenu u neku posebnu tekućinu.

- Doista ne želim raspravljati o tome za doručkom, Amelia.

- Oh. - Amelia slegne ramenima. - Možda nekom drugom prigodom.

- Možda. - Odmah nakon što o tome porazgovara s Marcusom, mračno pomisli Iphiginia. Niti jednom nije spomenuo mogućnost trudnoće. A ona, neka joj nebo pomogne, uopće nije o tome razmišljala.

U glavi joj se pojavila slika nje kako u naručju drži Marcusovo dijete. To je bila tako intenzivno snažna vizija da je ostala bez daha.

Dijete bi imalo minijaturne verzije očevih snažnih ruku. Imao bi očeve blistave, inteligentne jantarne oči i široko čelo.

Bio bi prekrasan i ona bi ga voljela jednako silno kao i njegova oca.

- Iphiginia? Jesi li čula što sam rekla? Iphiginia trepne i vrati se u stvarnost. - Kako molim?

- Predložila sam da bismo mogle oputovati u Bath ako si zabrinuta zbog svoje veze s Marcusom. Oduvijek želim poći u toplice.

- Razmislit ću o tome. - Iphiginia oprezno spusti žličicu na tanjurić. - Zar ti neće nedostajati mogućnost bliske suradnje s gospodinom Manwaringom?

- Što li time želiš reći?

- Čini mi se da se zasad sve u vezi s Bright Placeom obavlja veoma učinkovito, prvenstveno zato što se gospodin Manwaring nalazi u blizini i može se sastati s nama čim se za to ukaže potreba. Neće biti ni izbliza tako lako poslovati ako se preselimo u Bath. Morat ćemo ovisiti o pošti i povremenim posjetima.

- Uspjele smo sasvim lijepo surađivati s njim tijekom godina provedenih u Deepfordu. -

Amelia podigne novine i namršti se na jedan od članaka. - Istina je da je blizina gospodina Manwaringa uvelike olakšala poslovanje. No sigurna sam da ćemo i iz Batha uspjeti nastaviti posao.

Iphiginia potisne tihi uzdah. Možda je pogriješila kad je zaključila da su Amelia i Manwaring stvoreni jedno za drugo.

Sam Bog zna da u takvim stvarima nije ni izbliza onako pametna kako je nekoć mislila da jest. Situacija u kojoj se sama našla savršeni je primjer kako zbrkana mogu postati pitanja srca.

Dosad je smatrala da je njezin problem u tome da voli muškarca koji ne može dovoljno prilagoditi svoja pravila da bi sebi dopustio priznanje da je voli.

No možda je situacija još gora no što ona misli. Možda se Marcus toliko zapleo u svoja pravila da više nikad neće moći voljeti neku ženu.

- Prokleta bila, Nora - šapne Iphiginia. Amelia podigne pogled. - Sto si rekla?

- Ništa. - Iphiginia je prstima lupkala po stolu. Jedno je sigurno. Mora paziti da ne ostane trudna. To bi bila posljednja slamka, jer tada bi Marcus sigurno insistirao na braku. A ona ne bi imala drugog izbora i morala bi se udati za njega radi djeteta.

- Znaš li što, Amelia? Prokleta je komplicirano biti ljubavnica.

- Rečeno mi je da je još teže biti supruga - primijeti Amelia.

- Da, to je zacijelo točno.

No kad bi je Marcus volio, čeznutljivo je pomislila Iphiginia, ona bi riskirala.

Pisamce je čekalo Iphiginiju na sjedalu presvučenim bijelim satenom u njezinoj kočiji kad se tog posli-jepodneva vratila iz kupnje. Kad je ugledala presavijeni list papira, obuzeo ju je zloslutni osjećaj.

Pričekala je da kočijaš zatvori vrata, a potom je ispružila ruku i uzela pisamce. S olakšanjem je vidjela da nema crnog voska niti traga pečata s feniksom. Polako je razmotala pismo i pročitala sadržaj.

Moja najdraža Pandora!

Ako želite otvoriti kutiju i otkriti istinu o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, morate noćas u ponoć doći u Lamb Lane broj devetnaest kraj Pali Malla.

Dodite sami. Nikomu nemojte reći i sve će postati jasno.

Ako ne dodete, ili ako ne dodete sami, netko *do koga* vam je stalo snositi će *posljedice*.

***Možda* vaša sestra? Ili će to biti *lady Guthrie*, vaša teta?**

Vaš Prijatelj

Iphiginijini su prsti drhtali dok je pomno savijala pismo.

Vaša sestra.

Vaša teta.

Riječi kao da su progorjele papir. Prijetnja nije nimalo prikrivena. Osoba koja zna da ona ima sestru i da je Zoe njezina teta, zna sve, shvatila je Iphiginia.

Moja najdraža Pandora...

Iphiginia je brzo ponovno otvorila pismo i zagledala se u uvod. Pandora se očito odnosi na grčku priču o dami koja je popustila iskušenju da otvori čarobnu kutiju, a time je oslobodila kaos i nedaće.

Iphiginia je u tom trenutku osjetila neku vrstu bliskosti s Pandorom.

Osoba koja je poslala poruku očito je opazila sličnost.

Iphiginia je popustila iskušenju ljubavne veze s Marcusom i sad je njezin svijet pun nedaća.

17

Plinske svjetiljke još nisu instalirane u Lamb Laneu. Uska ulica uz koju su se nalazile malene radionice bila je puna sjenki. Blijedi sjaj mjeseca pružao je tek toliko svjetlosti da se vidi da je fijaker koji je vozio Iphiginiju jedino vozilo u blizini.

Kočija se zaustavila uz štropot kotača i zveckanje orme. Iphigina se trgnula kad je kočijaš lupnuo po krovu kako bi objavio da su stigli na odredište.

- Lamb Lane broj devetnaest - glasno dovikne čovjek.

Iphigina se omotala tamnim plaštem i navukla kapuljaču na glavu. Otvorila je vrata kočije i oprezno sišla na cestu.

- Nemojte zaboraviti - rekla je kočijašu. - Platila sam vam da me čekate.

- Čekat ću - mrzovoljnim glasom progundā kočijaš. - No trebat će dodatno platiti ako nekog svog klijenta dovedete ovamo.

- Kako molim?

- Čuli ste me. Ako večeras moju kočiju mislite upotrijebit kao spavaću sobu, morat ćete mi platit. Dat ću vam uobičajenu cijenu po satu kao i ostalim curama.

Iphigina je osjetila kako joj lice oblijeva rumenilo nelagode i gnjeva. - Sto mislite da ja radim, dobri čovječe, za ime svijeta?

- Isto što i većina drugih cura radi u ovom dijelu grada u ovo doba noći. Poslušete. Hajde, idite. Samo zapamtite da ću željeti svoj dio vašeg korištenja moje kočije.

Nije imala vremena za održavanje oštre lekcije pijanom kočijašu. Iphigina se s gnušanjem okrenula i potom se zagledala u mračan ulaz broja devetnaest. Bilo je tek toliko mjesečine da se razabere natpis iznad vrata.

**DR. HARDSTAFFOV MUZEJ
BOŽICA MUŽEVNE SNAGE**

**OTKRIJTE TAJNU I AUTENTIČNE
OKREPLJUJUĆE MOĆI BOŽICA
IZ ANTIKNIH VREMENA**

Čini se da će njezina radoznalost po pitanju muzeja dr. Hardstaffa uskoro biti zadovoljena, pomisli Iphigina.

Osvrnula se preko ramena kako bi provjerila čeka li je kočijaš. Vidjela je da svjetiljke kočije gore umiru-jućim sjajem.

Iphigina se zaputila prema mračnom ulazu u zgradu broj devetnaest. Poželjela je da je Marcus s njom. Ili makar Amelia ili Zoe. Bilo tko, kad smo već kod toga.

Noćas osjeća daleko veću tjeskobu nego one noći kad je otišla na groblje Reeding. Prijetnje u pismu što ga je našla u svojoj kočiji potresle su joj živce kao ništa drugo.

Kad se Iphigina približila natpisu muzeja, opazila je naslikanu ruku u dnu. Kažiprst je pokazivao posjetiteljima neka pođu uskim prolazom između dviju kuća.

Iphigina je nesigurno zavirila u guste sjenke tijesnog prolaza. Jedva su se nazirale stube koje su vodile na gornji kat kuće.

Još jednom pogledavši fijaker, Iphigina pođe prolazom.

Popela se stubama što je tiše mogla, a puis joj je brže kucao sa svakim novim korakom. Svako škripanje, svako stenjanje stuba izazivalo je drhtaje u njoj. Činilo se da tmina oko nje postaje sve gušća.

Nije smjela sama doći ovamo.

Ali nije imala drugog izbora.

Zastala je na vrhu stubišta i zagledala se u zatvorena vrata pred sobom. Još jedan natpis, jedva vidljiv u sjenkama, govorio je da je to ulaz u muzej.

Stropot kotača kočije na ulici trgnuo je Iphiginiju baš kad je stavila ruku na kvaku. Fijaker se udaljivao.

- Ne - dahnula je i okrenula se kako bi se sjurila niza stube.

Pojavila su se svjetla druge kočije. Iphiginia se zaustavila s jednom nogom na odmorištu, a drugom na prvoj stubi. Shvatila je da njezina kočija ipak nije otišla. Stigla je neka druga. Zaustavila se kraj njezine. Konji su toptali kopitima. Glasovi su odjekivali kroz noć.

- Čekajte me - kratko naredi muški glas.

- Da, milorde. Nema žurbe. Prošli tjedan sam ovamo doveo džentlmena koji je tu ostao veći dio noći. - Novi se kočijaš srdačno nasmijao. - Kažu mi da dr. Hardstaffove božice daju dobru terapiju. Pitam se djeluje li.

- Neću se dugo zadržati - reče pridošlica.

Čuli su se koraci na kamenim pločama. Kratko su zastali. A zatim su, na Iphiginijin užas, krenuli prema uskom prolazu gdje je ona stajala na vrhu stubišta.

Obuzeo ju je strah. Čovjek koji je izišao iz drugog fijakera za nekoliko će sekunda stići do stuba. Bilo je očito da se zaputio u muzej. Sigurno će je vidjeti čim se popne stubama.

Nije se mogla vratiti niza stube a da ne naleti ravno na neznanca, pa je učinila jedino što je mogla. Pritisnula je kvaku koja joj je pritiskala donji dio leđa.

Vrata su se otvorila samo uz tiho cviljenje šarki. Napeto promatrajući stubište, Iphiginia je natraške ušla u mračan hodnik. Tiho je zatvorila vrata.

Muška se ruka pojavila iz gustih sjenki hodnika. Obavila se oko Iphiginijina vrata.

Netko ju je privukao na široka prsa i grubom joj šakom pokrio usta. Njezin je vrisak prekinut prije nego joj je izišao iz usta.

- Grom i pakao - progundā Marcus. - Iphiginia? Mahnito je kimnula. Osjetila je malaksalost od olakšanja.

- Što za ime svijeta - Marcus je maknuo šaku s njezinih usta.

- Netko dolazi stubama, Marcuse - mahnito je šapnula. - Svakog trenutka će stići ovamo.

- Dovraga. - Marcus ju je pustio iz stiska i uhvatio za ruku. - Ovuda. Požuri. Budi posve tiha. Nije ju trebalo nagovarati. Izvana su se čuli koraci nepoznatog čovjeka na stubama.

Marcus je povukao Iphiginiju mračnim hodnikom, otvorio neka vrata i gurnuo je u veliku prostoriju prigušeno osvjetljenu samo jednim zidnim svijećnjakom.

- Sto je ovo, zaboga? - Iphiginia je zapanjeno gledala naokolo. - Kakvo je ovo mjesto?

Prigušena je svjetlost razotkrivala najneobičnije namještenu odaju koju je Iphiginia ikad vidjela. Egzotične su draperije visjele sa stropa u stilu turskog šatora. Veliki je krevet dominirao u sredini prostorije. Bio je ukrašen prozirnim zavjesama i velikim brojem jastuka. Okruživali su ga egzotični kipovi slični onima u galeriji lorda Lartmorea.

Zidove su ukrašavale goleme zidne slike koje su prikazivale klasične bogove i božice iz različitih mitova. Činilo se da su božanstva naga. Svi su muškarci bili ekstremno spolno uzbuđeni. Ženski su likovi bili puteni do točke apsurdnosti.

- Dobro došla u muzej dr. Hardstaffa - rekao je Marcus dok ju je vukao preko odaje. - Jedna noć u terapijskom krevetu jamči izlječenje impotencije.

- Marcuse, što radiš ovdje?

- Izvrsno pitanje. I ja ga tebi kanim postaviti čim budemo imali priliku. U međuvremenu te moramo maknuti odavde.

- Nebesa. - Iphiginia je zurila u sliku koja je prikazivala nekoliko šumskih vila koje su se igrale s nekoliko prekomjerno obdarenih satira. - Ovo su najodvratnije kopije klasičnih antikviteta koje sam ikad vidjela.

- Žao mi je da se tvoj učenjački senzibilitet našao uvrijeđenim. - Marcus je uhvatio rub teške crvene draperije koja se protezala cijelom dužinom odaje. - Kasnije možeš o tome popričati s dr. Hardstaffom.

- Što ćemo sada?

GIGA

- Ti ćeš se maknuti iz vida i nećeš se pojavljivati. - Marcus je povukao u stranu draperiju što se pružala od stropa do poda i gurnuo Iphiginiju na malenu pozornicu. Nekoliko grčkih urni i pijedestal ukrašen rezbarijama nalazili su se na podiju. Na zidu iza zastora nalazila su se uska vrata.

- Ali, Marcuse -

- Idi kroz ta vrata i sakrij se u hodniku iza njih. - Marcus joj je prstima obuhvatio bradu. Oči su mu bile ozbiljne. - Nemoj izlaziti dok ti ne kažem. I pazi da budeš posve tiha. Razumiješ li me?

- Da, ali - Prekinula se kad je čula otvaranje vanjskih vrata. Usta su joj se osušila. - O, Bože.

- Tiho. - Marcus je vratio zastor na mjesto i sakrio Iphiginiju od pogleda svakoga tko bi mogao ući u odaju.

Teška je draperija ugasila sjaj zidnog svijećnjaka. Iphiginia se našla u gotovo potpunom mraku. Počela je naslijepo tražiti malena vrata i nožnim prstom udarila u pijedestal. Progutala je uzvik bola.

Vanjska vrata odaje uz tresak su se otvorila. Iphiginia se ukočila, ne usuđujući se pomaknuti od straha da opet u nešto ne udari.

- Prokletstvo, Masterse. - Neznanečev je glas bio pun bijesa. - To ste vi. Nisam vjerovao kad sam primio pisance. Rekao sam sebi da je riječ o groznoj šali. No čini se da sam bio i budala i rogonja.

- Dobra večer, Sandse. - Marcusov je glas bio miran, gotovo ravnodušan. - Nisam znao da večeras još netko ima sastanak s dr. Hardstaffom. Izričito sam naglasio da želim privatni tretman.

Iphiginia je shvatila da je muškarac koji je ušao u odaju muž zagonetne *lady Sands*.

- Gdje je moja žena, prokleti gade?

- Nemam pojma - mirno će Marcus. - Kao što vidite, ovdje nema nikoga osim mene.

Priznajem da me ta činjenica razočarala. Nadao sam se da u slavnoj terapiji dr. Hardstaffa postoji nešto više od nekoliko loših slika i jednako loših kipova.

- Ovdje ste dogovorili sastanak s Hannah, niste li? - gnjevnim je glasom pitao Sands. - Tako je pisalo u poruci.

- Poruci?

- Netko zna što izvodite, Masterse. Večeras je u mojoj kočiji ostavljena poruka koja kaže da bih trebao poći u Lamb Lane broj devetnaest ako želim otkriti mjesto gdje vi i moja žena održavate svoje susrete.

- Netko se grubo našalio s vama, Sandse. Osoba koja je to učinila nesumnjivo je znala da ja večeras ovdje imam dogovoren sastanak.

- Sastanak s mojom ženom, proklet bio. -Ne.

Iphiginia se trgnula kad je čula otvaranje malenih vrata. Tjeskobno je virila u sjenke i ugledala neku ženu kako dolazi iz mračnog hodnika. Žena je u ruci nosila svijeću. Plamen je osvjetljavao ljepušne crte njezina lica, plavu kosu i prozirnu haljinu izrazito duboka izreza. Naglo je stala kad je opazila Iphiginiju. Potom se podbočila i ljutito je pogledala.

- Čuj, ti, kaj tu delaš? - glasno je pitala. - Ovo je moja noć da budem klasična božica muževne snage.

S druge strane zastora odjednom je zavladao tišina.

Iphiginia je zurila u ženu i očajnički nastojala smisliti što će dalje. - Žao mi je - šapnula je. - Došlo je do greške.

- Sto se ondje događa? - oštro upita Sands. Začuli su se koraci koji su se približavali teškom grimiznom zastoru.

- Vjerujem da će predstava uskoro početi - suho će Marcus.

Plavokosa je žena s gnušanjem uzviknula i okrenula se prema zastoru. - Kaj je ovo? Vani su dvojica?

GIGA

- Ovaj, da - promrmlja Iphiginia.
- Da se niste usudili taknut zastor - vikne plavuša. Potom se okrene Iphiginiji. - Hardstaff ni rekel da će noćas dva džentlmena dobit klasični tretman. Kaj on misli o meni? Da sam prava božica?
- Marcus je tiho progovorio. - Da sam na vašem mjestu, Sand se, ne bih se uplitao.
- Sto se ovdje događa, dovraga? - Sands je zvučio zbunjeno.
- Rekla sam, da se niste usudil taknut zastor! -zaurla plavuša. Zurila je u Iphiginiju. - Čekaj malo. Jesi li zato ovdje? Da se baviš drugim džentlmenom?
- Ovaj, da - šapne Iphiginia. - Da. Mislim da jesam.
- Pa, ondak je valjda to v redu. Skinij taj plašt, pa ćemo toj gospodi priredit zabavu za njihovi novci. Ja sam Polly. Kak se ti zoveš?
- Ovaj, Ginny. - Iphiginia polako skine plašt. Potom ga spusti na pijedestal.
- Nova si u ovom? - Polly je kritičkim pogledom odmjerila Iphiginijinu finu bijelu večernju haljinu. -Preveć si obučena.
- Sigurna sam da ću brzo shvatiti kako se to radi
- reče Iphiginia. - Izvrna sam učenica.
- Dosta je tih besmislica. - Sands pođe prema zastoru. - Izlazite vas dvije. Želim vam postaviti neka pitanja.
- Stan'te! - vikne Polly. - Pravila zabranjuju da neko dođe vamo prije predstave, znate.
- Dakle, slušajte - zareži Sands. - Nemam namjeru dopustiti da mi naređuje jeftina kurva.
- Ovo je kazalište, prokleti bili - odbrusi Polly.
- A mi smo proklete glumice, nego kaj, a ne kurve. I nismo jeftine. Pokazat ćete malo poštovanja ili možete zaboravit na bilo kakav posebni tretman dr. Hardstaffa.
- Nisam ovdje kako bih gledao vašu prokletu predstavu - prasne Sands. 4 Ovdje sam kako bih nekoga našao.
- Ovdje nema nikog osim nas profesionalnih glumica. Sad sjedite da uživete u predstavi ili se gubite odavde.
- Dama ima pravo - reče Marcus. - Bio bih vam veoma zahvalan kad biste se udaljili, Sandse. Dobro sam platio za ovu večerašnju zabavu.
- Zabavu? - s gnušanjem će Sands. - Vi ovo zovete zabavom?
- Rečeno mi je da je prilično zabavno - odgovori Marcus. - Čak inspirativno.
- Sad ćemo početi prokletu predstavu - najavi Polly.
- Ako vas dvojica želite zajedno dobit tretman, to je vaša stvar. Ali pazite, cijena će bit dvostruka.
- Ukoliko niste spremni platiti svoj dio, Sandse -reče Marcus - vrijeme je da odete.
- Nikamo ne idem - bijesno će Sands. - Ne prije nego shvatim koji se vrug ovdje događa.
- Ako ćete ostati, morete bit korisni - prasne Polly.
- Ugasite lampu kraj vrata.
- Mislim da ću to učiniti - hladno će Sands. -Pogledajmo što se zapravo događa iza zastora. - Ponovno su se začuli njegovi koraci kad se okrenuo i zaputio natrag prema vratima odaje.
- Već je i vrijeme. Više niko nema poštovanja za profesionalan posao. - Polly se sagnula kako bi upalila niz svjetiljaka na pozornici. Obasjale su prostor oko njih.
- Potom je ispružila ruke i svom snagom povukla dugi, teški konop. Teški se crveni zastor pomaknuo u stranu, a ostao je samo veoma tanki zastor od muslina.
- Grom i pakao - progundā Marcus.
- Iphiginia je shvatila da svjetiljke na pozornici stvaraju izražene siluete nje i Polly na tankom zastoru. Ukočila se.
- Zanimljivo - lakonski će Sands. - Sto ste rekli, koliko ste platili za ovo, Masterse?
- Previše - reče Marcus. - Bojim se da su me ope-rušali.
- Svi kritiziraju na početku, znaš - reče Polly. - Cijela gomila. Ali se brzo predomisle. -

Uspravila se i namršteno pogledala Iphiginiju. - Uzmi svoju urnu. Požuri, ajde.

Iphiginia je duboko udahnula i prisilila se da se pomakne. Podigla je jednu od velikih urni koje su stajale na pozornici. Bila je iznenađujuće lagana. - Sto sada?

- Zauzmi pozu. Zar nikaj ne znaš o ovom poslu? Dr. Hardstaff zna bit jako živčan ak' njegovih pacijenti ne dobiju ono kaj plate. - Polly podigne svoju urnu i zauzme pozu za koju je nesumnjivo vjerovala da potječe iz klasike.

Iphiginia je napokon shvatila da ona i Polly nastupaju u predstavi sjena.

Prozirni zastor djeluje kao veo, skrivajući pojedinosti njezina lica, a istodobno ističući obrise njezina tijela.

Svjetiljke, strateški postavljene iza dviju žena, stvarale su sablasni prizor.

Iphiginia je gledala nekoliko takvih predstava, ali sve su bile edukativne naravi. Posljednja, koju je gledala s Amelijom, prikazivala je izrazito poučne prizore koji su ilustrirali klasične ruševine Hercula-neuma.

No prizor što su ga ona i Polly večeras činile očito je osmišljen s mnogo manje poučnim ciljem. Iphiginiju je mučila užasna sumnja da njezini tanki skuti od bijele svile malo skrivaju. Svjetiljke su postavljene tako da je Pollyna odjeća bila posve prozirna.

Iphiginia je čvršće stegnula svoju urnu i držala je točno ispred sebe. Nadala se da je dovoljno velika da pokriva dobar dio njezina tijela. Uz malo sreće, kroz prozirni će se zastor vidjeti samo njezine noge, glava i ramena.

- Božica na lijevoj strani nije loša - reče Sands s ledenim sarkazmom u glasu. - Ali ona desno je malo previše vitka za moj ukus. Sto vi mislite, Masterse?

Iphiginia je porumenjela kad je shvatila da je ona božica na desnoj strani.

- Nikad mi se nisu osobito sviđale ovakve predstave - reče Marcus. - Da sam znao da se Hardstaffova slavna produkcija sastoji od nečeg ovako pitomog, našao bih neku drugu zabavu za večeras.

Iphiginia bespomoćno pogleda Polly.

Polly namigne. - Bez brige. Osvojit ćemo mi njih.

- Promijenila je pozu tako da su se bolje istaknule njezine bujne grudi. - Meni se zapravo stvarno sviđa ovaj posal - šapnula je. - Puno lakše za curu od rada na leđima.

- Mogu zamisliti - progundā Iphiginia.

- Daj im neko'ko dobrih poza i otići će sretni. - Polly je malo pomaknula svoju urnu, izvila leđa i okrenula grudi prema gore. - Uvijek je tak.

Iphiginia se nije usudila pomaknuti. Čvrsto je držala urnu pred sobom.

- Jeste li dovoljno vidjeli, Sandse? - upita Marcus.

- Ja jesam. Moja je znatiželja zadovoljena. Čudotvorni tretman dr. Hardstaffa nije ni izbliza onako zabavan kako su mi rekli.

- Ja sam vidio više nego dovoljno - grubo će Sands.

- Sad je vrijeme za nekoliko odgovora.

Opet su se začuli koraci s druge strane zastora. Sands se približavao pozornici.

- *Prokletstvo*. - Marcusovi su koraci odjekivali po podu iza Sandsa. - Ne dirajte taj zastor.

Uznemirit ćete glumice.

- Zar mislite da me briga za te cure? Želim znati zašto me netko večeras poslao ovamo. Dosta mi je igrica.

Iphiginia je vidjela kako se Sandsova ruka pojavljuje na rubu prozirnog zastora. Zgrabio je tanku tkaninu i snažno povukao. Fini se prozirni zastor otrgnuo s kukica na stropu.

Iphiginia i Polly su bile potpuno razotkrivene.

- Čujte vi - ljutito će Polly. - Kaj mislite da radite? Vi ćete platit taj zastor, ne mi.

Sands ju je ignorirao. Zapanjeno je zurio u Iphiginiju. - *Gospodo Bright*. Kojeg vruga vi ovdje radite?

Slabašno se osmjehnula. - Dobra večer, lorde Sands. Ne vjerujem da smo se upoznali.

- Budite uvjereni da znam tko ste vi, gospođo -mrko će Sands.
- Iphiginia porumeni. - Da, pa, kao što ste nesumnjivo pogodili, ja sam dio tretmana što ga je dr. Hardstaff osmislio posebno za Mastersa.
- Njegov *tretman*? - Sands prezirno pogleda Marcusa koji je neznatno uzdigao obrve, ali ništa nije rekao. Sands se okrene Iphiginiji. - Oprostite mi, gospođo Bright, ali to mi je malo teško vjerovati.
- Ali istina je— brzo će Iphiginia. Na brzinu je usrdno pogledala Marcusa, ali joj on nije pomogao. - Dr. Hardstaff je tvrdio da će rezultati biti brži i dramatičniji ako ja pomognem u tretmanu.
- Hardstaff je prokleti šarlatan - reče Sands. - Svi to znaju.
- Ja nisam znala - reče Iphiginia. Još je jednom usrdno pogledala Marcusa, ali činilo se da je njemu sve to dosadno. Počela se ljutiti.
- Ma hajde, gospođo Bright - reče Sands. - Svaki džentlmen u gradu zna da su Hardstaffovi takozvani tretmani samo golicave predstave. Izvode ih zgodne male kurve koje su poslije predstave na raspolaganju klijentu.
- Čujte vi - prasne Polly. - To je prokleta laž, tak je. Ja sam glumica.
- To je svakako jedna riječ za vašu profesiju - složio se Sands.
- Iphiginia je zaključila da, bez Marcusove pomoći, nema drugog izbora osim agresivnog pristupa. -Kako biste vi mogli znati jesu li tretmani dr. Hardstaffa legitimni ili ne ako i sami niste bili na jednome, milorde?
- Je, to je proketo dobro pitanje - reče Polly. - A ja vas nikad ranije nisam vidjela u ovoj odaji božice muževne snage. Jasno je da ne znate o čemu govorite.
- Posve točno - nepokolebljivo će Iphiginia. -Formirali ste svoje mišljenje na temelju glasina, gospodine.
- Opće je poznato da su tretmani u najboljem slučaju prijevare - bijesno odbrusi Sands.
- Besmislice - uporno će Iphiginia. - Mi se svim srcem nadamo izlječenju, nije li tako, Masterse?
- Marcus joj je dobio opasan pogled.
- Polly je stavila ruke na bokove i ljutito se zagledala u Sandsa. - Znam za puno finih džentlmene koji su se čudesno izliječili jednim od ovi' tretmana.
- Sands stisne oči. - Ma je li?
- Je, tak je. - Polly ponosno uzdigne bradu. - Vid'la sam ovdje džentlmene koji godinama nisu mogli podić zastavu. Kad su odlazili, bili su kruti kak žarač.
- Eto, vidite? - vedro će Iphiginia. - Svjedočenje osobe koja bi to trebala znati.
- Dosta je tih gluposti. - Marcus se napokon udostojao umiješati. Izvadio je nekoliko novčanica iz džepa i gurnuo ih u Pollynu šaku. - Priredili ste nam lijepu predstavu, gospodo. Možete se nakloniti i otići. Više nam neće trebati vaše usluge.
- Polly istragne novčanice iz njegovih prstiju. - Jeste li sigurni?
- Posve siguran - reče Marcus.
- Pa, onda dobro. - Polly se veselo nasmiješila Iphiginiji. - Lijepo je radit s vama, gospođo Bright. Moje je ponizno mišljenje da imate nešto potencijala. Uz malo prakse, imam osjećaj da ćete brzo svladat tu glumačku profesiju.
- Hvala vam - uljudno će Iphiginia. - Trudit ću se usavršiti svoj zanat.
- Onda idem ja. - Polly pođe prema malenim vratima.
- Iphiginia, Marcus i Sands su gledali kako izlazi iz odaje božice muževne snage.
- Kad su se vrata zatvorila, zavladao je kratka tišina.
- Marcus je prekinuo čudnu čaroliju koja kao da je obuzela odaju. Stupio je na pozornicu i pošao uz svjetiljke, gaseći jednu za drugom. - Budući da se večer pretvorila u običnu farsu, predlažem da pođemo, gospođo Bright.
- Da, naravno. - Iphiginia spusti urnu na pod.

Sands je namršteno promatrao Marcusa. - Ne razumijem ništa od ovoga.

- Mislim da se slobodno može reći da smo svi žrtve neugodne šale, Sandse. - Marcus je posljednju svjetiljku ostavio upaljenu.

- To nema nikakva smisla. - Sands gurne ruke u džepove i počne šetkati odajom. - Tko bi tako nešto učinio?

- Netko tko zna da ste sumnjičavi zbog mog dugotrajnog prijateljstva s vašom ženom, naravno. - Marcus se ramenom oslonio na zid, prekrižio ruke i zamišljeno promatrao Sandsa. - Na ovom svijetu ima podosta ljudi koji silno uživaju u ljuljanju čamca. Znete to jednako dobro kao i ja.

Sands ga je hladno pogledao i nastavio hodati amo-tamo. - Ali što je nitkov očekivao da će se dogoditi kad večeras stignem ovamo i otkrijem da igrate igrice s gospođom Bright, a ne s Hannah?

Iphiginia porumeni. - Nismo igrali igrice, gospodine.

Sandsova su se usta iskrivila u ciničan osmijeh. -Ovu glupost možete nazvati kako god želite, gospodo. To je isključivo vaša stvar.

Marcus je proučavao nemirnog Sandsa. - Mislim da se osoba koja vas je ovamo poslala nadala da ćete priču o noćasnjim događajima raširiti u visokom društvu.

- Sto želite reći? - upita Sands.

- Mislim da prava meta ove psine niste vi, već moja prijateljica gospođa Bright - Marcus reče veoma tihim glasom. - Kanim se pobrinuti da počinitelj plati za to.

Iphiginia je zurila u njega. Bilo je očito da je Marcus veoma ozbiljan.

Sands je naglo zastao. Okrenuo se i zagledao u Iphiginiju. - Vjerujete da je netko želio da gospođa Bright bude ponižena?

-Da.

- Ali zašto? - upita Sands.

- Jer ta osoba, bez obzira o kome je riječ, ne želi da je ja oženim - bez uvijanja će Marcus.

- Oženite. - Sands je zurio u njega. - Oženit ćete gospođu Bright? Vašu, ovaj, veoma blisku prijateljicu?

- Da. - Marcus pogleda Iphiginiju. - Međutim, još to nismo formalno objavili, pa se nadam da ćete zasad šutjeti o tome?

Iphiginia je otvorila usta kako bi to osporila, ali ih je zatvorila kad je shvatila da bi time samo navela Sandsa na postavljanje novih pitanja.

Sands se namrštio. - Čuo sam glasine da kanite objaviti svoje zaruke. No pretpostavio sam, sasvim prirodno, da ćete zaprositi jednu od mladih... ovaj, hm, nije važno. - Diskretno se nakašljao i lagano se naklonio Iphiginiji. - Molim vas, primite moje iskrene čestitke, gospođu Bright.

- Hvala vam. - Ljutito je pogledala Marcusa, bijesna na njega jer ju je silom doveo u ovu neugodnu situaciju tako da je morala potvrditi zaruke. -Nadajmo se da će tretman dr.

Hardstaffa djelovati prije naše prve bračne noći.

Sands se nasmiješio. Odjednom je izgledao mnogo mlade i daleko simpatičnije. - Želim vam sreću i u tom smislu. Usput rečeno, ne morate se bojati da ću bilo komu pričati o večerašnjim događajima.

- Zahvalna sam vam na tome - reče Iphiginia.

- Sumnjam da bi mi itko vjerovao. Sve je previše nevjerojatno. - Sands se okrene prema vratima. - Znete li što? Vjerujem da ste vas dvoje stvoreni jedno za drugo. Sad, ako biste me ispričali, ja idem. - Prezirnim je pogledom odmjerio slike na zidovima odaje dok je otvarao vrata. - Za razliku od vas, Masterse, meni nisu potrebni terapijski tretmani dr. Hardstaffa.

- Doista lijepo za vas - reče Marcus.

Kad su se vrata zatvorila za lordom Sandsom, ponovno je zavladao tišina.

Iphiginia i Marcus su slušali njegove korake dok se udaljavao hodnikom, a potom i zvuk

otvaranja vanjskih vrata.

Trenutak kasnije čuli su kako se vrata zatvaraju.

Iphigina odahne od olakšanja, a potom se okomi na Marcusa. - Trebao bi se sramiti. Lord Sands će čekati da se u novinama pojavi obavijest o našem vjenčanju. Kako si mogao?

- Dao sam mu jedini odgovor koji je jamčio da će mu odvući pozornost.

- Ali što će misliti kad ne bude vidio službenu objavu? Neminovno će se pitati jesi li mu lagao. Možda će zaključiti da je ispao budala.

- Kasnije ću brinuti o tome. U međuvremenu imam važniji problem.

- O, doista? - Iphigina je stavila ruke na bokove. - Koji bi to problem mogao biti, reci mi, molim te? Možda bi želio objasniti što radiš u ovoj veoma neobičnoj odaji?

Malena su se vrata otvorila i prekinula Iphiginijinu tiradu. Šokirano je zurila u ženu koja je ušla. Nikad nije formalno upoznala *lady* Sands, ali Zoe ju je jednom pokazala na nekom balu. Hannah, od glave do pete umotana u tamni plašt, iziđe na pozornicu. Nasmiješila se Iphiginiji s izrazom žalosnog ispričavanja na licu.

- Vjerujem da je Marcus govorio o meni, gospođo Bright. Bojim se da sam mu već neko vrijeme prava gnjavaža.

Prije nego je Iphigina uspjela odgovoriti, vrata odaje su se uz tiho cviljenje otvorila prema unutra. Lord Sands je ponovno ušao u prostoriju. U jednoj je ruci nosio svoje cipele.

- Ako Masters već kani objasniti situaciju - Sands reče ledenim glasom - možda bi bilo bolje da je objasni svima kojih se tiče. A kad završi, sve mi može ponovno objasniti u zoru, uz pištolje.

Hannah je zurila u njega kao da vidi duha. - Dragi Bože, ne. - Rukom je pokrila usta. Tada je pala na koljena, a tijelo su joj potresali jecaji.

- *Lady* Sands. - Iphigina požuri prema njoj.

- Hannah. - Sands ispusti svoje cipele i također pođe prema svojoj ženi.

- Čovjek bi očekivao - reče Marcus, ne obraćajući se nikomu posebno - da će moći dobiti jednostavan medicinski tretman barem uz minimalnu privatnost.

18

- *Lady Sands*, molim vas, ne smijete tako plakati. - *Iphiginia* je iz svoje malene satenske torbice izvadila rupčić. Sagnula se i gurnula ga u *Hannahine* drhtave prste. - Sve će biti u redu.
- Hvala. - *Hannah* je ispuhala nos i tjeskobno pogledala svojeg muža kamena lica. - Tako mi je žao, gospođo *Bright*. Nisam željela da se ovo dogodi. *Marcus* je imao pravo. Ne bih mogla zauvijek skrivati istinu pred mužem.
- Kakvu istinu? Koji se vrag ovdje događa? - *Sands* je pogledao *Marcusa*, a lice mu se iskrivilo od bijesa i patnje. - I nemojte mi više pričati gluposti o dolasku na tretman dr. *Hardstaffa*, prokleti bili.
- *Hannah* je jedina koja vam može reći istinu - reče *Marcus*. - Dao sam joj riječ da ću čuvati njezine tajne.
- Kakve tajne vi dijelite s mojom ženom? - prasne *Sands*. - Jeste li je prijevarom naveli da dođe ovamo kako biste je mogli zavesti u onom krevetu iz bordela?
- Ne - mirno će *Marcus*.
- Jasno da nije učinio ništa tomu slično. - *Iphiginia* se uspravila i ljutito pogledala *Sandsa*. - Doista, gospodine, to je nepojmljivo. *Masters* nikad ne bi zaveo ženu drugog muškarca. *Sands* se okrenuo prema njoj, a lice mu je i dalje bilo napeto od bijesa. - Kako biste vi to mogli znati?
- Jer ga ja veoma dobro poznajem. - *Iphiginia* je potapšala *Hannah* po ramenu. - On nije sposoban za tu vrstu neprincipijelnog ponašanja. *Marcus* ju je promatrao s nedokučivim izrazom lica.
- Sands* je napeto gledao *Iphiginiju*. - Kako se dogodilo da ste večeras ovdje, gospođo *Bright*?
- Primila sam poruku, baš kao i vi, gospodine - reče *Iphiginia*. - Stigla sam samo nekoliko trenutaka prije vas i sakrila se iza zastora. - *Mahnula* je rukom prema krevetu, erotskim slikama i kipovima. - Očito je netko želio da nađem *Mastersa* i *lady Sands* u kompromitirajućem položaju. Vjerujem da je vama bila namijenjena ista sudbina.
- Netko je pripremio cijelu ovu predstavu? - *Sands*ova se čeljust ukočila. - Zar mi to govorite?
- To je jedina logična pretpostavka, nije li, *Masterse*?
- Da. - *Marcus* je zamišljeno promatrao malenu skupinu. - *Hannah* i ja smo također primili poruke.
- Nije ih mogla poslati ucjenjivačka - reče *Iphiginia*. - *Gospođa Wycherley* je mrtva. Osim toga, večeras nije bilo zahtjeva za isplatom. Neka druga pakosna osoba stoji iza ovoga. *Sands* je naizmjenice zurio u sve njih, frustriraniji no ikad. - Kakva ucjenjivačka?
- Hannah* podigne glavu s tužnim dostojanstvom. - Netko me ucjenjivao, milorde. Vjerujemo da je to bila *gospođa Wycherley* iz *Agencije Wycherley*. Također je ucjenjivala jednu poznanicu *gospođe Bright*. Ubila ju je jedna od njezinih drugih žrtava.
- To je bio naš prvobitni zaključak - reče *Marcus*.
- Dobri Bože - šapne *Sands*. Pogledao je *Marcusa*, a potom se zaputio k svojoj ženi. Povukao je *Hannah* u zagrljaj. - Sve mi ispričaj, *Hannah*. Za *Boga* miloga, istina ne može biti gora od onoga što sam bio prisiljen zamišljati tijekom protekla dva tjedna. *Hannahine* su se oči ispunile suzama. - S gnušanjem ćeš se okrenuti od mene.
- Nikad - vatreno će *Sands*. - Nikad, ljubavi moja. Nisi mogla učiniti ništa što bi me odvratilo od tebe. Jedini način na koji bi mi mogla slomiti srce bio bi da se okreneš drugome.
- O, *Edwarde*, ja sam ga ubila. - *Hannah* je zagnju-rila lice u njegovo rame. - *Ustrijelila* sam ga. I ne žalim zbog umorstva. Bojala sam se jedino da ti to ne saznaš.
- Koga si ubila? - *Sands* joj je nježno milovao drhtava leđa.
- *Spaldinga* - izlane *Hannah*.
- Sands* se namrštio. - Svojeg prvog muža?

- Ubila sam ga kad se jedne večeri pijan vratio kući i počeo me tući. Nisam više mogla trpjeti njegove napadaje bijesa. - Hannah je jecala. - Nisam mogla podnijeti beskonačni strah. Okrutnost. Bojala sam se da će i život djeteta biti u opasnosti ako slučajno ostanem trudna. O, Edwarde, uvijek sam se tako bojala. Samo je Marcus otkrio istinu. Sands je pogledao Marcusa preko Hannahine glave. - Masters? Kako ste vi upleteni u to? Stare glasine uvijek vas navode kao ubojicu.

- Ušao sam onamo pet minuta nakon što ga je ustrijelila - Marcus reče bezizražajnim tonom. - Riješio sam se tijela. Bacio sam ga u rijeku. Sve sam prikazao kao da ga je ubio ulični razbojnik.

- To je bilo najmanje od svega što je učinio. - Hannah je šmrknula. - Također je podnio najveći teret sumnji i glasina nakon toga. Svi su vjerovali da je Marcus profitirao Spaldingovom smrću. No istina je da je moj muž varao njega i mnoge druge. Investicijski fond što su ga osnovali bio je na rubu stečaja.

- Tog sam dana došao u London kako bih suočio* Spaldinga s činjenicama njegove prijevare - objasnio je Marcus. - Stigao sam kasno uvečer i otišao ravno do njegove kuće u Fulston Streetu. Našao sam Hannah koja je još uvijek držala pištolj u ruci.

- Bila sam u histeričnom stanju. - Hannah pogleda Sandsa. - Sva u panici, bolje rečeno. Laknulo mi je što je Spalding mrtav, ali me užasavala pomisao na ono što će se dalje događati. Masters se za sve pobrinuo.

- Shvaćam. - Sands je zamišljeno promatrao Marcusa. - Niste šutjeli samo o Hannahinoj umiješanosti u Spaldingovu smrt, već i o financijskom stanju investicijskog fonda, nije li tako?

- Nisam baš imao izbora - prizna Marcus. - Previše je toga bilo na kocki. Hannah je gurnula pramen kose iza uha. - Došlo bi do panike da se pročulo da je fond nestabilan. Investitori bi prodali svoje dionice uz ogromne gubitke. Tako bi mnogo ljudi bilo uništeno. - Čeznutljivo se osmjehnula. - Marcus je preuzeo kontrolu nad investicijskim fondom i sve spasio.

- I usput se veoma obogatio - neutralno primijeti Sands. Marcus je slegnuo ramenima, ali ništa dalje nije objašnjavao.

- O, Edwarde, tako mi je užasno žao da si na ovaj način morao saznati istinu - šapne Hannah.

- Marcus je insistirao na tome da ti sve ispričam. Tvrdio je kako je to jedini način da se ukloni otrov iz ucjenjivacevih zuba, ali bojala sam se povjeriti ti istinu. Previše sam te voljela da bih riskirala.

- Uvijek sam sumnjao da je Spalding takva vrsta čovjeka. - Sands joj je nježno stisnuo nadlaktice i privukao je k sebi. - Čuo sam glasine. Ali znaš kako ugledni krugovi ignoriraju takve stvari.

- Znam - promrmlja Hannah.

- Slušaj me, Hannah, drago mi je da si ga ustrijelila. Čuješ li me? Samo mi je žao što ja nisam imao tu privilegiju. Učinio bih to da sam te tada poznavao.

- Edwarde. - Hannah ga je čvršće zagrlila.

- Rekao sam ti, Hannah, ništa me na svijetu ne bi moglo okrenuti protiv tebe, osim kad bih saznao da voliš drugog muškarca.

- *Nikad* - reče Hannah. - Ti si jedini muškarac kojeg sam ikad voljela. Jedini kojeg ću ikad voljeti.

Sands joj dotakne kosu. - U tom slučaju, hoćeš li odsad nadalje imati povjerenja u mene?

- Da. - U Hannahinu se glasu osjećala mješavina olakšanja i radosti. - Tako mi je žao da ti već odavno nisam sve rekla.

Sands pogleda Marcusa. - Čini se da vam mnogo dugujem, gospodine. Ne samo zato što ste te večeri pomogli Hannah, već i stoga što ste je kasnije štitili od svih pitanja i sumnji. Marcus slegne ramenima. - Nije vrijedno spomena.

Iphiginia se ponosno nasmiješila. - Takav je Masters, lorde Sands. Džentlmen od glave do pete.

- Hannah me pretvorila u džentlmena. - Marcus je ispružio noge preda se i zavalio se na sjedalu u kočiji. Zurio je kroz prozor u noć i razmišljao o prošlosti. - Naučila me svemu što sam trebao znati da bih se mogao samouvjereno kretati u visokom društvu.

- Od svinjskog se uha ne može napraviti svilena torbica - reče Iphiginia. - *Lady Sands* te možda poučila finesama, ali istina je da si zasigurno rođen s pravim instinktima za plemenito ponašanje.

Marcus ju je pogledao, zabavljajući se. - Rodio sam se kao farmer, Iphiginia.

Odmahnula je rukom na to. - Kakve to veze ima? Ti bi bio istinski plemenit čak i da se baviš ribolovom ili prodaješ povrće sa stražnjeg dijela zaprege.

Dirnula ga je njezina naivna vjera u njega. Pokušao je to prikriti podrugljivim izrazom lica. - Kako veoma demokratično od tebe. Zvučiš poput Amerikanke.

- Sto se mene tiče, titula džentlmena pripada onima koji je zaslužuju, a ne onima koji se slučajno rode u pravim obiteljima.

- To nije uobičajeno gledište.

Usta su joj se izvila u osmijeh. - Ja se rijetko kada držim uobičajenih gledišta.

Marcus se kratko nasmiješio. - Itekako sam svjestan toga. To je jedna od tvojih simpatičnijih osobina.

- Samo bi muškarac koji se također ne drži uobičajenih gledišta mogao cijeliti takvu osobinu kod žene.

- Nema sumnje. - Marcus se opet zamišljeno zagledao u noć. Pravo je olakšanje riješiti se tereta Hannahine tajne, mislio je. Inače mu takve stvari nisu smetale, ali nije mu se sviđalo što istinu mora skrivati pred Iphiginijom. Ona je prva žena prema kojoj je želio biti posve otvoren.

Imati nekoga komu se može povjeriti novo je iskustvo za njega. To je jednostavno, ali duboko zadovoljstvo.

- Marcuse? -Da?

- Sto ćemo sada? Gospoda Wycherley je mrtva. Ona večeras nije mogla poslati one poruke. Tko stoji iza ovih novih nevolja?

Marcus se u mislima vratio na trenutnu situaciju. - Još ne znam, ali imam teoriju da je osoba koja je ubila gospođu Wycherley možda pronašla njezin popis žrtava ucjenjivanja.

- I ta je osoba odlučila nastaviti ondje gdje je ona stala? - upita Iphiginia.

- Moguće je.

Iphiginia se namrštila od koncentracije. - To nema nikakva smisla. Time što nas je ta osoba večeras primorala da se konfrontiramo, ugrozila je cijeli plan. Hannah je svojemu mužu povjerila tajnu. Više je nitko ne može ucjenjivati.

- I ti i Sands ste večeras vidjeli Hannah i mene u krajnje kompromitirajućoj situaciji, Iphiginia.

- Da, ali odmah sam znala da ti nisi zaveo Hannah. A ni Sands nije baš dugo to mislio.

- Nitko - polako će Marcus - a najmanje vrsta osobe koja je spremna nastaviti ondje gdje je ucjenjivačka stala, nije mogao predvidjeti kako će ovo večeras završiti.

Iphiginia je iznenađeno zurila u njega. - Sto time želiš reći, zaboga? Oh. - Skupila je nos. - Misliš da je zlikovac pretpostavio da ćemo lord Sands i ja povjerovati u najgore?

-Da.

- Pa, pogriješio je, nije li?

- Većina bi ljudi to očekivala - blago će Marcus.

- Besmislice. Samo oni koji ne razumiju veze temeljene na uzajamnom poštovanju, intelektualnoj sklonosti i istinskoj ljubavi bili bi tako glupi.

- Ovo će možda biti iznenađenje za tebe, draga moja, ali rekao bih da devedeset devet posto

populacije općenito, i sto posto pripadnika visokoga društva, ne može zamisliti da su takve veze između muškaraca i žena uopće moguće.

- Ma je li? - Iphiginijin je pogled bio izrazito direktan. - Kako bi ti reagirao da si večeras ušao u onu odaju i našao mene kako pokušavam prikriti činjenicu da se neki muškarac skriva iza vrata pozornice?

- Bio bih prokleta bijesan.

- No bi li mi vjerovao kad bih ti rekla da sam nedužna?

Marcus je razmislio o tome. Poprilično se šokirao kad je shvatio da bi nesumnjivo povjerovao čak i u najluđe objašnjenje radije nego da se mora suočiti s mogućnošću da ga je Iphiginia izdala. - Da.

Iphiginia se zadovoljno nasmiješila. - Znala sam. Doista imaš povjerenja u mene, nije li tako?

- Da, ali ipak bih bio prokleta bijesan. Molim te, nemoj da ti padne na pamet to provjeriti.

- Još uvijek ne razumijem što je zlikovac želio postići time što nas je večeras sve doveo ovamo. Kako god gledaš na to, ugrozio je svoj budući приход.

Marcus je trenutak šutio dok je razmišljao o zaključku do kojeg je ranije došao. - Možda sad imamo posla s nekim tko uživa u pakosnim psinama. Tko god on bio, možda mu ne treba novac što bi ga mogao dobiti ucjenjivanjem žrtava gospođe Wycherley.

- Ali bi možda uživao u razotkrivanju njihovih tajni?

- Moguće je. Visoko društvo ima previše ljudi koji se opasno dosađuju, a bilo koji od njih mogao bi smatrati uzbudljivim upotrijebiti informacije iz dosjea gospođe Wycherley za izazivanje pomutnje u uglednim krugovima.

- Nebesa. Kako užasna pomisao.

- Nije baš ugodna, to priznajem. - Marcus nije imao namjeru objašnjavati ostatak svoje hipoteze.

Ono što ga je doista zabrinjavalo bio je osjećaj da je u večerašnjoj psini otkrio osobni element. Gotovo kao da se netko želio osvetiti.

Iphiginijine su se oči naglo raširile. - Možda je opet ugrožena tajna tete Zoe. Taj bi zlikovac mogao odlučiti razotkriti njezinu prošlost kako bi izazvao strku.

- Moguće je - složio se Marcus.

- Moram je upozoriti.

- Sad više ništa ne možemo učiniti kako bismo spriječili razotkrivanje, ako je to zlikovčeva namjera.

- Da, znam, ali sirota teta Zoe. Užasno će se osjećati ako se njezina tajna otkrije.

- Vidjet ćemo možemo li je večeras pronaći i reći joj što se dogodilo. No sasvim je moguće da zlikovac neko vrijeme ništa više neće poduzimati - reče Marcus. - Možda će čekati da vidi je li večerašnjom spletkom postigao željeni učinak prije nego se potruži isplanirati nešto slično.

- Za ovo večeras doista je trebalo planirati, nije li?

- Poprilično, rekao bih. Iphiginia, više nisam tako siguran u naše prijašnje zaključke da je gospođa Wycherley bila ucjenjivačka.

- Ali, Marcuse, to nema smisla. Morala je to biti ona.

- Možda. No ujutro ću pokušati učiniti nešto što dosad nismo mogli.

- Što to?

- Pribaviti još neke činjenice koje bi mogle potvrditi njezinu krivnju.

- Kakve činjenice?

Marcus je promatrao kočiju s kojom su se mimoišli. - Zamolit ću svojeg tajnika da nešto istraži.

- Kao na primjer?

- Kao na primjer, tko je vlasnik zgrade u kojoj je smješten muzej dr. Hardstaffa.

Iphiginia trepne. - Zacijelo je vlasnik dr. Hardstaff, ili je on unajmio prostor.

GIGA

- Vjerujem da se slobodno može reći da je Hardstaff neka vrsta *nom de guerre* - suho će Marcus. - Veoma je neobično.

Iphiginia se namrštila. - Doista je posebno.

- Malo previše prikladno za ono čime se bavi. Iphiginia se na trenutak smutila. - Hardstaff. Da,

shvaćam što želiš reći.

- U svakom slučaju, mislim da je vrijeme da se malo dublje kopa.

- Što se nadaš da ćeš naći? - pitala je.

- Još ne znam.

Iphiginia je nekoliko minuta šutjela. Marcus je pretpostavio da razmišlja o večerašnjim zbivanjima. On je razmišljao o uputama što će ih ujutro dati Barclayu kad ga je ona u tome prekinula.

- Marcuse? -Da?

- Je li ti se činilo da je božica muževne snage na desnoj strani pozornice bila malo previše mršava?

Marcus je prasnuo u smijeh. Ispružio je ruke i povukao Iphiginiju u zagrljaj.

- Ni slučajno. Vjerujem da je ona baš pravi tonik koji mi je potreban da bih zadržao svoju muževnu snagu.

Našli su Zoe na balu Crandalovih. Ona i lord Otis upravo su odlazili s plesnog podija. Oboje su bili rumeni od živahnog valcera.

- Večer, Iphiginia. Masters. - Otisove su obrve poskakivale. - Nisam znao da se kanite pojaviti ovdje.

Iphiginia pogleda Zoe. - Moramo odmah razgovarati s tobom.

Zoein se osmijeh dobrodošlice pretvorio u izraz tjeskobe. - Sto je? Što se dogodilo?

- Čini se da je osoba koja je ubila gospodu Wycherley došla do nekih informacija o njezinim žrtvama i zabavlja se razotkrivanjem njihovih tajni -tiho će Iphiginia.

- O, moj Bože. - Zoe podigne ruku do vrata. Otis ju je umirujuće uzeo pod ruku. - Smiri se, draga moja. Možemo se nositi s tim.

Marcus je preuzeo kontrolu. - Pođimo u vrt gdje možemo nasamo razgovarati o tome.

Zapravo postoji samo jedno rješenje ovoga problema, znate.

- Moramo Maryanne reći istinu - promrmljao je Otis dok ju je vodio prema vratima. - Od samog smo početka znali da ćemo se jednoga dana možda morati suočiti s tim.

Sat i pol kasnije, malo prije dva i trideset ujutro, Marcus je ušao u svoj laboratorij, natočio si čašu konjaka i smjestio se u stolicu za svojim radnim stolom.

Promatrao je prostoriju u svjetlosti jedine petrolejke što ju je upalio. Morao je razmišljati, a to je uvijek najbolje činio u ovoj prostoriji.

Podigao je noge na stol, zavalio se u stolici i popio gutljaj konjaka. Imao je naviku pustiti da mu misli nekoliko minuta slobodno lebde prije nego se počne koncentrirati. Ta mu je tehnika pomagala da fokusira svoju pozornost.

Kratko je razmislio o razgovoru održanom prije sat vremena u vrtu Crandalovih. Znao je da je Iphiginia zabrinuta za svoju tetu, ali činilo se da je Otis zapravo zadovoljan razvojem događaja. Marcus je mislio da ga razumije. Nakon što je osamnaest godina bio primoran igrati ulogu odanog prijatelja, Otis će sad moći javno priznati svoju kćer.

Do kraja razgovora činilo se da se Zoe pomirila s neizbježnim, možda joj je čak laknulo da će se tajna uskoro razotkriti.

Tek treba vidjeti kako će Maryanne reagirati na vijest da je Otis njezin pravi otac. Njezini su planovi za vjenčanje nesumnjivo u opasnosti, ali tko zna kako će to sve ispasti, mislio je Marcus. Sheffield je neovisni mladi čovjek koji ima vlastitu volju. Ako doista voli Maryanne, možda se uopće neće obazirati na glasine.

Ako doista *voli* Maryanne?

- Grom i pakao. - Marcusova su se usta iskrivila od gnušanja. Počeo je razmišljati kao jedan od onih idiotskih romantičnih pjesnika. Očito previše vremena provodi u društvu svojeg brata i Iphiginije. Njihovi iskrivljeni, prekomjerno romantični stavovi o vezama između muškaraca i žena imaju neželjen učinak na njega. Morat će paziti da ipak ne djeluju tako na njega. On je razuman čovjek, a ne pjesnik.

Svoje je lekcije naučio na teži način, a pravila je formulirao tako da se zaštiti od zamki naivnosti i romantičnih sklonosti.

Kucanje na vratima laboratorija prekinulo je Marcusa prije nego je uspio fokusirati svoje misli.

- Naprijed.

- Marcuse? - Bennet je ušao u prostoriju. Marcus ga je pogledao. - Što je?

- Ništa. - Bennet je oklijevao. - Lovelace je rekao da si ovdje. Krenuo sam gore, u krevet. Mislio sam da bih ti mogao zaželjeti laku noć.

- Došao sam ovamo kako bih malo razmišljao. -

Marcus spusti pogled na čašu u svojoj ruci. - Hoćeš li popiti konjak sa mnom?

- Hvala. - Činilo se da je Bennetu laknulo. Prišao je stolicu s konjakom i uzeo čašu.

Marcus je čekao.

Bennet je objema rukama držao čašu konjaka i zurio u tekućinu. - Vidio sam te s gospođom Bright prije sat vremena.

- Kod Crandalovih? -Da.

- Ja tebe nisam vidio.

- Bila je strahovita gužva - reče Bennet. - Plesna je dvorana bila krcata.

- Da, bila je.

Bennet pročisti grlo. - Jesi li već isplanirao svoje vjenčanje?

- Gospođa Bright još nije prihvatila moju ponudu. Bennet je brzo podigao glavu, a na licu mu se vidjela zapanjenost. - Sto si rekao?

- Nije baš objeručke prihvatila priliku da postane mojom ženom. - Marcus se kiselo osmjehnuo. - Tvrdi da nije osobito sklona udaji za mene, premda sam joj, ovaj, prilično drag. Bennet se zagrcnuo konjakom. - Zacijelo je luda. -Bez obzira na njegovo mišljenje o toj temi, bilo je očito da su ga te vijesti zapanjile.

- To ću shvatiti kao kompliment - reče Marcus. -Ali zapravo je daleko od toga da bude luda. Odvažna je, ponosna, neovisna i doista osebujna, ali nije luda.

- Kako je moguće da se ne želi udati za tebe? Ti si grof, za Boga miloga. I još k tomu bogat. Svaka bi žena njezina položaja ubila da se može udati za tebe.

- Gospođa Bright ima sasvim dobru financijsku stabilnost, zahvaljujući svojim mudrim investicijama. A čini se da je ni moja titula osobito ne impresionira. -Marcus se osmjehne. - Ima nevjerovatno čvrste stavove o tome što čini džentlmena. Vjerujem da je previše čitala Locke, Rousseaua, a vjerovatno i Jeffersona.

Bennet se uzrujao. - Nije valjda dovela u pitanje tvoje pravo na titulu, je li? -Ne.

- Još bi samo to trebalo. - Bennet se namrštio. -Zar mi govoriš da bi ona doista mogla odbiti tvoju ponudu?

- Govorim ti da ću se morati poprilično potruditi kako bih je uvjerio da ću joj biti prikladan muž.

- Pakleno - dahne Bennet. - To je nevjerovatno. Ne znam treba li me ta vijest veseliti ili bi me njezina drskost trebala vrijeđati.

Marcus je vrtio čašu u ruci i promatrao igru svjetlosti u kristalu. - Upravo me gospođa Bright uvjerila da moram povući svoje prigovore na tvoje planove da zaprosiš Julianu Dorchester.

Bennet ga je ljutito gledao. - Ne vjerujem. Zašto bi se gospođa Bright miješala u moje stvari? Zašto bi nju bilo briga koga ću ja oženiti?

- Njoj je stalo do mnogih neobičnih stvari. I do mnogih ljudi.

GIGA

- Marcuse, zar želiš reći da si se predomislio po pitanju mojih bračnih planova zbog nečega što je tvoja dobra prijateljica gospođa Bright rekla o tome?
- Marcus se skrušeno osmjehnuo. - Zar te to iznenađuje?
- Zapanjuje me.
- Priznajem, nisi jedini. I mene je to pomalo iznenadilo.
- Ne mogu zamisliti da bi ikomu dopustio, ponaj-manje jednoj od svojih ljubavnica - Bennet se naglo prekinuo kad mu je Marcus dobio pogled upozorenja. - Želim reći, jednoj od tvojih prijateljica da utječe na tebe. Dovraga, ne sjećam se da si ikad promijenio svoje stavove o nečemu o čemu si već odlučio.
- To nije posve točno. Poznato je da sam se znao predomisliti kad su se pojavile nove činjenice koje iziskuju nove zaključke.
- Ha. To se gotovo nikad ne događa jer ti gotovo nikad ne donosiš odluku prije nego temeljito istražiš sve aspekte situacije.
- Dovoljno je reći da me gospođa Bright uspjela navesti da promijenim svoju odluku po pitanju tvojih planova. - Marcus popije gutljaj konjaka.
- Prokletstvo.
- Zabrinjava te što sam joj dopustio da utječe na mene?
- Da. - Bennetova su se usta stisnula. - Da, zabrinjava me, mada sam se u ovome slučaju ja okoristio njezinim uplitanjem. To ti nije slično, Marcuse.
- Ne, nije. - Marcus je proučavao satni mehanizam u obliku čovjeka koji se nalazio u kutu. - Uvijek sam nastojao urediti svoj život u skladu s nekoliko jednostavnih, jasnih načela.
- To si svakako činio otkako sam ja bio dječak -mrzovoljno se složio Bennet.
- Gospođa Bright me navela da prilagodim, a u nekim slučajevima i prekršim nekoliko vlastitih pravila. Ako isključimo mogućnost da sam ja poludio, što misliš, što to znači?
- Bez uvrede, brate, ali čini mi se da si svojim strastima dopustio da upravljaju tvojom glavom.
- Jednom sam ja tebe optužio za istu stvar.
- Da, jesi. - Bennet je izgledao malodušno. - Doista je kaniš oženiti, zar ne?
- Da.
- Bennet uzdahne. - Hoćeš li mi reći zašto osjećaš da moraš oženiti baš tu ženu, Marcuse? Marcus je mrzovoljno zurio u čovjeka-uru. - Kad sam s njom, ne osjećam se kao da sam izrađen od zupčanika i opruga.
- Barclay je pregledao bilješke što ih je upravo dovršio. Gurnuo je naočale čvršće na nos i zamišljeno se zagledao u Marcusa. - Sto se točno nadate da ćete otkriti, gospodine?
- Tražim neku vrstu veze između Hardstaffova muzeja i osobe koja je izgradila nadgrobni spomenik.
- Ne razumijem. Kakva bi veza tu mogla postojati? Marcus se osmjehnuo. - Plaćam vas da biste to saznali, Barclay.
- Da, milorde. - Barclay je zastenjao dok je usta-jao sa stolice. - Odmah ću se dati na posao.

19

- Rekli smo Maryanne odmah nakon doručka. Veoma je dugo šutjela. - Zoe je šmrcala u rupčić. - Užasno sam se prestrašila da će nas zauvijek zamrziti. Počela je plakati. Iphiginia, koja je sjedila za svojim писаćim stolom, razmijeni pogled s Amelijom. Amelia je uzdigla obrve, ali ništa nije rekla. Niti jedna od njih nije željela prekinuti njihovu priču.
- A tada me je - Otis je ispuhao nos u veliki rupčić - pogledala i rekla »Tata«. Nakon svih tih godina, napokon je rekla »Tata«. Bacila mi se u zagrljaj.
- Tako mi svega, to je bio najsretniji trenutak mojeg života. - Zoe je ponovno briznula u plač.
- I mojega, najdraža. - Otis joj je prišao i zagrlio je. - Ne možeš zamisliti što meni znači da mogu otvoreno priznati vlastitu kćer.
- Trebali smo joj reći odmah nakon što je Guthrie prošle godine umro - Zoe reče Iphiginiji. - Samo pomisli koliko bi mi to nevolja uštedjelo. Iphiginia je prekrížila ruke na stolu i namrštila se.
- Sto će bisti s udajom za Sheffielda?
- Maryanne insistira na tome da mu se kaže istina
- reče Otis, a u glasu mu se osjećao ponos. - Možda je tako i bolje, budući da će to nesumnjivo učiniti ucjenjivač.
- Zacijelo će odustati. - Zoe uzdahne. - Tu nema pomoći. Grofovi od Sheffielda uvijek su mnogo držali do pravila ponašanja. Šteta. To je doista bila dobra partija. No Maryanne je ljupka i šarmanтна, pa sam uvjerena da ćemo za nju naći drugog, jednako prikladnog muža.
- Javno ću obznaniti da joj kanim dodijeliti nasljedstvo - odlučno će Otis. - Uvijek sam to namjeravao, naravno, ali sam to mislio zadržati u tajnosti. Sad to možemo otvoreno učiniti. To će zasigurno primamiti niz prikladnih kandidata.
- Posve točno. - Iphiginia je uzela svoje pero i poigrala se njime dok je razmišljala o situaciji. - Zna, čini mi se da bi mogao postojati još jednostavniji način da se izvučete iz cijele ove situacije.
- Koji način? - Zoe upita.
- Kad biste se ti i Otis vjenčali - reče Iphiginia - Maryanne bi u očima zakona postala Otisova pastorka.
- Vjenčali? - Zoe je zurila u nju. - Vjenčali? Ali Otis i ja smo tako sretni i bez toga. Nije li tako, Otise?
- Oduvijek si svjetlost mojeg života - galantno će Otis. - Znaš to. I dalje ćeš ostati moja najbolja prijateljica, bez obzira na to jesmo li vjenčani ili ne.
- Zoe se drhtavo nasmiješila. - Otise, doista te silno volim.
- Stvar je u tome - žustro će Iphiginia - da ne bi postojala nikakva potreba javno objaviti tko je Maryannein otac kad bi te Otis oženio.
- Iphiginia ima pravo - reče Amelia.
- Zoe se namrštila. - Ne razumijem.
- Otisove su se obrve skupile iznad njegovog nosa. - Čujte, ima pravo, znate.
- Iphiginia je vidjela novi sjaj u njegovim očima. Nasmiješila se. - Kad biste se ti i Otis vjenčali, on bi postao Maryannein oćuh. Mogla bi ga zvati tata i nitko se na to ne bi obazirao. On bi o njoj mogao govoriti kao o svojoj kćeri, a ljudi bi jednostavno zaključili da prema njoj gaji istinske očinske osjećaje.
- Sto ionako nije nikakva tajna - naglasi Amelia. - Nadalje, zakonska pitanja situacije lijepo će se riješiti i u odnosu na Guthriejev novac, kao i na Otisovo bogatstvo.
- Upravo tako - reče Iphiginia. - Maryanne više neće biti mlada dama s lijepim mirazom, već bogata *nasljednica*.
- Nikomu neće pasti na pamet postavljati pitanja - promrmlja Otis. - Posve je normalno da je zbrinem.
- Dobri Bože. - Zoe su očito zapanjile nebrojene mogućnosti. - Mogla bi birati muža.

Otis uzme njezinu ruku i poljubi je. - A ja bih napokon imao golemo zadovoljstvo bez skandala priznati svoju kćer, ali također dobiti tebe, slatka moja, za svoju suprugu.

- O, Otise. - Zoe podigne pogled prema njemu. -Uvijek si bio tako dobar prema meni. Samo si mi ti život činio podnošljivim dok je Guthrie bio živ.

- To mi je bilo najveće zadovoljstvo - reče Otis.

- Ako želiš da naša veza ostane kakva jest, rado ću ti udovoljiti. Ali želim da znaš da me ništa ne bi više usrećilo od mogućnosti da te nazivam svojim suprugom.

Zoeine su oči blistale. - Kako bih mogla odbiti? Mislila sam da se više nikad neću udati nakon što sam se riješila Guthrieja. Ali zapravo si ti jedini muškarac kojega sam u životu voljela.

Otac mojega djeteta. Moj najdraži prijatelj.

- Danas poslijepodne nabavit ću posebnu dozvolu

- reče Otis. - Večeras se možemo vjenčati.

- Nešto mi govori da će Maryanne biti presretna

- reče Amelia.

Iphiginia je perom lupkala po listu papira. - I još će malo otrova biti izvučeno iz ucjenjivačevih očnjaka. Počinjem shvaćati da je Masters cijelo vrijeme bio u pravu. Rekao je da je najlakši izlaz iz ove situacije odgovoriti na zlikovčeve prijetnje razotkrivanjem tajni.

- Doista se čini da je imao pravo - složila se Amelia.

- Veoma je često u pravu - progundā Iphiginia. -Sto je još gore, on to zna i bez oklijevanja ukazuje na tu činjenicu. Tako mi svega, to je katkad krajnje iritantno.

- Mislim da se tako osjećaš jer si navikla da ti najčešće budeš u pravu - primijeti Amelia.

Iphiginia se čeznutljivo prisjetila svojega plana da problem s ucjenjivanjem riješi pronalaženjem vlasnika pečata s feniksom i crnoga voska. - Nikad nisam upoznala muškarca koji je u pravu češće od mene. To je prilično obeshrabrujuće - priznala je.

Još ju je više uznemiravala spoznaja da je zaljubljena u muškarca koji je uvjeren da je dovoljno inteligentan da bi bilo što mogao naučiti, osim kako se ponovno zaljubiti.

- Koja je Mastersova najnovija hipoteza, Iphiginia? Sto misli, tko stoji iza ovog najnovijeg pakosnog pokušaja razotkrivanja svačijih tajni? - pitala je Amelia dok su se ona i Iphiginia uspinjale stubama prema uredu Adama Manwaringa.

- Još mu nije poznat identitet novoga zlikovca -reče Iphiginia. - Njegova je najzanimljivija teorija ta da gospođa Wycherley možda ipak nije bila ucjenjivačka.

Amelia ju je iznenađeno pogledala. - Doista? Ali tko je drugi to mogao biti?

- Kao što sam rekla, Masters još nema novog sumnjivca, već samo nekoliko sumnji po pitanju gospođe Wycherley. - Iphiginia je stigla do odmorišta i zaputila se hodnikom prema Adamovim vratima.

- Što ti misliš, Iphiginia?

- Više ne znam kako da sve to protumačim. Još uvijek razmišljam o crnom vosku, pečatu s feniksom i činjenici da je osoba koja je teti Zoe poslala ono prvo ucjenjivačko pismo znala da će Masters dulje vrijeme izbivati iz grada.

- Znam kako ti je teško odustati od vlastitih ideja. Pa, sigurna sam da će Masters uskoro otkriti istinu.

Iphiginia je nabrala nos. - Nebesa, takvo povjerenje u njegov um i sposobnosti. Ne baš tako davno trošila si mnogo energije u nastojanju da me okreneš od njega.

- Još uvijek mislim da će ti on slomiti srce, ali u međuvremenu će možda također riješiti zagonetku.

- Uvijek si tako praktična, Amelia. To je jedna od tvojih najsimpatičnijih osobina.

Zaustavile su se ispred uskih vrata. Iphiginia je podigla ruku kako bi pokucala, a tada je opazila da su vrata odškrinuta. Muški glas, povišen u bijesu, čuo se iznutra.

- Zahtijevam susret s voditeljima ovoga projekta, čujete me, Manwaring?

Iphiginia tiho otvori vrata.

Krupan se muškarac saginjao nad Adamovim pisaćim stolom. Lice mu je bilo iskrivljeno od gnjeva. Adam je mirno sjedio, a na njegovu se licu vidjelo hladno gnušanje. Niti jedan od njih dvojice nije vidio Iphiginiju i Ameliju na vratima.

- Rekao sam vam, to nije moguće - reče Adam.

- Insistiram na tome! - zaurla drugi čovjek. Svojom je krupnom šakom tresnuo po stolu takvom snagom da su posudica za vosak i pera zadrhtali. - Insistiram na tome da mi se dopusti razgovarati s njima. Neću prihvatiti niječan odgovor.

Iphiginia je čula Amelijin tihi, prigušeni uzvik ogorčenja.

- Amelia? - Iphiginia dotakne ruku sestrične. - Je li ti dobro? - šapne.

Amelia nije odgovorila. Stajala je posve nepomično, netremice promatrajući čovjeka koji je šakom udarao po Adamovu pisaćem stolu.

- Rekao sam vam da vas voditelji ovoga projekta ne žele uključiti u fond, Dodgson. - Adam je ustao odlučno stegnuvši čeljust. - I rekao sam vam što je tomu razlog.

- Laži. Sve laži što ih je izgovorila drolja od guvernante - vikao je Dodgson. - Ne mogu vjerovati da biiskusni muškarci slušali to stvorenje.

Amelia korakne u ured. Ramena su joj se ukočila.

- To nisu laži. Vi ste odvratn, pokvaren čovjek, Dodgson. Vi to znate i ja to znam.

Dodgson se naglo okrenuo. - Tko ste vi, dovraga?

- oštro je pitao.

- Zar me se čak i ne sjećate, Dodgson? Ja sam Amelia Farley. Nekoć sam radila kao guvernanta. No sad zarađujem za život na posve drukčiji način.

Dodgsonove su oči pokazivale šok prepoznavanja. Zabezegnuto je zurio u Ameliju. - To si ti. Ti si voditeljima rekla da se meni ne može vjerovati. Kako se usuđuješ? Zašto bi te netko uopće slušao?

- Gospođica Farley je jedna od voditeljica investicijskog fonda - s mrkim zadovoljstvom reče Adam.

- Ne razumijem. - Dodgsonovo se ovješeno lice okretalo od Amelije do Adama i natrag. - To je nemoguće.

- Ne, Dodgson - mirno će Adam. - Ni slučajno nije nemoguće. Neće vam biti dopušteno uključiti se u investicijski fond.

- Zbog onoga što kaže ova... ova malena drolja upala lica? - zaurla Dodgson. - Sigurno se šalite.

Adam je obišao pisaći stol, zamahnuo šakom i zabio je u Dodgsonovo lice.

Dodgson je kriknuo od bola, iznenađenja i bijesa. Zanio se unatrag do zida i podigao ruku do nosa.

Adam je stisnutih šaka pošao prema njemu. - U mojem se uredu nitko s takvim nepoštovanjem ne obraća jednoj dami.

- Prokleti bili. - Dodgson je s užasom i nevjericom gledao krv na svojim rukama. - Prokleti bili svi vi. Ovo je noćna mora. Ja ću biti uništen zbog hira budalaste guvernante koja bi trebala biti zahvalna na činjenici da ju je neki muškarac uopće želio povaliti.

- Imam vijesti za vas, Dodgson - tiho će Adam.

- Financijska propast nije jedino što vas očekuje. Sutra u zoru sastat ćete se sa mnom u parku. Imenujte svoje sekundante.

Amelia zaprepašteno dahne. Tako je snažno stiskala držak svojega suncobrana da su joj zglavci prstiju pobijeljeli. Iphiginia joj priđe bliže.

- Sekundante? - Dodgson se doimao omamljenim.

- Izazivate me na dvoboj radi tog smiješnog stvorenja? Ovo je ludo.

- Očekujem da ću vas vidjeti u zoru - reče Adam.

- Ili će cijeli London saznati kakva ste kukavica.

- Ako već niste izabrali svoje sekundante, Manwaring - mirno će Marcus s vrata - bio bih

počasćen da mene imenujete jednim od njih.

- Marcuse. - Iphiginia se brzo okrene. Preplavilo ju je olakšanje kad ga je ugledala.

Marcus je ispunio vrata. Njegova su široka ramena gotovo doticala do vrata s obje strane. Bio je tako visok da je morao skinuti svoj sivi šešir.

Prizor u uredu proučavao je na svoj uobičajeni spokojni način, ali se u njegovim očima vidio prijeteći sjaj.

Adam je kratko kimnuo Marcusu. - Hvala vam, gospodine. Prihvatit ću vašu ponudu da mi budete sekundant.

- Masterse? - Dodgson je najprije zurio u Marcusa, a potom u Adama. - Zar ste obojica poludjeli?

- Ne - reče Marcus. - No prijeti nam opasnost od velike dosade. Predlažem da odete.

- Izvrsna zamisao - reče Amelia. - Moji prijatelji i ja moramo raspraviti o nekim poslovnim pitanjima.

Dodgson se okrenuo prema njoj s izrazom očajja na licu. - Amelia, za Boga miloga, ne možeš mi to učiniti. Previše je toga na kocki. Molim te, draga moja, moraš dopustiti da prošlost ostane prošlost.

- Idite odavde - reče Adam.

Amelia pogleda Dodgsona. - Čuli ste gospodina Manwaringa. Smjesta idite odavde. Zlo mi je od samog pogleda na vas.

- Amelia. - Dodgson je pošao prema njoj kao da je želi uhvatiti za ruke. - Ne mogu vjerovati da možeš biti tako tvrda srca. Nekoć si bila tako dražesno stvorenje.

- Ne dirajte me. - Amelia brzo korakne unatrag. - Da se niste usudili dotaknuti me, Dodgsone.

- Čuli ste gospođicu Farley. - Adam je prišao Dodgsonu s leđa, zgrabio ga za o vratnik i okrenuo prema vratima.

Marcus se uljudno maknuo s puta.

Adam je gurnuo Dodgsona u hodnik i tresnuo vratima.

Okrenuo se i pogledao Ameliju. - Žao mi je što ste morali doći licem u lice s tim gadom, gospođice Farley. Uvjeravam vas da je to zadnji put.

Amelia je zurila u njega. - Gospodine Manwaring, ne smijete se s njim sastati sutra u zoru. Zabranjujem to.

Adam joj se osmjehnuo. - Ne opterećujte se time. Slučajno prilično dobro gađam. To je moj hobi, znate.

- Ali mogao bi vas raniti. Ili čak ubiti. Dodgson je lažljivac i pravi podlac. Nikad se ne zna što bi mogao učiniti u dvoboju. Ne možete mu vjerovati.

Marcus se pomaknuo. - Ne zabrinjavajte se, gospođice Farley. Kao Manwaringov sekundant, sa zadovoljstvom ću pripaziti na Dodgsona. Neće biti nikakvih podlosti.

- Ne - izlaze Amelia. - Ne smijete to učiniti, gospodine Manwaring. - Ispustila je suncobran i potrčala k njemu. - Ne smijete riskirati svoj život.

Bacila mu se u zagrljaj.

- U redu je, draga moja - reče Adam. Privinuo ju je uza se. - To mi ni najmanje ne smeta.

- Ako vas to tješi, gospođice Farley - reče Marcus - vjerujem da mogu s podosta sigurnosti reći da se Dodgson najvjerojatnije neće pojaviti na sastanku u zoru. Dotad će zacijelo biti na pola puta do Škotske.

Amelia podigne glavu s Adamova ramena. - Zar doista tako mislite?

- Da. - Marcus se nasmiješio. - Doista tako mislim.

- Više bih volio da se pojavi - reče Adam. - Silno mi se sviđa pomisao da bih mogao zariti metak u njega.

- To je veoma galantno od vas, gospodine. - Amelia obriše suze iz očiju. - No bojim se da bih bila očajna kad bi vam se nešto dogodilo.

- Uistinu tako mislite? - upita Adam.

- Da. - Amelia mu se drhtavo nasmiješila.

Njih su se dvoje zagledali jedno drugomu u oči, nesvjesni Iphiginije i Marcusa.

Iphiginia se osmjehnula. Pogledala je Marcusa. *Rekla sam ti*, oblikovala je ustima. *Stvoreni su jedno za drugo.*

Uzdigao je obrvu i lagano kimnuo.

Iphiginiji je odjednom palo na pamet da on zapravo ne bi trebao biti ovdje.

- Sto radiš ovdje, milorde? - tiho je pitala.

- Sto misliš? Došao sam se raspitati mogu li uložiti novac u investicijski fond osnovan za financiranje Bright Placea.

Zapanjeno je zurila u njega. - Znaš za investicijski fond?

Superiorno joj se nasmiješio. - Naravno.

- Znaš da smo Amelia i ja direktorice?

- Prirodno.

- Misliš da sve znaš, zar ne?

Marcusove su oči veselo blistale. - Vjerujem da je korisno biti upućen u niz različitih tema.

- On misli da je tako silno pametan - Iphiginia je gundala sat vremena kasnije dok su ona i Amelia izlazile iz bijele i zlatne kočije. - Zapravo je veoma arogantan po tom pitanju.

- Tko? - Amelia ju je rastreseno pogledala dok su se penjale stubama do ulaznih vrata. - Masters?

-Da.

- Pa, veoma je pametan. Sto očekuješ da će učiniti? Skrivati svoju inteligenciju? Ti se rijetko kad potruđiš sakriti svoju.

- Mogao bi nastojati biti malo diskretniji. Amelia je s nelagodom grickala donju usnu. - Ja se svim srcem nadam da ima pravo kad misli da će Dodgson pobjeći radije nego da se u zoru susretne s gospodinom Manwaringom.

Iphiginiju je obuzeo osjećaj krivnje. Ona se žali zbog manje gnjavaže dok je sirota Amelia opterećena veoma opravdanim strahom. Palo joj je na pamet da bi ona bila histerična kad bi se nalazila na mjestu svoje sestrične.

- Sigurna sam da Masters ima pravo - umirujuće je rekla Iphiginia kad im je gospođa Shaw otvorila ulazna vrata. - Kao što sam ti upravo govorila, on je *uvijek* u pravu.

- Da, znam. - Činilo se da je to Ameliju smirilo. Lice joj se malo razvedrilo.

Iphiginia se nasmiješila domaćici. - Dobar dan, gospođo Shaw. Sve je u redu?

- Da, gospođo Bright. O, dok vas nije bilo, svratio je onaj veoma ljubazni gospodin Hoyt. Vratio je knjigu za koju je rekao da ste mu je posudili.

- Graysonove *Ilustracije klasičnih antikviteta*, da, naravno. - Iphiginia je odvezala svoj šeširić i pružila ga gospođi Shaw. - Još nešto važno?

- Ne, gospođo. Sve je bilo veoma mirno.

- Izvrsno. Hoćete li, molim vas, poslati čaj u knjižnicu?

- Odmah, gospođo Bright.

- Hvala vam. - Iphiginia je zastala na vratima knjižnice. - Usput rečeno, možete očekivati gospodina Manwaringa i njegovo gospodstvo grofa od Mastersa malo prije pet. Doći će po Ameliju i mene kako bi nas povelu u vožnju parkom.

- Vrlo dobro, gospođo Bright. - Gospođa Shaw se nasmiješila i pošla hodnikom prema kuhinji.

Iphiginia je slijedila Ameliju u knjižnicu. Pogledala je knjigu *Ilustracije klasičnih antikviteta* na svojem pisaćem stolu i sjela. Potom je svoju pozornost usmjerila na Ameliju.

- Nemoj se previše zabrinjavati, Amelia. Vjerujem da Masters zna o tim stvarima. Ako on osjeća da neće biti dvoboja, onda ga najvjerojatnije doista neće biti.

Amelia je sklopila ruke pred sobom i zagledala se kroz prozor na ulicu. - Ne mogu vjerovati da je gospodin Manwaring doista zbog mene izazvao Dodgsona na dvoboj.

- Ja mogu. Već neko vrijeme znam da je gospodin Manwaring zaljubljen u tebe, Amelia. Amelia ju je iskosa pogledala. - Kao što sam maločas napomenula, ti možeš biti jednako arogantna u svojim zaključcima kao i Masters.

Iphiginia se tiho nasmijala. - Masters i ja doista imamo mnogo zajedničkog, nije li tako?

- Da. - Amelijin je smiješak nestao. - Što ćeš učiniti po pitanju njega, Iphiginia? Savršeno dobro znaš da ne možeš zauvijek ostati njegova ljubavnica.

- Znam.

Štropot kočije nije dopustio da Amelia odgovori. Vozilo se zaustavilo pred kućom.

- Pitam se tko bi to mogao biti - reče Iphiginia. - Tek su tri sata. Masters je rekao da on i gospodin Manwaring neće doći prije pet.

Amelia je pogledala kroz prozor. - Ne prepoznajem kočiju. Ne vidim tko izlazi.

Iphiginia i Amelia su znatiželjno čekale da gospođa Shaw pođe otvoriti ulazna vrata. Iz predvorja se čulo nekoliko glasova.

Trenutak kasnije otvorila su se vrata knjižnice.

- Gospodin Bennet Cloud pita jeste li kod kuće, gospođu Bright - reče gospođa Shaw.

- Nebesa - progundā Iphiginia. - Marcusov brat. Pitam se što želi. Bolje da ga uvedete, gospođu Shaw.

Na vratima se pojavio Bennet mrka i napeta lica. - Dobar dan, gospođu Bright. Hvala što ste me primili.

- Udite, gospodine Cloud. - Iphiginia mu je uputila umirujući smiješak. - Ovo je moja sestrična, gospođica Farley.

- Drago mi je, gospođice Farley. - Bennet ukočeno kimne Ameliji.

Amelia se okrene. - Možda biste radije nasamo razgovarali.

- Ako - ako nemate ništa protiv - zamuckivao je Bennet. - Ne želim biti nepristojan, ali ono o čemu želim razgovarati osobne je naravi.

- Naravno. - Amelia je izišla iz knjižnice i tiho zatvorila vrata za sobom.

Iphiginia je sklopila ruke na pisaćem stolu. - Nećete li sjesti, gospodine Cloud?

- Sto? Ovaj, ne. Ne, hvala. - Bennet je počeo nemirno šetkati pred njom. - Ovo je veoma nezgodno za mene, gospođu Bright.

Iphiginia uzdahne. - Dopustite da vam olakšam. Nesumnjivo mi želite održati dugu lekciju o mnogim i raznovrsnim razlozima iz kojih se ne bih smjela udati za vašega brata. Budite sigurni, gospodine

Cloud, da sam ja već itekako svjesna svih tih razloga.

-Ne.

Iphiginia iznenađeno trepne. - Kako molim?

Bennet je prestao šetkati i okrenuo se prema njoj. - Došao sam vam reći da želim povući sve svoje prigovore na sklapanje toga braka.

- Doista?

Bennet iskrivi lice u grimasu. - Premda je mojem bratu posve svejedno imam li ja kakav prigovor ili ne. On uvijek čini ono što želi.

Iphiginia je zurila u njega s iznenadnom zabrinutošću. - Osjećate li se dobro, gospodine Cloud? Moja će domaćica svakog trenutka donijeti čaj. Možda bi vam koristila šalica.

- Prokletstvo, ne treba mi nikakav čaj. Morate se udati za mojega brata, gospođu Bright.

Iphiginia ga je oprezno promatrala. - Zašto?

- Jer vjerujem da ste mu potrebni.

- Potrebna sam mu?

- Dovraga, kako bih to mogao objasniti? - Bennet je nastavio nemirno hodati amo-tamo. -

Gospođu Bright, cijeli život poznajem svojega brata.

- Očito.

- Ali ga nikad nisam u potpunosti razumio. Možda ga nikad nisam ni pokušao razumjeti.

Činilo se da mu razumijevanje nije potrebno, ako shvaćate što pokušavam reći.

- Ne, ne shvaćam.

- Uvijek je bio tu. - Bennet je zamahnuo rukom na neki neodređeni, sveobuhvatni način. - Otprilike kao planina, ili more, ili neka druga prirodna sila. - O, on zna biti prokleta tvrdoglav i nepopustljiv. I uporno želi živjeti u skladu s vlastitim prokletim pravilima. Ali uvijek se doimao tako jakim.

- Ako je netko jak, to ne znači da mu s vremena na vrijeme nije potrebno malo razumijevanja drugih - blago će Iphiginia.

- Tek sam nedavno to počeo shvaćati. - Bennet je stigao do polica za knjige, okrenuo se i zaputio natrag preko sobe. - Sinoć sam shvatio da Marcus posjeduje dubine za koje dosad nisam ni slutio da postoje u njemu. Shvatio sam da ima određene potrebe. Potrebe za koje vjeruje da ih jedino vi možete ispuniti, gospođo Bright.

- Masters vam je to rekao?

- Na neki način. Stekao sam dojam da vas silno želi.

- Na isti način na koji vi želite Julianu Dorchester?

- Dobri Bože, ne, naravno. - Bennet se namrštio. - Osjećaji koje ja gajim prema gospođici Dorchester doista su jedinstveni. Ja sam zaljubljen u nju, gospođo Bright. I ona je zaljubljena u mene.

- Shvaćam.

Bennetu je njegova omiljena tema na trenutak odvukla pozornost. - Našu uzajamnu ljubav karakteriziraju uzvišene emocije i istinski metafizičko jedinstvo osjetila.

- Kako lijepo za vas.

- U našoj ljubavi postoji plemenita veličanstvenost koja me ostavlja bez riječi.

- Nisam opazila.

- Ona u mojim grudima izaziva krajnje uzvišene strasti.

- Sasvim razumljivo.

- Iskreno rečeno - zaključio Bennet - teško je govoriti o predivnom senzibilitetu gospođice Dorchester, njezinu profinjenom umu, ili čak gracioznom ponašanju a da čovjek ne postane pjesnik.

- Vaši su osjećaji doista iznimni. Ne vjerujete da je vaš brat sposoban za takve emocije?

- Ako je ikad bio sposoban za delikatnije i ushiće-nije emocije, njegovo je bračno iskustvo u njemu uništilo sve takve sklonosti. - Bennet slegne ramenima. - Posve iskreno rečeno, nisam siguran da je ikad bio od onih ljudi koji se mogu prepustiti uzvišenim osjećajima. On je intelektualne naravi, razumijete.

- Da. - Iphiginia osloni bradu na dlan. - Oprostite mi, gospodine, ali pomalo me zbunilo vaše predomi-šljanje kad je riječ o sklapanju braka vašega brata.

- Važno je da se udate za njega, gospođo Bright. Molim vas, vjerujte mi. Danas ne bih bio ovdje da to nisam smatrao potrebnim. Mislim da bi to trebalo biti tiho vjenčanje. Uz posebnu dozvolu, po mogućnosti. Zasiurno ne želite formalne zaruke kakve gospođica Dorchester i ja kanimo imati.

- Zaprosili ste gospođicu Dorchester?

- Razgovarao sam s njom o tome. Drago mi je što mogu reći da smo se dogovorili da ćemo naše zaruke objaviti na kraju sezone. Vjenčat ćemo se u proljeće. Gospođica Dorchester i ja želimo tijekom nekoliko narednih mjeseci bolje upoznati jedno drugo. I treba napraviti tako mnogo planova, znate.

- Da, naravno. - Marcusu će laknuti, pomislila je Iphiginia. Barem je osigurao nešto vremena kako bi Bennet bio siguran da postupa ispravno.

- Bila je spremna pobjeći sa mnom - ponosno joj je povjerio Bennet. - Tijekom onog kratkog razdoblja kad je mislila da neću ničega imati, rekla je da bi pošla u Gretna Green sa mnom.

Voli me jednako kao i ja nju.

GIGA

- Vjerujem da je tako. Upoznala sam je, znate.

- Jeste li?

- Da. I učinila mi se veoma dražesnom. -Gospođica Dorchester je doista dražesna mlada dama, pomislila je Iphiginia, premda su njezini roditelji malo previše ambiciozni.

Bennet je blistao od entuzijazma. - Doista je veoma dražesna. Vjerojatno je najšarmantnija žena na svijetu.

Marcusa će trebati uvjeriti u tu činjenicu, no Iphiginia je imala osjećaj da će sve biti u redu između Benneta i njegove ljubljene gospođice Dorchester.

- Međutim, naša je situacija posve drukčija od vaše - nastavi Bennet. - Vi i moj brat se ne morate gnjaviti dugotrajnim zarukama. Bez uvrede, gospođo Bright, ali nije riječ da ste vi mlada djevojka koja je tek izišla iz školske učionice. A sam Bog zna da moj brat ne postaje mlađi.

- Istina.

Bennet se namrštio. - Uopće se ne mogu sjetiti kakav je moj brat bio u mladosti. Čak i kad sam ja bio dječak, on se doimao prilično starim. Ali to sad nije važno. Važan je vaš brak.

- Zahvalna sam vam na brizi, gospodine Cloud. Međutim - Iphiginia se prekinula, namrštivši se na zvuk još jedne kočije koja se zaustavila na ulici. - Još posjetitelja?

Nakon kucanja na ulaznim vratima čula je poznate glasove u predvorju.

- Nebesa - šapne Iphiginia. - Corina i Richard. I teta Zoe i lord Otis. Što se ovdje događa? Molim vas, ispričajte me, gospodine Cloud.

Skočila je na noge, potrčala preko sobe i širom otvorila vrata prije nego je gospođa Shaw uspjela najaviti nove goste.

- Iphiginia - uzvikne Zoe. - Nikad nećeš pogoditi tko je upravo stigao u grad.

Corina, odjevena u dražesnu plavu haljinu koja je isticala njezinu zlatnu kosu i plave oči, okrenula se prema Iphiginiji s izrazom velike zabrinutosti na svojem ljupkom licu.

- *Iphiginia*. Jesi li dobro? Što se događa?

- Dobar dan, Corina. Richarde.

Richard Hampton se lagano nakloni, a njegove su lijepe crte lica također izražavale zabrinutost. - Dobar dan, Iphiginia. Krenuli smo u London čim smo primili poruku.

- Kakvu poruku?

Corina zadrhti. - Veoma čudnu u kojoj je pisalo da si ti postala... Pa, nije važno. Previše je strašno da bi se ponovilo. Znala sam da to ne može biti istina, naravno. Ali morala sam saznati što se događa. Stigli smo prije sat vremena.

- I došli ravno k meni. - Zoe je Iphiginiji dobacila pogled ispričavanja. - Otis i ja smo im rekli da tebi moraju postaviti pitanja, a ne nama.

Richardove su tople, smeđe oči bile duboko zabrinute. - Neću okolišati, Iphiginia. Primili smo veoma alarmantnu poruku koja nas je obavijestila da si ti postala ljubavnica grofa od Mastersa.

Zoe zakoluta očima.

- Richarde, doista, zar baš moraš glasno izgovarati takve stvari? - Corina je porumenjela. - Nalazimo se u miješanom društvu, znaš.

- Ispričavam se, draga moja, ali moramo istjerati stvari načistac - veoma je odlučno rekao Richard. -Ovo nije trenutak za blagolagoljivost ili finoću.

Bennet je stao iza Iphiginije. - To što ste čuli je prokleta laž.

- Tko ste vi? - oštro upita Richard.

- Bennet Cloud. Mastersov brat. I drago mi je da vas mogu obavijestiti da gospođa Bright nije ljubavnica mojega brata. Daleko od toga. Ona je njegova zaručnica.

U pretrpanom je predvorju izbio kaos. Svi su odjednom pokušali govoriti.

- *Zaručnica* - dahne Corina. - Iphiginia, znači li to da si zaručena?

Richard se doimao veoma iznenađenim. - S jednim grofom?

GIGA

- Dakle - promrmlja Otis. - Nisam čuo za taj razvoj događaja. Čestitam, draga moja. Zoe se okomila na Iphiginiju. - Dobri Bože. Znači, Masters je ipak odlučio prikladno postupiti prema tebi, je li?

- Da, jest - nepokolebljivo će Bennet. - Problem je u tome da se Iphiginia ne želi udati za njega.

Amelia se ubacila u razgovor. - To je krajnje smiješno. Svakako će se morati udati za njega.

- Naravno da hoće - ustvrdi Corina. - Ako je ime moje sestre povezano s Mastersovim na način koji bi na njezin ugled mogao baciti čak i najmanju sjenku, nema drugog izbora osim udati se za njega.

Richard ozbiljno kimne. - Sasvim točno. Ako ne ispuni svoju dužnost, izazvat ću ga na dvoboj.

- Izazvati Mastersa na dvoboj? - Otis ga je uspaničeno pogledao.

- *Tišina*. - Iphiginia podigne ruku kako bi privukla pozornost svih njih. - Rekla sam, tišina. - Kad to nije dalo rezultata, stisnula je šaku i glasno lupala po drvenoj oplati na zidu. - Molim vas lijepo.

Napokon je zavládala tišina. Svi su se zagledali u nju.

- No, dakle - prilično glasno reče Iphiginia - najbolje da to odmah razjasnimo. Moja veza s grofom od Mastersa ne tiče se nikoga osim mene. I njega.

Zoe uzdahne. - Bilo bi bolje da budeš realna u tome, Iphiginia. Ako ti je dao ponudu, morat ćeš je prihvatiti.

- I biti zahvalna na tome - bez uvijanja doda Corina. - Osobito ako je tvoj ugled doista narušen.

- Sasvim točno - reče Richard.

- *Dosta*. - Iphiginia je stavila ruke na bokove i lju-tito gledala sve njih. - Ovo ću reći samo jednom. Ne pada mi na pamet udati se za čovjeka koji je, kao što je gospodin Cloud maločas istaknuo, nesposoban za uzvišenije osjećaje.

- Kakve uzvišenije osjećaje? - upita Amelia.

- O čemu to govoriš, za ime svijeta? - oštro će Zoe.

- Čovjek ima bogatstvo i titulu - logično će Otis. - Rekao bih da je to dovoljna kompenzacija za bilo kakve uzvišene osjećaje.

- Moj će vam brat biti izvrstan muž, gospođo Bright - lojalno će Bennet. - Ne bih rekao da će rafiniranije emocije biti osobito važne u vašem braku. Na kraju krajeva, vi i Masters oboje imate intelektualnu narav.

- Grom i pakao, kakve to veze ima? - Iphiginia je mogla zaplakati od gnjeva i frustriranosti. - Slušajte me, svi vi. Neću se udati za čovjeka koji ima pravilo što mu zabranjuje zaljubljanje. Uslijedila je kratka, zapanjena tišina. Tada se krupna, poznata figura pomaknula na vratima.

- Navela si me da prekršim većinu svojih drugih pravila, Iphiginia - tiho će Marcus. - Nauči me da prekršim i to.

Svi su se zaprepašteno okrenuli prema Marcusu. Svi su bili tako zauzeti prepirkom da ga nitko nije čuo kako se penje stubama i otvara ulazna vrata.

Iphiginia je susrela pogled njegovih očiju. Njome je prostrujao osjećaj čežnje. Tako ga silno voli, pomislila je. Oduvijek je znala da su suđeni jedno drugomu.

Morala je vjerovati da on može naučiti voljeti je.

- O, Marcuse.

Poletjela je prema njemu i bacila mu se u zagrljaj. Marcus ju je privinuo uza se i veoma je čvrsto stisnuo.

Vijest da je Dodgson krišom zbrisao iz grada odmah nakon što se spustio mrak prošla je gotovo nezapaženo kod svih osim Amelije. Ona je plakala od olakšanja.

Istinski zanimljiva vijest, barem što se tiče uglednih krugova, bila je ona o zarukama grofa od Mastersa s njegovom zloglasnom ljubavnicom, gospođom Bright.

Glasine o zarukama i planovima za brzo sklapanje braka prema posebnoj dozvoli prohujale su visokim društvom. Tog su poslijepodneva na svakom koraku u parku čekali znatiželjnici, začuđeni, ali i nekolicina onih koji su im iskreno željeli sreću.

Smiono se smjestivši na visoko sjedalo Marcusova elegantnog faetona, Iphiginia je uz miran osmijeh susretala pogled za pogledom, te kraljevski kimala glavom. Ona i Marcus su se uljudno nosili sa svim primjedbama i prikrivenim pitanjima.

Te je večeri na svakom balu i soareji iznova započela inkvizicija.

Herbert je prišao Iphiginiji na balu Binghamovih.

- Ne može im se zamjeriti, znate - rekao je i iskosa pogledao dvije postarije dame s turbanima koje su upravo završile s ispitivanjem Iphiginije. - Vijest o vašim zarukama posve je iznenadila visoko društvo. Priznajem, i ja sam ostao zatečen.

- I ja. - Iphiginia se nasmiješila Herbertu, sretna što vidi prijateljsko lice. Zoe i Otis su prije nekoliko minuta nestali, a Marcus, koji joj je pomagao nositi se sa znatiželjnicima, otišao je po šampanjac.

Herbert joj se ljubazno nasmiješio, pružajući joj podršku, ali je njegov inače vedar pogled bio zabrinut. - Bez uvrede, draga moja, no jeste li sigurni da znate što radite? Jasno mi je da je Masters bogat, a tu je i titula, ali brak je veoma ozbiljan korak.

- Vjerujte mi, svjesna sam toga.

- Govorim kao vaš prijatelj, onaj koji vas poznaje daleko bolje od Mastersa, i preklinjem vas da temeljito razmislite prije nego učinite nešto neopozivo. Šire se glasine da se kanite vjenčati na temelju posebne dozvole. Valjda možete pričekati prije nego uletite u to?

Iphiginia ga je iznenađeno pogledala. - Sto vas navodi na pomisao da me poznajete bolje nego Masters?

Herbert se zagledao u krcatu dvoranu. - Od početka se tako osjećam, Iphiginia. Vi i ja imamo mnogo zajedničkog. Više nego mislite. Vjerujem da smo na neki način srodne duše.

- Znam da mi želite biti jako dobar prijatelj i to veoma cijenim. - Iphiginia mu dotakne rukav.

- Ali ne smijete se zabrinjavati zbog mene. Znam što radim.

- Doista? - Herbert je pogleda. - Nadam se da imate pravo, draga moja. Nedostajat ćete mi.

- Nedostajati?

- Bojim se da ću vas mnogo manje vidati nakon što se udate za Mastersa.

- Gospodine Hoyt, ponašate se kao da će me uskoro zaključati u samostan.

- Mislim da bi harem bio bolji opis - Marcus reče tik iza Iphiginijina lijevog ramena.

Brzo se okrenula i nasmiješila mu se. - Tu si, milorde. Nisam te vidjela kako se vraćaš od stola s hranom i pićem.

- Znam. - Marcus joj je pružio čašu šampanjca, ali je pogled zadržao na Herbertu. - Bila si zadubljena u razgovor sa svojim dobrim prijateljem gospodinom Hoytom.

Herbert mu ukočeno kimne. - Dobra večer, Masterse. Samo sam gospodi Bright zaželio sreću u predstojećem braku.

- Hvala vam, Herberte - blago će Iphiginia.

- Zadovoljstvo mi je. - Herbert uzme njezinu ruku u rukavici i galantno je poljubi. - Bez obzira što će se dogoditi, gospodo Bright, znajte da ću uvijek cijeniti prijateljstvo što smo ga dijelili.

Marcus uzme Iphiginiju pod ruku. - Mislim da je vrijeme za odlazak do Wilkersona. Gotovo je ponoć, a od nas se očekuje da se pojavimo.

- Da, svakako. - Iphiginia uputi Herbertu pozdravni smiješak i dopusti da je Marcus povede

kroz gužvu.

- Već me počinje umarati činjenica da se uvijek spotičem o Herberta kako bih stigao do tebe - reče Marcus.

- Žao mi je što te to iritira, ali on je moj prijatelj, Marcuse. Veoma mi je drag. - Iphiginia je prijekorno pogledala Marcusa dok ju je vodio niza stube prema kočiji koja je čekala. - Očekujem da ćeš biti uljudan prema mojim prijateljima nakon što se vjenčamo.

- Naravno, draga moja - Marcus reče s nimalo karakterističnom i prilično sumnjivom krotkošću.

Iphiginia ga je namršteno pogledala. - Kakve su ono bile besmislice da ćeš me zaključati u harem?

- Harem u kojem se nalazi samo jedna žena, slatka moja. Uvjeravam te da ćeš ti biti ta jedina žena.

- Zvuči zanimljivo - reče Iphiginia.

- I meni se tako čini.

Iphiginia je bila iscrpljena kad ju je Marcus u tri ujutro konačno dopratio kući.

U kući je vladala tišina jer su Amelia i služinčad odavno pošli na spavanje. Marcus i Iphiginia su tiho prošli predvorjem i ušli u mračnu knjižnicu.

Marcus je zatvorio vrata, olabavio kravatu i zapalio svijeću na Iphiginijinu pisaćem stolu.

- Nebesa, kako naporna večer. - Iphiginia je skinula svoje bijele rukavice i srušila se na stolicu iza pisaćeg stola. Njezina bijela podsuknja i satenski skuti lepršali su oko nje. - Čovjek bi pomislio da si objavio svoju namjeru o sklapanju braka sa ženom koja ima dvije glave. Nikad nisam vidjela tako mnogo znatiželjnih očiju ili čula tako mnogo zapanjenih uzdaha.

- Najgore je prošlo.

- Iskreno se nadam da jest. - Iphiginia je namršteno pogledala svoje bijele skute. - Prvo što ću učiniti nakon našeg vjenčanja je kupiti nekoliko novih haljina. Užasno mi je dosadila ova bjelina.

- Poslužila je svrsi. - Marcus se poslužio s malo konjaka.

- Valjda jest.

- To je bila krajnje smiona i veoma lukava zamisao.

- Hvala, milorde. I meni se prilično sviđala. - Iphiginia se nastojala ležerno nasmiješiti.

No, večeras se zapravo uopće nije osjećala smireno. Golemost koraka što će ga uskoro učiniti veoma uznemirujuće djeluje na njezine živce.

Nauči ma de prekršim i to pravilo.

Je li Marcus doista ozbiljno mislio da je voljan ponovno voljeti, pitala se Iphiginia. Ili joj je ponudio izazov, svjestan da mu ona neće moći odoljeti?

On može biti tako prokleta lukav, mislila je.

- Kad već govorimo o našem vjenčanju - reče Marcus.

- Da? - Iphiginia ga je gledala kako hoda prostorijom s čašom konjaka u ruci.

Marcus je zastao ispred kipa Afrodite. - Ujutro kanim nabaviti posebnu dozvolu. Možemo se vjenčati sutra poslijepodne.

Iphiginia je zadržala dah. - Tako brzo?

Pogledao ju je preko ramena, a njegov je inteligentan pogled bio zagonetan i zamišljen. -

Nema nikakve potrebe da se to odgađa, zar ne?

Iphiginia je shvatila da je Marcus, na svoj način, večeras jednako uznemiren kao i ona. Kako je čudno da su odjednom nervozni jedno kraj drugoga, nakon svega što su zajedno preživjeli.

- Ne - rekla je.

Marcus zadovoljno kimne. - Sve ću organizirati.

- Dobro.

Marcus popije gutljaj konjaka i pođe do kipa rimskog centuriona. - Mislim da smo se večeras sasvim lijepo snašli.

- Ljudi su zapanjeni činjenicom da želiš oženiti svoju ljubavnicu, znaš.
- Ti nisi moja ljubavnica. - Marcus spusti čašu na obližnji stolić. - Ti si moja zaručnica. Glasine će nestati nakon što se vjenčamo.
- Iphiginia pogleda primjerak knjige *Ilustracije klasičnih antikviteta* na svojem pisaćem stolu. - Jesi li siguran?
- Posve. - Marcus se osmjehnuo. - Brak sve dovodi u red, znaš.
- Iphiginia se s nelagodom sjetila okolnosti u prvom Marcusovu braku. - Da.
- Uštkava skandal prije nego se može rasplamsati. Golicave tračeve o ljubavnoj vezi pretvara u krajnje dosadne razgovore uz čaj. Ukratko, Iphiginia, kad se vjenčamo, postat ćemo veoma dosadna tema, barem što se tiče visokoga društva.
- Iphiginia je uporno zurila u njega. - Je li to razlog iz kojega me želiš oženiti, milorde? Radije bih se vratila u Deepford nego se udala samo zato da se spriječi bujanje skandala.
- Ne - reče Marcus. - To nije razlog iz kojega te želim oženiti. Želim te oženiti jer si ti jedina žena koju poznajem, a može spriječiti da se pretvorim u satni mehanizam od čovjeka.
- *Marcuse*. - Iphiginiju je šokirala analogija. - Sigurno to ne misliš ozbiljno.
- Ali mislim. - Oklijevao je, kao da skuplja hrabrost za skok s klisure u uzburkano more. - Potrebna si mi kako bi se pobrinula da ne postanem žrtva vlastitih pravila, Iphiginia.
- Iphiginia je osjećala pandže njegove duboko zakopane muke kao da prodiru u njezino vlastito meso. Savršeno je dobro znala koliko ga je stajalo to priznanje.
- Još jedno prekršeno pravilo, pomislila je.
- Ustala je i obišla pisaći stol. Prišla mu je i rukama obujmila njegovo lice.
- *Marcuse*, dobro me slušaj. Ne prijeti ti nikakva opasnost da ćeš postati automat. Ti si topao, strastven muškarac s krajnje istančanim senzibilitetom.
- Doista tako misliš? - Napetost je nestala iz njegova glasa. - Pa, u tom slučaju, vjerojatno bi bilo najbolje da ne odgađamo naše vjenčanje. Uopće nisam siguran da bi moj istančani senzibilitet izdržao napetost čekanja.
- Ne. - Iphiginia se podigla na prste i usnama dotaknula njegova neznatno izvijena usta. - Ne želimo potiskivati tvoju toplu, strastvenu narav dulje no što je potrebno.
- Ili tvoju. - Marcus ju je čvrsto zagrlio i strastveno poljubio.
- Ljubio ju je sve dok Iphiginia nije tiho uzdahnula i opustila se u njegovu zagrljaju.
- Volim te, *Marcuse* - promrmljala je uz njegov vrat. Nije bila sigurna da ju je čuo, ali kad je trenutak kasnije podigao glavu, oči su mu blistale. - Doći ću po tebe sutra u tri poslije podne. Nadam se da ćeš biti spremna.
- Iphiginia se nasmiješila. - Hoću li odjenuti bijelo?
- Možeš odjenuti što god želiš. - Marcus se nevoljko odmaknuo od nje i uzeo šešir s pisaćeg stola. - Ili baš ništa. Laku noć, Iphiginia. Radujem se sutrašnjoj večeri. Je li ti jasno da će to biti prvi put da možemo voditi ljubav u krevetu?
- Što je veoma prikladno za slučaj da nakon toga opet dobiješ napadaj slabosti, milorde.
- Adam će danas u pet opet doći po mene i povesti me u vožnju parkom - Amelia reče za doručkom narednog jutra. - Sto misliš, Iphiginia, što bih trebala odjenuti?
- Iphiginia se namrštila nad tračerskom rubrikom u jutarnjim novinama. Članak što ga je čitala govorio je o veoma prepoznatljivoj »gospođi B.« I jednako poznatom »lordu M.« Vijest o predstojećem vjenčanju prenesena je u šaljivom tonu.
- Ugledni su krugovi jutros u napetom iščekivanju zbog vijesti da je lord M. navodno prekršio svoje najzloglasnije pravilo...*
- Što si rekla, Amelia?
- Pitala sam hoćeš li mi pomoći da izaberem što ću odjenuti za vožnju parkom danas poslijepodne?

Iphiginia je podigla pogled i vidjela iščekivanje i nadu u očima svoje sestrične. Nasmiješila se.

- Ti i ja smo otprilike iste građe - reče Iphiginia. - Odjenut ćeš moju žutu haljinu za šetnju i svijetložuti ogrtač koji ide uz nju. Boja će ti savršeno odgovarati.

Amelijine su se oči raširile. - Ali ti ni sama još nisi imala priliku nositi tu haljinu i ogrtač.

- Poklanjam ti je uz moj blagoslov. - Iphiginia složi novine i odloži ih u stranu.

- Veoma ljubazno.

- Nije vrijedno spomena. Obje moramo što prije poći u kupovinu. Tebi su potrebne haljine vedrijih boja, a meni je dojadilo bijelo.

- Veoma ti dobro stoji.

- Hvala ti, ali bijela odjeća nakon nekog vremena postaje krajnje monotona. Ne znam zašto su je drevni narodi preferirali. - Iphiginia zastane. - Izgledaš veoma sretno, Amelia.

- Sretna sam. - Amelia se polako nasmiješila, kao da je iznenađena tom činjenicom. - Znaš, već se godinama nisam osjećala ovako... ovako *rasterećenom*. Kad pomislim da sam se uvijek užasavala mogućnosti da Dodgsona sretnem licem u lice. No kad se to na koncu dogodilo, osjećala sam samo prezir i gnušanje.

- S pravom. Bilo je veliko zadovoljstvo jučer vidjeti njegov izraz lica kad je saznao da ti imaš moć onemogućiti mu pristup investicijskom fondu.

- Misliš li da je pogrešno od mene što tako silno uživam u osveti?

- Nemoj biti smiješna. Dobila si pravdu i odmazdu. Imaš pravo na osjećaj zadovoljstva.

- Adam kaže da se Dodgson vjerojatno neće uspjeti oporaviti od sadašnjih financijskih nevolja

- povjeri joj Amelia. - Navodno je previše zaglibio u dugove da bi se mogao izvući vlastitim snagama.

- Sigurno neću tratiti suosjećanje na njega. I ne mogu ti reći koliko sam oduševljena činjenicom da ti je stalo do gospodina Manwaringa. Privukla si ga od trenutka kad ste se upoznali, znaš.

- Mislim da sam ipak znala. Uvijek sam prema njemu osjećala neku vrstu topline. Ali iz nekog razloga nisam mogla dopustiti sebi da to priznam. Ali jučer, nakon što sam se konfrontirala s Dodgsonom i vidjela kako ga je cijela situacija porazila, odjednom sam se osjetila slobodnom okrenuti Adamu. - Amelia se nasmiješila. - O, Iphiginia, danas se doista osjećam veličanstveno.

- Izvrsno. Onda mi možeš pomoći da se nosim s onim što mislim da je izrazito gadan slučaj nervoze pred vjenčanje.

- Nervoze? Ti? Iphiginia, zar mi govoriš da si tjeskobna zbog sklapanja braka s Mastersom?

- Da, vjerujem da jesam. Podsjeti me da danas poslijepodne sa sobom uzmem mirišljave soli kad pođemo k svećeniku. Ne bih se željela poniziti gubitkom svijesti pred Mastersom.

- Zapanjena sam. Ne znam što bih rekla. Uvijek se doimaš tako sigurnom u sebe. Nikad nisam vidjela da patiš od slabih živaca.

- Nikad se nisam udavala - podsjeti je Iphiginia. Kiselo se osmjehnula. - Ali Marcus je već bio oženjen. Ako sam ja tjeskobna, samo zamisli što on zasigurno proživljava.

Polu sata kasnije, osjećajući veći nemir i tjeskobu nego ikad, Iphiginia je ušla u svoju knjižnicu u namjeri da skrene misli na nešto drugo.

Sjela je za pisaći stol, otvorila ladicu i izvadila nekoliko listova papira. Zatvorila je ladicu i posegnula za perom.

Nije imala inspiracije.

Uzela je džepni nožić i neko se vrijeme poigravala vrhom pera. Potom je to odložila i zagledala se u nekoliko kipova što ih je donijela sa sobom iz Italije.

Ništa nije pomagalo. Mogla je misliti samo na to kako će joj se uz pomoć posebne dozvole život neopozivo promijeniti.

Nauči me da prekršim i to pravilo, Iphiginia.

Marcus ju je gotovo zamolio da ga nauči ponovno voljeti. Bila je tako sigurna da će uspjeti u tome.

Ali što ako griješi?

Iphiginia je ustala i obišla stol bez posebnog cilja na umu. Samo je osjećala potrebu kretati se. Primjerak knjige *Ilustracije klasičnih antikviteta* zapeo joj je za oko. Kako nije imala pametnijeg posla, uzela je knjigu da bi je vratila na njezino mjesto na polici.

Lijeno ju je prelistala, tražeći svoje omiljene prizore.

Sićušna kapljica crnog voska zalijepila se na stranici dvjesto tri. Očito je slučajno pala na knjigu. Ondje se osušila i prošla nezapaženo.

Iphiginia je dugo zurila u maleni komadić voska. *Netko tko zna sve i svakoga u visokom društvu.*

Tada je napokon dobila inspiraciju.

- Sigurni ste u te činjenice, Barclay? - Marcus se nagnuo naprijed na svoj pisaći stol i svim silama nastojao zadržati strpljenje. Pouzdana znanstvena istraživanja treba obaviti pomno i temeljito. Ne smije dopustiti da ga emocije i entuzijizam navedu na pogrešan zaključak.

Dopustio je Iphiginiji da ga nagovori na odustajanje od nekoliko pravila koja su mu donedavno upravljala životom. To ne znači da je odustao od čvrstih, razumnih pravila znanstvenih istraživanja.

Unatoč tomu, Marcus je osjećao kako u njemu bujaju ushićenje otkrića i zadovoljstvo. Sve to ima savršenog smisla, mislio je. Logično je. Uz tu informaciju sve ostalo dolazi na svoje mjesto.

Jedva je čekao da to kaže Iphiginiji.

- Da, da, posve sam siguran. - Barclay je prelistao papire i kroz naočale se zagledao u svoje bilješke. - Prvi dr. Hardstaff, čije pravo ime je bilo William Burn, prodao je svoju zgradu istoj osobi koja je izgradila grobnicu na groblju Reeding. Ime tog čovjeka je H. H. Eaton.

- I on je sin Elizabeth Eaton koja je pokopana u toj grobnici?

- Da. - Barclay podigne pogled. - Čini se da je odbacio svoje prezime kad je prije dvije godine ušao u visoko društvo. Zato mi je trebalo tako mnogo vremena za otkrivanje te veze. Zapravo, da niste predložili da se raspitam za vlasništvo nad muzejom, nikad ne bih sve to otkrio.

Marcusovu je pozornost privuklo kucanje na vratima knjižnice. Nestrpljivo se namrstio i pogledao onamo. - Naprijed.

Lovelace je otvorio vrata. Iphiginia, odjevena u bijelu jutarnju haljinu i sa slamnatim šeširićem ukrašenim cvjetovima, poskakivala je iza njega.

- Gospođa Bright vas želi vidjeti, gospodine - rekao je Lovelace kao da Iphiginia nije mahnito mahala kako bi privukla Marcusovu pozornost.

Marcus se nasmiješio. - Uvedi je, Lovelace. Lovelace korakne u stranu. Iphiginia je jurnula u knjižnicu. Nosila je masivnu knjigu u kožnom uvezu.

- Marcuse, nikad nećeš vjerovati što se dogodilo. Mislim da znam identitet ucjenjivača. Našla sam malo crnog voska u ovoj knjizi koju sam posudila -

- Herbertu Hoy tu? - uljudno upita Marcus.

- Dobri Bože. - Iphiginia se zaustavila i zapanjeno zurila u njega. - Kako si pogodio?

- Ja nikad ne pogađam, draga moja. Formiram znanstvene hipoteze.

U uskoj je uličici bilo posve mračno. Slaba je mjesečina jedino omogućavala da se vidi stražnji prozor kuće broj dva u Thurlev Streetu. Marcus je podigao komad željeza i oprezno ga uvukao između prozora i prozorske daske.

- Budi oprezan - šapne Iphiginia. Pogledala je natrag niz uličicu kako bi bila sigurna da su još uvijek sami.

- Oprezan sam.

- Marcuse, zar se nešto ljutiš?

- Čudno je, ali nisam namjeravao svoju prvu bračnu noć provesti tako da provaljujem u Hoytov stan. - Marcus je odlučnim trzajem željezne šipke uspio otvoriti prozor. Okvir je bez problema popustio. - Zamišljao sam zanimljiviju zabavu.

- Požuri. - Iphigina gurne natrag kapuljaču svojeg plašta. Ugašena je mjedena petrolejka što ju je nosila svjetlucala na mjesecini. - Sigurna sam da ćemo negdje u njegovim sobama naći crni vosak i pečat s feniksom.

- Ovo je potpuni gubitak vremena. - Marcus je jednu nogu prebacio preko prozorske daske. - Već znamo da je on ucjenjivač.

- Ali trebaju nam dokazi. Vosak i pečat bit će čvrsti dokazi.

Marcus je i drugu nogu prebacio preko prozorske daske i skočio na pod u mračnoj sobi. - Ne činimo ovo da bismo našli dokaze. Činimo to samo zato što mi ti želiš dokazati da je tvoja hipoteza bila jednako dobra kao i moja.

- Dobra je. Znam da bih na koncu sama uspjela pronaći ucjenjivača. - Iphigina je jednom rukom uhvatila rubove svojeg plašta i svojih skuta, te prebacila nogu preko prozorske daske. Marcus je čeznutljivo promatrao gracioznu nogu i zamišljao kako bi izgledala zapletena u bijele plahte na njegovom masivnom krevetu.

Kasnije, obećao si je. Iphigina je njegova, to je najvažnije. Može se opustiti. Pripada mu otkako su ranije toga dana razmijenili zavjete u nazočnosti svećenika.

Ona je njegova žena.

Duboko u njemu bujao je osjećaj zadovoljstva dok ju je hvatao oko struka i podigao kroz prozor. Nije mu padala na pamet niti jedna druga žena koja bi zahtijevala da prvu bračnu noć provede u pretraživanju ucjenjivačevog pisaćeg stola, ali Iphigina je doista jedinstvena.

Marcus je zaključio da joj može udovoljiti sad kad je siguran da je njegova.

Zapravo, nije bio osobito oduševljen idejom da se pretraži Hoytova kuća, ali se uspio uvjeriti da plan nije posebno opasan. Na kraju krajeva, Hoyt je pripadnik visokoga društva. Svake je noći vani do zore. Marcus je također saznao da njegov sluga ima naviku večeri provoditi u krčmi.

- Navuci zavjese - tiho reče Iphigina dok je palila petrolejku.

Marcus poslušno navuče zavjese. Okrene se i pogledom preleti prostoriju osvijetljenu Iphiginijinom petrolejkom. Udobna odaja, sasvim prikladna za neoženjenog džentlmena skromnih mogućnosti. U jednom se kutu nalazio pisaći stol, te niz polica za knjige duž jednog zida. Udoban je naslonjač postavljen ispred hladnog kamina. Na stolicu kraj naslonjača stajala je napola puna boca konjaka i čaša.

- Čini se da Hoyt nije svoja nezakonito stečena sredstva uložio u svoje prebivalište - primijeti Marcus.

- Ne, ali svoju odjeću naručuje kod Westona i nedavno je kupio novu kočiju. Znaš koliko je novca potrebno za to. - Iphigina je na brzinu pregledavala pisaći stol. - A tu je i ona zgrada što ju je kupio od prvog dr. Hardstaffa. To je sigurno dobro platilo.

- Kao i onu grobnicu na groblju Reeding. - Marcus je otvorio ladicu komode i ugledao lijepo složene oprane i uškrobljene kravate.

- Teško je povjerovati da bi čovjek koji je dovoljno zao da izvrši umorstvo i ucjenjuje ljude mogao podići onakav spomenik svojoj majci. - Iphigina naglo udahne. - A-ha.

- Sto ti *a-ha* znači?

- Znači da je pisaći stol otključan. - Iphigina počne prekopavati po prvoj ladici.

Marcus pođe prema njoj. - Mrzim spominjati očito, ali ako je pisaći stol otključan, to je nesumnjivo zato što se unutra ne nalazi ništa osobito važno.

- Besmislice. Ne može se to zaključiti. To jednostavno znači da Herbert vosak i pečat ne smatra opasnima.

- Onda nije baš onako inteligentan kako sam mislio da jest. - Marcus se namrštio kad je Iphigina otvorila posudicu za vosak. - Dakle?

- Crveni vosak - razočarano je rekla. - No možda je tu negdje još jedna posudica za vosak. I pečat mora biti ovdje.

Ali nakon dvadeset minuta marljiva traženja nisu pronašli ni crni vosak ni pečat s feniksom.

- Ne razumijem. - Iphigina je stajala na sredini prostorije i lupkala nogom od očite frustriranosti. - Moraju biti ovdje.

- Ne nužno. - Marcus je jedva čekao da odu. Sasvim je u redu udovoljavati svojoj mladoj ženi, mislio je, ali kad je dosta, onda je dosta. - Možda ih nosi sa sobom ili ih drži u sefu koji nismo pronašli. Postoji niz mjesta gdje se mogu sakriti tako malene stvari kao što su posudica za vosak i pečat.

- Znam gdje bi mogao držati te stvari. - Iphiginijine su se oči raširile od uzbuđenja. - U dr. Hardstaffovu muzeju božica muževne snage.

Marcus zastenje. - Doista ne vjerujem da ima previše smisla pretražiti muzej. Sto ako neki od pacijenata dr. Hardstaffa ima tretman?

- Svakako vrijedi pokušati. - Iphigina ugasi petrolejku i krene prema prozoru. - Nemoj se kilaviti, Marcuse. Nemamo cijelu noć na raspolaganju, znaš.

- Hvala Bogu. - Marcus se brzo osvrnuo po mračnoj prostoriji, provjeravajući da nisu ostavili neki vidljivi znak da su bili ondje. - Veoma bih volio barem dio ove noći provesti u krevetu. Iphigina podigne svoj plašt i skute, te prebaci nogu preko prozorske daske. - Zar baš moraš gundati? Imamo ostatak života što ga možemo provesti u krevetu.

Marcus se razvedrio na tu pomisao. Ostatak života s Iphiginijom...

Uličica iza zgrade broj devetnaest u Lamb Laneu bila je te noći jednako mračna i pusta kao i neku večer. Stube koje vode do stražnjih vrata škripale su i uzdi-sale pod Marcusovom težinom. Uspinjao se ispred Iphiginije, oprezno koračajući.

Iz nekog je razloga osjećao novu nelagodu koje nije bio svjestan ranije u uličici iza kuće u Thurley Streetu. Marcus je stigao do vrha i pritisnuo kvaku. Vrata su se s lakoćom otvorila, baš kao i neku večer. Osjetio je kako su mu se nakostriješile vlasi na zatiljku.

- Marcuse? - Iphigina je zastala na gornjoj stubi i podigla glavu. - Zar nešto nije u redu?

- Ostani ovdje. Ja ću prvi ući. - Marcus je skinuo kaput i prebacio ga preko ramena. Noćni ga je zrak hladio kroz finu košulju, ali nije obraćao pozornost na to. Odjednom je osjetio potrebu skinuti sve što ga previše sputava. - Daj mi petrolejku.

- Ali, Marcuse.

- Čekaj ovdje, Iphigina. Ozbiljno ti kažem.

Na njegovo beskonačno olakšanje, poslušala ga je. Marcus je upalio petrolejku i ušao u mračan hodnik.

Svuda je vladala sablasna tišina. Očito niti jedna od božica muževne snage večeras nema predstavu. Marcus je pošao hodnikom do odaje u kojoj se nalazio krevet i pozornica.

Oprezno je otvorio vrata.

Unutrašnjost je bila u mraku. Svjetlost petrolejke razotkrila je poderani prozirni zastor ispred pozornice. Nisu ga popravili otkako ga je Sands strgnuo s kukica na stropu.

- Vidiš li nešto? - Iphigina tiho upita s vrata. Marcus se naglo okrenuo. - Dovraga, Iphigina, rekao sam ti da čekaš vani.

Njime je prostrujao neugodan osjećaj hladnoće kad je čuo struganje čizme po drvenom podu u hodniku.

- Iphigina, *makni se*. - Marcus je spustio petrolejku na pod i bacio se prema vratima.

Zakasnio je.

Muška se ruka pojavila iz sjenki iza Iphiginije i uhvatila je za vrat. Iphigina je ispustila tihi krik koji je gotovo odmah prekinut.

- Ni koraka dalje, Masterse. - Herbert je držao Iphiginiju pred sobom kao štit dok je ulazio u odaju. Svjetlost petrolejke bljesnula je na cijevi pištolja u njegovoj ruci. - Ili ću vas ubiti.

- Pustite je, Hoyt. - Marcus se zaustavio. Nevoljko je koraknuo unatrag i zaustavio se kraj

GIGA

petrolejke. -Sve je to pošlo dovoljno daleko. Noćas mora završiti.

- Slažem se. - Herbert se gorko osmjehnuo. - No budući da sam ja napisao većinu ostalih prizora ove

predstave, napisat ću i kraj. Zamišljam nešto melo-dramatično što će biti zanimljiv materijal za tračeve u visokom društvu. Sto mislite o tome da zloglasna *lady* Masters ubije svojega muža kad ga u njihovoj prvoj bračnoj noći pronađe u Hardstaffovu muzeju?

21

- Što se događa s Iphiginijom u vašoj malenoj predstavi? - upita Marcus.
- Žao mi je da će moja dobra prijateljica gospoda Bright - ili bih trebao reći *gospođica* Bright iz Deepforda u Devonu - doživjeti nesreću na stražnjim stubama. Slomit će vrat dok bude bježala s mjesta zločina što ga je počinila u strasti.
- Nikad se nećete nekažnjeno izvući s tim - ustvrdi Iphiginia. Bila je očito prestrašena, ali i dalje pribrana. - Visjet ćete, gospodine Hoyt. Ako ne zbog ovoga, onda zasigurno zbog ubojstva gospođe Wycherley.
- Uspjeli ste to povezati, je li? - Herbert se nasmiješio svojim vedrim, laskavim smiješkom, ali su mu oči ostale tvrde. - Veoma pametno, gospođo. Oduvijek sam se divio vašem umu. Čak toliko da sam vas pokušao držati podalje od svega ovoga, ali vi se niste dali obeshrabriti.
- Vi ste me zaključali u grobnici na groblju Reeding, zar ne? - oštro upita Iphiginia.
- Mislio sam da će vas malo gadnog straha navesti da gledate svoja posla, ali nisam bio u pravu. Marcus je svoj kaput držao prebačen preko ramena. - Zašto ste ubili gospođu Wycherley?
- Ah, da, Constance Wycherley - zamišljenim tonom reče Herbert. - Ona je bila ta koja je sve to započela. Njezin je malen učenjivacki posao godinama dobro funkcionirao. U zamjenu za dobru plaću, nagovorila je niz guvernanti i družbenica, koje je poslala u određena kućanstva, da joj prenesu zanimljive informacije o svojim poslodavcima.
- A potom je ucjenjivala te ljude? - upita Iphiginia.
- Da. To je bio sjajan plan, no ja sam odmah vidio da gospođi Wycherley nedostaje vizija pomoću koje bi iskoristila puni potencijal situacije. Njezini su zahtjevi bili veoma skromni i ucjenjivala je samo manje ugledne pripadnike visokoga društva. Bojala se okomiti na moćnija imena sa svojega popisa.
- Iz straha da će oni otkriti njezin identitet i poduzeti korake kako bi je zaustavili? - upita Marcus.
- Tako je. Nije željela previše riskirati. Veoma konzervativan tip žene. No ja sam insistirao na proširenju posla. Bila je veoma nervozna po tom pitanju. - Herbert slegne ramenima.
- Kako ste je uvjerali da vas prihvati kao suučesnika? - upita Iphiginia.
- Samo sam zaprijetio da ću je razotkriti. Zapravo, neko smo vrijeme prilično dobro surađivali, premda je nju obuzimala sve veća tjeskoba. Nažalost, nakon što ju je posjetio Iphiginijin tajnik i raspitivao se o gospođici Todd, uspaničila se i zahtijevala da posve prestanemo s ucjenjivanjem. Bio sam primoran ubiti je prije nego sve uništi.
- A tada ste ondje napravili nered kako bi izgledalo da ju je ubila jedna od njezinih žrtava? - upita Iphiginia.
- Ili lopov. Nisam se previše opterećivao pitanjem do kakvog će se zaključka doći. Na kraju krajeva, njezinu smrt nitko nije mogao povezati sa mnom.
- Kako ste saznali za njezin plan ucjenjivanja? - upita Iphiginia.
- Moja je majka bila guvernanta. Godinama je prodavala informacije gospođi Wycherley, a u zamjenu za to Agencija Wycherley ju je zapošljavala u nekima od najboljih obitelji. - Herbertova su se usta gorko izvila. - Odnosno, sve dok moju majku nije zaveo jedan od njezinih poslodavaca. Fini džentlmen iz visokog društva napravio joj je dijete. Odmah je dobila otkaz, naravno.
- A gospođa Wycherley joj nakon toga više nije htjela pronaći novo radno mjesto - šapne Iphiginia.
- Kako znate? - Herbertov glas, koji je do tog trenutka bio gotovo veseo, odjednom se povisio od bijesa. Čvršće joj je stisnuo vrat. - Grom i pakao, kako to znate?
- Samo sam nagađala - šapne Iphiginia. Marcus se ukočio. - Nanosite joj bol, Hoyte.
- Ne mičite se. - Herbert je držao pištolj uperen u Marcusa. - Imate pravo, Iphiginia. Gospođa Wycherley nije željela imati nikakva posla s guvernantom koja je bila tako glupa da zatrudni s

jednim od svojih poslodavaca. Moja je majka bila primorana sama se snalaziti u životu.

- Vi ste bili dijete koje je nosila, zar ne? - iznenađujuće blagim tonom upita Iphiginia.
 - Da. Ja sam bio njezin nezakoniti sin. Sin vikonta, ali ipak kopile. Majka je imala nešto novca zahvaljujući onomu što joj je gospoda Wycherley godinama plaćala za informacije. I bila je pametna. Odselila je u maleno selo na sjeveru i predstavljala se kao udovica. Nitko nikad nije saznao istinu.
 - Kako ste je vi saznali? - upita Marcus.
 - Prije dvije godine majka mi je na svojoj samrtničkoj postelji sve ispričala. Došao sam u London kako bih potražio Constance Wycherley.
 - A vaš otac? - veoma blago upita Iphiginia. Hoytov je izraz lica opet postao nasilan. - Bio je *mrtav*, proklet bio. Slomio je vrat u prometnoj nesreći prije pet godina. Nikad nisam dobio priliku - Herbert se naglo prekinuo i nekoliko puta duboko udahnuo.
 - Otišao sam u Agenciju Wycherley i predstavio se staroj kuji.
 - Vidim da ste svoje poslovno carstvo proširili s ucjene na prijevaru - reče Marcus.
 - Da. - Herbert pištoljem pokaže prostorije muzeja.
 - Ne biste vjerovali koliko su novca spremni platiti neki džentlmeni iz visokoga društva kako bi opet stekli muževnu snagu, osobito oni koji još nisu uspjeli osigurati nasljednika.
 - Zacijelo postoji određena ironija u vašem izboru poduzetništva - reče Marcus. - Nezakoniti sin džentlmena s titulom bavi se varanjem drugih džentlmena.
 - Uvijek su tako prokleta opterećeni potrebom da dobiju zakonite nasljednike, nisu li? - upita Herbert.
 - Njihova kopilad može trunuti, naravno. Računaju se samo zakoniti potomci.
- Iphiginia se pomaknula u njegovu stisku. - Gospodine Hoyt, molim vas, slušajte me.
- *Tišina*. - Herbertova se ruka ponovno prijeteći stisnula oko nje. - Nekoć sam se nadao da bismo vi i ja mogli postati više od prijatelja, draga moja Iphiginia. Imali smo tako mnogo zajedničkog. Želio sam da to razumijete, ali niste.
 - Sto time želite reći, za ime svijeta? - upita Iphiginia.
 - Vi i ja smo isti, draga moja. O, da. Da, doista. Shvatio sam to čim smo se upoznali. Bili ste tako osebujni. Tako pametni. Znao sam da moram saznati više o vama. Vaše blisko prijateljstvo s *lady* Guthrie bilo je trag, naravno.
 - Samo ste morali pregledati dosjee gospođe Wycherley da biste otkrili da ona ima dvije nećakinje, jednu po imenu Iphiginia Bright i drugu po imenu Amelia Farley - reče Marcus.
 - Gospoda Wycherley je vodila izvrsne bilješke -reče Herbert. - Čim sam shvatio da je Iphiginia njezina nećakinja, znao sam da je također i varalica. Jedno je vodilo drugomu i uskoro sam sve povezao.
 - Sto vas je navelo na pomisao da imamo mnogo zajedničkog? - upita Iphiginia.
 - Očito je, nije li? Oboje smo za sebe izborili mjesto u najvišim krugovima visokoga društva zahvaljujući vlastitoj pameti i odlučnosti. Prevarili smo ugledne krugove, naveli ih da nas prihvate kao svoje. Mislilo sam da smo stvoreni jedno za drugo, draga moja. No vi ste uporno željeli grofa od Mastersa.
 - Mislili ste da je ušla u visoko društvo kako bi uspostavila vezu sa mnom? - upita Marcus.
 - Nisam shvatio da pokušava otkriti tetina ucjenjivača sve do one noći kad je otišla na groblje Reeding. Dotad sam mislio da vas pokušava zavesti. Nisam joj mogao zamjeriti na činjenici da si je postavila tako visok cilj. Zapravo, divio sam se njezinoj smjelosti. No bojao sam se da to neće dobro završiti.
 - Namjeravali ste biti ondje za nju kad njezini planovi propadnu, je li o tome riječ? - upita Marcus.
 - Da. Prokleti bili. Tko je mogao predvidjeti da će legendarni Masters odbaciti sva svoja pravila i oženiti svoju ljubavnicu?
 - Pokušali ste uništiti našu vezu one večeri kad ste je poslali ovamo kako bi me zatekla s *lady*

Sands, niste li? - Marcus je netremice promatrao Iphiginiju, pokušavajući joj prenijeti poruku neka bude spremna.

- Svi su, uključujući i lorda Sandsa, mislim, vjerovali da vi i *lady* Sands već godinama održavate ljubavnu vezu. Mislio sam da ću i Iphiginiju uspjeti uvjeriti u to.

- Ali zašto ste one večeri ovamo poslali i lorda Sandsa? - upita Iphiginia.

Marcus uzdigne obrve. - Hoyt se nesumnjivo nadao da će me Sands ubiti kad me zatekne sa svojom ženom.

Herbert ga je s odobravanjem pogledao. - Posve točno. Sands je neobičajeno zaljubljen u svoju ženu. Čestitam vam, gospodine. Doista ste onako inteligentni kako svi govore.

- Hvala vam.

Marcus je bacio svoj kaput preko petrolejke tako da je prostorija utonula u mrak.

- Gade! - vikne Herbert. - Ne miči se! - Kriknuo je od iznenadnog bola. - Prokletstvo, ugrizla si me, ti mala kučko.

Usljedilo je komešanje i šuštanje.

Marcus je kliznuo desno u nadi da će izbjeći metak. Sagnuo se i brzo krenuo prema protivniku. Ništa nije vidio. Bio je primoran osloniti se na zvukove koji su ga vodili.

Herbertov je pištolj zagrmio. Bljesak mu je na trenutak obasjao lice. Njegovo punašno, inače ugodno lice doimalo se demonskim.

Trenutak kasnije Marcus je tresnuo u njega.

Obojica su pala i zakotrljala se po podu. Pištolj je pao uz tresak. Marcus je čuo Iphiginijine korake dok je hodala prema pokrivenoj petrolejci. Iskreno se nadao da će stići do nje prije nego se njegov kaput zapali.

Herbert je vikao i grabio Marcusa, a bijes mu je davao iznenađujuću snagu. Na trenutak se uspio osloboditi. Marcus ga je čuo kako ustaje.

Iphiginia je u tom trenutku maknula kaput s petrolejke. Svjetlost je obasjala odaju.

Marcus je hitro ustao. Iznenadnu je svjetlost iskoristio za silovit udarac kojim je Herberta pogodio u trbuh. Herbert se presamitio, ali nije pao. Umjesto toga, zanio se prema petrolejci. Divlje je šutnuo svjetiljku.

Staklo se razbilo. Petrolej se prolio. Plameni su jezici slijedili tekućinu.

- Moj Bože - vikne Iphiginia. - Krevet. Marcus je krajičkom oka vidio kako grabi njegov kaput i počinje udarati po plamenu.

- Bježi van, Iphiginia! - viknuo je.

- Ako plamen stigne do kreveta ili onih draperija što vise sa stropa, cijela će zgrada planuti.

Marcus je znao da ona ima pravo. Ako zgradu doista pohara požar, tko zna koliko će štete biti počinjeno ili koliko života izgubljeno. Sigurno ima nekoliko obitelji koje spavaju u sobama iznad mnogih prodavaonica i radionica u Lamb Laneu.

Herbert je iskoristio priliku koju je time stvorio. Jurnuo je prema vratima. Marcus je instinktivno pošao za njim.

Stigao je do vrata i čuo kako se koraci njegova protivnika udaljavaju mračnim hodnikom.

Sekundu kasnije otvorila su se vanjska vrata. Slabašan snop svjetlosti obasjao je Herbertovo krupno tijelo.

Marcus je potrčao hodnikom. Stigao je do vanjskih vrata baš kad je Herbert pojurio niz mračne stube.

- Nećeš pobjeći, gade jedan. - Marcus se jednom rukom uhvatio za ogradu, a drugom zgrabio Herbertov ovratnik.

- Proklet bio, Masterse. - Hoyt je divlje zamahnuo prema Marcusovoj ruci.

Uspaničeni je čovjek zbog tog mahnitog pokreta izgubio ravnotežu. Pao je na ogradu, zavrtio se i otkotrljao niza stube.

Hoytov je kratki, panični vrisak naglo prekinut kad je tresnuo na tlo u podnožju stubišta.

Marcus je pogledao nepomično tijelo. Bilo je tek toliko svjetlosti da vidi kako je Hoytov vrat

iskrivljen pod neprirodnim kutom. Čovjek je mrtav.

- Marcuse! - dovikne Iphiginia. - Pomogni mi! Marcus se okrenuo i potrčao natrag hodnikom. Uletio je u odaju i vidio da je Iphiginia gotovo uspjela ugasiti vatru. Gorjelo je još samo na jednome dijelu saga.

- Odmakni se. - Marcus je zgrabio rub saga i smotao ga, time zapravo progutavši plamen. Iphiginia je ostalo brzo ugasila kaputom. Opet je zavladao mrak.

- Hvala Bogu. Marcuse, jesi li dobro?

- Da. Hoyt je mrtav. Pao je niza stube.

- Nebesa.

Marcus je upalio svijećnjak na zidu i pogledom preletio odaju. Vatra je pričinila iznenađujuće malo štete. Pogledao je Iphiginiju.

Susrela je njegov pogled, u rukama stežući njegov kaput koji se još uvijek dimio.

Marcus je proučavao njezino čađavo lice. - Jesi li se opekla?

-Ne.

Marcus je onjušio vonj spaljene vune. Odjednom se nečega sjetio. - Daj da to vidim.

Istrgnuo je kaput iz njezinih ruku i nešto potražio u jednom od džepova. Prstima je dohvatio svoj novi, poboljšani spremnik za tintu. Lecnuo se kad je napipao zgužvani komad metala.

Bio je vruć. - Dovraga.

- Što je bilo?

- Ništa važno. Čini se da se moram vratiti za svoj crtaći stol.

Bila je gotovo zora prije nego je Marcus otvorio vrata spavaće sobe koja se nalazila kraj njegove i ušao. Samo je jedna svijeća gorjela kraj kreveta.

Krevet je bio prazan.

Iphiginia ga je čekala kraj prozora. Okrenula se kad je čula da je ušao. Na sebi je imala bijelu spavačicu od najfinijeg batista ukrašenu čipkom. Noćna kapica s volančićima krasila joj je glavu. Marcus je zadržao dah kad je ugledao njezin blistavi smiješak.

- Iphiginia. - Nije mu padalo na pamet ništa drugo što bi mogao reći.

Raširio je ruke i ona mu je potrčala u zagrljaj. Podigao ju je, odnio do kreveta i s njom se srušio na čiste, mirisne plahte.

Osjećao se cijelim i ispunjenim, a ne više kao čovjek izrađen od dobro nauljenih zupčanika i opruga.

- Volim te, Marcuse.

Marcus ju je privukao k sebi i poljubio je vatreno. Strastveno. Rukom je obujmio njezin bok i uzeo u usta čvrstu, slatku bradavicu. Tako je savršena, zadivljeno je mislio. Kao da je stvorena posebno za njega.

Čekao ju je sve te godine, shvatio je.

- Zagrlj me, Iphiginia. Nemoj me nikad pustiti.

- Nikad.

Marcus nije bio siguran da poznaje emociju koja je nešto kasnije prostrujala njime, kad se našao u Iphiginijinu toplom, čvrstom tijelu.

Nekako mu se činilo da bi to mogla biti radost.

Iphiginia se probudila i shvatila da je sama u zgužvanom krevetu. Rano jutarnje sunce prosipalo je svoje zrake u spavaću sobu i po plahtama.

Zatvorila je oči i polako se protegnula, uživajući u sjećanju na vođenje ljubavi s Marcusom. Njome su strujale uspomene, zagrijavajući svaki centimetar njezina tijela. Zatvorila je oči i prisjetila se kako joj je silno godio dodir muževljevih snažnih, uzbudljivih ruku na dojkama, bedrima, između nogu.

Neobičan zvuk kucanja prodro je kroz njezino sanjarenje. Pratilo ga je jasno struganje zupčanika.

Iphiginia je otvorila oči i vidjela da su vrata između njihovih spavaćih soba otvorena. Ondje je

GIGA

stajao Marcus, jednim se ramenom oslonivši na dovrtak.

Na sebi je imao crni svileni kućni ogrtač. Tamna mu je kosa još bila razbarušena od spavanja. Prekrižio je ruke i proučavao je blistavim jantarnim očima.

- Dobro jutro, Iphiginia.

- Dobro jutro. Pitala sam se kamo si nestao. -Iphiginia se podigla na jastuke. - Kakav je to neobičan zvuk, za ime svijeta?

Tada je ugledala satni mehanizam u obliku čovjeka kako joj se približava preko saga.

Zapanjeno je gledala kako se njegove noge trzaju naprijed-natrag i vode ga prema krevetu. Jedna mu je ruka bila ispružena. Drvena je ruka držala maleni srebrni pladanj.

Na pladnju se nalazio presavijeni papirić.

Iphiginia je fascinirano gledala kako se automatski čovječuljak približava krevetu, a ondje nailazi na zapreku. Njegova je unutrašnjost nastavila raditi, a noge se beskorisno pomicati, gurajući njegovo lice u stranu madraca.

Iphiginia je ispružila ruku i uzela pisamce s malenog pladnja. Polako ga je razmotala i pročitala poruku.

Volim te.

- O, Marcuse. - Iphiginia je odgurnula pokrivače i skočila s kreveta.

Ignorirala je čovječuljka sa satnim mehanizmom i bosonoga potrčala do mjesta gdje ju je Marcus čekao na vratima. Zaustavila se točno pred njim.

Nasmiješio se.

- Misliš li ozbiljno? - pitala je.

- Svim srcem.

Sreća ju je obasjala poput blještavog vodopada svjetlosti. - Znala sam da smo stvoreni jedno za drugo.

Nasmijao se, podigao je u naručje i odnio natrag do kreveta. - Imala si pravo.

- Kao i obično - reče Iphiginia.